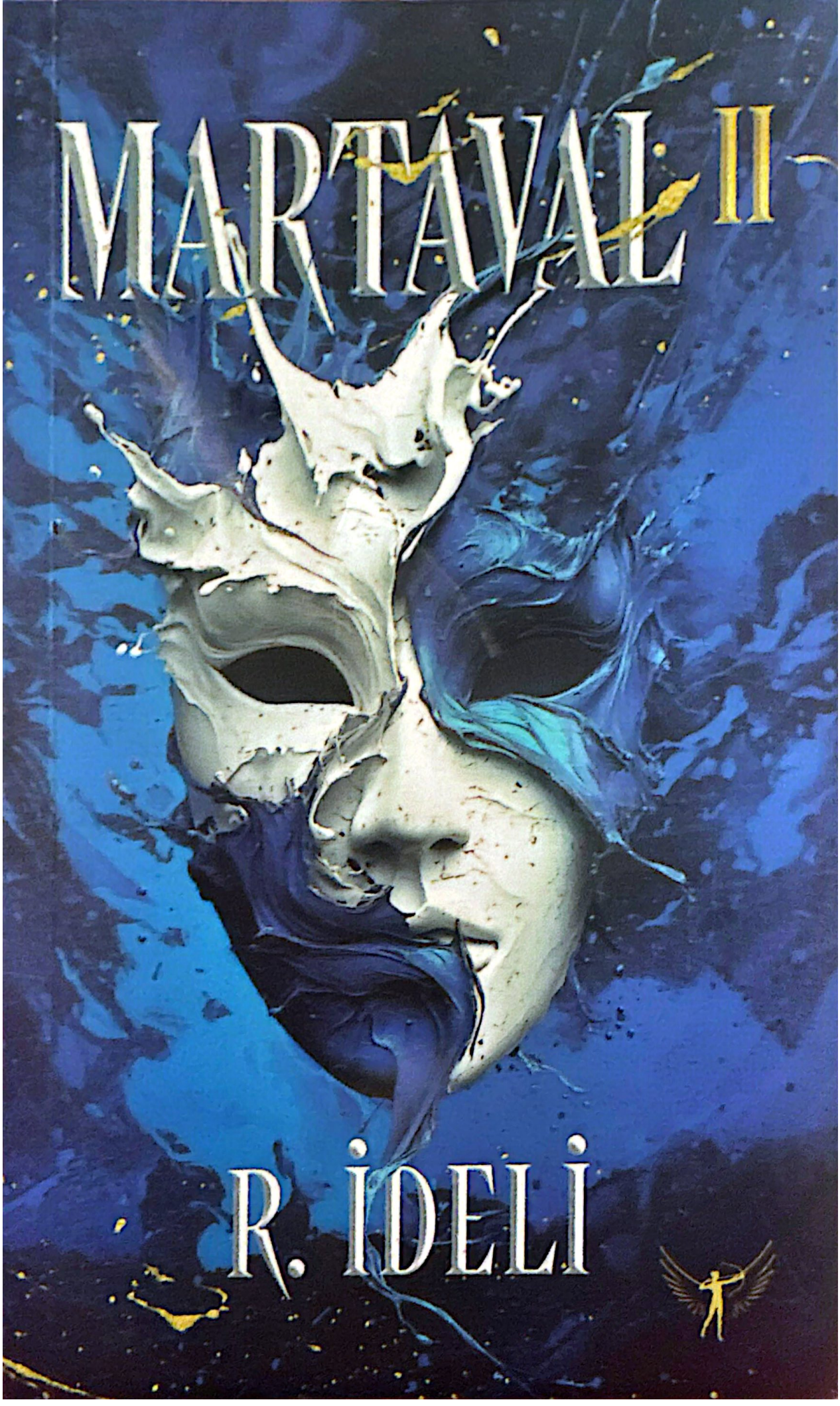

Scanned with CamScanner

YAYIN NO: 2747
MİLENYUM: 187

Martaval - II
R. İdeli

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Zeliha Öykü Uluğ
Kapak Tasarım: Aslıhan Kapuz / ArtSU
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Nisan 2026
ISBN: 978-625-8667-23-3
Sertifika No: 43949

Martaval - II
R. İdeli © 2026

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

***Artemis Milenyum*, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.**

R. İDELİ

MARTAVAL

II

Scanned with CamScanner

Sayın seyirciler, oyun çoktan başladı.
Artık sahnede gördüklerinizle yetinmeyeceksiniz.
Çünkü her perdenin ardında saklanan bir gerçek vardır.
Size düşen yalnızca izlemek değil, tanık olmak.
İyi seyirler!

Scanned with CamScanner

Minik kuşlarıma
ve
perdenin arkasına bakabilmeye cesaret edebilenlere...

Scanned with CamScanner

Spotify Çalma Listesi

Şebnem Ferah - Sil Baştan

Teoman, Şebnem Ferah - İki Yabancı

The Irrepressibles - In This Shirt

Lana Del Rey - Dark Paradise

Teoman - Gönülçelen

Lady Gaga - Poker Face

Mehmet Erdem - Acıyı Sevmek Olur Mu

Sezen Aksu - Tutuklu

Mabel Matiz - Karakol

Yalın - Sensiz Olmaz

Pink Floyd - The Great Gig in the Sky

Djo - End of Beginning

Artic Monkeys - I Wanna Be Yours

Mor Ve Ötesi - Bir Derdim Var

Pink Floyd - Another Brick in the Wall, Pt. 2

Levent Yüksel - Ya Sonra

Nil Karaibrahimgil - Benden Sana

Kate Bush - Running Up That Hill

Imagine Dragons - Enemy

KALEO - Way down We Go

Billie Eilish, Khalid - Lovely

Scanned with CamScanner

GİRİŞİN OYUNLARI

"İnsan kaderini avucunun içinde taşır
fakat çoğu zaman bakmayı bilmez."
-Publius Syrus

Avuç içlerimiz, gizli kaderlere sahip haritalar gibidir. Derinlemesine bakıldığında her bir çizgi sanki zamana meydan okuyan ince bir nehir gibi kıvrılır, yön değiştirir ve yaşamın akışını belirler.

Ben, o çizgilerin tesadüf olmadığını bilirdim. Her biri bir başlangıcın, bir kırılmanın, bir vedanın izini taşırdı. Bazısı, daha yolun yarısında kesilir ve sahibini yarım kalmış bir hikâyeye mahkûm ederdi. Bazısı ise başka bir çizgiyle birleşir, yeni bir hayat bulur, yeni bir nefes alırdı. Bazılarıysa hiç var olmamış gibi, avuç içinin karanlığında kaybolurdu. Ve biz, işte bu çizgilerin dar patikalarında yürürdük.

Biz ölmüz, bir avucun içine sığar mıydı?

Belki de tüm sır, parmak uçlarımızdan kalbimize kadar uzanan o ince yolculukta gizliydi. Fakat en büyülü olanı, bir başkasının eli senin avucunda yer bulduğunda, kendi çizgilerinin onun çizgileriyle kesişip birleşmesi ya da çatallanmasıydı. O andan sonra artık kader yalnız senin elinde olmazdı. İki avucun arasına sıkışan dünyada, ortak çizgilerle ama farklı savaşlarla yeniden yazılırdı.

Gözleri tedirginlikle ellerine, özellikle de avuç içlerine kayan önümdeki çömezlere baktım. Ellerinde tuttukları kaderlerinin farkında değillerdi. Parmak uçlarında birikmiş terler, gerginliklerini ele veriyordu. Heyecanlıydılar. Yeni ve bilinmeyen bir başlangıcın karanlık ve keskin eşiğinde duruyorlardı.

Onlara yol gösterecek, onları saha görevine hazırlayacak kişi bendim. Bu sahnenin ortasında, bütün gözlerin üstüne çevrildiği o figür ben olacaktım. Ve bunu biliyor olmama rağmen bu görevden şimdiden nefret etmiştim. Çünkü onların geleceği, benim geçmişimin izlerini taşıyordu.

Scanned with CamScanner

Tam ortalarında, ayakta duruyordum. Onlar ise birer mahkûm gibi, oturdukları sandalyelerin ne kadar rahatsız olduğunu belli eden mimikleriyle kıpırdanıyor, ellerindeki zarfın ağırlığını omuzlarında hissediyorlardı. Zarfta yazanlar yalnızca kelimeler değildi. Her satır bir emir, her kelime bir sınav, her nokta bir cezanın gölgesiydi.

O zarfta benim kurallarım vardı. Bu benim oyunumdu. Kuralları da cezaları da ben yazmıştım. Bu odadan çıktıkları anda artık onlar kendileri olmayacak, benim istediğim gibi şekil alacaklardı. Bir gün ölsem bile, ruhlarında benim emarelerimin kaldığını bilerek can verecektim. Onlar farklı renklerde oyun hamurlarıysa ben onlara şekil vermek için can atan hırçın ve sabırsız bir çocuktum.

Gözlerimi onların yüzlerinde gezdirdim. Birinin titreyen çenesi, diğerinin öfkeyle gizlenmiş korkusu, bir başkasının ise sahte bir soğukkanlılık maskesi... Hepsi benim için birer malzeme, birer ham maddeydi. Onların ellerine kazınmış kader çizgilerini görebiliyordum sanki. Kimi yarıda kesilmiş, kimi başka bir çizgiyle birleşmiş, kimi henüz var olmamıştı.

Ben, bu kesik çizgilerin arasından geçip kendi haritamı çizecektim.

İlk çömez: Umut Can Kabak.

Dosyasında ilk göze çarpan şey vurdumduymazlığıydı. Yüzünde sürekli yarım bir sırıtış, bakışlarında *umurumda değil* edası vardı. Fakat dikkatle izleyince omuzlarının sık sık kasıldığını, konuşurken dudaklarının kenarını ısırdığını fark ediyordum. Yani korkuyordu. Benden çekiniyor, otoritemin ağırlığı altında eziliyordu. Ama korkunun ardına gizlediği pervasızlık, onu tehlikeli kılan asıl özelliğiydi.

İçten içe canımı sıkacak bir yapısı vardı. Söylediklerimi yerine getirecek ama asla benim istediğim şekilde yapmayacaktı. Disiplinde boyun eğmesi uzun sürecekti. Yine de zor olanın her zaman daha kıymetli olduğunu biliyordum. Onu eğitmek, ateşi ellerimle şekillendirmek gibiydi; ellerim yanacaktı ama sonunda bambaşka bir ışık elde edebilecektim.

Dış görünüş: Dağınık kahverengi saçlar, sürekli yamuk duran bir yaka, ayakkabıları hiç boyanmamış gibi. Onun için detaylar değersiz.

Davranış: Emir alır ama uygularken hep kendi yöntemini bulur. Bazen suskun, bazen de beklenmedik bir alaycılıkla söz keser.

İkinci çömez: Evren Körkütük.

Evren, akademinin göz bebeğiydi. Not ortalaması, başarıları ve zekâsı bunu kanıtlıyordu. Fakat başarı, onun üzerine ince bir kibir örtüsü sermişti. O örtü, ilk bakışta zarif gibi görünse de yakından incelendiğinde keskin dikenlerle doluydu. Evren, zekâsını bir hediye değil, bir silah gibi taşıyordu. Onun gözlerinde sık sık *senden daha iyiyim* diyen parıltıyı görmek mümkündü.

Ama bu egonun ardında kırılgan bir boşluk vardı. Zekâsına yaslanmak, onun tembelliğini de büyütmüştü. Çabayı, sabrı ve gerçeğe temas eden emeği küçümsüyordu. Ona asıl zor gelecek olan, kendi zekâsını susturup başkasının sözünü dinlemeyi öğrenmesiydi.

Dış görünüş: Dik duruş, özenle taranmış saçlar, her zaman temiz kıyafetler. Onu gördüğümde ilk izlenim: Kendine güvenen bir adam.

Davranış: Çoğu zaman sessiz, ama söze girdiğinde herkes susar. Çünkü kelimelerini ok gibi atar. Yalnızca gerektiğinde konuşur ama söylediği her şey meydan okuma gibidir.

Üçüncü ve son çömez: Alin Şahin.

Çaylaklarım arasındaki tek kadındı. Ama oturduğu masaya erkeklerden daha ağır bir gölge düşürüyordu. Dik omuzları, kıpırdamayan çenesi ve keskin bakışlarıyla daha ilk anda kendini belli ediyordu. O, savaşmaya hazır doğmuştu.

Onu gördüğümde, geçmişimle yüz yüze gelmişim gibi hissetmiştim. O kadar tanıdık, o kadar keskin bir azim taşıyordu ki en az genç Azra kadar hırslıydı.

Belki de bu yüzden onu eğitmek kolay olacaktı. Çünkü o zaten kendini çoktan eğitmişti. Ama bu kolaylık, aslında başka bir zorluğun işaretiydi. Böylesine gözü kara biri, başarı için her şeyi yapmaya hazırsa, en büyük tehlike de oradaydı. Onu frenlemek, dizginlemek gerekiyordu. Çünkü ateş hem ışık verir hem de yakardı.

Dış görünüş: Koyu renk saçlarını genellikle sıkı toplar, hiçbir telin yüzüne düşmesine izin vermez. Gözleri, hedefe kilitlenmiş bir avcı gibi.

Davranış: Söz kesmez ama bakışlarıyla meydan okur. Bir şeyi istiyorsa, tüm sessizliğiyle üzerine yürür. Başarıya olan açlığı, odadaki havayı bile keskinleştirir.

Gözlerimi onların çehrelerinde gezdirdim. Çenemi havaya doğru kaldırdım ve konuşmaya başladım:

Scanned with CamScanner

"Önünüzdeki zarflarda tek bir kelimenizden bile düşen çıkarmanız gereken kurallar var. Bu kuralları kutsalınızmış gibi benimseyeceksiniz. Zeki çocuklarınız. Hiçbir madde için yanınıza gelip sormayacağınızı, sorgulamayacağınızı anlamışsınızdır. Bu kurallar tartışmaya açık değil. Emir alacak, uygulayacaksınız." Kollarımı arkada birleştirdim ve yavaş adımlarla çevrelerinde dolaştım. "Bu aşamaya geldiniz, hepiniz bir noktada başarılı olmuşsunuz demektir. Fakat geçmiş başarılarınızı geride bırakacaksınız. Asıl sınav bundan sonra başlayacak. Kâğıt üzerindeki sınamalar bitti. Gerçek dünyaya adım atmanızda eğer görünüz bir kere seğirirse nelere mal olacağını tadacaksınız. Ve inanın, onun tadı en acı zehirden bile daha çok yakar dilinizi."

Üçü de kafasını bir milim oynatmadan karşıya bakarak beni dinlemeye devam ediyordu.

"Dosyalarınız umut vadediyor. Üçünüz de pek çok alanda derece yapmışsınız. Tebrik ederim. Ama Martaval'daki hiç kimseden bir farkınız yok. Sahip olduğunuz başarılar bir şey ifade etmiyor. Hepsi bu andan itibaren önemsiz. Buradaki herkesin bir dosyası var. Hiçbiriniz bu aşamaya gelenlerden farklı değilsiniz." Alin'in omuzları gerildi gibi oldu. Evren'in kaşları hafifçe çatıldı. Umut Can ise tepki vermedi. "Farkınızı koyacağınız yer saha. Buraya kadar elde ettiğiniz başarıların akademiye hiçbir faydası yok. Hangi dersten en yüksek puanı aldınız, hangi kitaplar üstüne tez yazdınız, en çok ödüllü hanginiz aldı, bunlar önemli değil artık. Önemli alan sahaya çıktığınızda size verilen görevi tek bir hataya mahal bırakmadan yerine getirmek." Durdum ve tok bir sesle devam ettim: "Bundan sonra sizin başarınız benim başarım demek. Başarısızlığınızın yanında benim adım yazacak. Ve ben hayatımda tek bir oyun bile kaybetmedim. Bunu değiştirmeye kalkarsanız... benden saklanamazsınız. Siz daha düşünmeden, neyet adım atacağınızı bilir ve orada sizi bekliyor olurum."

Şimdiye kadar hep ders alan tarafta olmuştum. Kimseyi eğitecek düzeye gelmemiştim. Bundan olsa gerek emir vermek, komuta etmek egomu okşadığında hoşuma gideceğini tahmin edememiştim.

Karşımda duran yüzlerindeki korku beni daha çok teşvik ediyordu. Bundan utanmalıydım belki de. Ya da kendimin de basit içgüdüleri olan bir insan olduğunu kabul etmeliydim.

Daha konuşmamın gölgesi bile yere düşmemişti. Çömezlerime ilk oyunumuzu anlatmaya, onlara gerçek savaşın tadını hissettirmeye hazırlanıyordum ki kapı tıklatıldı. Tok ve buyurgan bir ses gibiydi bu tıklatma. İzin beklemeyen, varlığını ilan eden cinsten.

Ve bana cevap hakkı tanımadan kapı ağır ağır açıldı.

Önce yere sağlam basan, zemini yaracasına gürültüyle inen botlarını gördüm. Ardından, savaş meydanında yürümeye alışmış birinin taşıyabileceği sert kumaşlı pantolonunu. Siyah boğazlı kazağı omuzlarına yapışmış, sanki karanlık, bedeninin etrafına zırh örmüştü.

Sonra bakışları gözüme ilişti. Görmek istemediğim, kaçıp durduğum bakışları.

Arza Talan buradaydı.

Çömezlerim nefeslerini tuttular, omuzları istemsizce gerildi. Odanın havası değişmiş, sanki görünmeyen bir savaş çığlığı duvarlara çarpıp yankılanmıştı. Botlarının her adımı, sessiz bir davul gibi kulaklarımda çınlıyordu.

Arkasında üç çaylak daha vardı. Bakışlarıyla sanki kılıç kuşanmış gibiydiler. Onları gölgeleyen Arza'nın varlığı, hepsini daha büyük, daha keskin gösteriyordu. Fakat benim gözlerim aslında ondaydı.

Arza'nın göğsü siper gibiydi; çıraklarını koruyan bir kalkan, bana meydan okuyan bir duvar. Gözlerinde hangi duygunun aktığını anlamak imkânsızdı. Bir yanıyla tanıdık, bir yanıyla yabancıydı. Belki dost, belki düşman. Belki de her ikisi birden.

İkimizin bakışları âdeta savaşır gibiydi. Çömezler sessizdi. O an kelimeler gereksizdi. Çünkü gözlerimizin ardında, söylenmemiş binlerce savaş narası vardı. Ben onun yüzünde eski günlerin yankısını, o benim yüzümde kendi izini görüyordu.

Ve biliyorduk ki bu mahşer yerinde ya yan yana savaşacak ya da birbirimizi yok edecektik, bunu zaman gösterecekti.

Scanned with CamScanner

KENDİNE YENİLMEK

"Bir insanın başına gelebilecek en büyük felaket, kendi içine bakmaya cesaret etmesidir."

Kendine yenilmek.

Belki de insanın başına gelebilecek en sessiz, en gizli felaketti bu. Ona inandığımda, ruhumu ona bırakmayı düşlediğimde, beni yıkacak olanın aslında o değil, kendi içimde büyüttüğüm bir yanılsama olduğunu biliyordum. Bütün işaretler, bütün fısıltılar bunu haykırıyordu ama ben kulaklarımı kapamıştım.

Bir elmanın yarısı gibi görünüyorduk dışarıdan. Oysa içimizdeki çekirdekler çürük bir masalın izlerini taşıyordu. İki ucu da yalanla kavrulmuş değnek gibiydi aramızdaki bağ. Her dokunduğumda elim yanıyor, her düğümde biraz daha daralıyordum.

İki düğüm, bir boğum. Sanki kader, iplerini örerken bana gizli bir tuzak kurmuştu.

Adına ne dersek diyelim, beni bu hâle getiren o değildi; göz göre göre kendimdim. İnanmamam gerekirdi. O bakışlardaki düşlere, o sesin ardındaki yarı karanlık vadilere kanmamam gerekirdi. Ama kandım, ama düştüm, ama yandım. Her defasında biraz daha derine battım. Çırpındıkça daha çok boğuldum. Suç onlaymış gibi görünse de onca uyarıya rağmen kanan, gözlerinin içinde yanan ateşi görmezden gelen bendim.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, her hatanın bir yanılsı olduğunu, her yanılgının insanın içindeki gizli yarayı kanattığını anlıyordum. Bir başkasında kendimi ararken aslında kendimi kaybetmişim.

En acımasız düşman, yüzünü aynada gördüğün, nefesini kendi göğsünde duyduğun düşmandır. Ben o düşmanı tanıdım. Ve işte bu yüzden, yenilgimin en ağır kısmı hâlâ kendime aitti ya.

O an

Göğsümde bir taş vardı. Ağır, soğuk ve canlıymış gibi yerinden kıpırdayan bir taş. Kaburgalarımı dolerken nefes alışımda ritmini ayarlıyor, her solukta içime yeni bir ağırlık bırakıyordu.

Arza'nın gözlerine baktığımda o taşın bir yerlerden büyüdüğünü hissediyordum. Yavaşça, usul usul, beni içten içe öğütecek kadar büyüyordu. Ölümün değil belki ama kayboluşun bir habercisiydi o. Kendi ruhumdan kopuşun.

İçeri adım attığında beklediği yüzün bana ait olmadığını gördüm önce. Şaşırdı. Ve bunu gizlemedi üstelik. Benden sakladığı gerçeklerin ortaya çıkması mıydı şaşırdığı yoksa o bana hiç güvenmezken Seher'in bana güvenmesi mi? Hangisi kaburgalarımdaki ağrının şiddetini artırıyordu, bilmiyordum.

Arza önce bana baktı sonra Seher'e. "Neler oluyor?" diye sordu. Sesi dikkatliydi, telaşını ele vermemeye çalışıyordu.

Cevap veren ben değildim. Duygularımın dili bozulmuştu. Öyle anlık, içten bir çığlık atmak istedim ki bütün yalanlar yankılansın, bütün maskeler yere düşsün. Fakat gururum bana engel oldu.

Seher hızla onun yanına yaklaştı. Gözleri parlıyordu. Elleri konuşuyordu, kelimeler adımlarını takip ediyordu. "Ayşe'yi hatırlıyorsun, değil mi? Onun izini buldum," dedi. Sesindeki heyecan bir çığlığın kıyısındaydı. "Eğer Azra onu bulmamı istemeseydi ilk kanıtımız elimizde olmayacaktı. Haklıymışız. Allah kahretsin ki her şey yalanmış! Hepimizi oyuna getirmişler. Ayşe kurtulamamış. Görevimiz onu kurtarmak değil, onu başka kötü ellerden alıp diğer kötü ellerin menfaati için kullanmakmış. Biz piyonmuşuz!"

Arza'nın bakışı Seher'de değil, bendeydi. Gözleri benden hiç ayrılmıyor, bir fotoğrafçı titizliğiyle beni tarıyordu. Aylardır, belki de yıllardır içinde büyüttüğü şüphe şimdi gerçeklik kazanmıştı; bir patlama, bir dönemeç gibi her şeyi değiştirecek bir anın kıyısındaydı. Beklediği tepkiyi vermeliydi. Hiddet, sevinç, korku, savunma...

Oysa o sadece bana bakıyordu.

Donukluktu onun yüzünde olan. Bir buz kütlesi gibi katı, çözülmesi imkânsızdı. Benim yüzümün ardındaki yıkımı anlamaya çalışıyordu. Sakladığı sırların ağırlığı, bakışlarında bir yük gibi asılıydı.

Scanned with CamScanner

Bana güvenmeyişinin, sırlarının, gözümün içine bakarak bir amaca hizmet ettiğimiz yalanının yarattığı yıkımı anlamlandırmaya çalışıyordu.

Onun gözünde hiçbir duygu yoktu. Hiçbir pişmanlık, hiçbir keder, hiçbir suçluluk belirtisi. Sadece analiz eden bir soğukkanlılık vardı.

Baktıkça, yüzümdeki bir parça etin yerine mermer plakası konmuş gibi hissettim. O andan itibaren, Arza'nın göreceği yüz hep o mermer olacaktı. Hiçbir kıpırtı vermeyen, okunması zor, içindeki sıcaklığı gizleyen bir yüz.

İçimde bir gölge daha büyüdü. Hayal kırıklığı değil yalnızca, bir ihanetin somutlaşmış hâli. Oyunbozan bir gerçek vardı şimdi elimde. Her tebessümün, her küçük şakanın, benim ona açıkladığım her gizin birer maske olduğunu anladım. Onun sakladıkları benim dünyamı örten perdelerdi. Şimdi perde çekilmiş, sahnedeki boşluğun soğuk ışığı hesaba kalkmıştı.

Seher'in sesi arada bir titredi. "Biz kandırıldık," dedi. "Bizi kullanmışlar." Hem yıkılmak üzereymiş hem de kimse onu yıkamazmış gibi duruyordu. "Her şey... bitti... Ne yapacağız? Yalanmış. Adı gibi... bitti."

Söylediği cümle, odada bir kristal gibi çınlarken ben sessizdim. Kelimelerin gereksiz olduğunu anlayalı çok olmuştu.

Arza'ya bakarken yüzümü kontrol etmeye çalıştım. Mermerleşmiş ifademin arkasında hâlâ bir insan kalmış mıydı? Gözlerimden bir damla yaş süzülmedi. Gizli bir güçle bastırdım onu. Ağlamak bir teslimiyet olabilirdi ve ben teslim olmayı reddediyordum. Bu ona bir zafer kazandırmak olurdu belki de.

Hâlâ bir tepki vermeden duruyordu. Seher sessizlikten hoşlanmadığını belli edercesine, "Bir şey söylesene! Her şey şimdi başlıyor, onları mahvedeceğiz, masumların intikamını alacağız desene! Neden susuyorsun, Arza?" dedi.

Arza kendine gelir gibi bakışlarını sonunda benden çekti.

"Ayşe," dedi tek nefeste. "Ayşe yaşıyor mu?" Seher kafasını sağa sola salladığında Arza'nın yutkunduğunu gördüm. Acıyı bastırabilecekmiş gibi sertti. "O zaman..." deyip çenesini sıvazladı. İlk defa ne yapacağını bilmez bir hâlde görüyordum onu.

"Kimlerin parmağı olduğunu bulmalıyız," diyerek ben tamamladım cümlesini. İkisinin de bakışları beni buldu. Sesim hiçbir duygu barındırmıyor, aksine duygusuzmuş gibi soğuk çıkıyordu. "Pek çok ihtimal var.

Belki her şey tamamen yalan değildir. Baştaki birkaç kişinin ve onların masalarının bazı görevleri suistimal etmesidir bu yaşananlar. Belki de her şey koca bir balondur, bilmiyorum. Tek bildiğim o balonu el birliğiyle patlatmamız gerektiği." Umursamaz bir şekilde ikisini işaret ettim. "Tabii benim dâhil olmamda bir sakınca yoksa?"

Seher sorduğum soruya, "Saçmalama istersen. Seni dışlamayı en başından beri istemedik zaten. Sadece emin değildik. Bazı şeylerden..." diye cevap verip devam edecekken, elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Alınacağım bir durum yok ortada. O yüzden açıklama yapman lüzumsuz. Yardımımın dokunabileceği şeyleri söylerseniz elimden geleni yaparım. Ötesini berisini konuşmaya gerek yok."

İçim kan ağlıyordu aslında. Bunları konuşmayı en kötü kâbusumda bile yaşayamazdım. Yuvama saldırmanın yolunu aramaktı bu. Geçmişimin, hayallerimin, bir hiç uğruna ölen ablamın katiliydi yaşananlar. Ama öylesine dik ve mağrur duruyordum ki ruhumda kopan fırtınaları bir elmanın yarısı olduğum partnerim bile çözemiyordu.

Arza bu duruşumu yadırgamış olmalıydı. Ama tepkisiz bir şekilde konuştu: "İlk iş Seher'de bitiyor. Onun şimdiye kadar olan tüm görevleri taraması ve yolsuzluk yapıldıysa bunları bulması gerek."

Kaşımla onu işaret ettim. "Senin sahada yaptığın araştırmaya dâhil olacağım öyleyse. Şu hırsız çocuk ve barda gerçekleşen olaylar gibi. Bir şekilde yardımımın dokunacağına eminim."

"Elbette yardımın dokunur. Senin yeteneklerini hafife alamayız," dediğinde kendime engel olamadım ve dudağımın kenarı tiye alırcasına hızlı bir refleksle kıvrıldı. O bunu hemen fark etti. "Aksini düşündüğümüzü mü söylüyorsun, Azra?"

"Hayır," dedim bir çırpıda. Ayağa kalktım ve karşısına geçtim. "Kendi yeteneklerimi hiçbir zaman sorgulamadım, Talan. Bu yüzden de başkasının sorgulayacağını aklıma dahi gelmedi. O gülüşün altında yatan anlam çok başkaydı. Ama sanırım sen bu anlamı sorgulayacak kadar cesur bir adam değilsin." Bir şey demesine fırsat vermedim. Seher'e hitaben, "Dikkat çekmemek adına çıkıyorum. Eğer herhangi bir gelişme ya da başka bir şey olursa beni bilgilendirirsin. Kolay gelsin," dedim ve kapıyı çarpmam kadar sert adımlarla yürüyerek odadan çıktım.

Şimdi ona bakıyordum ama onu göremiyordum. İki gün önce kapıyı çarpıp çıktığımda peşimden gelip onu dinlememi söylemişti.

Scanned with CamScanner

Bunu yapmamıştım. Hazır olmadığımdan değil, gözlerinde bana güvenmeyişinin izlerini göreceğimden korktuğum için.

Ters bir şekilde, "Böldünüz," dedim içeri giren gruba ve liderlerine bakarak. Ekibim onu görünce ayağa kalkıp selam verdi. Onun ekibinin içeri girince bana selam verdiği gibi. "Sebebi ziyaretiniz nedir?"

Arza bana ve çaylaklarıma kafasıyla selam verdi. "Herkese merhaba, kolay gelsin. Kusura bakmayın böldüğümüz için. İşinizin bitmiş olduğunu varsaymıştım. İlk görevimize beraber çıkacağımız için konuşmamız gerekiyor. Şimdi mi yapalım yoksa..."

Onun lafını kesmekte sorun görmedim. O da benim konuşmamı bölmüştü.

"Beni girişte bekleyebilirsin," dedim. Bunu kibar bir şekilde söylemeye çalışsam da sesim emir verir gibi çıkmıştı. Ama Arza bunun üstüne düşmedi. Kafasını *olur* der gibi aşağı doğru eğdi. Sert adımlarla odadan ayrıldı. O çıktığında ekibi de onun arkasından gitti. Bu olay hiç yaşanmamış gibi kendi çömezlerime doğru döndüm. "İlk görevinizin bilgilerini panel üzerinden göreceksiniz. Ortak panele yazılması gerekenlerle, kendi aramızda konuşmamız gerekenlerin ayrımını gözeteceğinizi düşünüyorum. Her birinizin yeteneklerine göre görevleri seçildi. Ben ne tür bir role bürüneceğinizi belirledim. Ama siz yine de inceleyin ve faydası olacağını düşündüğünüz yorumlarınız varsa benimle paylaşın. Şimdi dağılabiliriz. Akşamüstü yeniden burada buluşuruz."

Odaya geldiklerinden beri tek bir kelime etmelerine izin vermemiştim. Söz hakkını bende bırakan o ağır sessizlikte, yalnızca içeriye sinmiş kâğıt kokusu vardı.

Bu sessizlik devam etti. Kısa bir baş selamıyla zarfları masadan aldılar ve geri çekildiler. Kapı kapanırken içerideki hava bir an titreşti. Adımlarının yankısı bile sanki benden saklanmak ister gibiydi.

Başımı avuçlarımın arasına aldım. Sanki ellerimin arasına bir kafatası değil de parçalanmak üzere olan bir dünya vardı. Onu gördüğüm andan beri beynime saplanan ince ağrı, şimdi kabuk tutmuş bir yara gibi zonkluyor, her nefeste içimde daha da büyüyordu.

İstediği görüşmenin resmî görevlerden çok, Martaval'da yaşananlarla ilgili olduğunu biliyordum. O günden berî bu konu zihnimin kıyısına çarpan, içimde çınlayan bir dalgaya dönüşmüştü. Doğru

düzgün uyku yüzü görmüyordum. Rüyalarım bile belgeler, kayıtlar ve isimlerle dolu bir arşiv odasına airti. Kendi görevlerimi didik didik etmem yetmezmiş gibi ablamın dosyalarını da araştırıyordum. Fakat eline geçenler yalnızca kırıntılardı.

Dosyalardaki isimlerin çoğu toprağın altına gömülmüştü. Her birine uzanan yol, daha başında tükenen bir nefes gibi hiçliğe açılıyordu. Çıkmaz sokaklara dönen her adımda içimdeki umut biraz daha çatlıyor, ağzımın içinde çıkan yaralar birer birer sabrımın haritasını çiziyordu.

Arza'yı aklıma getirmemek için ise her şeyi yapıyordum. Adını zihnimden silmeye çalıştıkça daha koyu bir leke gibi beliriyordu. *Bana güvenmiyordu.* Dudağımı sertçe dişledim. Bu acı bana gerçeği hatırlatıyordu. *Bana hiçbir şekilde güvenmiyordu.*

Ama öyleyse... Öyleyse neden iki gündür her saat başı arıyordu? Neden görüşmek istiyordu? Benimle konuşmak istediği şey sırlarını saklamak değilse neydi? Yoksa sırrını ifşa edeceğimden mi korkuyordu?

Beni koyduğu yeri düşündükçe içim mümkünmüş gibi daha çok daraldı. Ben ona kalbimi verecek kadar güvenmiştim. O ise benden iki devasa gerçeği gizlemişti. Şüpheleniyorsa bile bunu paylaşmalıydı.

Saatlerce, günlerce düşünüp bahanesini bulmaya çalışmıştım. Fakat hiçbir bahane benden geçer not alamamıştı.

Bir yanım kalbimin kırıklarını toparlamaya çalışırken, diğer yanım bu işin arkasında sadece kötü kalpli bir insan olmasını umuyordu. Tüm hayatımın bir yalan üzerine inşa edildiğini öğrenirsem bu enkazın altından kalkabileceğimi sanmıyordum.

Boynumu sağa sola çevirdim. Kemiklerim çıtırdayarak içimdeki öfkenin ritmini yakaladı. Patlayacak gibi hissediyordum. Üstelik bu karmaşanın ortasında bir de eğitmem gereken çaylaklar vardı.

Onları hangi amaç uğruna eğitecektim? Bir yalan için mi çalışacaklardı? Aldıkları eğitim, sadece birkaç kişinin çıkarına hizmet eden bir oyundan mı ibaretti?

Bu sorunun cevabını bulmanın tek bir yolu vardı: *Onunla konuşmak.*

Ama ayaklarım geri geri gidiyordu. Onunla değil konuşmak, aynı odada nefes almak bile istemiyordum. Karşısında kırık kalpli bir

Scanned with CamScanner

kadın göreceğini düşünmezdi belki. Ama gözlerimin içine bakmaya cesaret ederse bunu anlayabileceğini biliyordum.

Oysa kırık kalbimi bile hak etmiyordu. Ben ona hayatımı emanet edecek kadar güvenmişken o bana bir an bile bakmamıştı. Ve şimdi bu yükü yalnızca kendi omuzlarımda taşımam gerekiyordu.

Onunla bir evi, hatta bir yatağı paylaşmıştım. Kalbimin kırık odacıklarından birini, özenle sakladığım, kimseye açmadığım o yaralı bölmeyi ona vermiştim. Kokusunu bıraktığı havlusuna sarılmış, gecelerce o kokuyla uyumuş, haftalarca onun ellerinden çıkan yemeklerle doymuştum. Onunla geçen günlerin sıradan alışkanlıkları, hayatımın en büyük tesellisi olmuştu.

Şimdi ise ona böylesine uzak hissetmek, ruhuma virüs gibi yayılmıştı.

Onun odasındaydık. Seher, odalarımızın güvenli bölgeler olduğunu söylemişti. Sessizce girişte buluşmuş, tek kelime etmeden buraya yürümüştük. Adımlarımızın çıkardığı ses sanki koridorları değil, aramızdaki mesafeyi ölçüyordu.

Yan yana ilerlerken bedenim üşümüştü. Oysa camlardan sızan soğuk rüzgâr değil, aramızdaki kopukluk üşütüyordu beni. O ise bunun farkında bile değildi.

Arza yatağın ucuna oturmuştu, ben ise ayaktaydım. Bu odaya ilk gelişim, Bihter'le oynayışım, bize dair küçük ve masum anılar, hepsi zihnimin karanlık perdesinde bir bir yanıp söndü. Ama onları görmezden geldim. Daha büyük problemlerim vardı.

"Bir gelişme mi oldu?" diye sordum, sesim duvara çarpıp geri dönen bir yankı kadar soğuk ve düz çıktı.

Eliyle sandalyeyi işaret etti. Oturmamı bekledi. Ben kımıldamayınca kaşları çatıldı.

"Bu kadar mı?" deyip kafasını sağa sola salladı. Ağzının içinden bir şeyler mırıldandı. Tavrım ona abartılı geliyor olmalıydı.

Onu umursamadım. Onun benim hislerimi umursamadığı gibi. Sorumu tekrar ettim: "Bir gelişme mi oldu?"

Yüzünü sertçe sıvazladı. "Daha ne kadar böyle davranacaksın?" Sorusu beni güldürmek üzereydi. Davranışlarım henüz iki gündür

böyleydi. "Hem dinlemeyeceksin hem de tavır takınmaya devam mı edeceksin?"

"Seninle tartışmaya gelmedim."

"Belli ki beni dinlemeye de gelmemişsin," dedi yüksek bir sesle. "Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum. Anlatmak, konuşmak için. Bir sor ya. Neden yaptın, neden gizledin de. Bağır, çağır, bana bir şey söyle. Bu kadar samimiyetimiz yok mu? Her şeyi bir kalemde silip atın mı?"

Omuz silktim. Sanki tüm sorunları bir soru çözecekti. "Neden yaptın?" dedim. Sıradan bir soru sorar gibi, sanki cevabı beni hiç ilgilendirmeyecekmiş gibi.

Derin, sinirli bir nefes verdi. Karşıma dikildi.

"Önemsemiyor gibi yapmaktan vazgeç. Ben seni çok iyi tanıyorum, Azra. İçten içe yanıyorsun, deliriyorsun ama dışarıdan hiç belli etmiyorsun. Bravo, bunda gerçekten ustasın. Biri seni izlese gerçekleri yeni öğrenmiş olduğunu asla anlamaz. İyi oynuyorsun." Aramızdaki üç adımlık mesafeyi bir adımlık nefese indirdi. Gözlerime baktı, ruhumu görmek ister gibi. "Biliyorum, bana kırıldın. Senden gizlediklerim canını acıttı. Bırak anlatayım. Bırak nedenini söyleyeyim."

"Neden yaptın?" dedim tekrar. Sesim aynı düz çizgide çıktı.

Yarı alaycı bir gülümseme belirdi yüzünde. "Böyle mi olacak yani? Her şeyi böyle yok mu sayacaksın?" Kabullenir gibi kafasını salladı. "Peki, nasıl istiyorsan öyle olsun."

İki adım geri çekildi. Kollarını göğsünde birleştirdi. Bu kez bir asker edasıyla konuştu, sesinde itirafla meydan okuma arasında gidip gelen bir tını vardı: "Birkaç sebebim vardı. İlki, yıllardır sessizce arka planda araştırma yapmama rağmen Başkan'ın dikkatini çekmiş olmamdı. Karda yürüyüp iz bırakmadığımı sanıyordum ama o yine de benden şüphelenmeye başlamıştı. Yani seni belaya sürüklememek için sustum. İkincisi, elimde kesin bir şey yoktu. Senin Martaval'a bağlılığını biliyorum. Sana sadece bir ihtimalden söz etseydim, tüm inancını çürütebilirdim. Senin bir idealin, bir gayen var. Onların önüne set çekmek istemedim. Seher'i dâhil etmek zorundaydım. Onun yetenekleri olmadan bu işin altından kalkmam imkânsızdı. Başka seçeneğim yoktu." Bir süre sustu. Bana baktı, baktı... sonra bakışlarını kaçırdı. Parmaklarını yüzünde gezdirdi. "Sonuncusu ise..." dedi, cümlesini

Scanned with CamScanner

yuttu. "Eğer bana kızmazsan, onu başka bir zaman, her şeyden emin olunca açıklamak isterim."

Sonuncusu bana güvenmemesiydi. Yıllar önce onu yüzüstü bırakıp unuttuğumu sanmasıydı. Onun gözünde hâlâ iyileşmemiş bir yara olmamdı.

"Şüphen neydi?" diye sorduğumda, bir anda gidip camı açtı ve sigara yaktı. Dumanın ağır kokusu odayı sardı. Paketi uzattığında reddettiğimi belli edecek kadar hareketsizdim. Bu tavrımın, canımı sıkmış olduğunu yüzünden anladım.

Aradan geçen saniyelerden sonra, "Bundan bahsedemem," dedi. "En azından şimdi değil."

İçimde bir kahkaha yükseldi. Bana olan güvensizliğinin yarattığı sızı, aslında haykırmaya hazır bir çığlık gibiydi. Ama sustum. Gözlerimi dahi devirmedim. Bunun yerine panele girdim ve dosyayı ona gönderdim.

Açıkçası daha fazla bir şey sormak istemiyordum. Bu konuşmayı yapmak istememe sebebim kırgınlığım değildi sadece. İçten içe biliyordum ki konuşmanın sonunda öğreneceğim gerçekler tarafından yaralanacaktım. Bundan kaçıyordum.

Ona söylediğim kadar korkak olan bendim belki de.

Onun da bahsedesi yoktu pek. Kaçamak cevapları beni tatmin etmiyordu. İki cambaz bir ipe fazlaydı.

Bildirim sesi telefonundan yükseldiğinde gözleri önce ekrana, sonra bana döndü.

"Dosyayı gönderdim," diye açıkladım. "Kendi ekibimle ilgili tüm detaylar orada. Rolleri belirledim. Sizinkiler de hazırsa en kısa sürede gönderin. İki gün sonra sahaya çıkacaklar. Hazırlanmaları gerek."

Konuşmanın bittiğini anladı ve üstelemedi. "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Tek kaşımı kaldırdım. "Anlamadım?"

"Görevde hangi rolde olacaksın? Burası büyük bir otel. Ve sahibi belalı bir adam. Ne senin ne de ekibinin başına iş açılmasını istemem. Değiştirmemiz gereken yerler olabilir."

"Bizi düşünmene gerek yok. Hem buna sen karar veremezsin zaten. Herkesin bir ekibi var. Sen kendi ekibin için uygun olan pozisyonları seçersin. Ben kendi ekibim için. Ve seçtiklerim değişmeyecek.

Kimsenin korunmaya ihtiyacı da yok. Ama eğer *zorlanırsın, ben görevleri bulamam* dersen, bunu biraz tahmin etmiştim de, sizin için de uygun görev seçmeklerini de yazdım. Dosyanın en altında görebilirsin."

Sözlerimden sonra göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm. Sigarasından derin bir nefes aldı. "Biz ekibiz, Azra. Bunu unutmadın, değil mi?"

Kolumdaki saate baktım. Sesim sertti. "Bir sorun var mı? Ya da yardımıma ihtiyacın? Seher belli ki henüz bir şey bulamamış."

"Bir davete gelmeni isteyecektim," dedi, birden yumuşayan bir sesle. "Orada birini bulmam gerek. Yardımcı olursan sevinirim." Bana uzun uzun baktı. "Maskeli bir balo. Hoşuna gideceğine eminim."

Başımı, *olur* anlamında hafifçe salladım. "Yarın sabah hep birlikte toplanıp görevleri konuşmamız gerek."

Sigarasını söndürdü. Sadece, "Azra," dedi ve durdu. Saniyelerce öylece kaldık. Sonra fısıldar gibi devam etti: "Beni hiç mi özlemedin?"

Gözlerimi kıpırdatmadan ona baktım.

"Geç kalmayın," dedim.

Ve çıktım.

Ruhumun en derin odalarından birini orada, onun yanında bıraktım.

Scanned with CamScanner

YENİ BİR SOLUK

"Dünü bırak, bugünü yaşa; her gün yeni bir doğuş gibidir."
-Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî

Yeni bir soluk.

Böyle olur sanmıştım. Bu göreve başlayacağımızı öğrendiğimiz içimde istemsiz bir umut kıvılcımı yanmıştı. Her ne kadar heveslenmemeye masam da belki yeni bir başlangıca vesile olur diye kendimi inandırmaya çalışmıştım. Oysa şimdi, o *yeni soluk* dediğim şey ciğerlerime keskin bir bıçak gibi sızlatıyordu. İçime çektiğim her nefes, sanki boğazımı daraltıyordu.

Sınıflardan birindeydik. Perdeleri tamamen kapatılmış, pencerelerden içeriye tek bir ışık hüzmesi bile sızmaması sağlanmıştı. Ortamda yalnızca masa lambalarının loş, sarımsı aydınlığı vardı. O ışık, yüzlere gölgeler düşürüyor, kimi zaman birini olduğundan daha sert, kimi zaman olduğundan daha solgun gösteriyordu.

Arza yanımda oturuyordu. Yan yana oturmamız bile içimde tuhaf bir gerilim yaratıyordu.

Karşımızda altı tane çaylak vardı. Her biri gözlerini bizden ayırmadan, nefeslerini tutmuş gibi oturuyordu. Merak, heyecan, korku... Hepsi yüzlerine ince çizgiler gibi sinmişti.

İçimde giderek büyüyen tedirginlik beni rahat bırakmadığı için gerginliğimi atamıyordum. Sanki bu işin sonunda sadece görevimizi tamamlayıp çıkamayacaktık. Sanki, bizden bir parça mutlaka burada kalacaktı.

Belki bu his, karşımda oturan çocukların gözlerindeki saf ışıltıdan kaynaklanıyordu. Henüz hiçbir şey bilmiyorlardı. Hangi amaca hizmet edeceklerinden, kimin için risk alacaklarından, neyin içine sürüklendiklerinden bihaberdiler.

Beş dakika önce gelmiştik buraya. Kapı kapandığı an, üzerimize görünmez bir ağırlık çökmüştü. Biraz sonra Arza, her zamanki gibi gür sesiyle söze başlayınca hepsi irkilir gibi dikleşti.

"Günaydın. Herkesin görevleri okuduğunu varsayıyorum. Eğer bir sorunuz varsa şimdi sorabilirsiniz. Yoksa devam edeceğim."

O an Arza'nın sesinde hem güven hem de tehdit vardı. Çaylakların bakışları arasında gezindim. Bazılarının dudakları kıpır kıpırdı. Bir şeyler sormak istiyor ama kelimelere dökmekten çekiniyorlardı.

Ben kendi ekibimle dün akşamüstü uzun uzun oturup konuşmuştum. Onların kaygılarını tek tek dinlemiş, önerilerini not almış, küçük rötuşlarla planı onaylamıştım. Evren'in sahte adından hoşlanmayışı, Alin'in resepsiyonda olmak istemesi... Küçük detaylardı bunlar, kolayca halledilmişti. Onların gözlerinde gördüğüm şey hazır olduklarıydı.

Fakat diğer ekip için aynı şeyi söyleyemezdim. Onların gözlerinde dağınıklık vardı. Henüz birbirlerine alışamamış, rolleri tam olarak benimseyememişlerdi. Bu da beni rahatsız ediyordu.

"Benim bir sorum vardı," diye söze giren ilk kişi Berat'tı. "Orada birbirimizi tanımıyor gibi davranacağız. Peki nasıl iletişime geçeceğiz? Panelden konuşacağımızı biliyorum ama hiç mi yüz yüze bir toplantı olmayacak?"

Arza, "Sen Gökçe ile kuzeni canlandıracağın için sizin konuşmanızda bir mâni yok. Ama ekibin geri kalanıyla iletişime geçebilmek için biraz beklememiz gerekecek. İşe yeni başlayan insanların birbirleriyle yakın olması normal bir durum. Göze batmayacak bir şekilde tanışıp kaynaştıktan sonra bilgi aktarımı yapabiliriz. Tabii bunu dikkat çekmeyecek bir şekilde ve kimsenin olmadığı yerlerde yapmamız gerek," diyerek gayet soğukkanlı bir şekilde açıkladı.

Berat başını salladı. Tatmin olmuş gibi görünüyordu. Ama alnındaki ter damlası gözümden kaçmadı.

Egemen, söz almak ister gibi elini kaldırıp indirdi. "Şimdi şöyle... Bu *Pehlivan* dedikleri adam, bizi yakaladı diyelim. O zaman bir kod falan mı veriyorduk? SOS gibi bir şey mi vardı?"

Umut Can güldü. "Çok fazla film izlemiş bu arkadaş," diye yarım ağız söylenirken benimle göz göze geldi ve bakışlarımdan anladığıyla hemen sustu, mum gibi durdu.

"Kimse sizin burayla bir bağınızı bulamaz. Bildiğiniz üzere burası normalde var olmayan bir yer," dedim. "Ama eğer ki sizden başka bir şekilde şüphelenildi, polis ya da rakip bir firmanın çalışanı olduğunuz

Scanned with CamScanner

düşünüldü. Tek yapmanız gereken beklemek. Onlara Martaval'dan bahsetmeyecek, ikna etmeyi deneyecekseniz. Eğer ikna olmadıysa ve sizi hapsedecek bir şey yaparlarsa bu Talan'la benim gözümden kaçmaz. Herkes kendi ekibini gözetecek. Siz arkadaşlarınızı, biz de bizi. İçinizin rahat olsun."

İçlerinin rahatlamadığını biliyordum. Pek de rahat olmalarını istemiyordum açıkçası. Diken üstünde olurlarsa daha dikkatli olurlar, daha az hata yaparlardı.

Arza boğazını temizledi. "Başka sorusu olan yoksa planlamaya geçelim. Herkes diğerlerinin görevini dikkatli bir şekilde dinlesin."

Benim devam etmemi ister gibi bekledi. Konuşmaya başlamadan önce notlarıma göz atmam gerekmedi. Zaten hepsi ezberimdeydi.

"Sizin için başta zor olmaması adına herkes kendi isimlerini kullanacak. Sadece ben adımı değiştireceğim. Yeni ismim Deva. Talan ile karışmasın diye böyle bir karar aldım. Hepimizin soyadları değişir. Ama soyadlarımız çok önemli değil. Herkes kendisininkini bilirse yeterli olmaz." Kollarımı masaya yaslayıp parmaklarımı birbirine kenetledim. "Ben Deva. 27 yaşındayım. Gıda Bilimi mezunuyum. Uzun yıllardır barmaid olarak büyük firmalarda çalıştım. Şimdi Ramya Otel'de özel şef olarak çalışacağım. İş ahlakı yüksek, başarılı ve de güvenli bir kadını canlandıracağım. Pehlivan'a en yakın pozisyon benimki. Hem alkole düşkün olduğundan hem de misafir ağırlamayı sevdiğinden beni her an yanında isteyecektir."

Arza'nın konuşmaya başlamadan önce bir şeyler mırıldandığını duydum ama aldırış etmedim.

"Ben belli ki yoluma Arza olarak devam edeceğim," dedi imayla. "Otelin güvenlik şefinin yardımcısı olacağım. Sert, otoriter bir yapım var. Şefin güvenini kazanmak için bir süre uğraşmam gerek. Sonrasında kapalı kapılar arkasında neler olduğunu öğrenmek kolay olacaktır." Cümlesinin bitmesiyle çaylakların devam etmesi için elini ileri doğru uzattı. Hepsi birer birer konuşmaya başladı.

"Ben Evren. Otelde oda servisinden sorumlu olarak çalışacağım. Sessiz, sakin, görünmez bir tipi canlandıracağım. Böylelikle odalara girip çıkarken sorun yaşamayacağım."

"Adım Alin. Resepsiyonda çalışan bir kızı canlandıracağım. Maddi durumum yetersiz, ailemin yardıma ihtiyacı var. Nahif, kibar

ve güler yüzlü biriyim. Otele giren herkesi görebileceğim bir konumdayım. Bazı bilgilere de erişimim kolay olacak."

"Umut Can ben, selam herkese. Orada Umut ismimi kullanacağım Can'a gerek yok diye düşündüm. Yani düşündük Azra hocamla. Ah pardon, Deva hocamla. *Can* gereksiz olurdu yani," dedi pervasız bir şekilde.

"Uzatma," dedim.

Duruşunu düzeltti hemen. "Umut. Vale olarak çalışacağım. Gelenlerin arabasına bakma şansım olacak. Gizli saklı bir şeyler varsa öğrenebileceğim. Hem gelenleri ilk ben görmüş olacağım."

Sıra Arza'nın ekibindeydi.

"Ben Berat. Mutfakta çalışacağım. Görevim daha tam belirlenmedi. Pehlivan'ın yemeklerini yapan ayrı bir ekip var. Onların arasına girmeye çalışacağım. Hırslı biriyim."

"Ben Gökçe. Garson olarak çalışacağım. Otel müşterilerine ve dışarıdan gelenlere servis yapacağım. Gözüm kulağım her yerde olacak. Her ne olursa hemen bilgilendireceğim."

Son kişi Egemen'di. Şu kimsenin ekibinde istemediği, öncesinde Arza'yla kavgasını yaptığımız haşarı çocuk Egemen.

"Ben etkinlik koordinatörünün asistanı olacağım. Büyük toplantılar nerede ne zaman olacak, bunların hepsini bileceğim. Önemli bilgilere erişimim olduğundan gözleri üzerimde olacaktır. Sadece işine bağlı birini canlandıracağım."

"Güzel," dedim kafamı sallayarak. "Başlangıç için hepiniz hazır görünüyorsunuz. Ama saha başkadır. Oraya ilk çıktığınızda adınızı bile unutabilirsiniz. Şu an ne söylesem sizin için bir anlam ifade etmeyecek. Yapmanız gereken tek şey rolünüzü iyi oynamak ve gözünüzü dört açmak. Bu akşam herkes rolü için uzun saatler boyunca çalışsın. Başka vaktiniz kalmadı."

Arza, "Ve tabii ki birbirinizle de iletişim hâlinde olun. Siz bir ekip değilsiniz. Beraber hareket etmesi gereken insanlarsınız. Bu görevi sonlandırdıktan sonra hepinize başarılarınıza göre görevler verilecek. Sonrasında kendiniz, tek başına olacaksınız. O yüzden bunu iyi değerlendirin," dedi. Büyük bir öz güvenle arkasına yaslandı. "Sorunuz ya da merak ettiğiniz bir şey yoksa burada kalıp kahvaltıya kadar çalışabilirsiniz."

Scanned with CamScanner

Altısından da ses çıkmadı. Bazısı bilgisayarını ya da tabletini, bazısı not defterini açtı ve sessizce çalışmaya başladılar.

Bir sorun olup olmadığına baktım. Her şey yolunda gidiyordu. Kendime kahve almak için ayaklanacağım sırada onun konuşması beni durdurdu.

"O rolü seçmene gerek yoktu, Azra. Benden en uzak olacağın rolü seçerken adama bu kadar yakın olman iyi olmadı. O pek normal biri değil," dedi kısık bir sesle. Çocuklar bizi duymasın diye uğraşıyordu. "Eğer hata yaparsan senin..."

Tek kaşımı kaldırarak baktım ona. "Benim hata yapmam senin için ne kadar olası... Garip gerçekten. Bana olan inancına ihtiyacım yok ama güvensizliğini de duymak hoş olmuyor. Sen kendi işine bak, ben kendi işime, Talan."

Ona fırsat bırakmadan yanından uzaklaştım. Köşedeki kahve istasyonuna öfkeli adımlarla geldim.

Aptal herif! Aptal! Neden bana hiç güvenmiyordu? Neden her seferinde hata yapacağımı varsayıyordu? Onun gözünde becerikisiz olmaktan nefret ediyordum. Üstelik hiçbir işin altından kalkamadığım olmamıştı. Neye dayanarak böyle düşünüyordu?

Kahvemi doldururken arkamda belirdiğini fark ettim. Onun kokusunu, tanıdık ve istemsiz bir şekilde içimi titreten o kokuyu, bir adım ötemde hissedince karnımı içeri doğru çektim.

"Sana güvenmediğimi de nereden çıkardın? Seni düşündüğüm için söylüyorum. Başına bir şey gelmesini istemediğimden," derken sesi yumuşaktı.

Başkası olsa bu dediğine inanırdı ama karşısında ben vardım.

Ona doğru hızla dönünce saçlarım yüzüne çarptı. Bu, kirpiklerini ardı ardına kırpmasına sebep oldu.

"Beni düşünmene ihtiyacım yok. Şimdiye kadar çıktığım görevlerin çoğu bundan riskliydi. Hepsinin altından da *tek başıma* kalktım." Yüzüne doğru hafifçe yaklaştım. Kasıldığını görebiliyordum. "Yani yorumunu kendine sakla. Gereksiz kelimelerine ihtiyacım yok. Hiç olmadı."

Onun gözlerinde bir şey gördüm o an. Öfke değildi. Kırgınlık da değildi. Daha çok, susturamadığı bir kaygıydı bu. Sanki gerçekten beni kaybetmekten korkuyordu ama bunu bana itiraf edemiyordu.

Ya da bunu düşünmemi istiyordu sadece. Oynamadığını kanıtlayamazdım.

Ben yerime geçtiğimde o da peşimden geldi ve yanıma oturdu. Hiçbir işi yokmuşçasına öylece durup bana bakmaya başladı.

Kafamı hareket ettirmeden ona yandan, ters bir bakış attım.

"Bu sefer arkanı toplayacak bir Azra olmayacak. Raporlarını kendin tutacaksın. O yüzden önüne bak. Senin yüzünden işlerim aksasın istemiyorum," dediğimde de hareket etmedi.

Ben uyarımı yapmıştım. Bundan sonrası kendi bileceği işti. Beni izleyişini umursamadan tabletimi açtım ve işimi halletmeye koyuldum.

Otelde üstlendiğim görevin altından kalkacağımı düşünüyordum. İçkiler konusundaki yetkinliğim, daha akademiden mezun olmamışken kokteyller üzerine yazdığım tezlerle başlamıştı. Sonra mezun olup ayrı yaşamaya başladığımda farklı kokteyller yapmaktan hoşlandığımı fark etmiştim. Bir süre yeni şeyler deneyip epey kilo alınca durmam gerekmişti. O dönemlerde evimin küçük mutfağında yalnızken, cam bardakların tınısını, buzun çatırdayışını dinleyerek kendime bir dünya kurardım. O dünyada hata yapmak serbestti. Ama burada tek bir hatanın bile bedeli ağırdı.

Şimdi ise o günlerimi hatırlıyordum. En sevdiğim portakallı, yer fıstıklı espresso martininin tadı hâlâ damağımdaydı. Bir ara ona o kadar çok takmıştım ki resmen bedenimden kokusu geliyordu. Bu tat, geçmişin masum ama keskin bir hatırlatıcısıydı; boğazıma kadar uzanan bir anı zinciri gibi.

Ekranıma bakarak, "Çikolata likörü mü? Sen ciddi misin? Nereden buldun bunları? Tarifine bakınca bile canı çekiyor insanın," diyen Arza'ya cevap vermedim. "Bunların hepsini senin mi? Fırın Sütlaç Likörü? Böyle bir yeteneğin olduğunu bilmiyordum. Bana sadece kahve yapabildiğini göstermiştin." Tabletime doğru utanmaz bir şekilde yaklaştı. "Karamelize fındıklı muz likörü mü? Tadı nasıl ki?"

Okumasını istemediğim için sayfayı değiştirdim. "Hiçbir zaman öğrenemeyeceksin," diye mırıldandım.

Geriye doğru çekildi. "Buna uzun bir süre devam edemezsin ki. Hem akşam Seher bizi bekliyor konuşmak için. Aramızın bozuk olması onu da üzer." Kolunu koluma değdirdiğinde ona öyle bir baktım ki bir daha dokunma gafletinde bulunamadı.

Scanned with CamScanner

"Lütfen beni işe yaramaz konuşmalarınla meşgul etme," dedim ters ters. Seher'in üzülmesini elbette istemezdim ama sırf o üzülsün diye de Arza'yı da affedemezdim. Çok saçma bir yaklaşımdı bu.

Kafasını bana doğru eğdi. "Bu mudur yani? Bu kadar mı? Çabala, mama bile izin vermeyecek misin?" dedi kırıldığını gizlemeden.

Patlamaya hazırdım. Ama kendimi tutuyordum.

"Bahanelerinin arkasına sığınıp seni affetmemi beklemeden önce benden gizlediğin başka bir şey var mı, onu düşün. Ha bir de... eğer yapabilirsen kendini benim yerime koy ve bunun ne kadar kırıcı olduğunu anlamayı dene. Ve ondan sonra bunun affedilemez bir şey olduğuyla yüzleş ve benden uzak dur."

"Kendimi senin yerine koyduğum için..." dediğinde gözlerine baktım. Neden bilmiyorum, cümlesini tamamlamadı. "Özür dilerim," dedi bir çırpıda. "Kendini kötü hissettirdiğim ve seni kırdığım için."

Boş ver dercesine salladım kafamı.

"Bir elmanın iki yarısıyız biz," diye devam etti. "Bir bütün olmasak çürür gideriz. Ben buna izin vermeyeceğim. Sen de en azından biraz çabalasan? Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Hiç mi hatırım yok sende?"

Utanmadan izledim onu uzun uzun.

Sık kirpiklerinin dizilişini, çıkmaya başlayan sakallarını, âdemelmasını, göz bebeklerini.

Bu adam mıydı benden intikam almak isteyen? Bana güvenmeyen, canımı yakmak isteyen?

Olamazdı. Olmamalıydı.

Ama oluyordu. Bu ihtimalin varlığı bile içimde buz gibi bir soğukluk yaratıyordu. Onun bakışlarında bir sır saklıydı. Bir yalanın, bir yarım kalmış cümlenin gölgesi vardı.

Arkasında başka bir sebep olduğunu düşünen yanımın karşısına yine aynı sorun çıkıyordu: *Bana güvenmediği için benden bir şeyler saklıyor.*

"İşimi yapmak istiyorum. Lütfen bana engel olma," dedim sert bir şekilde. tabletimi kendime doğru çekip ona arkamı döner gibi oturdum. "Senin de söylediğin gibi dikkatli olmamız gereken bir adamla çalışacağız. Ekstra çabalamamız gerek. Bu sefer sadece kendimiz yokuz oyunda."

Yavaşça yaklaştığını hissettim. Uzaklaşabildimse de bunu yapmadım. Sıcaklığını isteyen yanımı bastıramadım.

"Mendel," dedi kulağıma doğru, sesi neredeyse bir yemin gibiydi. "Ruhum ruhuma eş. Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Şimdiye kadar bana söylediği ne varsa hiçbirinde böylesine gerçek kapmayacakmış hissine kapılmamıştım. Bir yanım hissetti ki Arza'nın bu söylediği eğer bir yeminse o yemin bozulacaktı.

Tüylerim ürperirken ona doğru ağır hareketlerle döndüm. "Güvenlik şefinin yardımcısı olacağını söyledin. Biraz üstüne düşmen gerek bence. Bana boş cümleler kurana kadar işine odaklansan senin için daha iyi olur. Ne dersin, Talan? Arkanı toplamaktan yoruldum."

Bir şey söylemedi. Alınmış gibi durmuyordu. Ama biraz sonra bana sırtını dönerek oturdu ve telefonuna bakmaya başladı.

Kalbimin içinde çırpınan soruları görmezden gelip işime odaklanmayı denedim. Fakat bunu yapamadım. Onun kısık sesle mırıldandığı şarkı buna epey engel oldu.

"Gönülçelen, gönülçelen... aynı anda utanmadan hem kırıcı hem kırılgan... yordun beni gönülçelen..."

♪

Yarın sahaya çıkacaktık. İlk defa, yardımcı olmam gereken insanlarla beraber bir görevde olacaktım. Endişelerimi haklı buluyordum. Onların sorumluluğu benim üzerimdeydi. Bu bir görevden fazlasıydı. Bir sınav, bir kefaret, belki de kendi vicdanımla yüzleşmemin zamanıydı.

Aklımda şüpheler olmadan yapabilmek isterdim bunu. Ama maalesef bu mümkün değildi.

Seher'in odasının önündeydim. Kapıyı tıklatıp içeri girmek üzereyken onu gördüm.

Tuna'yı.

Bana doğru sırıtarak geliyordu. Bu sırıtmanın altında bir şey olduğuna adım kadar emindim.

Yanımda durdu. "Selam Azra, nasılsın?" dedi ama bu bir soru değildi. Beni baştan aşağı arsızca süzdü. "Hayatın yine yolunda gidiyor gibi duruyor. Partnerinle aran çok iyiymiş duyduğuma göre?" derken bu söylediğinden epey mutlu olduğunu asla gizlemiyordu. Eşek ağızlı.

Aramızın bozuk olduğunu bilmesine şaşırmıyordum. Bunu anlayabilecek insanların arasında çalışıyorduk. Elbette Arza'ya bir yan

bakışımdan bile bu çıkarımı yapabilirdi. Ama buna bu kadar [illegible] olması onun bir dangalak olduğunu açık ediyordu.

"Seninle zaman öldürmeye niyetim yok, Tuna. Senin aksine [illegible] nim işlerim var. Etrafta dolanıp iş aramak yerine görevden görev [illegible] şuyorum. *Meşgulüm* yani anlayacağın."

Yüzünde mimik oynamasa da gözlerindeki kırgın ifadeyi gördü. Tuna bana kırılıyor muydu? Hadi canım.

"Kendini önemsemeye devam ediyorsun anlaşılan. Sen meşgul [illegible] biz de öyleyiz." Yaklaştı ve bana üstten üstten bakmaya başladı. "Se [illegible] umursamıyorum. Asıl beni umursayan sensin."

Bu söylediği uzun zaman sonra gülümsememi sağladı. "Hangi [illegible] yani anlatıyorsun acaba, merak ediyorum."

"O anca kâbus olur," dedi iğneler gibi.

"Bir yerlerde karşıma çıkmaya çalışmasan sana kâbus olmam, [illegible] ğil mi?"

Omuz silkti. "Kendimi uyuz etmeyi seviyorum. Seni her gör [illegible] ğümde kanım kaynıyor sanki," dedi bundan hem keyif alıyor hem de nefret ediyor gibi.

"Bence sen beni takıntı yapmışsın. Git bir kahve iç, toprağa bir tütsü falan yak. Bir şekilde beni unut. Aş artık beni, Tuna."

"Ha ha ha. Gerçekten çok komiksin." Ellerini ceplerine koydu. Koridorda duyduğumuz adım seslerine doğru baktı. Suratı daha da asıldı. "Partnerin geliyor. Yine sızlanarak bana diklenmesini mi sağ [illegible] layacaksın? İlla birinin korumasına ihtiyacın mı var? Sen böyle biri miydin?"

Ona açıklama yapmakla uğraşamazdım. "Hoşça kal, Tuna." de dim ve kapıyı suratına kapatarak içeri girdim.

Kapıyı kapatmadan önce gördüğüm son şey Arza'nın öfkeyle yanından geçen Tuna'ya sert bir şekilde omuz atması ve Tuna'nın sarsılmasıydı. Akademinin bir kreş koridorundan farkı kalmamıştı.

Seher odasında yalnızdı. Ben içeri girince ayağa kalktı. Sarılıp sarılmama konusundaki kararsız bakışını görebiliyordum.

Kollarımı iki yana açtım. "Seni suçlamıyorum. Sen, o sana ne derse onu yaptın. Bana gerçeği söylemeyebilirdin bile," der demez bana sıkıca sarıldı.

Hızlı hızlı konuşmaya başladı: "Seni kırdıysam özür dilerim. Ben kimseye bundan bahsetmedim. Bir tek sana söyledim. Sana tüm kalbimle güveniyorum." Ondaki endişeyi görebiliyordum. "Aksini düşünme bile, olur mu?"

Onun sırtını sıvazladım. "Bana kendini açıklamak zorunda değilsin. Neler olduğunu anlayabiliyorum. Bu üstlenmesi zor bir yük."

"Yine de seninle paylaşmam gerekirdi. Hislerini tahmin edebiliyorum. Tüm kalbimle özür dilerim, Azra. Sen bunu yaşamayı hak etmiyorsun."

İnce bir tebessüm oluştu yüzümde. "Geçer elbet. Şimdi acıtıyor ama geçer bir şekilde. Kırgınlığımdan öte büyük problemlerimiz var. Onları konuşmamız gerek bizim."

Yavaşça uzaklaşıp minnetle baktı. "Sen olmasan şu an debelenip dururduk, biliyor musun? Kafamızda acabalar dönerdi. Senin sayende emin olmuş olduk." Sandalyesine heyecanla karışık gerginlikle oturdu. "Sana göstermem gereken bir şey var. Güzel bir haber değil ama görmek istersin diye düşündüm." Önünde açık olan ekranları değiştirdi. Şimdi karşımızda beni baştan aşağı titreten bir şey vardı. Bir mezara bakıyorduk.

Ayşe'nin mezarına.

"Bu?" diyebildim.

"Evet. Ayşe burada yatıyor. Kimsesizler mezarlığına gömmüşlerdi. Arza bunu halletti ve ona üstünde ismi yazan bir mezar taşı verdi. Yanın naaşını buradan alıp başka yere defnedecekler," dedi hem üzgün hem mutlu bir şekilde.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bunu görmeye hazır olmadığımı şimdi fark ediyordum.

"Biz bir ateş yakmak üzereyiz, Azra. Bu ateş sadece şimdiyi değil, geçmişi ve geleceği de yakacak. Bizim başlattığımız bu ateş pek çok insanın alevler içinde kalmasına sebep olacak. Bunu sağlayan senin merhametin oldu. Ayşe'yi merak etmeseydin bugün başka şeyler konuşuyor olacaktık. Kim bilir kimlerin daha istemeden günahına girecektik. Ve kader bize ne zaman başka bir şans sunardı orası oldukça meçhuldü."

Ayşe, umut dolu olan yanım. Küçücük bedeni şimdi bir avuç toprağın altında öylece sıkışmış, hapsolmuştu. Onu kurtardığımı sanıp

Scanned with CamScanner

arkamı dönmüştüm. Hâlâ o son anın yüzü, o umut dolu bakışı zihnimin kırık aynalarında duruyordu. Çığlıklarını duyamamıştım belki çıkmamıştı, belki de boğulmuştu toprağın soğuk bağrında. Belki de son nefesinde aklında benim ismim, benim yüzüm vardı. Bana umut bağlamıştı. O küçük yüreğe verdiğim söz, şimdi bir lanet gibi dönmüştü bana.

Boğazıma dikenli teller batıyordu. Her nefes, içime geçen çalışan bir tıkaç gibiydi. Gözlerim ekrana yapışmış, mezarın fotoğrafını tekrar tekrar büyütürken o anın içinde, bir ömür süren pişmanlığın kıvrımlarında dolaşıyordum. Mezarı yoktu. Nasıl anlatacağımı bilemiyordum bunu. Mezarlıkta bile değildi. Kim bilir nasıl aceleyle, bir çuval gibi fırlatılmış, alelade bir şekilde kazılmış toprağın altına konulmuştu.

Ne kadar korktuğunu düşündükçe aklımı kaybedecekmiş gibi oluyordum. Onun gözlerini, ıslak yüzünü, birbirine karışan nefeslerini hatırlıyordum. O anların her biri bir hançerdi. Onu uyuşturucu kadar bile değerli görmediklerini biliyordum. Caniler için o sadece bir engeldi, bir hata, düzeltilecek nesneydi. Acı içinde kıvrandığını hayal ettim. Dudaklarının arasından yankılanan yarım yamalak bir anne sesini duydum sanki. Kimse duymadı, kimse yetişemedi. Bu düşünceler bedenimi parçalıyor, gündüzü geceye çeviriyordu.

En kötüsü, en yakıcı olanı ona *kurtulacaksın* demiş olmamdı. Oradan ayrılırken kulağına fısıldamıştım: *Bitti, yardım geliyor, güçlü ol.* Kendi sesim onun son umut kıvılcımına üflediği ışık olmuştu belki. Ben umut vermiştim. Ben, bilmeden bir kandırmaca yaratmıştım. Karanlıktaki o küçük bedeni bana bakıp inanmış, ben ise arkama bile bakmadan gitmiştim.

Şimdi anlıyordum. Onun için baraklığın içinde açan bir çiçek olduğumu sandığım anda, o çiçeği daha da gömüp dibe çeken el olmuştum.

Benden ölesiye nefret ederek can verdiğini iliklerime kadar hissediyordum. O nefret, içimde yoğrulmuş bir kor hâlini aldı. Soğuk, siyah bir madde gibi dolaştı damarlarımda. Her nefeste daha da yaydı.

Arza'nın eli omzuma değdiğinde irkildim. Geldiğini fark etmemiştim. Ekranın karşısında bir elim karnımda, acı çekerek duruyordum. Bedenim, zihnimin yükünü taşıyamıyordu artık.

"İyi misin?" diye sordu Seher. "Su ister misin?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. Sandalyeye oturdum. Gözlerimi ekrandan çekemiyordum. Ayşe'nin orada olduğunu bilmenin tarif edilemez acısıyla baş edebilmem mümkün değildi. Gözyaşlarım görünmüyordu belki ama ruhum bağır çağır ağlıyordu.

Seher suyu uzatırken Arza'nın sesini işittim.

"Senin suçun değildi. Böyle olacağını bilemezdin," diyordu.

Uzandı ve sayfayı değiştirdi. Ayşe'nin mezarı kayboldu. Ama Ayşe'nin öldüğü gerçeği değişmedi.

Gözlerimi ona çevirdim. Onun da omuzları çökmüştü. O da benim kadar kötüydü. O da kandırılmış, onun da canı yanmıştı. Onun bakışında, beraber taşımamız beklenen bir suçluluk vardı.

Bu anda anladım ki yalnız değildim. Ama paylaşılmış acı, bir parça teselli değil; daha büyük bir ağırlıktı yalnızca.

Belki de ona haksızlık ediyordum.

Kuruyan dudaklarımı ıslatmak için sudan bir yudum aldım. İçimde bir alev yanıyordu. Başlattığımız yangın benim içimdeydi. Ruhuma sürülmüştü intikam ateşi. Bu saatten sonra asla geri dönüşü olmayacaktı.

"Onun intikamını alacağım," dedim. Kutsal bir yemin gibi, kanla yazılmış bir söz gibi, son nefesimi verir gibi. "Her ne olursa olsun onun intikamını alacağım. Ucunda ölüm bile olsa bu yoldan dönmeyeceğim. Buna kimler sebep olduysa sonları benim elimden yazılacak."

Uykusuz gecelerde planlar kuracak kadar soğuk, ağlayacak kadar yumuşak, yeminler edecek kadar kararlı olacaktım. Bu yolda yalnız olsam bile ilerleyecektim. Çünkü arkamda yitmiş onlarca hayatın sancısı vardı.

"Sen onların eceli olurken ben de yanında elini tutuyor olacağım," dedi Arza. En az benimki kadar büyük bir nefret vardı bakışlarında. Onun içinde belki aylar belki de yıllardır yanıyordu bu alev. "Her ne olursa olsun da bırakmayacağım. İtsen bile."

O bana her ne kadar inanmasa da ben ona inanmayı tercih ettim. Bir sözü bile kendimi yalnız hissetmeme engel olabiliyordu.

Garipti.

Neydi bunun adı?

"Biraz ilerleme kaydettim," diyen Seher bakışmamızı böldü. "Ayşe'nin mezarını bulmak çok zor oldu diyemem. Onun yaşamadığını

öğrendikten sonra gerisi çorap söküğü gibi geldi. Dün gecedem beri nizin görevlerini araştırıyorum. Birkaç bir şey buldum gibi." A döndü. "Azra'ya Hakkı Arıkan'ın dosyasından bahsettin mi?"

"Hayır," dedim onun yerine cevap vererek. "Ne dosyası?"

Arza kalçasını yatağa yaslayıp kollarını göğsünde birleştirerek nuşmaya başladı: "Hakkı Arıkan'ın akademiye girip çıktığını bil duk, hatırlarsın ki. Silinmiş bilgiler olduğundan da emindik. Se bazı bilgileri gün yüzüne çıkardı. İki tane teorimiz var. Birincisi refsizin bizim gibi bir muhbir olması."

"Ne?" dedim hafif yüksek sesle. "Ne demek, muhbir olmak pislik sapık nasıl muhbir olabilir? Akademi buna nasıl izin verir?"

"Teori sadece," dedi Seher. Klavyede bir yerlere tıkladı ve Hakkı Arıkan'ın akademiye girerkenki görüntüsünü gösterdi. Büyük bir SUV aracın içindeydi. Hakkı Arıkan'ın yüzü blurlanmıştı. "Dosyayı silmekle kalmamışlar, ne olur ne olmaz diye yüzünü blurlamışlar. Ya nında biri oturuyor, görüyor musun? O kişiyi günlerce aradım ama bulamadım. Bunun üstünde kim çalıştıysa işini iyi yapmış."

"İçimden bir ses, o kişinin olaylardaki kilit taşlardan biri olduğunu söylüyor," dedi Arza.

Derin bir nefes aldım. "İkinci teoriniz neydi?"

Seher, "Hakkı Arıkan'ın hiç var olmamış olması," deyince kaşlarım çatıldı. Bana doğru döndü. "Yani şöyle anlatayım, öldürülen bir adam vardı. Bunda hemfikiriz. Siz onun katillerini buldunuz. Ama bu adam Hakkı Arıkan olmayabilir. Pınar Mahallesi'nde bir cinayet işlendi. Hakkı Arıkan adında bir adam öldürüldü. Ama bu bir kamuflaj mıydı? Akademiyle hiçbir bağlantısı olmayan bir adamın dosyasını araştırmış olabilirsiniz. Hakkı Arıkan diye biri gerçekten vardı. Pisliğin biriydi ve mahalledekiler birleşip onu öldürdü. Ama sonra biriydi. Sizin dikkatinizi dağıtmak için önünüze atılan bir yemdi."

"Aynı şekilde eğitmek zorunda kaldığımız çaylaklar gibi," dedi Arza. "Neden bizi seçtiler? Aralarında en iyileri olduğumuz için mi? Yoksa Başkan gerçekten neyin peşinde olduğumun farkında ve beni hedefimden uzaklaştırmak için bir şeyler mi yapıyor?"

"Bunu neye dayanarak söylüyorsunuz? Hakkı Arıkan'ın akademiye girdiğini sen söyledin. Muhbir olması ya da olmasa bile burayla bir bağı olması daha olası değil mi?" diye kafa karışıklığıyla sordum.

Arza, "Evet, öyle. Adamın yetimhanede gizli görevde olup yıllarca muhbirlik yapmış olması çok olası. Akademiden günahlarını gizlemiş olabileceğine de ihtimal verebiliriz. Bu, giriş çıkışlarını da açıklar," dediğinde, devamında bir *ama* geleceğini biliyordum. "Ama ölümünün bizden önce bulunamaması, iş tanımımızın dışına çıkıp bizi mahalleye göndermeleri ve bize fırsat tanımadan görevlerimizi belirlemeleri şüphe uyandırıyor."

Seher, "Görüntüler ise bu teoriyi desteklemek için yapılmış kurmaca fotoğraflar olabilir. Peşine düşüleceğini bilerek tasarlanmış olma ihtimallerini yok sayamıyoruz. Belki de Başkan neyin peşinde olduğumuzu anladı ve bizi tepeden izleyip viskisini yudumlayarak kahkaha atıyor," deyince tüylerim ürperdi.

Çantamdan sigara paketini çıkarıp bir tane yaktım. Kafamın içi mahşer yeri gibiydi. Camı açtım ve soğuk havanın içeri girmesine izin verdim.

"Ya peki..." dediğimde ikisinin düşünceli yüzü beni buldu. "Sadece Ayşe'nin ölümünde şaibe varsa. Bunu söylemek bile beni kahrediyor ama sadece o görevde şeytanla iş birliği yapmış pislik biri varsa? Geriye kalan her şey aslında kuralına uygun ilerliyorsa? Hiç mi yanılıyor olamazsınız?"

Arza bana kırık bir tebessümle baktı. Bu umuda tutunmamın onu şimdiye kadar söylediğim her şeyden daha çok yaraladığını gördüm.

"Böyle bir ihtimal kaç milyonda bir olabilir sence?" diye sordu. Çaresizce omuz silktim. "Tam da bizim şüphe ettiğimiz zamanlarda senin içine kurt düşecek ve Seher haftalarca uğraşıp Ayşe'nin yaşamadığını öğrenecek. Sadece Ayşe de değil, onunla beraber diğer çocukların da." Kalbim mümkünmüş gibi daha da derinden sızladı. "Bu akademide yıllardır yüzlerce göreve çıkıldı. Biz sadece ulaşabildiklerimizi araştırabiliyoruz. Hepsi üst düzey bir şekilde gizleniyor."

"Bu kadar gizleniyor olmaları da değişik aslında..." dedi Seher. "Evet, hepsi çok gizli bilgi. Kötü insanların eline geçse tehlikeler doğurabilir. Ama ben burada çalışan biriyim. Her sistemin şifresini biliyorum, bazılarını ben kurdum. Benim neden ulaşamadığım dosyalar var ki? Onca çabaya rağmen ulaşamıyorum hem de. Bunun illaki bir sebebi olmalı. Hatta var. Adım kadar eminim buna."

Scanned with CamScanner

Kısa bir sessizlik oldu. Üçümüz de çelişkiler içinde bocalıyorduk. Arza, "İsterdim," dedi bir anda. Kerkün bakışları gözlerimdeydi. "Seni böylesine yaralayan bir gerçek olmamasını isterdim. Bizim için gerçek olmuş olmasını dilerdim. Ama sonuçlar ortada. Ve ben için bunun için çok üzgünüm. Bunu sana yapan ben olduğum için ölesiye dimi bok gibi hissediyorum. Senin buraya ne kadar bağlı olduğunu, bu yüzden gerçek olmama ihtimaline sarsıldığını da biliyorum. Keşke böyle olmasaydı... Keşke."

Keşke dedim içimden.

Keşke böyle olmasaydı. Keşke Ayşe ölmeseydi. *Keşke* o cinayetten kurtarmış olsaydım. Keşke ablam ölmemiş olsaydı. *Keşke* Arza bana güvenseydi. Keşke ben hiç doğmamış olsaydım.

MASKELİ BALODA BİR AKŞAM

"Her derin ruhun bir maskesi vardır; dahası,
her derin ruhun ardında sürekli bir maske arayışı yatar."
-Friedrich Nietzsche

Maskeli balode bir akşam.

Düşüncesi bile kanıma ağrılar saplanmasına sebep oluyordu.

Neredeyse son dakika haberim olan bu organizasyonda ne giyeceğimin üstüne çok düşünmemiştim. Hangi maskeyi takacağımın üstüne ise saatlerdir düşünüyordum.

Akademideki odamdaydım. Yatağımın üstünde birkaç tane maske vardı. Hepsi de kıyafetimle uyumluydu. Ben yaratacağım karaktere uygun olan bir maske arıyordum.

"Benzer dantelli olan. Hatta kesinlikle o olmalı. Hem kıyafetinle uyumlu hem de çok seksi duruyor," dedi Seher.

Maskelerin hepsi ona aitti. Kendisinde neden bu kadar maske olduğunu sorgulamamıştım. Dantelli maskeyi elime aldım. Bu işten anlayan biri gibi duruyordu. Fikrini dikkate alabilirdim aslında.

"Çok *ben buradayım* diyor sanki..." diye mırıldandım.

Bana çapkın bir bakış gönderdi. "Buradayım diyen bir yüzün ve sırt dekolten var. Maske dikkat çekecek olan son şeylerden biri. Hatta şu göz makyajını gizleyecek olması hoşuma gitmiyor bile."

Maskeye bakmaya devam ederken yatağa otururdum. Hazır sayılırdım. İki saat içinde duş alıp giyinmiştim. Üstümde askılı siyah bir elbise vardı. Elbisenin sırt dekolteси kalçama kadar uzanıyordu. Ve dekolteнin olduğu yerler siyah dantellerle bezenmişti. Elbise arkadan çok dikkat çekici olsa da önden biraz sıradan duruyordu. Seher'in ısrarıyla koyu bir göz makyajı yapmış ve kan kırmızısı bir ruj sürmüştüm. Ojelerim zaten kırmızı olduğundan onları tazelemiştim sadece.

Seher içinden bir an bile kopamadığından kucağındaki bilgisayarından bir şeyler yapıyordu.

"Menderes Holding'i biliyor musun?" diye sorduğumda bana bakıp hızlanmadığını belli eden bir mimik yaptı. "Ben dün gece

biraz bakındım. İki sene önce şirketin içine sızmışım. Şirket van olarak kullanılıyordu. Arka planda silah ticareti yapılıyorlardı. Şirketin asıl sahibi Perihan Menderes'in en yakınıymış. Sonrasında neler olduğunu öğrenip oradan ayrılmışım. Sonra biraz veri tabanlarında dolaştım. Eski bilgilerimi tazeleyip bulunculara sızdım." Suratımı buruşturdum. "Ama bunu yapmayı öğrenmemişim. Nasıl severek yapabilirsin ki? Oradan oraya gezdirilmişim döndü resmen."

"Aşkla yapıyorum çünkü," dedi mayışmış bir sesle. "Sanki değiştirmen gibi. Her seferinde nasıl heyecanlanıyorsan ben de heyecanlanıyorum. Hem bu işi tamamen öğrensen sen de delirirsun, seni tanıyorum."

"Sanmıyorum," deyip dudak büzdüm. "Neyse, konumuz bu değil. Menderes Holding'in artık faaliyette olmadığını buldum. Bu bile bu olması gerekendi. Paravan şirketleri ortaya çıkınca devlet işe el atmış olmalıydı. Beş dakika kadar buna çok sevindim. Arka planda bir şey olmadığına inandım. Ama sonra Perihan'ın boş olunduğu anda söylediği sözleri aklıma geldi: *Para yedirdiğin herkes nin köpeğin olur.* İçime düşen kurtla kadının adına açılmış olan tüm şirketleri araştırmaya başladım. Hepsi tek tek kapatılmış. Bir kadın içeri girmemişti. Birkaç tane çalışan hariç herkes serbest bırakılmıştı. Sonra çocukluğundan beri yanında olan arkadaşı gibi olduğunu. Semra Şamata. Ve bam! Eski Menderes Holding, yeni Şamata Holding olmuştu."

Seher yerinde doğruldu. "Hâlâ faaliyetteler yani? Hiçbir yaptırım olmamış mı?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Yaptırım konusunda pek emin değilim. Belki arkaları sağlamdı, avukatları iyiydi, rüşvet yediriler çıktılar. Aklımı kurcalayan burası değil. Arka planda akademi bunun içinde mi, emin olmak için araştırmaya devam ettim. Ve yeni şirketin eskisine göre daha büyük kulvarlarda oynadığını gördüm. İş hacimlerini geliştirmişlerdi. Bunun sebebi ise başka bir şirketle birleşmiş olmaları."

Araya girip, "S.T. Anonim Şirketi mi?" diye sordu.

"Evet! Nereden bildin? Başka bir yerde daha mı karşına çıktı?"

"İki yerde daha," dedi hızla. Ekranı bana çevirmeden önce birkaç yere bastı. "Sizlere verilen görevlerden bazılarını araştırırken çıkmaz sokağa girip durmuştum. Ama bu şirket iki yerde karşıma çıktı." Ekranda şirketin internet sayfası vardı. "Sahipleri burada yazan insanlar değil. Yani görünürde öyle ama arka planda onlara ulaşmamızı istemeyen kişiler var. İçimden bir his onları bulursak her şey çorap söküğü gibi gelecek diyor."

Sesli bir nefes verdim. "Boğuluyorum sanki. Olanları düşündükçe biri boğazımı sıkıyor gibi hissediyorum. ... Barbar'ın bu olanlardan haberi var mı?"

"Sanırım evet. Bir şeyler döndüğünü anladığına eminim ama Arza'ya da bana da bir şey sormadı."

Maskeyi yüzüme tutarak aynanın karşısına geçtim. Yüksek topuklu ayakkabılarımla boyum iyice uzamıştı. Arza'yla yan yana geldiğimde gözlerine daha yakın olacağım demekti bu.

"Sana bayılacak," diyen Seher'e değdi bakışlarım. "Ne? İkimiz de birbirimizden hoşlandığınızı biliyoruz. Yan yana geldiğinizde odada elektrik akımı oluyor resmen. Korkuyorum bilgisayarlarım bozulacak diye." Kıs kıs gülmeye başladı. "Olursanız eğer bomba..."

"Böyle bir şey yok," dedim kestirip atarak. "Hoşlandığımı inkâr etmeyeceğim. Ama bizden olmaz. Artık olmaz."

"Neden böyle söylüyorsun? Seni düşündüğü için senden gizledi. Bu da sevdaya dâhil değil mi?"

Güler gibi oldum. "Bana güvenmediği için gizledi. O yüzden bu sevdaya dâhil değil. Ortada da bir sevda yok. Başka bir erkekle de o kadar süre aynı evde kalsam ondan da hoşlanırdım. Arza'ya özel bir şey değil yani bu. İnsan fıtratı sadece."

Seher'in bir şey demesine fırsat kalmadan kapı tıklatıldı. Arza gelmiş olmalıydı. Ben tam kapının arkasındaki aynada konuşurken hem de. Acaba söylediklerimi duymuş muydu?

Kapıyı açtım. Ve basit bir hoşlantıdan ibaret olduğunu söylediğim o adamı gördüm.

Jilet gibi ütülenmiş siyah bir takım elbisenin içine beyaz bir gömlek giymişti. Papyonu ve özenle taranmış saçlarıyla *ben buradayım* diyordu. Sakallarını tamamen kesmişti.

Sakalsız bile böyle iyi görünebiliyorsa...

Bir elim kapıda, bir elimde maskeyle onun beni süzmesine tanıdım.

"Hazırsın sanırım," dedi kısık bir sesle. Boğazını temizledi. "Fazla hazır olursan oradaki kadınlara haksızlık edeceksin. Benze lım artık."

Beğenisini gizlemeden konuşmuştu ama sesinde bir yabancı vardı sanki. Söylediklerimi duyduğuna emin olmuştum artık.

Seher bana çantamı uzattı. "İkiniz de alev gibisiniz. Dikkat edin oradakiler yanmasın," dediğinde bizden bu konuda bir cevap alamadı.

"Bir şey olursa ararsın. Telefonum açık," dedi Arza. Seher onun yanına geldi ve kulağının içine bir ses cihazı yerleştirdi. Bu cihaz o kadar küçüktü ki birinin fark etmesi imkânsızdı. Ama o, ortamda konuşulan her şeyi harfi harfine duyacaktı. "Senin sesini alabiliyor musun, bir dener misin?"

Seher, "Tabii, deneyeyim," diyerek hemen bilgisayarının başına geçti.

Kapının önünde öylece duruyor ve birbirimize bakıyorduk.

"Siyah senin rengin," dedi bir anda. "Senin için yaratılmış sanki. Dümdüz siyah bir tişört bile giysen onun asilliğini taşıyorsun."

Seher, "Azra seninkini tekrar takmam lazım," diye seslenince Arza'ya arkamı dönmek zorunda kaldım. Ve Seher'in yanına geldim.

Arza dekoltemi görünce önce öksürdü. Ardı ardına nefes alamıyormuş gibi öksürdüğünü duydum. Sonra boğazını temizlediğini ve bir şeyler mırıldandığını işittim.

Seher gülmekle gülmemek arasında bir sesle, "Kıpkırmızı oldu. Şunun suratına bakman lazım," demese bile Arza'nın yüzünün parçara döndüğüne emindim. Üstelik o, duygularını gizlemekte usta bir muhbirdi.

Kulaklığın düzeltilmesi için Seher'e doğru eğilmem gerekmişti. Arkamı yavaşça döndüğümde Arza'nın bakışları yüzümdeydi.

Yeniden boğazında bir şey kalmış gibi bir ses çıkardı.

"Soğuk su ister misin?" dedim ona doğru adımlarken. "Buz gibi bir su iyi gelir."

Papyonunu çekiştirdi. Kısılmış bir sesle, "Yok. Biz çıkalım," dedi. "Trafik vardır geç kalmayalım. Ama sen üstüne bir şey al istersen. Dışarısı bayağı esiyor."

"Kürküm arabamda. Benim arabamla gideriz diye düşündüm."

"Olur, tabii. Sen mi kullanacaksın?" *Bir mahsuru mu var?* der gibi baktım ona. "Ayağında topuklu var ya, rahat edemezsin diye dedim."

Hafifçe gülümsedim. "Ayağımda topuklu varken neler yaptığımı tahmin bile edemezsin. Araba kullanmak onların yanında basit kalır." Onu fal taşı gibi açılmış gözleriyle bırakıp Seher'e göz kırptım. "Kulağımız sende," dedim.

Seher pis pis sırıtıyordu. "Duyacaklarıma hazır değilim," dediğinde biz çoktan odadan çıkmıştık.

Asansöre kadar sessizce yürüdük. Koridorda sadece topuklu ayakkabılarımın sesi yankılanıyordu. Asansöre bindiğimizde ben aynaya sırtımı döndüm ama o, aynaya bakacak şekilde durmaya devam etti.

"Araban kapalı otoparkta mı? Eğer açıktaysa ben kürkünü alıp getireyim. Böyle üşürsün."

"Artık eskisi kadar dikkatli değilsin sanırım. -2'ye bastığımı bile gözünden kaçırdıysan bugün ekstra temkinli olayım. Bu işte yalnız olacağım belli ki..."

Maalesef ona laf sokmadan duramıyordum. Bu yeni bir özelliğim gibi olmuştu. Hatta var oluş amacım.

"Fark etmemişim. Aklım dağıldı bir anda," dedi gerçekten dağılmış bir hâlde. Ve bu adam akademinin en iyi muhbirlerinden biriydi. Bana doğru döndü. Çok yakınımda duruyordu. Ceketinin kumaşı tenime değecek kadar. "Kusura bakma lütfen. Ama merak etme. Bugün bir an bile yanından ayrılmayacağım. Gerekirse dışarı çıkmam, lavaboya gitmem, su içmem, sigara içmeyi bile bırakırım."

Yanından geçip onun önüne geçtim. O ise bana doğru dönüp arkama geçti.

Yüzümü göremediği için dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmasına izin verdim.

Nefesi enseme çarpıyordu. Seher'i dinlemeyip saçımı açık bıraksam şimdi sıcak nefesini duymayacaktım. Ama ben sıkı bir topuz yapmıştım.

"Bence arada bir dışarı çıkmalısın," dediğimde yanımda yer buldu. Sola döndüğümde göz göze geldik. "Aksi takdirde fazlaca sıktığın parfümün yüzünden astım krizi geçirebilirim."

Scanned with CamScanner

Kata geldiğimizde beraber dışarı çıktık. Tabii [illegible] duydum.

"Astımın olmadığını ve parfümümün kokusunu çok [illegible] bilmesem buna alınabilirdim. Ama seni söylediklerinle değil [illegible] rinden geçenlerle kabul ediyorum. Yoksa duyduğuna şaşıyor [illegible] nırdım. Fırlattığın bıçakların benim nazarımda küçük bir [illegible] farkı yok. Tırnakların bana geçmez, benli."

"Ah!" dedim yalandan bir üzüntüyle. "Ne acı..."

Bu sırada arabamın yanına gelmiştik. Arza benden önce davranıp kapımı açtı. Ben ona teşekkür etmeden şoför koltuğuna yerleştiğinde o çoktan yanımda yerini almıştı bile.

"Adresi biliyor musun? İstersen konumu sana gönderebilirim."

"Gerek yok," dedim tekdüze bir sesle.

Tekerleklerin sesi otoparkın içinde yankılandı. Dikkatli ama hızlı bir şekilde, akan trafiğin içine daldım ve artık İstanbul'un sokaklarındaydık. Hava kararmıştı, şehrin ışıkları parlıyordu. Camı biraz aralayıp dım ve rüzgârın yüzüme dokunmasına izin verdim.

"Neden gittiğimizi, ne yapacağımızı sormayacak mısın?" diye Arza hafifçe bana dönmüştü. "Sen bu kadar meraksız olamazsın. İki kaç gün içinde böyle bir değişime inanamam."

Kırmızı ışıkta durdum ve ona egolu bir bakış attım. "Meraklı olduğumu sana kim söyledi?"

"Ya... araştırdın demek? Bilgilerini benimle de paylaşmak ister misin?" dediği sırada kulağımda Seher'in sesi duyuldu:

"Ben de faydalanmak isterim. Senin kadar detaycı birinin öğrendikleri işimize yarayacaktır."

"Baloyu düzenleyen Power Grup. Amaçları bağış toplamak değil elbette. Bu etkinliği Türkiye'ye kaçak yollardan getirilen milyarları üçüncüye ait olan değerli kolyenin açık arttırmasını yapmak. Bunca zengin insanı bir araya toplarken bu şekilde dikkat çekmeyeceklerini düşünüyorlar. Ki haklılar da," dedim.

Seher, "Ama?" dedi kulağıma doğru.

Ekledim: "Ama olay sadece burada bitmiyor. Davetli listesine eriştim. Bizim de açık arttırmaya katılacağımızı öğrendim. Ve orada bir isim gözüme çarptı. Daha doğrusu bir şirket. Şimdiden o şirketin bu açık arttırmayı kazanacakmış gibi yapıp sahte bir kolyeyi [illegible] dolar ödeteceğini biliyorum."

Arza memnun bir ifadeyle gülümsedi. "Bu şirketin S.T. Anonim Şirketi olduğunu ve bizim o şirketten bu davete katılacak kişiyi bulmamıza geldiğimizi de biliyorsun o zaman?" diye sordu.

Kafamı sallamakla yetindim. Ona sahte kolyeye para bayılacak olan şirketin sahibini tanıdığımdan söz etmedim. Onun sırları varsa benim de olmalıydı.

"Bir de kolyenin orijinali yokmuş. Yıllar önce bir kaza sonucu parçalara ayrılmış. Kırılan parçalarının küpe ve yüzüğe çevrildiği söyleniyor. Ama internet âleminde bir söylenti. Aslı ispatlanamamış," diye bir bilgi verdi Seher.

Kısa bir süre sessizlik oldu. Müzik dinleyecek havamda değildim. O yüzden arabanın içine sakinlik hâkimdi. Kafamın içindeki sesler ise susmuyordu. O tam yanımda otururken susmasını da beklemiyordum.

"Gece bir planın var mı?" diye sorması, ona kısa bir bakış atmamı sağladı.

"Uyumak dışında mı?"

"Uyumadan önce bir şeyler yapmak gibi."

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

"İşimiz bittikten sonra bir kahve içmeyi kastediyorum," diye açıkladı nahoş sorusunu.

"Yorgun olacağımı tahmin ediyorum."

"Yorulmana müsaade etmezsem?"

"Beynimin içine giremezsin. Teknoloji o kadar ilerlemedi."

Sessizce önüne döndü. Sanırım onu reddedişim yol boyu sessiz kalmasına sebep olmuştu. Ben arabayı valeye verene kadar tek kelime etmedi.

Aşağı inmeden önce saçımı bozmamaya özen göstererek maskemi taktım. Arza ise maskesiz gelmişti. Onun en büyük maskesinin yüzü olduğunu bana hatırlatmak ister gibiydi.

Magazin kapının önünde bekliyordu. Bizi tanımadıklarından kimse fotoğrafımızı çekmeye yeltenmedi. Bu sırada Arza arka koltuktaki kürkümü alıp omuzlarıma koydu. O bunu yapana kadar üşüdüğümü fark etmemiştim bile. Gerginlikten parmak uçlarım uyuşmuştu.

Scanned with CamScanner

Kırmızı halı serilmiş merdivenin önünde durup girmem için kolunu kaldırıp bana doğru yaklaştırdı. Durup ğimi görünce konuşmaya başladı: "Buraya adım attıktan saatliğine geçmişi unutalım, olur mu? Yapmamız gereken Teklif veren kişiyi bulmak ve sonrasında işi Seher'e gerçek kimliğini öğrenmek." Koluna girdim. "Bu olur demek

"Geçmişi unutmaktan kastını anlayamadım?" dedim leri çıkarken. "Kendimizi unutmak mı? Varoluşumuza, özelliklerimizi, anılarımızı unutmak mı?"

"Pınar Mahallesi'ndeki Yusuf ve Damla olmak gibi. ren şeyler hiç olmamış gibi." Kafasını bana doğru çevirdi. kün altından dekolteme ulaştı ve soğuk parmakları tenime riye doğru kasıldım. "Zor mu bu senin için? Bize vereceğin fazla mı?" Bu sırada girişe gelmiştik. Arza kürkümü nazikçe revliye verdi. Davetli listemizden adımızı onaylattı. Ve istekli beni buldu. "Lütfen," dedi yalvarır gibi. "Sana elmanın olmadığımı göstermeme izin ver, Azra."

İyi hissetmiştim aslında. Onunla gerçek anlamda kaç saatin vereceği keyif şimdiden bedenimi sarmıştı. gelmiş gibi hissetmiştim.

Ama sonra nedense ağlama isteğiyle doldum. Hayatımdaki gibi bu da kurmacaydı. Bir gösteriden ibaretti. Üstelik sonunda sadece koyu bir kırmızı vardı.

Onunla geçireceğim şu birkaç saatte eskisi gibi olmak, leri yapabilmem için de fırsat yaratırdı. Bunu geri çevirmemeliydim.

Hafifçe tebessüm ettim. Bu, günler sonra ona gösterdiğim çek gülümsemeydi.

Kabul ettiğimi anladı. Koluna girmem için bana tekrar ken gözlerinin içi parlıyordu. Bu parıltı kurmaca bir dünyaya bancıydı.

"Adımı söylersin artık, değil mi? Sanki senin ağzından mayalı asırlar oldu..." diye sızlandı.

"Abartma... Arza," dedim. Sahiden asırlar olmuş gibiydi. mize bir yer bulduktan sonra etrafı izlemeye koyuldum. nin geleceğini bilmiyordum. Onlar da mı kolyenin peşinde?"

Garsondan iki kadeh şampanya alıp birini önüme bıraktı. Kendisi temiz olduğundan emin olmadığı bardaktan ya da kadehten içmezdi. "Sanmıyorum. Onlar açık artırma kısmına dâhil değillerdi. Değil mi, Seher?" Seher onu onayladı. "O zaman ailelerinin dağılmadığını göstermeye gelmişlerdir. *Biz çok iyiyiz, bir sorun yok* boy göstermesi bu."

Dikkatli bakınca yeni gelinlerinin çok kaygılı olduğunu gördüm. Kimsenin ona bakmadığına emin olduğu anda tırnak etlerini kemiriyordu. Gözyaşlarının izlerini silmeye çalıştığı ama bazılarının kaldığı, göz altlarına akan rimelinden belli oluyordu.

"İnsanları incelemesen. Hiç yorulmuyor musun?" Kadehini bana doğru kaldırdı. Keyifli görünüyordu. "Şerefine. Ve gülüşüne. Bu gülüşü özlemişim."

Kalbim aniden o kadar hızlı atmaya başladı ki bu ince elbisenin altından atışı belli olacak diye korktum.

Kadehlerimizi tokuşturduk. "Geleceğe. Geleceğe ve umuda," dedim dua eder gibi.

Güzel bir kadın olduğumu biliyordum. Kendimi beğeniyordum da. Ama onun yanındayken kendimi ilahi bir varlıkmış gibi hissediyordum. Bakışları bana bunu yaşatıyordu.

Biraz sonra ikimizin de bakışları davetlilere döndü. Neredeyse hepsini tanıyordum. Çoğu tanınan iş insanları, ünlüler ve zenginlerdi. Hem gelmeden hepsini araştırmıştım. Sadece tanımadığım birkaç insan vardı. Onlar da eşlikçilerdi. Yani tanımama gerek olmayanlar.

Seher, "Kadehlere dikkat edin. Açık artırmaya katılacak olanların kadehlerinde kırmızı kurdele var. Diğerlerinde beyaz," dediğinde elimdeki kadehteki kırmızı kurdeleye değdi gözlerim. "Yaklaşık yarım saat sonra büyük logonun olduğu görselin arka planı kırmızıya dönecek. O zaman açık artırma için ayarlanan bir bölüme geçeceksiniz."

"Biri yanımıza gelip bizi yönlendirecek olmalı," dedi Arza. Bu bir soruydu.

"Evet," dedi Seher. "Yani sanırım. Sizin gözünüz açık olsun yine de. Belki bir yerde bir işaret vardır."

"Tamamdır," dedim.

Arza sesli bir nefes verince bakışlarım onu buldu. Yanımıza doğru gelen çifte bakıyordu. Duruşu dikleşirken bir eli de belimi buldu.

Scanned with CamScanner

Beni nazikçe kendine doğru çekti. "Yanında olduğum için ço[illegible] lıyım," dedi. Sonra elini adama uzattı. "Fahri abi, nasılsınız? Bay[illegible] görüşemiyorduk."

Adam ona içten bir şekilde gülümsedi. "İyiyim. Arza Cey[illegible] bayağı oldu. En son ne zamandı, Tuğba? Sen hatırlıyor musun?"

Eşi Tuğba dudaklarını büzdü. "Sanırım bu hatırlatmadığı[illegible] mayacak kadar," deyip elini bana uzattı. "Ben Tuğba. Sen de Arza[illegible] malısın?" deyince şaşırmış gibi yapma gereksinimi duymadım.

Önce onun sonra da Fahri Bey'in elini sıktım. "Evet, Arza'[illegible] Memnun oldum," dedim.

Fahri ve Tuğba çifti Arzaların aile dostuydu. Ülkra zengin [illegible] labilecek bir mal varlığına sahiplerdi. Öyle ki kızlarının Londra'[illegible] siyasilerin bile ev sahibi olamadığı bir muhitte koca[illegible] bir [illegible] vardı. Hatta villaları. Üç nesildir tarımla uğraştıklarını bil[illegible] Fahri Bey ise bu işi büyütmüş, onlarca fabrika kurmuştu. Şans[illegible] yağı yaver gidenlerdendi. Ya da sistemin açığını bulup bundan [illegible] lananlardan.

Arza'nın belimdeki eli sıkılaştı. "Babam bahsetmiş olmalı. Biz oradan tanıyorlardır," diye açıkladı. Göz göze geldiğimizde bunu [illegible] ten bildiğimi fark etse de konuşmaya devam etti: "Fahri abiyle babam liseden beri arkadaşlar. Biz de ailecek senelerdir görüşürüz. Çok [illegible] diğimiz aile dostlarımızdır. Denk gelmemiz hoş oldu."

"Özleniyorsun kendini," dedi Tuğba Hanım. "Babana bu kadar çok çalışmaman gerektiğini söyleyip duruyorum. Biraz gez, dolaş. Bu sıra Londra'ya gitmen güzel olurdu. Ahsen yalnız oralarda. Sen de buralarda," dedi hem kızar hem üzülür gibi.

Arza kibar bir şekilde gülümsedi. "Ben yalnız değilim burada," deyip yanağıma küçük, ıslak bir öpücük kondurdu. Bu kadar uzun lukta bir beyaz bayrak kaldırmamıştım ben. "Azra da benim kadar [illegible] kolik olduğundan sıkıntı yaşamıyorum. Değil mi, hayatım?"

Gülümsedim. "Londra fikri cazipmiş ama. Hiç Londra'da bulun[illegible] madım. Kızınız eğer müsaitse bizi gezdirmesini çok isterim." Arza'nın belimi tutan elini hafifçe okşadım. "Bizim için de değişiklik olur[illegible] sevgilim."

Tuğba Hanım, "Ya... aslında Ahsen'e bir sormak gerek, müsait mi? Belki sadece tek kişi ağırlayabilecek imkânı vardır," derken çok

bir oranındaydı. Halihazırda sevgilisi olan birine kızını ayartmayı düşünecek kadar. "Sen Ahsen'i arayıp sorarsın Arza'cığım. Eminim çok memnun olur."

Arza, "Tabii sorarım, Tuğba abla. Azra'yla tanışmıyorlar ama benim sevdiğim kadını eminim o da çok sevecektir. Ağırlamaktan mutluluk duyacağına ben de eminim. Müsait bir zamanda kız kıza vakit geçirmeleri için elimden ne gelirse yapacağım," dediğinde kadının suratı resmen mora döndü.

Kıskandırmama engel olamadım maalesef, İşin aslı, buna engel olmak istemedim. Ne düşündüğümü anlayabilirlerdi.

"Evet evet," dedi Fahri Bey. İkimizle hızlıca yeniden tokalaştı. "Bizim gitmemiz gerekiyor. Seni gördüğüme çok sevindim, Arza. Umarım daha sık görüşürüz." Bize veda etme nezaketini göstermeyen karısını elinden tutup yanımızdan uzaklaştı.

Arza hâlâ kıskırdayan yüzüme baktı. "Çok mutlu oldun bakıyorum? Kıskandın mı beni?" dedi keyifle.

"Asıl mutlu olan senin gibi. Yine beni izinsiz öptün," dedim kaşlarımı çatarak.

"Yine mi? İnanılmazsın gerçekten! Beni izinsiz öpen sendin. Hatta, mahalledeydik, binadan çıkarken bir anda dudakların yanağımı buldu!" Kafamı sağa sola salladım hatırlamıyormuş gibi. Şampanyamın kalanını bitirdim. "Sen... sen... sen iyi ki yanımdasın," dedi.

Küçük kanepelere uzandım. Beni hâlâ kaçacakmışım gibi sıkıca tuttuğu için bu biraz zor oldu.

"Neden? Yoksa seni kaçırıp Ahsen'le baş göz mü ederlerdi?"

"Kaçıracaklarını sanmıyorum ama bu konuda çok daha fazla konuşabilirlerdi. Pek umurunda olmayabilir ama ben yine de anlatayım. Ahsen'le küçüklükten beri tanışırız. Ne onun bana ilgisi oldu ne benim ona. Ama onun ailesi bizi hep yakıştırırdı. Ahsen başlıca bu sebepten dolayı her şeyini toplayıp daha on sekiz yaşındayken Londra'ya yerleşti. Arkadaşlığımız da böylelikle bitmeye yaklaştı. Annesi hâlâ yılmıyor ama, gördüğün gibi."

"Sana bayıldığından değil de kara para aklarken seni kullanmak istedikleri için olabilir," dedim. Kanepeden ısırık aldım. "Belki de yardım edeceğini düşünüyorlardır. Babanları da dâhil etmek istiyor olabilirler mi? İmkânlarınızı kullanmak falan?"

Kaşları hızla çatıldı. "Ailemin böyle bir işle alakası yok. Tahsin abi açgözlü bir adam. Eğer babam da öyle olsaydı, daha fazla paranın altında kalırdık. Böyle bir şey ihtimal bile değil."

Çıkışına karşılık sakin bir sesle, "Basit bir soruydu sadece," cevap verdim.

"Bölüyorum ama açık artırma birazdan başlayacak. Çabuk dört açın lütfen," dedi Seher.

Arza belindeki eliyle beni nazikçe itekledi. "Daha bileceğimiz var. Gidelim," dediğinde beraber yürümeye başladık.

Açık artırmaya katılacak olanların telefonuna bildirim düşmeye başlamıştı. Maskemin altından bakındım. Görüntü artıyordu. Buralarda olduğuna emindim. Belki benim geleceğimi biliyordu ve gizleniyordu. Ne olursa olsun onu bulacak ve karşısına çıkacaktım.

Büyükçe bir kapının önünde bekleyen takım elbiseli iki adam bizi durdurdu. Telefonlarımıza gelen QR kodu göstermemizi istediler. Onaylandıktan sonra içeri girmemiz bir dakika bile sürmedi.

Arza hızla etrafı tararken, "Herkesi görebileceğimiz bir yere geçelim," dedi. En arka sol tarafta boş olan iki sandalyeyi işaret etti. "Bura nasıl?"

Cevabını küçük adımlarla oraya doğru ilerleyerek verdim. Bir yana oturduk ve insanları izlemeye başladık.

Hiç bilmiyormuş gibi, "Maskeni takmayacak mısın? Boşuna mı getirdin yanında?" diye sordum.

"Getirmedim ki," dedi pervasız bir şekilde. Gözleri gözlerime iliştirdi. "Maskem yok. Hiç olmadı. Olduğunu düşündüğün anda bile olmadı, Azra. Buna inandığın, benden nefret etmeye çalıştığın anların her birinde ben apaçık bir şekilde önünde duruyordum."

Sana inanmak isterdim. İnanmak ve kalbimdeki sevgini sahip çıkmak isterdim, Arza. Keşke kırılan güvenimin bir telafisi olsaydı, diyemedim ona. Bunu içimden söyledim. Dışımdan söylediğim, "Bu konuşmayı işimiz bittikten sonra kahve içmek için yapıyorsan gerek yok kabul ediyorum zaten," oldu.

Hafifçe tebessüm etti. "Teşekkür ederim," deyip yeniden önüne döndü. Tüm sandalyeler dolmuştu. Herkes açık artırmanın başlaması için heyecanla beklemeye başlamıştı. Fısıldaşmaları duyuyordum.

"Şeher, yemi yutacak kişi ya da firma kim? Kolyenin gerçek olduğuna sanıp kandırılacak olan?"

Seher'in cevabını beklerken nefesimi tuttum. Bunu araştırmadığını umdum. Arza olmadan onunla tek başıma konuşabilmek istiyordum.

"Bilmiyorum maalesef. Araştırma gereği duymamıştım, pek vaktim de yoktu. Ama istersen bulabilirim," dediğinde, Arza fark etmeden rahatlamış bir nefes verdim.

"Gerek yok. Birazdan öğreneceğiz zaten," dedi Arza.

Açık artırmayı yönetecek kadın büyük salona girince herkes anidden susta. Ve kadının ardından cam bir kutunun içinde gelen kolyeyi izlemeye başladı.

Ben ise kolyeye bakmıyordum. Gözlerim onu arıyordu. Burada olmalıydı.

"Kime bakıyorsun sen?" diyen Arza'yla göz göze geldim.

"Buraya birini aramaya geldik ya? Şüpheli biri var mı diye bakıyorum. Ne saçma bir soru bu?" diye tersledim onu.

Öyle olsun der gibi baktığında umursamadım. Bir an önce onu bulmalı ve neler karıştırdığını öğrenmeliydim.

"Hepiniz hoş geldiniz. Vaktimiz kısıtlı olduğundan açık artırmaya hemen başlamak istiyorum. Burada gördüğünüz kolye..."

Açık artırma yöneticisi konuşmaya başladığında salonun kapısı açıldı. Ve onu gördüm. Telaşsız bir şekilde içeri girdi. Gözleri kolyede değil, etraftaydı. İçimden bir ses beni aradığını söylüyordu. Biraz sonra göz göze geldiğimizde dudaklarının saliselik bir şekilde kıvrıldığını gördüm.

Burada olacağımı biliyordu.

Bakışlarını benden çekti ve lavaboya doğru ilerledi.

Peşinden girmemi istiyordu. Ve ben de bunu yapacaktım.

Elimi karnıma koydum. "Sanırım... Sanırım lavaboya gitmem gerek," dediğimde Arza'nın dikkati üzerime odaklandı. "Beklemediğim bir şey oluyor da..."

Kaşları önce çatıldı, sonra neden bahsettiğimi anladı ve geçmem için ayağa kalktı. "Seninle gelmemi ister misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Scanned with CamScanner

"Hayır, teşekkür ederim. Sen burada kal ve o kapıyı [illegible] çırma," deyip canım yanıyormuş gibi bakarak yanından [illegible]

Lavabolara doğru hızlı ilerlerken, Seher, "İyi misin?" dedi.

"Pek sayılmaz. Hemen lavaboya gitmem gerek. [illegible] kaparacağım. Bunu duymanı istemem."

"Sonra açmayı unutma," demesine kalmadan ben [illegible] patmıştım bile.

Duvarın arkasına geçtim. Küpeyi döndüğüm sırada [illegible] beni beklediğini gördüm. Yüzünde sevkaç bir ifadeyle.

"Vay vay vay..." dedi elleri ceplerinde bana doğru [illegible] "Benim nahif Sevde'me ne yaptın sen? Yerinde alevler çıkıyor."

"Yerimde Sevde olsa o da seni gördüğüne sevinmezdi. Ne [illegible] burada, Kağan? Kimsin sen?"

Kağan bana doğru yaklaştı. Onu ilk gördüğüm hâlinden [illegible] farklı sayılmazdı. Oğuz'daki öz güvenli ve küçük dağları ben [illegible] hâlleri onun kendi doğasıydı. Ve ben buna nasıl inanmıştım?

Sorum onun egosuna okşadı. Gizemli olmaya seviyordu. Kapıdaki çizik, bir serseri gibi gömleğinin düğmelerini açışı, boynundaki aynı haç kolyesi ve gözlerindeki çapkın bakışla tam karşımda [illegible] bilinmezlikle bakıyordu.

"Sence kimim? Eminim Azra Tamay beni derinlemesine [illegible] mıştır. Hem de daha hastaneden ayrılır ayrılmaz. Neler buldun? [illegible] söyle bana."

"Bulunmasını istediğin şeyleri buldum." Ona doğru iyice [illegible] tım. Yüzüne dik dik baktım. "Benim bile bulamayacağım bilgileri nasıl gizledin? Kimsin sen? Nasıl bizi kandırabildin? Arkanda kim var?"

"Oğuz. Kağan. Ahmet. Mehmet. Ne dersen de, ben oyum," dedi gülümseyerek.

Parmakları çeneme değdiğinde onu itme girişiminde bulunmadım. Kaçıp gitmesini istemiyordum. Onu bir daha nerede ve nasıl bulacağımı bilmiyordum. Hastaneden çıktığımdan beri onu araştırıyordum. Onu yakaladığım o odada ne işi vardı, kimdi, ne arıyordu... İçime kurt düşürmüştü. Onu araştırmış ve geçmişine dair bir şey bulamayınca bir şeyler döndüğünü anlamıştım.

Bugün burada olacağını ise listede ismini görünce anlamıştım. Gerçek adı, eğer bu da yanlış bilgi değilse, Kağan'dı. Ama o, listeye adını Oğuz Karalp olarak yazdırmıştı. Onu bulmamı istediği için yapmıştı bunu. Günlerce tüm sistemlerde onu aradığımı biliyormuş gibi karşıma çıkmıştı.

Onda bir şey vardı. Bundan adım kadar emindim.

Çenemdeki parmakları baskı yaptı. Yüzümü kendisine doğru yaklaştırdı. "Bulduğun şey boşuna gitmeyecek. Arama beni, Azra. Özerim seni," dedi yavaşça. Kafamı hafifçe çevirdi. Nefesi boynumu değiyordu. "Ve seni üzmekten nefret edeceğim gibi duruyor. Bana bunu yaptırma lütfen."

Çenemi tuttuğu bileğini ittim ama uzaklaşmadım.

"Seni bulacağım, Kağan. Adının ne olduğu fark etmez. Amacın neyse ona ulaşacağım. Eğer boşuna gitmeyecek bir şeyse elimden kaçman gerektiğini biliyor musun? Sen de beni araştırdın mı?"

Sesli bir şekilde güldü. "Odamda boy boy fotoğrafların var. Ne demek *sen de beni araştırdın mı?*" dedi, yalandan bir şaşırmayla. Sonra eklemleşti. "Ama beni bulamazsın, Azra. Ben istemediğim sürece bana ulaşamaz, beni göremez, hiç olmamışım gibi hissedersin. Boşuna çabalama. Enerjini otele sakla. Pehlivan kolay bir adam değil. Eğer sizi yakalarsa..." Derin bir nefes verdi. "Hiç iyi şeyler olmaz, küçük kız."

Öfkemi gizleyemedim. "Bunu nasıl bilebilirsin? Bu bilgiye erişebilen çok az insan var! Gizli bir görev bu! Nereden biliyorsun?! Kimsin sen?"

Keyifli bir şekilde sırıttı. Geriye doğru adımlamaya başladı. "Canın acıyacak olsa da bul beni, Azra. Lütfen bul beni. Seni görmek beni mutlu ediyor." Duvarın arkasına geçip gözden kaybolmadan önce fısıldadı: "Her şey sona ermeden..."

O, gözden kaybolur kaybolmaz arkamda birinin varlığını hissettim. "Azra?" dedi partnerim. Yanıma geldi ve benim baktığım yöne doğru bakmaya başladı. "Biriyle mi konuşuyordun? Nasıl oldun?"

Kafamı sağa sola salladım. "Ağrı beni afallattı. Kendi kendime sezenişte bulunuyordum." Kulaklığı yeniden aktifleştirdim. "Başladı mı? Bir gelişme var mı?"

Dediğimi tartmak için birkaç saniye bekledi. "Kulakların kızarmış. Bu genelde sinirlendiğinde olur. Emin misin karnının ağrıdığına? Daha ayın ortasında değiliz."

Kaşlarım çatıldı. "Bunu nereden biliyorsun? Sen benim döngümü mü takip ediyorsun?" dedim iğrenir gibi.

"Bilerek peşine düştüğüm bir şey değil. Bir süre beraber yaşayınca bunu anlayacak kadar tanıdım seni. Şu bakışına son ver lütfen. Sapık mışım gibi..."

"Bir an hoş gelmedi sadece." Beraber içeriye doğru yürüdük. "Stresten olsa gerek, döngüm değişti."

"Ha, bu da benim suçum yani," dedi.

"Üzerine alınman ne hoş."

İnsanların rahatını bozup yerimize geçtik. Bazıları teklif vermeye başlamıştı bile. Milyon dolarlar havada uçuşuyordu.

Kağan ise en önde bacak bacak üstüne atmış, rahat bir şekilde otururak teklif veriyordu. "İki buçuk milyon dolar," dedi, iki liradan söz eder gibi.

Bu kadar parayı nereden getirebilirdi ki? Hem de sahte olduğunu bildiği bir kolye için.

"Kolyeyi alacak kişi bu. Yüz tanıma sisteminden kim olduğunu bulmaya çalışıyorum," dedi Seher.

Seher bu konuda benden epey yetenekliydi. Belki benim yapamadığımı yapar ve onu bulurdu.

Arza, "Bu herifi bir yerden tanıyorum ben," derken hafifçe ayağa kalkar gibi oldu. Kağan'a bakmaya çalışıyordu. Gördüğü şey onun sadece ensesiydi. "Adı neymiş, Seher?"

"Kağan Karalp," dedi Seher. "Flying Teknoloji'nin sahibi. Anne, baba, kardeş yok. Şirketin geçmişi de kendi geçmişi de iki yıl önceye dayanıyor. Ondan öncesine dair hiçbir bilgi yok. Ve bu çok garip. Araştırmaya devam edeceğim."

Arza'nın dikkatini Kağan'dan çekmem gerekiyordu. "S.T.'deki adamımızı bulabildin mi?"

"Kadınımızı buldum," dedi. "Kağan denilen adamın olduğu kısımda en sağda oturuyor. Yüzünde kırmızı bir maske var. Kızıl saçlı olan kadın."

"Onu da araştırıyorum," dedi Seher.

Kadına bakmaya çalıştım. Profilden görünüyordu sadece. Ve onu hayatım boyunca ilk defa görüyordum.

"Tanıyor musun kadını?" diye sordum. Arza kafasını hayır anlamında salladı.

30'lu yaşlarda. Doğal kızıl. 1.70 boyunda. 55 kilo civarında. Taktığı gözlük orta sınıfın alabileceği bir fiyatta. Üstündeki kaşe montun ikinci el olduğu belli ama vintage değil. Çalıştığı yerden aldığı maaş anca giderlerini karşılamaya yetiyor. Bugün burada ek iş yapıyor.

Aradığımız kişi değil.

Biraz sonra Seher benimkine benzer şeyler söyledi: "Tutku Gökdeniz, 34 yaşında. Bir mali müşavirin yanında asistanlık yapıyor. Aradığımız yerde çalışmıyor. Bağlantılarını bulmaya çalışıyorum. Muhtemelen bugün buraya belli bir para karşılığında geldi. Bizi istediğimiz kişiye götüremeyecek gibi."

"Şansımıza tüküreyim," dedi Arza. "Ben şu ikisine yakından bakacağım," dediğinde onu elinden yakaladım. Bir eline bir bana baktı. "Bir şey mi oldu?"

Gitmemesi için ona bir bahane uyduracaktım. Kağan'ı görmemesini sağlamaya çalışacaktım ama Seher'in atacağı fotoğraflarda zaten görecekti.

"Ben de geliyorum," diye yuttum cümlemi.

Bu yaptığım elbette onu şaşırttı. Hatta arkasında ne yattığını düşündürttü. Ama üstelemedi. Aksine, elimi sıkıca kavradı ve benimle beraber öne doğru yürümeye başladı.

Açık artırmada işler kızışmaya başlamıştı. İnsanlar ayaklanmış, bazıları öne gelmişti. Her ne kadar güvenlik uyarsa da eşine ya da sevgilisine bu kolyeyi almak isteyen adamlarla, kolyeyi alıp daha pahalıya satmak isteyen tüccarlar savaş veriyordu.

Ama savaşı Kağan kazanacaktı. Nedenini bilmediğim bir şekilde sahte kolyeye milyon dolarlar bayılacaktı. Tek bildiğim S.T. Şirketi'yle bir bağı olmasıydı. O bağı da er ya da geç bulacaktım.

Öne doğru gelip kolonun yanına durduk. Kadınla ilgilenmeme gerek yoktu. Ondan bir şey çıkmayacağı belliydi. Tüm odağım Kağan'daydı.

O ise gayet rahat bir şekilde ceketinin cebinden çıkardığı purosunu yakmakla meşguldü.

"Kim bu gavat? Bana bir yerden tanıdık geliyor," dedi Arza. Bir eli cebindeyken diğer eliyle elimi sıkıca tutmaya devam ediyordu. O

Scanned with CamScanner

farkında mıydı bilmiyorum ama bazı kadınlar yanlarında [illegible] masına rağmen ona bakıyordu. "Hatırladım! Oğuz bu! Akıl hastanesinden. Sen de hatırladın mı? Doktorun asistanıydı hani?"

"Hı, evet," dedim. "Ne alaka ki şimdi burada?"

"Bir boklar döndüğü belli. Seher, bulamadın mı bir şey?"

"Kadının hiçbir bağlantısı yok. Belki bu işi arkadaşı ayarladı, belki yoldan geçen birini çevirdiler. Kağan konusunda ise haklısın. Oradaki rolü sahteymiş. Sizinle aynı zamanda orada bulunması pek eseri olamaz. Hem de sizinle aynı vakitlerde işe başlamış. Siz oradan çıktıktan sonra bir daha da oraya uğramamış. Ona dair herhangi bir şey hatırlıyor musunuz?"

"Dangalağın önde gideniydi. Azra'ya yürüyordu." Arza yeniden bana baktı. "Sen konuşuyordun bununla. Gözüne takılan bir şey oldu mu? Sana yazılmayı bırakıp bir şeyler kaçırdı mı ağzından?" dedi gergin bir şekilde.

"Yok," deyip omuz silktim. "Bana yazılıp durdu sadece."

Cevabımdan sonra önüne dönecekken son söylediğimle tekrar bana baktı. Bir şey diyecek gibi oldu. Ağzının içinden bir şeyler mırıldandı. Papyonu çekiştirdi.

"Çıkışta bu herifi takip edeceğim. Sen de kadının peşine düşersin. Belki iş sonrası parayı elden alır. Ne olur ne olmaz, gözden kaçırmayalım."

Kağan bize doğru döndü. Bizi yeni fark etmiş gibi kaşlarını kaldırdı, gözlerini irileşti. Elindeki puroyu bize doğru uzattı, selam verir gibi. Biz bomboş suratlarla ona bakarken o diğer elinde üstünde ona ait sayı numarası yazan kartonu havaya kaldırdı ve "Üç milyon sekiz yüz bin dolar," dedi.

"Senin ben..." dedi Arza. Dikkatimi üstüne çekmek için elimi hafifçe sıktı. "Duydun mu sen beni? Bakışlarını şu heriften çekip söylediğimi yapacak mısın?"

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Söylediğini yapmayacağım. Ben Kağan'ın peşinden giderim. Sen kadının peşinden git. Sıkıcı işleri bana verip durma."

"Oyun oynamıyoruz. Kağan'ı sıkıştırıp ağzından laf almam lazım," dedi dişlerinin arasından.

"Onun ağzından lafı ikimizden biri alacaksa bu sen olmazsın. Senin de dediğin gibi benden hoşlandığı belli. Benim şansım daha yüksek," dediğimde bedeninin gerildiğini gördüm. Göz bebekleri genişledi, çenesi kasıldı. "İş bu..."

Dişlerini göstererek gülmesini beklemiyordum. "Başlarım öyle işe. Buna tamam diyeceğimi düşünüyorsan beni hiç tanımamışsın. İkimiz beraber gidebiliriz ancak. Seher de kameralardan kadının bindiği aracı bulur ve takip eder."

Seher, "Tamamdır," derken ben içimden Arza'yı atlatmanın yollarını düşünmeye başladım. Kağan'la tek başıma yüzleşmem gerekiyordu.

Scanned with CamScanner

KALBİMİN GÖTÜRDÜĞÜ YER

"Kalp ne istediğini bilir.
Ama bazen bilgi aklı delirtir."

Kalbimin götürdüğü yer.

Buydu, nereye gidersek gidelim vardığımız yer. Belki bilinç, belki de bilmenin ağırlığına katlanamayarak hep oraya yürürdük. Nümüzü, tabelaların gösterdiği istikamet değil; damarlarımızın fısıltıları belirlerdi. Her adım, göğsümüzün içinde atan o sabırsız berin işaret ettiği bir yöne eğilirdi.

Kalp, dört odacıklı bir et parçası gibi görünse de o odaların kan değil, kader dolaşırdı. Her atış bir seçim, her seçim bir vazgeçiş

İnsanın en saf yanı olduğu kadar en hoyrat yanıydı da. Sevdiği için kendini kaburgaların arasından söküp çıkarabilir aynı sevgi runa sessizce yerinde kalıp çürümeyi de seçebilirdi.

Kandırılmaya yatkındı. Çünkü inanmak onun doğasıydı. Akıl kanıt ister; kalp, sadece hissetmekle yetinirdi. Bu yüzden kalp, yalan gıdan beslenir ama inancını kaybettiğinde ölürdü. Gerçeği bilir ama duymamayı seçerdi. Çünkü bilmek, bazen yaşamanın önündeki en büyük engeldir.

Arza'ya yalan söylerkenki bahanem buydu. Kalbime söz geçiremem.

Martaval'da ne oluyorsa bunu bulmalı, beni yiyip bitiren bu sancıya son vermeliydim. O yanımdayken kafam karışıyor, düşüncelerim onun fikirlerine bürünüyordu. Bu yüzden yalnız olmalıydım. Maalesef ona yalan söylemek zorundaydım.

Açık artırma bitmişti. Kolyeyi almaya hak kazanan Kağan, görevlilerle beraber arka tarafa geçmişti. Orada da bir çıkış vardı. Buradan sonra oradan çıkıp kaybolacağını biliyordum. Acele etmem ve Arza'yı oyalamam gerekiyordu. Kağan'ı elimden kaçıramazdım.

Davetin yapıldığı alana doğru yürürken ikimiz de Seher'in söylediklerini dinliyorduk.

"Bu adamın trafik cezası bile yok. İkamet ettiği yer, üstüne kayıtlı bir taşınmaz, doğum belgesi, aklınıza gelebilecek hiçbir şey yok. Kameralardan yüzünü aratıyorum, o bile yok. Bu imkânsız. En azından bir trafik kamerasına takılmış olmalıydı. Ne yapıyor bu adam, mağarada mı yaşıyor?"

Arza, "Birileri siliyor demektir bu," dedi.

"Ve bu hiç basit bir şey değil. Herhangi bir sokakta yürüse bile en kötü bir marketin, bir binanın güvenlik kamerasına takılması gerekir. Arka planda bunları silen büyük bir ekip olmalı. Hem de çok büyük. Bu öylesine bir şey değil. Bu adamı kesinlikle bulmalısınız," dedi Seher telaşla.

"Bulacağız bulmasına da," dedim ağrı içinde inleyerek. Arza'nın kafası hemen bana döndü. "Benim markete gitmem lazım. Hem de çok acil."

"Markete mi? Bu saatte açık mıdır ki? Hem gidebilecek misin?" Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı sağa sola salladım. "Ben gideriim ama o herifi kaçırırım. Sen beni burada bekle. En kısa zamanda onu bulup yanına geleceğim," deyip beni oturtmaya çalıştı. "Hem belki buradaki kadınlarda ihtiyacın olan şeylerden vardır. Onlara sormamı ister misin? Ama pek vaktim yok."

Seher, "Arka kapı açıldı. Çıkmak üzere olmalılar. Acele edin!" dediğinde, Arza bana kararsız bir şekilde bakıyordu.

"Sen hızlıca görevli kızlara sor. Kesin onlarda vardır. Ben lavaboya gideyim. Beni orada bulursun. Olur mu?" dedim kendimi acındırarak. Bir elim karnımdaydı, yüzümü ekşitiyordum ve ağrıdan gözlerim yaşarmıştı. "Yoksa bir felaket yaşayacağım."

Bunu yapmak istemese de, "Seher, sen gözünü ayırma," deyip yanımdan hızla uzaklaştı.

O gözden kaybolur kaybolmaz hızla ayağa kalktım. Seher'in beni duymaması için kulaklığımı kapattım ama ben onu duyacaktım.

Kürkümü almakla vakit harcamadan koşar adım merdivenlerden indim. "Arabamı getirin, hemen!" dedim pek de kibar olmayan bir şekilde. Adam telaşımı görüp olabilecek en hızlı şekilde arabayı getirdi. Şoför koltuğuna oturmamla kapıyı kapatıp gaza basmam aynı anda gerçekleşti. Binanın arka tarafına dolaşıp onu yakalayacaktım ama Seher benim yönümü değiştirdi.

Scanned with CamScanner

"Acele etmeniz lazım. Araçlara binip caddeye
başladılar. İki araba ilerliyorlar. Toplamda beş tane
var ama onlar en sağ şeritten hızla ilerliyorlar. Araçlar
senin onları durdurmaya niyeti olduğunu sanmıyorum.
sahte. İkisinin de kaydı yok. Kaybedecek bulamayız.
Caddeye çıktığında tekerleklerin keskin sesi yankılan
rın markasını bilmiyordum ama onlardan başka sağ şeritte
araba yoktu. Ben de onların peşinden son sürat ilerlemeye
"Nasıl? Ne demek Azra yok? Lavaboya bakın mı? Bir
meraya tekrar erişmem gerek," diyordu Seher. Arza yoklu
etmişti. "Sakin ol! Ne olmuş olabilir, saçmalama! Alkan
lersen bakacağım, Arza. İki ayağımı bir... Bu ne şimdi? Arza
oradan. Hem de resmen koşarak! Evet, iyi. Arabanın
ONLARIN PEŞİNDEN GİDİYOR!"

Arza bize ulaşmadan önce ben Kağan'a ulaşmalıydım.
Beykoz'a doğru yol alıyorlardı. Ne kırmızı ışık tanıyorlardı ne
geçidi. Aynısını yapmak zorundaydım. Dikkatli olmaya çalışı
hızda ilerliyordum. Bu hızda kaza yapsam parçamı bile bulamam
"Kaçamayacaksın. Seni yakalayacağım ve bu düzene bir
ceğim!" dedim gaza daha çok asılarak.

Seher konuşmaya devam ediyordu. Onlar beni duyamıyorlar
de Arza'yı.

"Araba bul bir şekilde! Bilmiyorum. Çal, bir şey yap! Ras
zaman Arza, kız gidiyor! Hem de o kadar hızlı gidiyor ki bir
içerisinde kaç tane kamera değiştirmem gerektiğini sayamadım
Başına bir iş almadan yakala onları! Hayır. Emin değilim. Evet,
yuyor! Hayır, sadece beni. Bir saniye, ayarlamaya çalışıyorum.
beni duyduğunu biliyorum. Lütfen yavaşla. Şu an ecele gidiyor
sin! BEKLE! Ayarlayamadım daha! Bana bağırıp durmasana! Elimden
geleni yapıyorum işte! Olmuş olması lazım. Konuş!"

"Azra," dedi Arza. Sesi kulağıma doldu. "Bunu neden yapıyorsun
miyorum. Neden beni kandırıp o adamın peşine düştün, şu an bunu
düşünemiyorum. Aklımdaki tek şey başına bir şey gelecek olması. Bu
işte beraberiz. Beni arkanda bırakamazsın! Elini tutuyordum beş dakika
kika önce. Bana bunu yapma. Lütfen yavaşla, Azra. Bekle beni. Seher
zaten onları takip ediyor. Beklersen beraber gidebiliriz," dedi telaşla

ve bağırarak. Araba kullandığını seslerden anlayabiliyordum. Durmadan kornaya basıyor, insanlara çekilmelerini söylüyordu. "Beni duyduğuna emin misin, Seher? Hâlâ aynı hızda mı gidiyor? Ne kadar mesafem kaldı?"

"Eminim, duyuyor. Ama sence durmaya niyeti olsa seni atlatır mıydı? Azra'yı tanıyoruz!" Tuş seslerine Arza'nın direksiyona vurma sesi karıştı. "Aranızda beş kilometre var. Çok hızlılar Arza, acele et!"

"Hayır, hayır, hayır! Bunu gerçekten yapıyor olamazsın! Hiçbir mantıklı dayanağın yok, Azra!" diye bağırıyordu.

Kulak zarımı patlatmaya yemin etmiş gibiydi. Bense biraz yavaşlamak zorunda kalmıştım. Köy yolu gibi bir yola girmiştik. Takip edildiğimin farkındaydılar. Kaçmaya çalışmıyorlardı. Bir yere varmaları gerekiyor gibi hızlıydılar.

"Sana söylemediğim için mi yapıyorsun bunu? Özür dilerim! Milyon defa özür dilerim, tamam mı?! Sana kendimi nasıl affettirmemi istersen onu yapacağım, yemin ederim! Kendini köprüden aşağı at desem bir saniye düşünürsem namert olayım! İntikam mı almak istiyorsun? Neyin bedelini ödeteceksin bana? Senin canına zarar gelse yapabileceklerimi düşünebiliyor musun? Bunu tartacak kadar tanımadın mı beni? Bekle beni! Sadece beklemeni istiyorum. Bu yaptığını unutacağım, söz veriyorum!"

Seher bağırarak araya girdi: "Sağa dön! Söylemeyi unuttum, sağa dön! Arza! Arza, dikkat et! Viraj var! Hayır! HAYIR!"

Gözlerim bir anlığına karardı sanki. "Bir şey oldu! Kaza mı yaptı?" diye bağırdım ben de.

O beni duyamıyordu. Kulaklığımı apar topar çıkartmaya çalıştım ama bu hızda ve telaşlı bir hâldeyken elimden kaydı ve ayak ucuma düştü. Durup alırsam onları kaybederdim. Ama ya Arza'ya bir şey olduysa? Ya kaza yaptıysa ve bana ihtiyacı varsa?

Bir saniye daha düşünmeye fırsat tanımadım kendime. Frene var gücümle asıldım. Araba öyle sert durdu ki eğer direksiyonu sıkı kavramasaydım bu yolda kaza yapmamam kaçınılmazdı. Vitesi geriye takıp tek hamlede hızla döndüm. Yeniden gaza bastım ve olabilecek en hızlı şekilde geri gitmeye başladım.

Ona bir şey olmuşsa kendimi asla affetmezdim. Ellerim titremeye başlamıştı. Kalbim beni götürdüğü yere doğru yol alsa da hızla

Scanned with CamScanner

atmaktan geri durmadığı için bedenimi kontrol etmeye çalışıyordu.

"Hadi! Hadi hızlan!" dedim direksiyona vururken. "Lütfen kaza olmamış olsun! Lütfen!"

Dümdüz ama taşlarla ve çukurlarla dolu köy yolunda gidiyordum. Yöne doğru hızla ilerliyordum. Düşüncelerim hareketlerimin hızına yetişemiyordu. Sağa dönmeyi düşündüğüm anda çoktan viraj almış oluyordum.

Ona bir şey olursa kendimi affetmezdim. Hem de asla.

Etraf zifiri karanlıktı. Köy yolundaki tek ışık arabamın farları. Ta ki aniden karşıma çıkan arabanın farlarını görene kadar.

Sadece ben değil o da durmasaydı ikimiz de yan yola takla atıp girmek zorunda kalacaktık. Frene resmen asıldım. İki arabanın lastiklerinden çıkan ses yankılandı. Emniyet kemeri takılı olsa da ileri doğru sertçe savrulduğumda vücudumun kontrolünü yitirmiştim.

Karşı karşıya, sadece birkaç santim kalacak şekilde durmuştuk. Saliselik bir geç kalma hayatlarımıza mal olabilirdi.

Kemer baskı yapıp göğsümü sıkıştırıyordu. Zorlukla nefes alıyordum. kemeri söküp atar gibi açtım.

Bu sırada kapım hızla açıldı ve bir el beni bileğimden çekip aldı. hamlede dışarı çıkardığında ona tepki vermedim. Bedenimi göğsüne doğru öyle sert bastırdı ki kaburgalarımdan çıkan sesi duydum.

"Öldüm!" dedi nefes nefese. Kollarını bedenime sıkıca sardı. Yüzünü saçlarıma bastırdı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Endişeye sarılmuş korkusunu açık ediyordu bakışları. "Aklımı yitirecektim. Az Sana bir şey olacak diye ödüm koptu! Bunu bana nasıl yaparsın?"

Yüzümü elleri arasına aldığında zaman bir anlığına durdu. Hava ağırlaştı, sesler sustu. Ne olduğunu anlayamıyordum. Dünyanın döndüğünü hissedebiliyorum artık. Kendimi onun kurumuş dudaklarına karşılık verirken bulduğumu saniyeler sonra fark ettim.

Bir çarpışmaydı bu. Bir savaş, bir teslimiyet, bir affediş belki de. Öpüşüyorduk.

Ama bu bir öpüşmeden fazlasıydı. Yılların sessizliğini, birikmiş pişmanlıkları, söylenememiş tüm cümleleri taşıyordu içinde. O an nefesim onun nefesiyle karıştı. Hangi nefes bana, hangisi ona ait Bilmiyordum artık.

Bu anı hayal ettiğim zamanlar olmuştu. Onunla ne zaman yakınlaşsam dudaklarının hissi nasıl acaba diye düşüncelere kapıldığım nice an yaşamıştım. Ama hiçbirinde böylesine büyülü bir şey hayal etmemiştim.

Dokunuşu zarif değildi. Tutkudan çok daha eski, özlemden çok daha derin bir şeydi bu. Kaybetme korkusu taşıyordu bir kere. Yılların özlemini, yalanları, bekleyişleri, kabul edişleri, ayrılıkları ve aşkı. Hepsinin ayrı ayrı tadını alıyordum. Birbirine tırnaklarını geçiren iki mahsun çırpınışıydı. Dudaklarının arasında boğulurken bile yeniden doğuyordum. O, beni incitiyor, ben onu affediyordum. Her nefeste birbirimizi biraz daha yakıyorduk.

Soğuk eli belime değdiğinde içimde bir ürperti yükseldi. Derimin altına kadar ulaşan o temas, sanki yıllardır gizlenen bir yangını ateşledi. Beni kendine çekti. Diğer eli enseme dolandı, parmakları saçlarının arasında kayboldu. Bedenimi kendine hapsetti. Kaçmakla kalmak arasındaki o ince çizgide, irademin yerini kalbim aldı.

Kavga eder gibi öpüşüyorduk. Dudaklarımızın buluştuğu her an bir yara açılıyor ve aynı anda kapanıyordu. Acı, tatlıya karışıyor, nefesimiz birbirimizin tenine yapışıyordu. Ellerim, ne zaman boynundan enseme, oradan saçlarına tırmandı, bilmiyordum. O kısa tutamları avuçlarımda hissettiğimde, içimdeki fırtına daha da büyüdü.

Gözlerim kapalıydı ama yoldaki arabaların farları göz kapaklarımın ardında yanıp sönüyordu. Sanki evren bu anı görüyordu. Nefesimiz birbirine karışmıştı, boğulacak gibiydik.

Belki bu bir başlangıçtı. Belki de çoktan vedalaşıyorduk. Bilmiyorduk. Bildiğimiz tek şey, dudaklarımızın birbirinden kopamadığıydı.

O an, aramızda bir kelime bile yoktu. Ama bedenlerimiz her şeyi söylüyordu.

Ve ben, ilk kez sustuğum bir anda bu kadar çok şey hissettim.

Soluklarımız birbirine karışırken dudaklarımız ayrıldı. Yüzlerimiz ise hâlâ aynı yakınlıkta duruyordu. Bir kalbin sesi duyuluyordu ama bu hangimize aitti, bilmiyordum.

"Sana bir şey olsaydı," dedi yine. Sesi bu kez yumuşak ama yine de korku dolu çıktı. Alnını alnıma yasladı. Nane kokan nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Ne yapardım o zaman? Nasıl yaşardım bununla?"

Scanned with CamScanner

İlk söylediğim, "Kullanmayı bilmiyorsan arabaya binme!" oldu. Bu onu güldürdü. Ensemdeki eliyle beni göğsüne bastırdı ve içine sokmak istercesine sıkıca sarıldı. "Eğer geri dönmeseydim..."

"İyi ki geri döndün," diyerek sözümü kesti. "Şu an o piçin kim olduğu, neyin peşinde olduğu umurumda değil. Umurumda olan tek şey senin iyi olman, yanımda olman."

Üstümde incecik bir elbise vardı. Gecenin bir köründe rüzgârda kalmıştım. Ama bedenim alev alev yandığından üşümüyordum. Hatta terlemiştim bile.

Bir yolun ortasında, sevdiğim adamın göğsüne saklanıyordum. Onu sevdiğim kadar sözlerine inanabilmeyi dileyerek.

Arabaların kornalarını duyduğumuzda sanki bunu beklermişçesine uzaklaştım ondan. Ama Arza ellerini bedenimden ayırmadı.

Arza toparlandı. Kollarımı sıvazladı. "Daha fazla üşüme, içeri geç. Ben arabayı sahibine verip öyle geleceğim," dediğinde sadece kafamı salladım.

O ise sanki her zaman yaptığı bir şeymiş gibi dudağıma bir buse kondurdu.

İçim titredi. Bu, rüzgârdan değildi.

Kapımı kapatmadan önce, "Seher, Azra'nın konumu açık mı sende?" Seher'den olumlu cevap gelmiş olmalıydı. Yere düşen kulaklığımı alıp yeniden kulağıma taktım. "O zaman gözün üzerinde olsun. Onların radarına girdik bir kere. Ne olur ne olmaz, dikkat edelim."

"Tamamdır," dedi Seher. İmayla ekledi: "Eğer işiniz bittiyse buraya gelmeniz lazım. Sanırım bir şeyler buldum."

Korna sesleri artınca Arza onlara doğru, "Tamam lan, bir dur!" diye bağırdı. Yeniden bana döndü. Hareket etmemi istediğini belli eden bir hareket yaptı. Kızarmış dudaklarında huzurlu bir tebessüm vardı. O tebessümün hiç silinmemesini diledim. Bu sefer hızla değil, normal bir süratte ilerleyip gözden kayboldum.

Seher'in odasında bilgisayarın karşısında oturuyordum. Arza benden sonra beş dakika geçmeden gelmişti. İkimiz de aramızda bir şey yaşanmamış gibi davranıyorduk. Zaten başka nasıl davranabilirdik ki?

Arza arkamızda elleri ceplerinde gergin bir şekilde duruyordu.

"Bu işin bitmesi lazım," dedi biraz sonra. "Çok fazla uzamaması lazım. O itin burayla bir alakası olduğu belli. Neler döndüğünden bahsetmiştir. Benim peşlerinde olduğumdan eminlerdi. Ama ikiniz de artık işin içindesiniz."

"Sorun değil," dedim. Etrafa bakındım. "Yiyecek bir şey var mı? Çok acıktım."

Arza sandalyemi tutup kendine doğru çevirdi. "Ne demek sorun değil? Bu insanların ne kadar kötü olduklarından, neler yapabileceklerinden haberin yok senin."

"Senin de benden haberin yok o hâlde. Bize gerektiğinde kötüyü oynamayı öğretmediler mi? İstemesek bile elimizi nasıl kana bulayacağımızı göstermediler mi? Neden korkuyorsun?"

"Çünkü pervasız hareket ediyorsun," dedi yüksek bir sesle. "Bir saniye, bir saniye. Neden beni atlatmaya çalıştın? Onu söyle sen."

"Çalışmadım, atlattım. Kaza yaptığını sanıp geri döndüm sadece."

Sinirle güldü. "Bu iş sana şaka geliyor, değil mi? Oyun ya da? Belki de gerçeklerin ortaya çıkacak olması seni korkuttuğu için böyle davranıyorsun."

Ayağa kalkıp karşısına geçtim. "O zaman bana gerçekleri söyle. İlk püpbelendiğin şey neydi? Benden sakladığın başka ne var? Sen dört dörtlük müsün de benden öyle olmamı bekliyorsun? Sen benden bir şeyler saklarsan bunu ben de yaparım."

"Tuvalete gidiyorum dediğin zaman onunla konuşuyordun, değil mi? Ne dedi sana? Seni sıkıştırdı mı? Bir şey mi söyledi?"

Omuz silktim. "Hiçbir zaman bilemeyeceksin."

Burnundan soluyordu. Bana doğru eğilmişti, dip dibeydik. Kısa bir an, çok kısa bir an, gözleri dudaklarıma değdi. Ve bu, karnıma ağrılar saplanmasına sebep oldu.

"Sen... Sen tam bir baş belasısın," diye söylenmeye başladığında ben Seher'in mini buzdolabına doğru yol almıştım. "Karnın da ağrımıyordu, değil mi? Masa masa gezdirip beni rezil etmeden de kaçamaz mıydın?"

Dolaba bakabilmek için bacaklarımı kırıp eğilmem gerekmişti. Arkadan ona güzel bir manzara sunuyor olmalıydım. Kafamı çevirdim ve ona göz kırptım. "O zaman ne eğlencesi kalırdı?"

Scanned with CamScanner

"Sen düş önüme." Arkamı dönüp bizi kıkırdayarak izleyen Sabri'ye öpücük attım ve odadan çıktım. Beraber koridorda yürümeye başladık. "Ekibin hazır mı?"

"Tabii ki. Yarın bizden kimse başlamıyor ama. Biz sizden sonra başlayacağız, bildiğin gibi. Ama her şeyi rapor edeceksin, değil mi?"

Ona yandan bir bakış attım. "Beni bu kadar merak etmenden nefret ediyorum, sanki yeteneğime inancın yok gibi. Ama bir yandan da seviyorum. Çünkü..."

"Çünkü?"

Beni sevdiğini hissediyorum.

"Bu işini dikkate aldığını gösteriyor. Partnerim olduğun için bu iyi bir şey."

Elinde tuttuğu ayakkabılarım birbirine çarpıyor ve boş koridorda yankılanıyordu.

İç çekti. "Siz hazır mısınız? Ama bu doğru bir soru olmaz. Sen zaten günler öncesinden onları hazırlamıştın. Başlamaya hazır mısın peki? Senin için çok yakın temas bir iş olacak."

"Bayağıdır kokteyl hazırlamıyordum. Paslanmamışsam eğer sorun yok. Ama adamın yakınında çalışacak olmak beni rahatsız etmiyor. Ben sadece bana yap dedikleri şeyi yapacağım, içeceklerini hazırlayacağım. Ve etrafta neler olduğunu gözlemleyeceğim. Bu bizim değil, çaylakların görevi."

Odamın kapısına geldiğimizde ikimiz de durduk. Benim sırtım kapıya dönüktü, o ise tam karşımda duruyordu.

"Bu görevin de bir sebebi olduğuna eminim," dedi sesini alçaltarak. "O yüzden ekstra dikkatli olmanı istiyorum. Sen kendini tehlikeye atarsan ekibinin de başına iş açılır. Hepsi toy, heyecanlı, hata yapmaya müsait. Olabildiğince dikkatli ilerleyelim."

"Arıza," dedim gıcık bir şekilde sırıtarak. "O hastanede kazanan olmadı. Yani sen benim hiçbir zaman üstüm olmadın. Bu yüzden bana tavsiyede bulunup aynı şeyleri tekrarlayıp durma. Nerede durmam gerektiğini de hangi adımları atmam gerektiğini de biliyorum ben."

"Asisin. Asisin ve bu çok hoşuma gidiyor."

Gözlerimi kıstım. "Umurumda bile değil."

"Biliyorum," dedi gülerek. "Şunu bil. Sadece. Bunları koruma içgüdüsüyle söylüyorum. Elimde değil. Senin ne kadar dikkatli

olduğuna uzunca bir süre şahit oldum. Ama söylemesem ve bir şey olsa kendimi suçlayacağım. Bilerek yaptığım bir şey değil."

"Neden öptün beni?"

Ani sorum onu afallattı. "Nasıl yani?"

"Anlaşılması basit bir soru sordum. Beni neden öptün? Aramızda ne olduğu belli değil. Dost muyuz düşman mıyız, o belli değil. Aklım zaten karman çorman, başımızda elli tane bela var. Neden öptün beni?"

"Çünkü kendimi tutamadım," dedi özür diler gibi bakıp. "İnan bana uzun zamandır tutuyordum. Hatta bunun için büyük bir mücadele veriyordum. Korkum baskın gelince bu sefer kendimi bıraktım, tutamadım. Dayanacak gücüm de kalmamıştı zaten. Ama bu hoşuna gitmediyse -ki o an gittiğini düşünmüştüm- bir daha yapmam. Söz veremem bunun için. Ama yapmam. Yine de söz veremem."

Derin bir nefes verdim. Elindeki eşyalarımı hışımla aldım.

"Gitmedi!" dedim üstüne bastırarak.

Ellerini ceplerine koyup kafasını sağa doğru yatırdı. "Yemedim. Beni gıcık etmek için söylüyorsun bunu. Ensemde tırnaklarının izi varken yapma bari," dedi gülümseyerek.

"Ukalasın. Senin yüzünü daha fazla görmek istemiyorum."

Kapıyı açtım. İçeri girip onun gözünün içine baka baka kapıyı yüzüne sertçe kapattım.

Kapıya iki defa vurdu. "Ben de seni, benli. Ben de seni."

Scanned with CamScanner

EN ZORU BAŞLAMAKTIR

"En uzun yolculuk bile tek bir adımla başlar."
-Lao Tzu

En zoru başlamaktır.

Bu zamanın her anında böyle olmuştur. İlk adımı atmak hep zordu.

Bir adım atmak, bilinmeze doğru yürümek.

İnsan çoğu zaman başlamaktan korkar çünkü başlangıç, her şeylerin değişeceğini fısıldar. Alışkanlıkların sarsılacağını, konforun bozulacağını, tanıdık olanın yerini bilinmeyenin alacağını.

Oysa en zor kısmı hep ilk saniyedir. Sonrası, adımın ağırlığına alışan beden gibi akmaya başlar. Zaman seni başladığın noktadan alır ve sürükler. Bir süre sonra fark edersin ki asıl zor olan başlamakmış, başlamamayı sürdürmekmiş.

Çünkü hiçbir şey, başlamayan bir hikâyeyi kurtaramaz.

Başlamak, o adımı atmak zorundaydım. Yeniden. Bir daha. Belki de son kez.

Ramyas Otel'e giriş yapalı bir saat kadar oluyordu. İşe başlamam için gerekli evraklar hazırlanmıştı. Elimde belgelerle çalışacağım odanın tam yanında Pehlivan'ın asistanını bekliyordum. Bana gerekli şeyleri söyleyecekti.

Bugün Alin ve Evren de işbaşı yapacaktı. Yanlarına uğramam mümkün değildi. Çakalların ininde tek başına yalnız kuzulardı. İlk saha görevi hiçbir zaman unutulmazdı. Ellerinin titrediğini, her an yakalanacakmış gibi tetikte olduklarını ve en önemlisi sık sık tuvalete gidip saklanmak isteyeceklerini biliyordum.

Yaptığımız şey oyun gibi duruyordu. Kılık değiştirmek, rol icra etmek, başka biriymiş gibi davranmak... Bunlar kulağa kolay gibi geliyordu. Yazılı sınavları geçerken gerçek hayatın zorluğundan habersin olmazdı.

Ama kendi benliğinden çıkıp başkasının ruhuna bürünmek, o an bambaşkaydı. Kalbin hem korkudan hem de heyecandan deli gibi atardı. Dünya avucunun içindeymiş gibi hissederdin. Sonra tuzlar

üzeler ve ufalırdın, bir hiç gibi. Her şey çok basit ve anlamsız gelirdi. Ve bu döngü sürekli devam edip dururdu. Ta ki döngünün kendisinin sen olduğunu anlayana kadar.

Onları uzaktan izleyebilmek isterdim. Evren oda servisinde çalışacağından onu görmem zor olabilirdi. Ama Alin resepsiyondaydı. Kısa bir anlığına da olsa onu kontrol edebilirdim.

Ve raporlarını okumak için deli gibi heyecanlıydım.

"Deva Hanım?" diyen ses doğru döndüm. Gördüğüm ilk şey ince bir topuk üstünde yürüyen upuzun bacaklardı. Sonrasında ise güneşten kopup gelmiş gibi sapsarı ışıl ışıl saçlar. "Sizsiniz, değil mi? Yeni barmaidimiz?"

Elini sıktım. "Evet. Siz de Şebnem Hanım olmalısınız," dedim kibar bir şekilde.

"Evet, buyurun böyle geçelim," diyerek koltukları işaret etti. Karşılıklı oturduğumuzda bacakları koltuğa sığmayacak sandım. "Öncelikle tebrik ederim. Yeni işiniz hayırlı olsun. Size bilmeniz gerekenleri anlatıp hemen gitmem gerekiyor. Eğer sabırlı ve kolay kapan biriyseniz Pehlivan Bey'le anlaşmanız kolay olacaktır."

Şebnem, 29 yaşında. Kıyafetleri hızlı üstülendiğinden gömleğinin manşetlerinde ütü izi var. Dakik ve aceleci. Parmağında yüzük izi var. Sağ elinde olduğu için nişan atmış. Ayrılığın onu hâlâ etkilediği kapatmaya çalıştığı göz altlarından, çökmüş yanaklarından belli oluyor. Sebebi ise muhtemelen işi. Çalışma şartları ağır.

"Kendime güveniyorum. Eminim üstesinden geleceğime."

Memnun bir şekilde gülümsedi. "Öz güveninizi beğendim. Şimdi size yapmanız gerekenleri hızlıca anlatayım. Hepsini anlatmaya vaktim yetmez diye bir liste yaptım. Lütfen bu listeyi adınız gibi bilin. Tek bir şey bile atlamayın. Özellikle alerjiler bölümünü," deyip bir dosya uzattı.

Hızlıca göz attım. "Bayağı madde var."

"Öyle maalesef. Pehlivan Bey yediklerine ve içtiklerine çok dikkat eder. Bunu sağlık açısından söylemiyorum. Ona göre yemek bir tutkudur. Yemeği güzel yapan ise içkidir. Farklı tatları denemeyi, değişik notaları birleştirmeyi hep hoş bulmuştur. Sizi seçmesindeki en büyük etken buydu. Yeni şeyler denemeniz, farklı tatları birleştirmeniz. Ve bir diğer nokta, misafirlerine çok önem verir. Her ne olursa, kim

Scanned with CamScanner

olursa olsun misafirini Pehlivan Bey'den önce tutmanızı ister, [illegible] iyi ağırlamalısınız." Algılamamı ister gibi birkaç saniye bekledi, "[illegible]nizi hayatının önüne koyun diyemem. Ama işinize çok önem [illegible]niz lazım. Patronunuzu mutsuz ederseniz o da bizi mutsuz eder. [illegible] istemeyiz."

"Elimden geleni yaparım."

"Malzeme listesi yapmakla başlayın isterseniz bugün. Eksikler [illegible] nelere ihtiyacınız var, belirleyin. Buzdolabının üstüne yapıştırın[illegible] sabah siz gelmeden hepsi eksiksiz bir şekilde alınmış olur. Mutfak kısmayacağınızın farkındasınızdır. Her şeyin en iyisi neredeyse [illegible] orada olun." Anladığımı belli edercesine kafamı salladım. "Size haftalık yemek listesi gelecek. Onlara bakarak her gün için özel kokteyl belirleyebilirsiniz. Yaratıcı olun, bundan sonrasının ucu çok açık. Bir sorunuz varsa sorabilirsiniz bu arada."

"Kıyafet konusu. Belirli bir önlüğüm olacak mı?"

Dudak büzdü. "Size kalmış. Pehlivan Bey bu konulara karışmaz. Belirli bir yaşa ve statüye gelmiş insanların nasıl giyinmesi gerektiğini bildiğini düşünür. İsterseniz bir şef önlüğümüz var. Üstünüz leke olmasın istemezseniz onu giyebilirsiniz. Dediğim gibi, size kalmış."

Listeye göz gezdirdim. "Sanırım öğleden sonra burada olmayacaklar kendileri. Benim kaç gibi mesaim başlayacak? İnsan kaynakları bana durumun değiştiğini söylemişti. Ama pek anlayamamıştım açıkçası. Neye göre giriş çıkış saatim olacak?"

Derin bir nefes verdi. "Bu, Pehlivan Bey'in ne zaman istediğine bağlı olarak değişen bir durum. Bazı zamanlar yurt dışına çıkar ve siz bir anda kendinizi on gün izin yaparken bulursunuz. Bazı zamanlarda ise sabah dokuzda ofise gelir ve gece on ikiden önce çıkmaz. Hiçbir zaman stabil bir durum değil yani bu. Ama sizin buna uyum sağlayabileceğinizi söylemişlerdi. Buna uyamazsanız ona göre karar verelim."

"Evet, uyum sağlayabileceğimi söyledim. Sadece en azından o haftanın içindeyken bilebileceğimi sanmıştım. Ama sorun değil, bu işi istiyorum," dedim gülümseyerek.

Bana anlayışla baktı. "Maalesef o gün bile mesainin kaçta biteceğini size söyleyemem. Pehlivan Bey çıktığında siz de işlerinizi halledip çıkabilirsiniz. Bazı zamanlarda o da size çıkmanızı söyleyebilir. Sabahları ise erken gelmenize gerek yok. Öğleden önce genellikle sadece

çay ve kahve içer. Onu da getiren ekip arkadaşlarımız var. Siz bazı istisnalar dışında öğleni geçirmeden burada olun ve her şeyin hazır olmasını sağlayın, yeterli."

Parmaklarımı birbirine geçirip oynamaya başladım. "Biraz gerildim açıkçası. Samimiyetinize dayanarak soruyorum bunu. Benden önce çalışan kişi neden ayrılmıştı? Çalışma şartlarına göre maaşı çok iyi bir iş. Tam bir mesai tanımı olmasa da çoğu insan kolaylıkla uyum sağlayabilir."

"Evlendi. Ve karısı, ne zaman evde olacağı patronunun canının ne zaman içki içmek istediğine bağlı olan bir adamla devam edemeyeceğini söyledi. Böylelikle ayrılmak durumunda kaldı. Ama Pehlivan Bey hakkaniyetlidir. Kendi isteğiyle ayrılmış olsa bile değer verdiği çalışanlarına tazminatını vermeden göndermez." Hafifçe toparlanmaya başladı. "Şimdilik bu kadar. Eğer bir sorunuz olursa listenin aşağısında iletişim bilgilerim yazıyor. Odam da buranın hemen solunda kalıyor. Bir şey sormak istediğinizde çekinmeyin lütfen."

Aynı anda ayağa kalktık. "Teşekkür ederim, Şebnem Hanım. Hem güler yüzünüz hem de kibarlığınız için."

Samimi bir şekilde gülümsedi. "Rica ederim. Aramıza hoş geldiniz, Deva Hanım. Umarım her şey istediğiniz gibi olur." Tekrar tokalaştık. Uzun bacaklarıyla birkaç adımda odadan çıkıp gözden kayboldu.

Anladığım kadarıyla Pehlivan'ın gelmesine daha vardı. Bu sırada ne kadar süre çalışacağım belli olmayan bu yeri inceleme fırsatım olacaktı.

Deniz manzarası olan, yeşiller içinde büyük bir oteldi Ramyas Otel. Her mevsim turistleri çeken, üst sınıfa hitap eden bir yerdi. Restoranı Michelin Yıldızı bile almıştı. Tabii bu sadece görünen yüzüydü.

Benim çalıştığım yer ise büyük, boydan boya cam olan ferah bir odaydı. Odanın bir köşesinde rahat koltuklar, bir köşesinde ise büyük yuvarlak bir masa vardı. Eşyaların çoğu camdandı ve krem tonları hâkimdi.

Benim çalışma alanım ise büyük bir bardan oluşuyordu. Her şey lüks bir mekânda olacak şekilde dizayn edilmişti. Metal tonları hâkimdi ve her yerde cam vardı. Masraftan kaçınmadıkları belli oluyordu.

Scanned with CamScanner

Arka tarafa geçtim ve dolapları karıştırmaya başladım. Ekmek ile tuzu bayağı çoktu. Pehlivan hazretleri gelene kadar bu hüneriyle ilgilenirsem iyi olacaktı.

Gözüm kameralara takıldı. Otelin her yerinde olduğu gibi burada da kameralar vardı. Barı, oturma alanını ve masayı görüyordu. Allah'tan bazı kör noktaları biliyordum. Yoksa bu odada gizli bir şey yapmak imkânsız olurdu. İkide bir tuvalete gitmem de çok göze batardı.

Patronumun dikkatli bir adam olduğunu biliyordum. Belki de onu zehirleme şansı olan birinin ilk günkü hareketlerini merak edip izliyordu. Bu yüzden dikkatli olmaya, yanlış bir hareket yapmamaya çalışıyordum.

Bana ait olduğunu bildiğim önlüğü görünce hemen elime aldım. Beyaz, kısa kollu bir şef önlüğüydü. Üstümdeki gömleği çıkardım ve atletimin üstüne önlüğü giydim. Bakabileceğim bir ayna yoktu. Cam bölmelerden yansımama bakmaya çalıştım. Yakışmadığını söyleyemezdim ama benim için tasarlanmamıştı da.

Arıza beni böyle gördüğünde kesinlikle dalga geçecekti.

Saçımı topladım. Elime kalem ve kâğıt alıp derin dondurucunun içine girdim. Burada sadece bir buzdolabı olmasını beklemek ahmaklık olurdu. Adam küçük bir odayı buzdolabı yapmıştı.

Eksikleri değil, var olan şeyleri not alırken bir insanı buraya kapatıp öldürmenin ne kadar kolay olabileceğini düşünüyordum. Bu düşünce parmak uçlarımdaki soğuğun artmasına sebep oluyordu.

Kendime yeni iş hediyesi olarak çiçek göndermiştim. Resepsiyona inmemin aklıma gelen tek bahanesi buydu. Evren'le denk gelmem düşük bir ihtimaldi ama en azından Alin ne yapıyor diye bakabilirdim.

Asansörden çıktım. Resepsiyona yaklaşırken patronumun ters giriş yaptığını fark ettim ve adımlarım durdu.

Pehlivan yanında üç tane iri yarı korumasıyla içeri giriyordu. Onunla burada tanışmak istemiyordum. Önce odasına gideceğini varsayarak köşeden geçip resepsiyonun olduğu yere geldim.

Alin pek müsait değildi. Ona bir şeyler anlatan kadını büyük bir dikkatle dinliyor, not alıyordu. Ona baktığımı fark etti ve bir anlığına bana bakıp yeniden önüne döndü. Hiçbir falsosu yok gibi duruyordu. Üstüne göğüs kısmında otelin amblemi olan beyaz bir gömlek, alımlı kalem bir etek ve ince bir topuklu ayakkabı giymişti. Saçlarını ise sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Sağ gözünün seğirdiğini gördüm ama bu mühim değildi. Hatta normal sayılırdı.

Diğer çalışanlardan çiçeğimi rica edip sanki kendim yazmamışım gibi içindeki nota bakıp sırıttım. Onlara teşekkür ettim ve yüzümde güller açarak asansörün önüne geldim.

Evren'i görmeyi beklemiyordum aslında. Yanında onun gibi giyinmiş iş arkadaşlarıyla gülerek asansörden çıkan Evren de beni görmeyi beklemiyordu. Kibar bir şekilde, "İyi günler," dileyip yanımdan geçse de öğretmenine yakalanan öğrenci telaşını gözünden okumuştum.

Bir sorun olmadığını görünce biraz olsun rahatladım. Pehlivan gelmeden hemen yerime geçmek isteyerek hızlı adımlarla yürüdüm. Oda hâlâ boştu. Çiçeğimi masanın güneş alan kısmına koyup ellerimi yıkadım. Bu sırada içeriye giren adım seslerini duydum. Hemen saygı duruşuna geçer gibi durup beklemeye başladım.

Birkaç saniye sonra Pehlivan, onun en yakın arkadaşı ve şirkette hisse sahibi olan Birkan ve güvenlik şefi Şahin içeri girdi.

"Hoş geldiniz," dedim gülümseyerek. Kendi aralarında konuşurken dikkatleri bana çevrildi. "Ben Deva, yeni barmaidinizim."

Pehlivan beni hızlıca süzdü. Karşıma geçip elini uzattı. "Memnun oldum, Deva. Asıl sen hoş geldin." Güçlü bir tokalaşma gerçekleştirdik. Masanın üstündeki çiçekleri fark etti. "Kimden?" dedi kafasıyla işaret edip.

Bu soruya şaşırmış gibi baktığım için arkadaşı Birkan araya girdi ve "Sana mı geldiğini sandın? Kıza gelmiş. Sana kim böyle bir çiçek göndersin?" dedi gülerek. "Ahmet abinin *hayırlı olsun* hediyesi falan olmayacağına göre?"

"Ailem göndermiş. Orada durmasını istemezseniz eğer..."

Pehlivan, "Yanlış anlamışım. Kalabilir, sorun yok," dedi gelişigüzel bir şekilde. Koltuklara geçti ve oturdu.

Önce Birkan sonra da Şahin elimi sıkıp ikisi de, "Hayırlı olsun," deyip onun yanına geçti.

Buraya geldiklerine göre bir şey içecek olmalıydılar. Elimde pek fazla malzeme yoktu. Bunlarla ne yapabilirim diye önceden düşündüğümden birkaç bir şey hazırlamıştım. Onları son hâle getirmek için barın arkasına geçtim. Bu şekilde onları gözlemleme fırsatım oldu.

Arka tarafa geçtim ve dolapları karıştırmaya başladım. Eksikleri tesi bayağı çoktu. Pehlivan hazretleri gelene kadar bu listeyle ilgilen sem iyi olacaktı.

Gözüm kameralara takıldı. Otelin her yerinde olduğu gibi bu tada da kameralar vardı. Barı, oturma alanını ve masayı görüyordu Allah'tan bazı kör noktaları biliyordum. Yoksa bu odada gizli bir iş yapmak imkânsız olurdu. İkide bir tuvalete gitmem de çok göze batardı.

Patronumun dikkatli bir adam olduğunu biliyordum. Belki de onu zehirleme şansı olan birinin ilk günkü hareketlerini merak edip izliyordu. Bu yüzden dikkatli olmaya, yanlış bir hareket yapmamaya çalışıyordum.

Bana ait olduğunu bildiğim önlüğü görünce hemen elime aldım. Beyaz, kısa kollu bir şef önlüğüydü. Üstümdeki gömleği çıkardım ve atletimin üstüne önlüğü giydim. Bakabileceğim bir ayna yoktu. Cam bölmelerden yansımama bakmaya çalıştım. Yakışmadığını söyleyemezdim ama benim için tasarlanmamıştı da.

Arıza beni böyle gördüğünde kesinlikle dalga geçecekti.

Saçımı topladım. Elime kalem ve kâğıt alıp derin dondurucunun içine girdim. Burada sadece bir buzdolabı olmasını beklemek ahmaklık olurdu. Adam küçük bir odayı buzdolabı yapmıştı.

Eksikleri değil, var olan şeyleri not alırken bir insanı buraya kapatıp öldürmenin ne kadar kolay olabileceğini düşünüyordum. Bu düşünce parmak uçlarımdaki soğuğun artmasına sebep oluyordu.

*

Kendime yeni iş hediyesi olarak çiçek göndermiştim. Resepsiyona gir memin aklıma gelen tek bahanesi buydu. Evren'le denk gelmem de şük bir ihtimaldi ama en azından Alin ne yapıyor diye bakabilirdim.

Asansörden çıktım. Resepsiyona yaklaşırken patronumun ortak giriş yaptığını fark ettim ve adımlarım durdu.

Pehlivan yanında üç tane iri yarı korumasıyla içeri giriyordu. Onunla burada tanışmak istemiyordum. Önce odasına gideceğini varsayarak köşeden geçip resepsiyonun olduğu yere geldim.

Alin pek müsait değildi. Ona bir şeyler anlatan kadını büyük bir dikkatle dinliyor, not alıyordu. Ona baktığımı fark etti ve bir anlığına bana bakıp yeniden önüne döndü. Hiçbir falsosu yok gibi duruyordu. Üstüne göğüs kısmında otelin amblemi olan beyaz bir gömlek, kalem bir etek ve ince bir topuklu ayakkabı giymişti. Saçlarını ise sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Sağ gözünün seğirdiğini gördüm ama bu hiim değildi. Hatta normal sayılırdı.

Diğer çalışanlardan çiçeğimi rica edip sanki kendim yazmamışım gibi içindeki nota bakıp sınıttım. Onlara teşekkür ettim ve yüzümde güller açarak asansörün önüne geldim.

Evren'i görmeyi beklemiyordum aslında. Yanında onun gibi giyinmiş iş arkadaşlarıyla gülerek asansörden çıkan Evren de beni görmeyi beklemiyordu. Kibar bir şekilde, "İyi günler," dileyip yanımdan geçse de öğretmenine yakalanan öğrenci telaşını gözünden okumuştum.

Bir sorun olmadığını görünce biraz olsun rahatladım. Pehlivan gelmeden hemen yerime geçmek isteyerek hızlı adımlarla yürüdüm. Oda hâlâ boştu. Çiçeğimi masanın güneş alan kısmına koyup ellerimi yıkadım. Bu sırada içeriye giren adım seslerini duydum. Hemen saygı duruşuna geçer gibi durup beklemeye başladım.

Birkaç saniye sonra Pehlivan, onun en yakın arkadaşı ve şirkette hisse sahibi olan Birkan ve güvenlik şefi Şahin içeri girdi.

"Hoş geldiniz," dedim gülümseyerek. Kendi aralarında konuşurken dikkatleri bana çevrildi. "Ben Deva, yeni barmaidinizim."

Pehlivan beni hızlıca süzdü. Karşıma geçip elini uzattı. "Memnun oldum, Deva. Asıl sen hoş geldin." Güçlü bir tokalaşma gerçekleşmişti. Masanın üstündeki çiçekleri fark etti. "Kimden?" dedi kafasıyla işaret edip.

Bu soruya şaşırmış gibi baktığım için arkadaşı Birkan araya girdi ve "Sana mı geldiğini sandın? Kıza gelmiş. Sana kim böyle bir çiçek göndersin?" dedi gülerek. "Ahmet abinin *hayırlı olsun* hediyesi falan olmayacağına göre?"

"Ailem göndermiş. Orada durmasını istemezseniz eğer..."

Pehlivan, "Yanlış anlamışım. Kalabilir, sorun yok," dedi gelişigüzel bir şekilde. Koltuklara geçti ve oturdu.

Önce Birkan sonra da Şahin elimi sıkıp ikisi de, "Hayırlı olsun," deyip onun yanına geçti.

Buraya geldiklerine göre bir şey içecek olmalıydılar. Elimde pek fazla malzeme yoktu. Bunlarla ne yapabilirim diye önceden düşündüğümden birkaç bir şey hazırlamıştım. Onları son hâle getirmek için barın arkasına geçtim. Bu şekilde onları gözlemleme fırsatım oldu.

Scanned with CamScanner

Yoğurt likörü yapacaktım. En kolay ve hızlı olabilecek olan oydu. Malzemeleri çıkarmıştım. Hızlıca yapmaya başladım. Göz ucuyla çaktırmadan onları hem izliyor hem dinliyordum.

"Yarın akşam toplantıya onlar da gelecek. Sen de bugün izne ayrılacak zamanı buldun, Şahin. Acelen neydi ki?" dedi Pehlivan sinirini gizlemeden.

Şahin'in sesindeki şaşkınlık elle tutulur cinstendi. "Abi, akşama düğünüm var. Aylar öncesinden belliydi. Balayı iznini de sen verdin. Ama *gitme* dersen başka zamana ayarlarım," dedi.

"Düğünü mü?" diye sordu Birkan.

"Yok abi, balayını."

Birkan güldü. "Bir an evlenmeden boşanacaksın sandım. Ama yine de iyi cesaret seninki. Başka zamana ayarla da sonra gör ebeninkini."

"Başka zamana da başka işimiz var, Şahin. Bizim hep işimiz var, Şahin," dedi Pehlivan. Şahin'e dik dik bakıyordu. "İnşallah şu işe aldığın adam doğru düzgün biridir. Bundan önceki gibi biri çıkarsa hiç acımam, seni karının yatağından alır buraya getiririm."

"Çok araştırdım, abi. Yıllarca bu işi yapmış. Referanslarını da aradım, konuştum. Herkes, hakkında çok iyi şeyler söyledi. Ben eminim bu Arza'dan. Adı bir garip ama tanıştım, kendisi normal biri. Merak etme yani."

"Bence sen merak et, Şahin," dedi Birkan.

Şahin yutkunmamak için zor duruyordu.

Şahin, 33 yaşında. Beş yıldır Pehlivan'ın özel güvenlik amirliğini yapıyor. Eski polis. Bir tecavüz vakasında sanığı öldüresiye dövdüğü için meslekten menedilmiş. Pehlivan onun bu yaptığını öğrenince direkt yanına almış. Bu sebepten Pehlivan onun için çok değerli. İşini canından bile önceye koyuyor. Şeker hastalığını bir sorun olur korkusuyla gizliyor. Gizli saklı başka bir şeyi yok. Pehlivan'la yaptıkları dışında.

Ben bu sırada malzemeleri karıştırmak için blender çıkardım. 200 ml votka, 100 mg şeker, bir tane çubuk vanilya, bir sıyırma limon kabuğunu içine koydum. Limonun beyaz kısımlarını almamaya dikkat ettim. Yoksa acı bir tat olabilirdi. Mevsimi olduğu için çok az da portakal kabuğu ekledim. Tüm malzemeleri blenderdan geçirip ince bir tülbent yardımıyla süzdüm.

"Şebnem ne zaman gelecek? Ben çok kalamayacağım, işlerim var biraz," dedi Birkan. Pehlivan ona da kötü kötü bakmış olmalıydı. "Bazen hayatımda sadece sen olmadığın için hata yaptığımı düşünüyorum. Sadece sen olsaydın belki şu asık yüzün düzelirdi. Ne diyordu senin gibi tiplere? Tüm ilgi sende olsun istiyorsun ya hani... onlara ya işte."

"Pick me," dedi Şahin.

"Hah, evet! Tam bir pick me'sin. Bu kadar ilgi arsızı bir adam olamaz başka. Türünün tek örneğisin."

Pehlivan kirpiklerinin altından ters ters bakarak söylendi: "Seni bir pick'erim görürsün."

"Don't talk dirty to me," dedi Birkan eğlenerek.

Birkan, 32 yaşında. Pehlivan'la çocukluk arkadaşı. Kendi ailesi yıllar önce vefat etmiş. Pehlivan'ı da onun ailesini de kendi ailesi gibi benimsemiş. Yıllardır Günel adında bir kadına âşık. Kadın ona bir kere şans vermiş, onda da sonuç başarılı olamamış. Pehlivan'ın sağkolu olduğundan ona dair bilmediği bir şey yok. Belli etmese de onu içten içe kıskanıyor. Her atışmalarının içinde bir kıskançlık var. Ama aralarını bozacak cinsten değil.

300 gram tam yağlı yoğurtla 20 gram az yağlı kremayı pürüzsüz bir hâle gelinceye kadar çırptım. Alkollü karışımı, çırpmaya devam ederek yavaş yavaş ekledim. Karışımı ince bir süzgeçten geçirip uzun bir cam şişeye doldurdum. Ardından dört likör bardağı çıkarıp onları da doldurdum.

Onlara belli etmeden hızlıca tadına baktım. Çok kremsi bir likör olmuştu. Cheesecake tadı vardı sanki. Bir bardak daha içmek isteyecek kadar güzeldi tadı.

Arza bunu içse hem benim yaptığıma inanamaz hem de bayılırdı.

Bardakları tepsiye dizdim. Yanlarına gidip hepsinin önüne birer tane koydum. Ve ayakta beklemeye başladım.

Birkan eline aldı ve kokladı. "Ne bu? Değişik kokuyor," dedi.

"Yoğurt likörü. Tadını beğeneceğinize eminim. Hiç denemiş miydiniz?" dedim. Pehlivan cevabımla beraber kafasını telefondan kaldırdı. "İçerisinde votka, yoğurt, krema, limon kabuğu, vanilya, şeker ve biraz da portakal kabuğu var."

Scanned with CamScanner

Ona hâlâ güvenmiyordum. O öpücük hayatımızda neden olmuştu, emin değildim. Ben ona farklı davranmayacaktım. Onun ranışlarından ise şüpheliydim. Öpücüğe çok fazla anlam olabilirdi. Onu affettiğimi sanmış olabilirdi. Oysa ben ona bastıramadığım duygularla baş ediyordum.

Sabah erken kalkmanın getirisi göz altlarıma yansımıştı. öğlen başlıyordu ama hem gece araştırmalarım yüzünden muştum hem de bugün geriye kalanların da işbaşı yapacağı duğu için gergindim.

Otelde dördüncü günümdü. İlk gün hariç Pehlivan'ı tim. Tabii ki nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyordum önemli değildi. Otelin içinde olması ve onu açığa çıkartacak bana vermesi gerekiyordu.

İş sadece bende bitmiyordu tabii. Arza'nın da rolü büyük ğerleri küçük ayrıntıları yakalamaya çalışırken -şantaj yapılan malzemeleri, insanları bulmak gibi- Arza onların inine sızacaktı zaten güvenlikle ilgilendiğinden bu pek dikkat çekmeyecekti.

Lavabodaki işimi halledip içeri geçtim. Bar alanının arkasında vabo olması işime geliyordu. Böylelikle buradan dışarı çıkmak bahanem olmuyordu.

Bugün yapacağım pek bir iş yoktu. Market alışverişlerini tirmiş, gerekli şeyleri depolamıştım. Buz bölmesini doldurmaya şırken açılan kapıyı duydum ama duymazlıktan geldim. Cama masından kimin geldiğini görmüştüm.

"Sen bana gerekli bilgiyi ver, ondan sonra rahat olup olmağıma ben karar veririm. Şu an bundan önemli bir işin mi var?" yordu Pehlivan telefondaki kişiye. Geçen oturduğu yere yerleşti hemen sigara yaktı. "Bir sen mi evlendin? Ne kadar büyüttün ya? mam, uzatma da bana şu yeni çocuğu gönder. Arza mıydı neydi. bilirim onu, Şahin. Kapat, tamam."

Bu anda göz göze geldik. "Hoş geldiniz. Bir şey ister misiniz?"

Kafasıyla selam verdi. "Sen bir şeyler hazırla. Bugün buradayım," diye önden bilgi verdi. "Bir de restoranı ara, bana yemek göndersinler."

"Tabii," dedim ince bir sesle.

Ben restoranı ararken o gergin bir şekilde telefonuna bakıyordu. Soyadının hakkını veren iri yarı bir adamdı. Sesli ve sık nefes alışları

büyük odayı dolduruyordu. Hasta olmak üzere olduğunu öksürüklerinden ve hırıltılı nefesinden anlayınca hemen ne yapacağıma karar verdim.

Ihlamurlu yağlı portakal kokteyli yapacaktım. Hem yemeğinin yanında da iyi giderdi.

İki tane portakalı sıktım. Bir tatlı kaşığı yağ ile portakal suyunu ustum. Ucundan tadına bakınca portakal biraz ekşi geldiğinden altını kapatıp içine biraz da bal ekledim.

Bu sırada Arza geldi. Bana hiç bakmadan direkt olarak Pehlivan'ın yanına gitti. Takım elbise giymişti. Kulağında kulaklık vardı. Sinekkaydı tıraşı ve içeri girdiği anda burnuma dolan parfümüyle konuşmadan dahi varlığını belli ediyordu.

"Buyurun, Pehlivan Bey, beni çağırmışsınız," dedi saygılı bir şekilde.

Pehlivan, "Evet, Arza," deyip eliyle karşısındaki koltuğu işaret etti. Arza onun gösterdiği yere oturdu. "Seninle pek fazla konuşma fırsatımız olmadı. Şahin sana güveniyor. Ama ben emin olmak istedim. Yarınki dolulukan sana söz etmiş. Her şey tamam mı? Bana önden bilgi ver."

Ihlamurlu mahlepli şurubu yapmaya başladım. Sıcak suyun içine ihlamuru, şekeri, mahlebi atıp kaynadıktan sonra beş dakika demlenmeye bıraktım. Sonra iyice süzdüm.

"Yarın belediye başkanımızı ağırlayacağız. Yanında ailesi de olacak ama onları farklı binalarda misafir edeceğiz. Büyük salondaki davetten sonra başkanımız ve arkadaşlarını önceden ayarlanan odalarda konaklatacağız. Tüm ekip bilgilerden haberdar, herkes ne yapması gerektiğini biliyor. Eksik olan tek şey misafirlerin gelmesi," dedi Arza.

Pehlivan'ın kaşları çatıldı. "Odaları kontrol ettin mi?"

Arza, "Evet, efendim," dedi.

Pehlivan kafasını olumlu anlamda salladı. "Yarın sen de otelde kal. İşimizi sağlama alalım. Ve bana kimin hangi odada kalacağını, hangi kızların onlara eşlik edeceğini söyle."

Arza telefonunu çıkardı ve tekdüze bir sesle ona istediği bilgileri anlatmaya başladı.

Ben de kulplu cam bir bardak çıkardım. 50 ml cin, önceden hazırladığım 40 ml mirto, sıcak portakal suyu, 25 ml ıhlamur şurubunu

Scanned with CamScanner

süzerek ekledim. Bardağın kenarına kurutulmuş portakal ve ıhlamur koyup servise hazır hâle getirdim. Üzerine de biraz vanilya serptim. Cam servis tabağına koyup götürdüğüm sırada yemek de geldi.

"Afiyet olsun," dedim. Pehlivan hiç düşünmeden bardağı elime aldı. Sıcak olduğunu fark edince şaşırdı ama bunu kolayca gizledi. Küçük bir yudum aldı. "Portakallı ıhlamur kokteyli yaptım. Biraz hasta gibisiniz. Bu havalarda iyi geleceğini düşündüm. Beğendiniz mi?"

Bu sefer kocaman bir yudum aldı. Hafifçe tebessüm etti. Bu pek beklenmedik bir şeydi. Yemeği servis eden garsonlar bu tebessümü görüp kendi aralarında fısıldaşmaya başladı.

"Çok farklı," dedi damağındaki tadı anlamaya çalışır gibi bakarken. "Ihlamur hoş bir aroma katmış. Beğendim, eline sağlık."

"Afiyet olsun," deyip keyifle gülümseyerek yerime geçecektim ki konuşmasıyla beni durdurdu.

"Yarın senin de davette olmanı istiyorum. Önemli konuklarım var. Onlar da bu tatları hak ediyor."

Bir anlığına düşünür gibi olup, "Tabii, nasıl isterseniz," dedim.

Yerime geçtim. Ne Arza bana baktı ne de ben ona. Pehlivan dik kafalı bir adamdı. Onun yanında gerçekleşecek en ufak bir olay problem yaratırdı.

"Siz de konaklayacaksınız, değil mi?" diye sordu Arza.

"Şimdilik öyle ayarlayın. Herhangi bir soruna karşı ben de kalacağım," dedi Pehlivan. Yemeğini yemeye başladı. "Birkan geldi mi? Eğer geldiyse haber ver, buraya uğrasın."

"Biraz önce giriş yapmışlardı. Buraya doğru geldiğinin bilgisini almıştım." Arza, Birkan'ın içeri girmesiyle ayağa kalkıp selam verdi. "Hoş geldiniz."

"Eyvallah, hoş buldum," dedi Birkan. Pehlivan'ın oturduğu koltuğun diğer ucuna yayıldı. "Dışarıda göt kesen bir hava var. Arabadan inip içeri girdim sadece ama dondum." Bakışları beni buldu. "İçeri ısıtacak bir şey var mı? Sek viski iyi olur."

Pehlivan beğeni dolu bir ifadeyle, "Ihlamurlu efsane bir şey yapmış. Bence ondan iç," dedi

Birkan şaşırdı. "Sen beğendin yani? Hayret ettim şu an. Beğendiğe bunu dile getirdin." Dudaklarını büzdü. "Vay be! Bugün cuma olsaydı kıyamet kopacak mı diye dert ederdim. Sen bana da ondan getir.

Deva. Tadalım şu adamın beğendiği şeyi." Gülümseyerek onun için de hazırlamaya başladım. "Yemek de güzel görünüyor. Kahvaltı yapmamıştım. Bana yemek de söyle lütfen."

"Boş muhabbeti bırak da gelişmelerden haberdar et. Yarın beklediğimiz katılımların hepsi olacak mı? Bir pürüz var mı?"

"Bir tek müsteşar gelemiyor. Onun haricinde herkes katılım sağlayacak. Hepsi için ayrı ayrı program oluşturduk zaten. Arza da sağ olsun hepsinin üstünden geçti. Merak edilecek bir şey yok."

Pehlivan ona ters ters baktı. "Bundan önce de öyle söyledin. Başımıza geleni biliyoruz."

Birkan'ın içkisini servis ettim. "Sağ ol, Deva," deyip bir yudum aldı. "Ihlamur pek sevmem ama bu farklı olmuş." Ona bakmaya devam eden Pehlivan'a döndü yeniden. "Onun suçlusu ben değildim. Burada bile yoktum ben. Kendi ekibinin sorumsuzluğunu bana yapıştırmaya çalışıyorsun ama ben bunu yemem."

"O ekibi bana sen ayarladın! Her neyse... Arza, yarın tüm iş sende. En ufak bir sorun istemiyorum. Eğer olursa senden bilirim," diye tehdidkâr konuştu.

Arza'nın yutkunduğunu gördüm. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Fakat ben kameralara erişim sağlayamıyorum. Hepsinde değil ama bazılarında..."

Birkan onun sözünü keserek, "Erişemediklerin senin işini kapsamıyor. Onlarla ilgilenme. Dört kişiden başka erişen yok onlara," dedi buz gibi bir sesle. İlk defa bu kadar ciddi gördüm onu. "Sen sadece sana verilen görevlerle ilgilen. Bir sorun yoksa çıkabilirsin sen."

Arza hızlıca ayağa kalktı. Hiçbir şey demeden seri adımlarla odadan çıktı.

Pehlivan onun arkasından baktı. "Çok mu soru soruyor? Bu adama güvenebileceğimizden emin misiniz siz?"

"Bence şimdiye kadar hiçbir insan bu kadar *eminim* cevabı vermemiştir. Yüzlerce kez *eminim* dedim sana."

Pehlivan iç çekti. Kafası bana doğru dönmeden gözlerimi ondan çektim. Elimdekilerle ilgileniyormuş gibi yaptım. İşime yaramayacak konulardan konuşmaya başladılar.

Onlara belli etmeden panele mesaj attım. Yarın işimiz zor görünüyordu. Toplanıp neler olduğunu konuşmamız lazımdı.

"Bu akşam dokuzda herkes akademide toplantı odasında hazır olsun."

Scanned with CamScanner

"Senden başlayalım, Berat. Sen daha yeni başladın ama rapor edeceğin bir şey var mı?"

Arza'nın sorusuyla Berat yerinde doğruldu. "Maalesef. Tek bilgim yarın büyük bir organizasyon olacağı. Herkesin izinlerini iptal etmişler."

Büyük masanın etrafında eksiksiz olarak toplanmıştık. Çehrelerin hepsi gergin görünüyordu. Yarınki etkinlik şimdiden herkese dert olmuştu.

"Herkese tek tek sormayalım. Sırayla konuşmaya devam edin lütfen. Söz sende, Gökçe," dedim.

Gökçe boğazını temizledi. "Yarın etkinlikte ben de çalışacağım. Şef garson hepimizi topladı ve ültimatom verdi. Sonrasında arkadaşlarımla ekiple aynı görüştü. Ben de onların içindeyim. Şef haddinden fazla stresliydi. Çok önemli deyip durdu. Özellikle belediye başkanının misafiriyle ilgilenmemiz gerektiğinin altını çizdi." Telefonunu eline aldı ve birkaç saniye sonra panele bildirim düştü. "Ben de kadını araştırdım, Selma Yeldar. Kadın üst sınıf zenginlerden. Geçmişine, ailesine dair bir bilgi yok. Hep ünlü, büyük insanlarla, siyasetçilerle adı anılıyor."

Egemen ağzının içinden, "Kadın yasal metres resmen," diye mırıldandı. Arza ona dik dik bakınca konuşmaya devam etmedi.

"Selma'dan haberimiz var. Kadının ajan olduğuna dair söylentiler kol geziyor," dedim. Kendi aralarında şaşkınlıklarını belli edercesine fısıldaştılar. "Ramyas Otel'e çok sık geliyor. Pehlivan'la bir bağlantıları olduğu aşikâr. Yarın bu kadın konusunda dikkatli olalım."

Arza kollarını göğsünde birleştirdi. "Yorumlarına devam edecek misin, Egemen? Yarın sana büyük bir iş düşüyor. Bize neler gördüğünden bahset," dedi iğneler bir şekilde.

Egemen büyük bir iş yapıyormuş gibi gömleğinin kollarını katlarken benim gözlerim ona dikkatle bakan Alin'e değdi. Göz bebeklerine yansıyan o hoşlantıyı gördüğümde sessizce iç çektim. Onu uyaramazdım. Ki uyarsam da anlamazdı. Bazı şeyleri yaşayıp görmesi gerekiyordu. Ne yazık ki.

"Organizasyon çok büyük. Yüksek maliyetlerde harcamalar yapılıyor. Belediye başkanı bu bütçeyi nasıl karşılıyor, aklım almıyor doğrusu. Bir de Selma'ya para yedirecek. Bizim vergilerimizin Selma'nın pahalı çantalarına gidecek olması biraz can sıkıyor..." diye söze başladı. İşin girgirindaydı ama ikimiz de bir şey demedik. "Tüm seremoni konferans odasında başlayacak. Orada olan konuşmalar uzun ve bir anlam ifade etmiyor. Sonrasında yemeğe geçilecek. Masadaki sandalları silmek için kullanılacak bezler bile tek tek seçildi."

"Başkanın misafirleri de mi orada olacak, yoksa sonradan mı gelecekler?" diye soran Umut Can'dı. "Bana bir bilgi veren olmadı. Yeni olduğum için arabaları daha eski çalışanlarına emanet edeceklermiş. Ben uzaklaşmadan geleni gideni rahatlıkla izleyebileceğim."

Egemen arkasına yaslandı. "Tabii ki farklı yerlerde olacaklar, oğlum. Adamlar karılarıyla metreslerini aynı yere sokacak kadar yürek yememişlerdir herhâlde. Belediye başkanı bile olsan kimse o kadar cesaretli değildir," dedi gülerek.

"Cıvıma, Egemen. Doğru düzgün anlat ve sus," dedi Arza.

"Sonraçığıma..." dedi Egemen. Herkes onu dinlerken o kahvesinden keyifle büyük bir yudum aldı. Dünya onun etrafında dönüyordu. "Yemekle beraber müzikler, gösteriler, şovlar falan olacak ama onlar önemsiz. Sonrasında misafirlerin çoğu otelde konaklayacak. Aileler city kısmında kalırken metresler country kısmında kalacak. Yani iki taraf da birbirini görmeyecek."

Yanımda oturan Arza'ya doğru kafamı çevirdim. "Bu çocuk bir daha metres derse elimden çıkacak kazanın sorumluluğunu almam. Çıyağına sahip çık," dedim bastırarak.

Arza arsızca gülümsedi. "Eti de kemiği de senin," dedi.

Egemen'e doğru genişçe gülümseyerek baktım. "Benim ekibimde değilsin diye üstünde söz hakkım yok sanma, Egemen. Senin hocan pek rahat olduğundan bazı şeyleri önemsemez. Ama bana göre gözümün üstünde kaşın olması problem olur. Şu gevşekliğini bir kenara bırak. Yoksa dünya etrafında dönmeyi bırakıp senin bir taraflarına girmekle meşgul olacak."

Derin bir sessizlik oldu. Egemen yutkunmak için bakışlarımı ondan çekmemi bekledi. Oturuşunu düzeltti ve bir daha laubalilik yapmaya cesaret edemedi.

Arza ise keyifle bana bakıyordu. *Ne bakıyorsun* der gibi kafamı sağ ladım. Omuz silkti. Gözleri yüzümde oyalanırken hedefi bir anlığına dudaklarım oldu.

Etrafımızda çaylaklar vardı. Bizim kadar tecrübeli olmasalar da aynı eğitimlerden geçmişlerdi. O bakışın altında yatanı gayet rahat anlayabilirlerdi. Ahmak adam!

"Neyse..." dedim duygularımı bastırmak için. "Alin, seni dinliyoruz."

Alin bir asker edasıyla tabletini açtı ve ona bakarak konuşmaya başladı: "Yarın otelin %80'i dolu. Boş olan odalar country kısmında. Bunlar her an biri gelebilir diye boş bırakılan süit odalar. City kısmı ise full. Burada konaklayanların hepsi kendi adıyla rezervasyon yaptırdı. Ama country kısmındakilerin neredeyse hepsi farklı isimlerle giriş yapacak. Kimin hangi odada ve hangi isimlerle kalacağını gönderiyorum."

"Selma Yeldar'ın odası nerede?" diye sordu Arza.

"13. kat, 1371 numaralı oda," dedi Alin. "Onun yanındaki iki oda Selma Yeldar'ın asistanlarına ayrıldı. Bu katta kalan isimler ise belediye başkanının talimatıyla seçildi. Yani odada ne yaşanacağı kimse tarafından dışarı çıkmayacak."

"Odaya yerleştirilen kameralar hariç," dedim Evren'e bakarak. "Senin bu konuda bir bilgin var mı? İnsanlar nasıl kaydediliyor, hangi aletlerle, bunları kim koordine ediyor?"

Evren kafasını sağa sola salladı. "Beni city kısmında görevlendirdiler. Yarın bir şekilde diğer tarafa geçmeye çalışacağım. Ama orada sadece çok güvendikleri kişileri çalıştırıyorlar. Ben daha çok yeniyim, bana güvenmiyorlar."

Ona anlayışla baktım. "Seni suçlamıyoruz, Evren. Hepimiz aynı durumdayız. Yarın hemen olayı çözmemiz ütopik olur. Sadece güzel bir fırsatı değerlendirmeye çalışıyoruz. Yarın önemli bir gün. Tüm algılarınız açık olmalı."

"Ve Selma'ya dikkat etmelisiniz," dedi Arza. Masaya doğru yaklaştı, her birine dikkatle baktı. "Bu kadının otelde yaşananlarla bağlantısı var. Önceden otele girip çıktığına eminiz ama bunu gösteren hiçbir kayıt, belge yok. Şantajı yapan direkt otel olsa insanlar burada konaklamayı tercih etmez. Bu kadın işin içinde. Şantaj yapılan videolar ona ait olmalı."

"Abi, sen yarın ne yapacaksın? Var mı bir planın?"

Bu şekilde pervasız konuşan tabii ki Egemen'di.

"Şahin olmadığından bütün yetki bende. Ama kameralara erişmeme izin vermiyorlar. Eğer yarın kamera odasına girebilirsem Seher'in verdiği çipi yerleştireceğim. Böylelikle neler oluyor öğrenmiş olacağız," dedi Arza.

"Tabii silmiyorlar ve başa bir yerde saklamıyorlarsa," dedim sesli bir nefes verip. Hepsi kafasını salladı. "Bugünlük bu kadar. Söylemek istediğiniz bir şey yoksa dağılabiliriz. Yarın zor bir gün olacak. Herkes gidip dinlensin."

Hepimiz ayaklanırken Egemen yanında oturan Umut Can'a, "Daha saat erken ya. Caddeye gidelim mi?" diye soruyordu. Umut Can onayladı ve diğerlerine sordu. Ve hepsi bir şekilde ikna olup gitmeye karar verdi.

Ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki Arza beni durdurdu.

"Boş ver, karışma," dedi. Ona *saçmalama* der gibi baktım. "Daha gençler, bu saatte uyumamak istemeleri normal. Hem kaynaşmak da istiyorlar, baksana. İlk görevleri ve senin uyguladığın baskı strese sokmuştur. Bırak biraz kafa dağıtsınlar. Hepsi aklı başında çocuklar. Uyku saatlerini kaçırmazlar, merak etme."

"Hepsi aklı başında değil. Egemen onları yoldan çıkartıyor. Hani senin ekibinde ya, engel olmayı denesen?" dedim terslenerek.

"Ben de böyleydim. Onun yaşlarında en az onun kadar başına buyruktum. O yüzden anlıyorum onu."

"Pardon? Senin başında saçma davranışlarını kabul edecek biri varmış ama ben buna müsaade etmem. Basit bir iş yapmıyoruz. Sadece kendisini değil, diğerlerini de etkiliyor. Buna izin vermem."

Diğerleri çoktan çıkmıştı. Bu yüzden Arza'nın bana doğru usulca yaklaştığını göremediler.

"Kendini çok hırpalıyorsun. Hata yaparak doğruyu bulurlar. Hepimiz yaptık. Sen yapmadın mı?"

"Yapmadım."

Kaşları havalandı. Bu dediğime inanmadı. Çünkü biliyordu, benim ilk ve en büyük hatam oydu.

"Seninle tartışmaya girmemem gerektiğini biliyorum." İyice bana doğru sokuldu. Elini masaya yaslayınca burunlarımız birbirine değdi. Elektrik akımına kapılmış gibi olsam da uzaklaşmadım. Sigara kokan nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Işin var mı? Berabee bir şeyler yapalım mı?"

Buna hayır demek zordu, çok zordu. Hem de dudakları dudaklarıma çarparken.

"Barbar yarın görevden dönüyor. Onunla ne konuşacağımı toparlayacağım. Yarınki etkinlikteki ikramların üzerine çalışacağım. Ve son olarak, senden uzak duracağım. Böyle komplike bir şeyin içinde yer almak istemiyorum."

"Ben içinde yer almak istiyorum."

Ondan uzaklaşırdım eğer elini belime atıp buna engel olmasaydı.

"Lütfen," dedi. Devam etmedi ama arkasından gelen bir diğer cümleyi yine duydum.

"Sen de Oğuz'un peşine düşmelisin. Benimle oyalanmak yerine işinin başına dön bence," dedim ve daha o anlamadan bir çırpıda ondan uzaklaştım. Bu durum onu hiç mutlu etmedi. "Hâlâ neler olduğunu bilmediğimiz bir akademide çalışıyoruz, hatırlatayım."

Söylediklerimi önemsemeden, "Benden uzak durmana izin vermeyeceğim," dedi.

"İznine ihtiyacım yok."

"Ama benim sana ihtiyacım var, Azra. Bunun için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Eşyalarımı elime aldım ve ona kısa bir şekilde gülümsedim. "Benim de gerçeklere ihtiyacım var. Bir öpücükle bunu unutabileceğimi düşünüyorsan çok yanılıyorsun."

Kapıyı kapatmadan önce arkamdan, "Kaç öpücük gerekli? Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım!" diye bağırıyordu.

KİMSE GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİL

"İnsanların birbirini anlamaması değil, birbirine rol yapmasıdır dünyanın trajedisi."

Kimse göründüğü gibi değil.

Herkes size ne kadarını göstermek istiyorsa o kadardır aslında. İnsan, bir aynalar galerisi gibidir; hangi aynaya baktığınıza göre değişir yüzü.

En yakın arkadaşınız, sevgiliniz, komşunuz, evine gittiğinde odanın kapısını kapatıp sessizliğin içine gömüldüğünde, o bildiğiniz kişi olmaktan çıkar. Şakacı, dışa dönük, neşeli sandığınız o insan, bir anda kendi içine çöken, kelimelere sığmayan bir yalnızlıkla baş başa kalabilir.

Temiz kalpli olduğunu düşündüğünüz birinin geçmişinde karanlık bir sayfa, bir utanç, bir sır saklı olabilir. Sizin yanınızda nazik, ölçülü, hatta zarif olan biri; arkanızı döndüğünüz anda sabrını, nezaketini, vicdanını bir çırpıda kaybedebilir.

Belki de hepimiz biraz böyleyizdir. Bir rol giyiyoruz üzerimize, sahneye çıkıyoruz, alkış almak için oynuyoruzdur. Çünkü insan, sevilmeye aç bir varlıktır. Kabul görmek için kendini cilalar, törpüler, saklar, süsler. *Ben buyum* demek yerine, *beni böyle sevin* demeyi öğrenmiştir.

Ama ya siz? Ya siz de karşınızdakine kendinizi sevdirmek için başka bir role bürünüyorsanız? O zaman iki sahte benliğin karşılıklı oyunudur yaşadığınız. Herkesin maskesi diğerinin maskesini tamamlar, kimse gerçekten kimseyi tanımaz. Gerçek benlik, en sessiz anlarda, yalnızlığın karanlığında ortaya çıkar. Ve işte o zaman insan, kendini ilk kez tanır ve çoğu zaman da tanıdığı kişiden korkar. Çünkü maske düşünce geriye kalan, hepimizin içinde saklı o çıplak, savunmasız, çelişkili insanlık hâlidir.

Gözlerim bize hangi rolü oynadığını tartmak için Pehlivan'daydı. O ise üstüne misafirperver bir adam rolü giymişti. Herkesi güler yüzle karşılıyor, selam verenle uzun uzun sohbet ediyordu.

Scanned with CamScanner

"Bunlar hazır mı?"

Garson kızın sorusuyla bakışlarım onu buldu. Kokteylleri servis tabağına koydum. "Önce acıyla araları var mı diye sor. Tatlı bir acı ama ne olur ne olmaz," diye uyarıda bulundum. Kız kafasını sallayarak tepsiyi aldı ve uzaklaştı.

Davet başlayalı bir saatten fazla olmuştu. Ama daha herkes gelmemişti. Alin'in yazdığına göre belediye başkanı biraz önce giriş yapıp direkt odasına geçmişti. Onun gelmesiyle bir karmaşa başlamıştı. Selma Yeldar ise daha ortalıkta görünmüyordu. Hepimiz onun otele ayak basması için tetikte bekliyorduk.

Biten kokteylleri doldurmakla uğraşırken, bara doğru gelen Birkan'ı görmüyormuş gibi davrandım. Yüksek iskemleye oturdu. Elini bir kere mermere vurdu.

"Selam sana, kokteyllere fısıldayan kadın," dedi gülerek. Kafamı kaldırınca kocaman sırıttığını gördüm. "Damağımdaki bu mayhoş tadı o kadar sevdim ki ayaklarım beni buraya getirdi. Gece de uzun olacak belli ki. Bana değişik bir şeyler verir misin?"

"Selamlar, hoş geldiniz. Tabii ki ikram edeyim hemen," dedim memnuniyetle. Tuzlu, çikolatalı likörden doldurmaya başladım. "Yoğun bir gün, ha?"

Derin bir nefes verdi. "Hem de ne yoğun. Beni mutlu eden tek şey..." deyip likörden bir yudum aldı. Önce biraz bekleyip tadı anlamaya çalıştı sonra da hafifçe gülümsedi. "Seni bize kim gönderdi ya? Şaka gibi bu lezzetler. Biz öncesinde affedersin ama bok mu içiyormuşuz?"

Kafamı önüme eğip utanarak gülümsedim. "Estağfurullah. Beğenmenize çok sevindim. Ama siz yine de dikkatli gidin. Farklı karışımlar olduğundan alkol eser miktarda var sanılır genelde. Fakat içindeki alkol miktarı yüksektir. Önemli bir davet olduğu belli, sizi sarhoş eden kişi olmak istemem."

Uyarım onun hoşuna gitti. Başı hafifçe sağa eğildi, yüz kasları gevşedi, göz bebekleri büyüdü. Sanki bu uyarıdan çok bir ilgiydi onun için ve o bu tarz şeylere pek alışık değildi.

"Teşekkür ederim, Deva," dedi biraz sonra. Uzun uzun gözlerime baktı. "Adına yaraşır çok az insan var. Sen onlardan birisin. Eyvallah," deyip bu sefer küçük bir yudum aldı.

"Rica ederim, efendim. Görevim bu," dedim. Birkan'ın yanında biten Pehlivan'a kafamla selam verdim. "Hoş geldiniz. Siz de bir şey alır mıydınız?"

Pehlivan, Birkan'ın omuzlarına sertçe bastırıp sıktı. "Alayım ben de bir şey. Şu adamın içtiği her neyse bana da ondan ver."

Birkan yüzünü acıyla buruşturdu. "Kıçım iki dakika yer gördü ya, hemen gözüne battı, değil mi? Kalkıyorum, tamam," dedi nefret ede ede. Bitmeyen bardağını bana doğru itti. Göz kırptı ve kaçar gibi gitti.

Onun sandalyesine oturan Pehlivan gözünü dikip bana bakmaya başladığında sıradan bir insanın heyecanlanıp panikleyeceği gibi ben de öyle tepkiler vermeye başladım. Bardak elimden kaydı, kokteyl yere damladı, nefeslerim sıklaştı. Patronum bana bakarken elbette elim ayağıma dolanacaktı.

Bardak altılığı koyup kokteyli üstüne bıraktım. "Buyurun, efendim. Eğer çikolata sevmiyorsanız..."

Cümlemi yarıda kesip cıkladı. Bir dikişte bitirdi. "Bir tane daha alayım," dedi direkt.

Yenisini doldururken, "Alkol oranı düşük değildir. Onun bilgisini vereyim. İnsanlar genelde bunu anlayamaz," diye onu da uyardım.

Uyarım Birkan'ın ne kadar hoşuna gittiyse onun da o kadar hoşuna gitmedi.

"Sormadım?" dedi çatık kaşlarıyla. Bir kere daha tek dikişte bitirdi. Ve yenisini beklediğini belli edercesine kollarını göğsünde birleştirdi. Aynısını bu sefer düşük bir suratla servis ettim. İçmeden bardağı eline alıp ayağa kalktı. "Servisi hızlandır. Kalabalık oluşmadan yavaşsa, insanlar geldiğinde kim bilir nasıl olur burası. İşini eksiksiz yap," dedi ve arkasını dönüp gitmeye kalktı.

"Bu benim işim değil yalnız," dediğimde adımları durdu. Sert bakışlarıyla beni sindirmek istercesine bakıyordu. Ellerimi arkada birleştirdim, çenemi kaldırdım. "Benim görev tanımımda böyle bir servis yapacağım yazmıyordu. Ben sizin özel barmaidiniz olarak işe alındım. Ama tabii ki siz bunu daha iyi bilirsiniz. İş tanımımı siz belirlediniz sonuçta."

"Anlamadım?" dedi öne doğru eğilerek.

Yutkundum ama çenemi asla aşağı indirmedim. Hem korkuyor gibi hem de yürekli görünmem gerekiyordu.

Scanned with CamScanner

"Söylemeye çalıştığım, elimden geleni yapıyor olduğum. Eğer o vis yavaşsa bunun sorumlusu da suçlusu da ben değilim. Sizin nızla bugün burada görev alıyorum. Bahsettiğim gibi, iş böyle bir şey yoktu."

Yanımızdan geçen garsonlar bana hayretler içerisinde bakıyor. Cesaretim onlara aptallık gibi geliyor olmalıydı. Pehlivan'a dik her babayiğidin harcı değildi.

Sinirlendiğini belli edercesine gülümsedi. "Rica mı ettim? Ne man oldu bu olay?"

"Eğer emrettiyseniz, bunu yapamayacağımı söyleedim. Çünkü benim iş..."

"Tanımında yok, anladık," dedi kestirip atarak. Beni hayret süzdü. "Kendine güveniyorsun, belli. Bunu severim, sorun Ama fazla öz güven tez ayrılık getirir. İşini iyi yapıyorsun diye cesaretli olma. Şu an durduğun yerden geçen senin beş günlük insanlar vardı. Ona göre hareket et."

Onu gıcık edeceğini bildiğim bir şekilde tebessüm ettim. nız için teşekkür ederim. Ama gömlek giymeyi pek sevmem. kalanlara da bir kere dönüp bakmadım. Şu an buradayım gelmişimdir. Eğer gideceksem de ertesi gün yeni üniformamı Yani ne siz ne de ben bir şey kaybederim." Kaşları havalandı. nirden üstüme atlayacak sandım. "Dediğim gibi, uyarınız için kür ederim. Bir daha başka bir şey rica ettiğinizde bu uyarımı alarak hareket ederim."

Dudakları aralandı. Bana ağız dolusu bir şey söylemek Arza'nın gelmesiyle lafını yutmak zorunda kaldı.

"Efendim, Selma Hanım giriş yaptılar. Gelir gelmez bana haber verin demiştiniz," dedi Arza. İkimizin arasındaki gerginliği fark etti ve sadece bir saniye süren bakışıyla bana sakin olmamı tembihledi. "Odasına mı alalım lobide mi ağırlayalım?"

"Bekletmeyin, odasına alın," dedi terslenerek. Arza kulaklığına dokunup emri gerçekleştirirken o bana sinirle bakmaya devam etti. "Selma Hanım'ın yaban mersinli içeceğini odasına gönderirim. Tabii hazırsa?" dedi dik bakışlarıyla.

"Hazır tabii ki. Önceden rica edildiği için sabah hazırlayıp soğuması için dolaba kaldırmıştım. Beş dakika içinde hazırlayıp gönderirim. Siz bir şey rica eder misiniz?" dedi.

Burnundan soluyordu. "Emrederim," dedi üstüne basarak. Bir hareketle arkasını dönüp gitti. Arza da bana bir daha bakmadan onun peşinden ilerledi.

"İyi cesaret," dedi garsonlardan biri.

Diğeri, "Başka bir yerde iş bulmana mâni olur bu adam. Giderim başka yerde çalışırım deme yani," dedi.

"Haklısınız. Bir anda gaza geldim. Bir dahakine dikkat ederim," diye geçiştirdim onları.

Selma Yeldar geldiğine göre panele bir şeyler yazılmış olmalıydı. Yanım kamera doluydu. Telefonuma bakarsam dikkat çekebilirdim. Kahvemin içeceğini hazırlayıp, lavaboya gideceğimi söyleyerek gözlerden uzaklaştım. Kabinin içine girer girmez hemen telefonuma sarıldım. Tahmin ettiğim gibi panelin bizim görev için açılan kısmında mesajlar vardı.

Evren: Ben city kısmında kaldım.

Umut Can: Beni de anahtarların başına diktiler. Kim geliyor gidiyor göremiyorum.

Gülşe: İçeride yasaklı madde kullananlar var. Otel temin ediyor gibi görünüyor.

Berat: Bende bir gelişme yok.

Alin: Beklenen çoğu kişi giriş yaptı.

Alin: Selma Yeldar geldi. Yanında iki tane asistanıyla beraber.

Egemen: Beni tanıyan biri var. Ne yapacağım?

Egemen: Biri beni tanıdı. Biri bir şey söylesin

Arza: Adın Egemen. Burada yeni işe başladın. İlk görevin bu, seni başka biri tanıyor olamaz. Geçici olarak işe girdiğini söyle.

Egemen: Üstüne durmadan içeri geçti ama gerilmedim değil. Ha bu arada etkinlik bitince country kısmındaki barda legal bir etkinlik olacakmış. Gizlice konuşurlarken duydum.

Alin: Pehlivan, Selma'nın odasına gidiyor. Çok sinirli görünüyordu.

Arza: Herkes sakinliğini korusun. En ufak bir şey bile bizi kötü etkileyebilir. Ben kamera odasına erişmeye çalışıyorum. Bir süre telefona bakmayacağım.

Son mesajı banaydı. Onu germiş olmak nedensizce heyecanlandırmıştı. Salak salak sırıtarak mesajımı atıp yeniden yerime geçtim.

Yasaklı maddelerin nereden geldiğini, kimin temin ettiğini araştırmaya çalışalım. Country kısmında kalanlar odasından çıkarsa haber verin. Panelden ulaşamayacak kadar acele ve önemli bir konu olursa normalden arayabileceğinizi unutmayın.

ARZA TALAS

Üzerimde alışık olmadığım bir gerginlik vardı. Akademiye karşı ödevlerim olduğunda bile böylesine gerildiğimi hatırlamıyordum.

Yalnız çalışmak bana göreydi. Başıma buyruk olmayı severdim. Kararları kendim verip bir başıma hareket ederdim. Azra'nın varlığına alışmak beklentimin aksine kolay olsa da onun sorumluluğunu üzerimde hissetmek işimi çok daha fazla ciddiye almama neden oluyor, bu da beni stresle sokuyordu. Bir de çaylaklar mevzusu olunca ekstra bir gerginlik yaşamaya başlamıştım.

Azra beni -daha doğrusu kimseyi- dinlemeyi seven bir yapıda değildi. Pehlivan'la yaşadığı diyaloğu uzaktan fark edip aradaki meseleyi nasıl aştığını bilmiyordum. Cesur bir kadın olmasının yanı sıra dikkatliydi de. İşinde ne kadar başarılı olduğuna da şahit olmuştum.

Ama buna rağmen konu o olunca endişe denizinde yüzmek zorunda kaldık olmuştu.

Pehlivan, Selma'nın odasına gitmişti. Bütün yetki bende olduğundan kimsenin gözü üzerimde değildi. Herkes onlara verdiğim görevi eksiksiz yapmaya çalışıyordu.

Girişte durup bir sorun olursa müdahale etmek için bekliyordum. Bir yandan da Birkan'ın nerede olduğuna bakınıyordum. Onun da meşgul olduğu anda atağa geçecektim.

"Arza Bey," diye seslenen çocuklardan birine baktım. "İçeride birileri rezillik yapacak gibi. Müdahale edelim mi?"

"Sen yerine geç, ben ilgilenirim," dedim.

Hızlı adımlarla davetin olduğu alana girdim. İlerideki masada başkanın oğlu ve arkadaşları oturuyordu. Hepsinin kafası gözü dumanı üstüne benziyordu. Bağırırcasına gülüyorlardı. Elinde o masaya değer içkileri götüren Azra'yı görünce kaşlarım çatıldı. Onun görevi olmamasına rağmen bunu yapıyorsa kesin bu işte bir bit yeniği vardı.

Yanlarına yaklaştığım sırada söylediği şeyi duydum ve kaşlarım çatıldı. "...aa, maalesef bu işler öyle olmuyor. Yine de teklifiniz için teşekkür ederim," diyordu Azra gülümseyerek.

Ne teklifinden bahsediyordu?

"Merhabalar, bir sorun mu var?" dedim resmî bir dille. Tüm bakışlar bana döndü. Ben ise Azra'ya bakıyordum. "Siz servisinizi yapmanız yerinize geçebilirsiniz."

"Yok yok, kalması lazım. Bize bir şey öğretiyordu," dedi konuşurken dili dönen zengin veletlerinden biri. "Ee, anlatmaya devam etsene."

Azra suratla, "Bu kadardı. Maalesef şarap üretme konusunda pek yetkin değilim. Yardımcı olamayacağım. Afiyet olsun," diyerek hafifçe eğildi.

İçlerinden birisi ayağa fırlayıp daha kız gidemeden onun önüne geçmeye çalıştı. Bunu başaramadı çünkü karşısında beni buldu. Azra muallaşmıştı.

"Nereye gidiyorsunuz? Deva Hanım'ın misafirleri ağırlamamız için çalışmamız gerekiyor. Onu alıkoymak istemeyiz. Başkanımız bundan pek hoşlanmaz," deyip çocuğa üstten baktım. "Ne isterseniz garsonlarımıza söyleyebilirsiniz." Yanımızdan geçen genç adamı durdurdum. "Sen sadece bu masayla ilgilen. Buradan ayrılma, bir şey olursa da bana hemen haber ver. Ben seve seve ilgilenirim," derken kibar olmaya çalıştım ama hepsi hemen horozlanınca böyle olamadığımı anladım.

"Yalnız biz ona iş teklif etmiştik. Sizin yüzünüzden kadını kaçırdık," dedi belediye başkanının oğlu Emre.

"Pehlivan Bey çalışanlarına iş teklif edilmesine pek sıcak bakmaz diye düşünüyorum. Eminim Deva Hanım gibi başka birini..."

"Onu istiyordum," diyerek sözümü kesti züppe. "Hem sana düşüncelerini kim sordu ki? Niye aramıza giriyorsun?!"

Onun o cılız boynunu koparmam birkaç saniyemi alırdı. Ama bunu yapmamalıydım. Sakin kalmak için derin bir nefes aldım.

"Misafirlerimiz, aslına bakarsanız babanızın ağırladığı, dolaylısıyla sizin misafirleriniz, eğlencenize dâhil olmayı pek istemiyorlar. Eğer isterseniz sizi VIP odalarımıza alalım. Hem orada daha rahat edersiniz," dediğimde içlerinden birkaçı güldü.

Scanned with CamScanner

Önüne geçtiğim çocuk, "O bize servis yapan o tarafta," diyerek barı işaret etti. Arkama bakma zahmetinde bulunmadım. Konuşmaya devam ediyordu. "O zaman geçeriz VIP'ye, değil mi beyler?"

"Hem burası çok kasıntı ya, bence de iyi olur," dedi gruptaki bir başkası.

Gülümsemeye çalıştım. "Deva Hanım diğer müşterilerimizin içeceklerini hazırlamakla görevli. Onu sadece sizin için görevlendiremeyiz. Ama dilerseniz size özel içecekler hazırlamasını isteyebiliriz."

"Sen kimsin ya? Belli ki benim kim olduğumu bilmiyorsun," dedi it herif Emre. Onun benim kim olduğumdan haberi olmaması çok acıydı. "Bugün senin paranı benim babam ödüyor. Ona göre konuşsan," Arkadaşları onu gaza getirecek sesler çıkarıp gülüşmeye devam daha çok yükseldi. "Hadi git dediğimi yap şimdi. Deva'ya da söyle son getirdiğinden bir daha getirsin."

Sakin bir nefes aldım. Ben burada bu dördünü de pakletmeyi, tesem dört dakika bile uğraşmazdım. Ama bu, Pehlivan'ın hiç hoşuna gitmezdi. Ne derlerse desinler, kendimi tutmak zorundaydım.

"Tabii," dedim kafamı sallayarak. "Ben size VIP'ye kadar eşlik edeyim. Buyurun."

"Ha şöyle ya," dedi biri. "Köpek çekince nasıl yola geliyorsun."

Görsel hafızam Azra'nınki kadar iyi değildi. Ama bu dört yüzünü de aklımın bir köşesine kazırken unutmayacağımı biliyordum. Barda daki işim bittikten sonra dördüne de kim olduklarını çok güzel gösterecektim.

Onlar arkamdan gelip beni alay konusu yaparken ben dişlerimi sıkarak yürüyordum. Kulaklığıma gelen seste otoparkta büyük bir kaza olduğu söyleniyordu. Konuşmak için kulaklığa dokundum.

"Ben Arza. Birkan Bey'e haber verin. Benim başka bir işim var." Bu sayede Birkan'ı da ekarte etmiş olacaktım.

VIP'ye geldiğimizde geçmeleri için kapıyı açık bıraktım. "Siz yerleşene kadar ben isteğinizi gerçekleştirmiş olurum. İyi eğlenceler."

Emre keyifle sırıtarak yanıma geldi. Yanımdan geçmeden önce bir tomar parayı cebime sıkıştırdı. "Kolay anlıyormuşsun. Ödüllendirmen gerek," dedi ve arkadaşlarıyla gülerek içeri girdi.

"Teşekkür ederim, efendim," dedim mahcup bir şekilde.

Hepsi içeri girince kameranın görüş açısında olmadığım bir sürüş yerleştirdim. Kapıyı ses çıkartmamaya dikkat ederek kilitledim. Cebimde iki tane sinyal kesici küçük aletlerden vardı. Biri tutarsa bozulursa diğeri lazım olur diye iki tane yanıma almıştım. Birini aktif hâle getirip kapının görünmeyen bir köşesine yapıştırdım. Telefonları çalışmayacağı için kimseyi arayıp yardım isteyemeyecekti. İçeride lavabo olmaması çok iyi olmuştu. Onca içkiden sonra tuvalete gitmek isteyeceklerdi ama maalesef içeride kapalı kalacaklardı.

Azra'yı ne pahasına olursa olsun onların yanına gönderemezdim. Hızlıca yaptığım planın işe yaramasıyla içten içe gülerek tekrar içeri geçtim.

Gözüm direkt onu buldu.

Sevdiğim kadını.

Barda ciddi bir şekilde garsona bir şeyler anlatıyordu. Saçlarını sıkıca toplamıştı. Kepçe kulakları ona o kadar yakışıyordu ki sırf kulaklarını göreceğim diye saçlarını topladığında mutlu oluyordum.

Sesi bana kadar ulaşan bir kahkaha attığında onunla konuşan garson çocuk duraksadı. Bu gülüş benim kadar onu da etkiledi. Artık Azra'nın anlattığı şeyi duymuyordu.

İçimde bir yerlerde ortaya çıkmayı bekleyen o kıskanç adamı durduramadım. Farkında bile olmadan barın önüne gelmiştim. Sesim sert çıkmasın istemiştim ama çocuğun hemen uzaklaşmasından hiç de öyle olmadığını anladım.

"Bir sürü bitmiş bardak var. Burada oyalanacağına gidip arkadaşlarına yardım et. Muhabbete gelmedin." Tavrım, benlinin kaşlarının çatmasına sebep oldu. "İşimiz başımızdan aşkınken eğlencenin sırası değil."

Elindeki bardağı sertçe mermere çarptı. "Benim patronum siz olduğunuz da haberim mi yok?"

Avuç içlerimi bara yasladım. Ona doğru eğildim. "Bugün burasının tüm yetkisi bende. Patronlarınız şu an meşgul. Gözünüzü dört açmak yerine etrafa neşe saçmayın diyorum sadece."

Mesajımı alsa da diş göstermekten geri durmadı. Bu kadın bir hayvan olsa kesinlikle sivri dişleri olan kurt olurdu. Durmadan sırtını kabartan, düşmanına pençe atmadan geri durmayan, dostunu ise sıcaklığıyla sarmalayan.

"Sağ olun öneriniz için. İhtiyacım yok," deyip konuşmamızın bittiğini gösterircesine arkasını döndü ve içecekleri hazırlamaya devam etti.

Onu her hâliyle sevmek böyle olsa gerekti. Yüzüne baka baka yalan söylerken içten içe kahrolmak da, elini tuttuğumda tamamlandığımı hissetmek de, geçmişimin de şimdimin de geleceğimin de onun avuç içindeki çizgilerde saklı olduğunu bilmek de, ondan uzakta yapamamak da, sakladığım sırların altında ezilsem de sesimin çıkmaması da, yanında gördüğüm erkek sineğe bile katlanamamak da, sinirine, öfkesine, nefretine bile tamah etmek de ona olan sevdamdandı.

Ben onun ensesindeki ince tüyleri dahi seviyordum, onun haberi bile yoktu.

Kulağıma gelen ses yüzünden ona bakmaya son verdim. Anlaşılan dışarıdaki kavga bayağı büyümüştü. Diğer kulağımdaki kulaklığa bastım. Şimdi Seher'le birbirimizi duyabiliyorduk.

"İş başına geçiyorum," dediğimde cevabı gecikmedi:

"Başlıyorum."

Anında telefonum çaldı. Arayan Seher'di. Sanki bana korkunç bir haber vermiş gibi telaşa kapıldım. Ve adımlarımı hızlandırdım.

Kamera odası en aşağı kattaydı. Yani kimsenin yolu buraya yanlışlıkla düşmezdi. Odada toplamda dört kişi görevliydi. Fakat hepsi her zaman çalışmıyordu. Odanın içinde en fazla iki kişi oluyordu. Bu durum işime gelecekti. Hepsi hakkında bilgi sahibiydim. Bugün çalışan Fazıl ve Bahri'nin de bir anda acil işi çıkacaktı. Bu kötü haberi ise onlara ben verecektim.

Kapının önüne geldiğimde iki defa tıklattım. Her yerde kamera olduğundan hareketlerime dikkat ediyor, telaşlı görünüyordum. Onlar açmadan iki defa daha tıklattım.

Birkaç saniye sonra kapı tık sesiyle açıldı. Fazıl kapının arasında durup içeri geçmeme izin vermeden, "Merhaba. Arza'ydı, değil mi?" diye sordu.

"Pek merhabalık bir durumda değilim, Fazıl. Sana acil haber vermem gerekiyordu, ondan geldim. Sizin binada doğal gaz patlaması olmuş. Tüm haber siteleri bunu paylaşıyor. Sen burada oturduğundan bahsediyordun geçen Birkan Bey'e. Haberi görünce..." Şoke olmuş bir ifadeyle kapıyı açık bırakıp içeri girdi. Ben peşinden girmeden kapı

ağzında bekledim. "...sana söyleyeyim dedim. İşim de başımdan aşkın ama bilmen gerekir diye düşündüm."

Koşarak bilgisayarına sarılan Fazıl, "Hassiktir!" diyordu. Hemen paniklemişti.

Bahri ise bize anlam veremeden bakıyordu. "Ne oldu? Kötü bir şey mi var?" deyip kulaklığını çıkardı. Ekranlarda otelin her yeri, her odası dönüp duruyordu. Hatta bazı ekranlarda banyoların görüntüsü bile açıktı. "Söylesenize, ne oldu?"

"Fazılların binada patlama olmuş. Onu haber vermeye geldim. Ama benim gitmem gere..."

"NE? Biz ev arkadaşıyız onunla!" diye bağırdı Bahri.

O da haberlere bakmak için telaş içinde telefonunu eline aldı. Seher yalan haberi tüm platformlara servis etmişti. Bir patlama olduğu doğruydu ama bu yalan, görsellerdeki gibi değildi. Haber kaynakları doğruluğunu araştırmadan ilk paylaşan olup tıklanma almak istedikleri için binanın gerçek olmayan görüntülerini sayfalarında yayımlamıştı. Oysaki yeni taşınan genç kız saç maşasını prizde unutmuş ve o evde yokken diğer daireleri etkilemeyen küçük bir patlama yaşanmıştı.

"Bizim evin hemen yanındaki dairede olmuş patlama! Bizim camları gördün mü, dumanlar çıkıyor!" diyen Fazıl, Bahri'nin yanına gidip ona gösterdi. "İçeride milyonluk mal vardı! Ne yapacağız?" dedi bağırarak.

Bahri ayağa kalktı. "Bekle, öğreneceğim!" diyerek birini aramaya koyuldu. Seher bunları duyduğundan onun telefonunun iletişime geçmesini çoktan engellemiş olmalıydı. "Hat düşmüyor!" dediğinde artık o da Fazıl kadar endişeliydi.

Fazıl bilgisayar çantasını eline aldı. Gerekli gereksiz bir sürü şeyi telaş içinde doldurmaya başladı. "Gidip bakmamız gerek! Kurtarabildiklerimizi kurtaralım en azından!"

Bahri, "Saçmalama! Diğerleri şehir dışında. Burayı kime emanet edeceğiz?!" dedi ve bakışları beni buldu. İşe yeni başlayan ama tüm otelin -burası hariç- güvenliğinin ona emanet edildiği adama. Şahin'in güvendiğinin altını defalarca çizdiği adama. "Bir saatliğine yerimize bakabilir misin? Hemen gider..."

Fazıl cevap vermeden ben atladım hemen.

Scanned with CamScanner

"Yapamam böyle bir şey! Bu benim yetki alanımda değil. Ben Pehlivan Bey'le ters düşürmeyin. Biriniz gidip gelin," diye reddetmeye

"Ben giderim!" dedi ikisi aynı anda.

"Adam haklı," diye hızla konuştu Fazıl. Gitmek için kapıya doğru yaklaşmıştı bile. "Ben daha hızlı araba kullanıyorum hem. Cridon gitmez seni görüntülü ararım!"

Bahri de ayaklandı. Onun önüne geçti. "Sen oraya gidince beni unutur, bilgisayarının derdine düşersin. Ben daha sağduyuluyum. Öyle dakikaya sana haber veririm," dedi ve kapıdan çıkmak için hareketlendi. Fazıl onu kolundan yakaladı. "Şu an boşu boşuna zaman kaybediyoruz!"

"Beraber gidiyoruz!" dedi Fazıl üstüne bastırarak. Kafası arkadan bana döndü. "Sadece bir saat şu sandalyede oturup absürt bir şey olursa Pehlivan Bey'e haber vereceksin. Eğer sana bir şey dersem tüm sorumluluk bizde. Bu olağanüstü bir durum. Anlayış gösterecektir."

Bahri hızlıca, "Pehlivan Bey mi anlayış gösterecek? Sen aklını mı yitirdin?" dedi.

Tartışmalarının arasına girdim: "Boşuna kavga etmeyin. Ben böyle bir şey yapamam. Yukarıda işlerim var zaten. Kusura bakmayın."

Fazıl bu sefer de benim kolumu tuttu. "Sana borçlanırız, *bilader*. Bak öyle küçük bir borç da değil. Hakkını veririz, merak etme. Pehlivan Bey bize güvenir. Sana bir şey olmayacak, söz. O bunu hiç öğrenmeyecek bile. Gelir gelmez görüntüleri sileceğiz." Bahri konuşacakken Fazıl onu susturdu. "Sakın. Bir. Şey. Söyleme. Yoksa sen kalırsın, ben giderim!" deyince Bahri ağzını açamadı. "Tamam mı? Bak bunu unutmayız."

Kararsız bir şekilde baktım. Ensemi kaşıdım. Sesli bir nefes verdim.

"Ben burada hiç olmamış olacağım. Diğer türlü kabul etmem. Daha yeni işe girdim. Bunu riske atamam. Adamın sağı solu belli olmuyor."

Fazıl omzuma iki defa vurdu. "Eyvallah!" dedi ve göz açıp kapayıncaya kadar asansöre binip gittiler.

İşte, olmuştu. Hem de tereyağından kıl çeker gibi. İçeri girip kapıyı kapattım ve ellerimi birbirine sürttüm. "*I'm in the house. Show time*," dedim sırıtarak.

Seher. "Sinyal bozucu yanında mı? Biraz sonra ihtiyacın olacak," dedi. Klavye sesini duymaya başladım. "Ana sürücüyü bulman gerek. Bulduktan sonra hemen sana verdiğim belleği tak. Haberin gerçekliğini sorgulayıp geri dönebilirler."

Dediğini yapmak için hareketlendim. "Konumlarını izlemiyor musun?"

"İzliyorum ama sen yine de hızlı ol. İşimiz hemen bitmez."

Sesinden bile zevk aldığını anlayabiliyordum. Buna yamuk bir şekilde sırıttım.

"Ana sürücüyü buldum." Ceketimin cebinden belleği çıkardım. "Şimdi takıyorum. Sonra geri çıkartacağım, değil mi? Burada kalmayacak?"

"Orada kalmayacak. Ama içeriye virüs gibi sızmamı sağlayacak. Döndü de belleği fark edecek kadar zeki adamlar. Kendimi içeriye yerleştireceğim. Sen de sinyal bozucuyu açıp bulamayacakları bir yere koyarsan bir sorun olduğunda onu aktifleştirip hiç olmamış gibi kendimi yok edecek vakti bulacağım." Sağımdaki bilgisayardan gelen bildirim sesine döndüm. "Beni içeriye al. Onu onaylarsan tüm bilgisayara erişebileceğim," derken şeytani bir şekilde sırıttığını biliyordum.

Bildirimdeki bağlantılara tıkladım. Eski bilgilerimi konuşturmam gerekmişti. Fakat sonunda onu buraya ulaştırabildim.

"*I'm inside, baby*," dedi neşeyle.

Fazıl'ın sandalyesine oturdum. "Benim yapacağım başka bir şey var mı?"

"Arka yaslan ve şovumu seyret sadece. Sinyal bozucuyu nereye koyacağını bul o arada."

Onun bu zevk alan hâli bana kahkaha attırdı. Ceketimi çıkarıp gömleğimin kollarını sıvadım. Önümdeki kameralarda herkesin her an ne yaptığını görebiliyordum. İlk iş olarak onun güvende olduğundan emin olmak istedim. Sistemi anlamam birkaç dakikamı alsa da sonunda başardım.

Azra barın arkasında sakince işini yapıyordu. Her şey yolunda görünüyordu.

Hızlıca çaylakları kontrol ettim. Egemen hariç diğerleri ciddi bir şekilde çalışıyordu.

Scanned with CamScanner

Sıra Pehlivan'a geldi. Selma'nın odasındaki kameralara erişmek için tediğimm karşıma dört haneli bir şifre çıktı. Biraz uğraştıktan sonra çözeceğime emindim ama vakit kaybetmek istemedim.

"Benim ekrandaki şifreyi..." dememe kalmadan Seher durumu fark etmiş ve beni isteğime kavuşturmuştu. "Harikasın."

Ekran açıldı. Selma'nın odasını gören kameralara erişim sağlandı. Selma banyoda hazırlanıyordu. Yanında asistanları da vardı. Hazırlanması konusunda ona yardım ediyorlardı. Tabii buna daha çok *yunmak* denirdi. Pehlivan ise onun odasındaydı. İçeride oturuyor ve bir şeyler söylüyordu. Fakat sesini duyamıyordum. Hemen diğer odalara baktım. Onlardaki sesleri duyabiliyordum.

"Selma'nın odasındaki ses duyulmuyor. Bir tek onun odasındaki kamera sadece görüntü kaydediyor. Ve odanın içinde bir oda daha var. Bu, planda yoktu."

"Hemen bakıyorum," dedi Seher. Hızla bir yerlere tıkladığını duydum. "Evet, odayı ben de gördüm. Planda o oda görünmüyor. Bu kamerayla alakalı bir problem değil. Bilerek böyle bir kamera seçilmiş. Odada bir şeyler dönüyor belli ki."

Gözlerimi kısıp görüntüyü yaklaştırdım. Pehlivan'ın ağzını okumayı denedim. Profilden göründüğü için bu biraz zor oldu ama birkaç kelimeyi anlayabildim.

Banka. Tehlike. Yakında. Sünger? İsviçre.

İçeri Birkan'ın girmesiyle Pehlivan telaşla ayağa kalktı. Birkan'la hararetle konuşmaya başladı. Kazadan bahsettiğini anladım. Onlar konuşurken ben Selma'ya yöneldim.

Selma Yeldar. 38 yaşında. Olduğundan genç görünmesini estetik operasyonlara borçlu. Yoksul bir aileden geliyor. Konsomatris olarak çalıştığı dönemde ünlü bir iş adamıyla sevgili oluyor. Adam onu terk edince ilk olarak ona şantaj yapmaya başlayarak para kazanıyor. Adamın servetini yoğunu alıyor. Ama dönüm noktası Pehlivan'la tanışmasıyla gerçekleşiyor. İki yıl önce başlayan iş ortaklıkları bugüne kadar sorunsuz gidiyor. Fakat Selma'nın hayatı tam bir gizemden ibaret. İnsanlara nasıl para yaptığı, buna rağmen neden tercih edilmeye devam ettiği hâlâ cevaplanamayan bir başka soru işareti.

Selma pürdikkat hazırlanmaya devam ediyordu. Banyonun ortasında iç çamaşırlarıyla durmuş, asistanları vücuduna yağ sürerken öylece bekleyerek belediye başkanı için hazırlanıyordu.

Onu bu şekilde izlemek doğru olmadığından başka bir kameraya geçiş yaptım. Kısaca dışarıdaki kazanın kontrol altına alındığını gördüm. Durmadan bir şeylere dair telefonuma bildirim geliyordu ama hepsi önemsiz şeylerdi.

"Duvarları çok sağlam. Dakikalardır erişmeye çalışıyorum. Yüksek korumayla gizlenen çok dosya var. Ve hepsi harflerle isimlendirilmiş," dedi Seher.

"Muhtemelen şantaj yapılan kişilerin isimlerinin baş harfleridir." Yeniden Azra'nın olduğu alana geldim. Yerinde yoktu. "Benim buradaki görüntülerimi sileceksin, değil mi?"

"Evet. Biraz sonra ekranlara sırtını dönerek telefonunda bir şeylere bak. O görüntünü çoğaltıp diğerlerini sileceğim. Ama oraya gelene kadar çok işim var." Yüksek sesle ofladı. "O ikisi geri dönüş yoluna geçmişler. Çok vaktimiz kalmadı."

"Halledeceğine eminim."

Azra'yı bulamıyordum. Tuvaletlerin olduğu kameralara baktım. Dışarıya, terasa, mutfağa dahi baktım ama hiçbir yerde yoktu.

Hızlıca panele girdim. "*Herkes konum bilgisi verin. Hemen.*" yazıp gönderdim.

Çaylaklardan bir dakika içinde cevap gelirken Azra'dan herhangi bir bildirim düşmedi. Oteldeki her bir kamerayı didik didik etsem de onu bulamıyordum. Aklıma endişeye sürükleneceğim düşünceler dolarken elim gözümün hızına yetişemiyordu.

"Neredesin?" dedim dişlerimin arasından.

"Anlamadım, ne?" dedi Seher.

Aniden aklıma gelenle Selma'nın odasının kamerasını yeniden açtım. İşte, oradaydı. Azra olmasını istemediğim yerdeydi. Pehlivan'ın tam yanında duruyordu.

Ayağa kalktım. Kalbim hızla atmaya başladı. Pehlivan ona sinirle bir şeyler söylüyordu. Azra ise ona dik dik bakıyordu. Her an bir patlama yaşanacak gibi görünüyordu.

Scanned with CamScanner

Pehlivan bir anda ayağa kalktı. Ekrana doğru eğildim, ... önüne geçip engel olabilecekmişim gibi. Elini Azra'ya doğ... rınca bilgisayarı sıkıca tuttum.

"Seni mahvederim!" diye bağırdım.

"Neler oluyor?!" dedi Seher.

Azra, Pehlivan'ın elini tuttu. Tokalaştılar. Sadece sıkıca... Ama bu bile o adamı boğazlamaya yemin etmeme sebep olu...

"Azra ne yapıyor orada? Neden oraya gitmiş? Azra, ora... Diğerleri üç dakikaya kalmadan gelir. Hemen sinyal bozucuyu ... tir. Beni duyuyor musun? Hareket etsene be adam!" diye bağ... kulağıma doğru. "Azra başının çaresine bakar. Şu işi halle hem...

Azra'nın gülümsediğini görmem hareket etmesi sağlad... problem yok gibi görünüyordu.

Açtığım ekranları kapatırken bir yandan da sinyal bozucu... arıyordum.

"Telefonuma bakma kısmını kaydetmedik," dedim. "Ona... rine etrafta dolaştıklarını yakala. Kapının önünde falan dolanı... time bakarken nereye yerleştiririm diye düşüneceğim."

"Hızlı ol!"

Aleti cebimden çıkarıp açtım. Daha doğrusu açmaya ... Işığı yanmadı. Kahretsin, çalışmıyordu.

Alnıma sertçe vurdum. "Hassiktir! Çalışmıyor!" diye bağır... "Şansıma sokayım! Çalışmıyor, Seher! Ne yapacağım şimdi?"

"Ne? Nasıl? İkisi de mi çalışmıyor?"

"Diğerini başka bir yerde kullanmak zorunda kaldım!" dedim... nirden dişlerimi sıkıyordum.

Sinirle bağırdı: "Bunun için günlerdir zaman kolluyoruz. Ne ö... mek başka yerde kullandım. Bu işten önemli ne olabilir?"

O, dedim içimden. *Her şeyden önemli o var.*

"Başka bir yolu yok mu?" derken telefonu eline aldım ve kapı... nın önünde dolanmaya başladım. Elimden gelen sadece buydu. "Ce... vap versene, Seher!"

"Yok! Başka yolu olsa onu yapardık, değil mi?! Birinin sahtek... anlarlarsa tek şüpheli sen olacaksın! Ve bu görüntüleri deta... yip oynandığını anlayacaklar!" dedi büyük bir öfkeyle. "Sana inan... mıyorum, Azra! Böyle bir hatayı sen yapmış olamazsın! İşimiz şans...

bırakın! Her an gelip seni götürmeyeceklerinin garantisi yok artık! Hep tehlikede olacaksın! Anlıyor musun beni?!"

Sandalyeye oturup uzanıyormuş gibi kafamı arkaya yatırdım. Kalktım, etrafta dolandım. Telefona baktım. Gözlerimi kapatıp öy... leye durdum.

Seher'e verecek cevabım olsa verirdim. Ama eğer geriye dönüp bu ... yapabilecek olsam yine de o sinyal bozucuyu yerleştirirdim.

Ben bu hatayı yapabilecek bir adam değildim. Seher haklıydı. O ... yeniden hayatıma girince mantığım yok olmuştu.

"Geliyorlar. Son bir dakika, hazır ol." Odanın köşesindeki sandal... yeye geçip telefonla ilgilenmeye devam ettim. "Tüm sistemlerden iz... leri sildim. Gözleniyorum. Son beş, dört, üç, iki, bir. *I'm out.*"

Kapı hızla açılır açılmaz, "Nerede kaldınız?" diye çıkıştım. "Oto... parkta kaza olmuş, yemek salonunda olay çıkmış. Ben de burada otur... muş sizi bekliyorum."

Fazıl nefes nefese. "Kusura bakma, kardeşim. Yanlış alarmmış za... man. Aptal haber sitelerinin abartmasıymış. Bizlik bir şey yokmuş," dedi.

Bahri hemen bilgisayarın başına geçti. "Seni de tutmuş olduk ya, eyvallah." Hızlıca kontrol edip bana döndü. Ona ters bir şekilde bak... tım. "Bir şeylere dokunmadın, değil mi? Bunlar nazik aletler, hemen hemen da ondan diyorum."

"Dokunmadım tabii ki. Anladığım şeyler de değil zaten, boza... nım mızarım," deyip saatime baktım. "Ben gidiyorum artık. Size ko... lay gelsin."

Fazıl omzuma dostça dokundu. "Borcumuz borç ama merak etme. Bizde ağzımızdan çıkan senettir."

"Eyvallah," deyip odadan çıktım.

Yüzüm mermer gibi görünse de içten içe sırıtıyordum. Sinyal bo... zucunun işleri kötü etkileme ihtimali olsa da Seher artık içerideydi. Uzaktan kontrol edemeyecekti ama onların baktığı her şeyi kaydede... bilecekti. O ikisinin ise bana ödenecek iyi bir borcu vardı. Ve ben bor... cunun karşılığını hakkıyla alan bir adamdım.

Scanned with CamScanner

HAYATIN DÖRT TONU

"Yaşamın anlamı, onu yaşamaya değer kılmaktır."

Hayatın dört tonu.

Hayat hiçbir zaman tek bir renge sığmaz. O, bir tablo gibi, hatırine karışan dört ayrı tonun izlerini taşır.

İlki umuttur, sabaha kavuşacağına inanan gecedir. Bir kalbin, henüz yıkılmamış tarafında sessizce filizlenir. Her şeyin yeniden başlayabileceğine dair fısıltıdır o.

İkincisi acıdır, en derin çizgileri o atar insana. Kırıldığın, ezildiğin, sustuğun anlarda dokunur tenine. Ama her dokunuşuyla şekillendirir, kabuğunu inceltir, özünü parlatır.

Üçüncü tonu kabuldür; savaşmayı bıraktığın, *olması gereken buydu-muş* diyebildiğin andır. Teslimiyet değildir; aksine, barış yapmaktır kendinle.

Ve son tonu, şükrandır; sahip olduklarını kaybetmeden fark etmenin inceliğidir. Bir bakışta, bir nefeste, bir gülümsemede saklıdır.

Umut seni başlatır, acı büyütür, kabul ediş sakinleştirir, şükran ise tamamlar. Dört ton bir araya geldiğinde, hayat nihayet anlamını bulur. Ve insan, sevilmenin ne demek olduğunu ilk kez o zaman gerçekten anlar.

Dördünün birleştiği ilk yer ailemdi. Onlarla sevilmenin ne demek olduğunu öğrenmiştim. Ablamın hastalığı ortaya çıkınca benim varlığım onlara umut olmuştu. Fakat onun ölümüyle acıyı hep beraber kucaklamıştık. Zor da olsa bunu kabul etmiş, güç de olsa elimizde kalanlara şükretmiştik.

Ne zaman boşluğa düşsem onun hatıralarına gidiyordu elim. Üstünden çıkartmadığı kırmızı kazağına, not defterine, en sevdiği tokasına, beraber çekildiğimiz fotoğraflarımıza.

Ona olan özlemim son zamanlarda katlanır olmuştu. Bir zamanlar onun [illegible] akademide kendime ait olan odada uzanırken [illegible] katlanıyordu hatırlarım. O burayı çok sevdiği için ben de burasıydım. O azimli olduğu için ben böylesine hırslı biri oldum. Onun başarıları var diye ben her yarışta birinci olmak için çabalamıştım. Onun varlığı ve yokluğu şekillendirmişti hayatımı.

Şimdi ise neye hizmet ettiğimi bilmeden geçiyordu günlerim. Onun son nefesini verdiği bu binanın duvarları artık sıcak hissettirmiyordu. Yaşama amacım elimden alınmıştı sanki. Yağmurun altında çarmıha kalmış, önüme ne çıkacağını bilmeden karanlık bir sokakta yürüyordum.

O vardı ama. Arza vardı. Yanlışıyla doğrusuyla, yalanıyla da olsa o vardı. Düştüğümü gördüğünde beni tutacağını biliyordum. Benden sakladığı sırlar olmasına rağmen biliyordum bunu. Aklım emin olmasa da kalbim ondan emindi.

Bugün pazartesiydi ve ben izinliydim. Yine de erkenden kalkmış, bugün çalışanlar bir şey yazmış mı diye paneli kontrol etmiştim. Sıradan bir gündü, olay yoktu.

Arza da bugün izinliydi. Şahin'in dönmesiyle ona dinlenmesi için izin verilmişti. Akademide olduğunu biliyordum ama ne yaptığından haberim yoktu.

Şimdiye kadarki tek problem etkinlikte belediye başkanının oğlunun bir odada kapalı kalmasıydı. Telefonları çalışmamış ve kimse seslerini duymamıştı. Otelde çalışanlardan öğrendiğim kadarıyla onları bulan kişi içerisinin iğrenç koktuğunu söylemişti. Saatlerce orayı temizlemeye uğraşmışlardı. İçlerinden biri kriz geçirmiş, iki tanesi de birbirine girip ortalığı kan gölüne çevirmişti.

Bunu onun yaptığını biliyordum. Arza'dan başka kimse böyle bir şeye cesaret edemezdi.

İş büyümeden çözüldüğü için bir sorun yoktu. Ama bu riski göze almış olmasına inanamıyordum.

Oteldeki iş beklediğimizden hızlı ilerleyecek gibi görünüyordu. Aslında bu bizim standartlarımızdan düşük bir işti. Otelin arka planda ne yaptığını biliyorduk. Sadece bunu kanıtlamamız gerekiyordu. Tek başıma görev alsam olayı birkaç hafta içinde çözebilirdim. İşin aslı çaylakların ilk görevlerinde yanlarında olmamızdı. Yani çocuklara göz kulak oluyorduk.

Arza'nın kamera odasına sızabilmesi işimizi epey kolaylaştırmıştı. Bundan sonrası çorap söküğü gibi gelecekti.

Scanned with CamScanner

İş basit de olsa Pehlivan basit bir adam değildi. Dave... gün tartıştıktan sonra beni Selma'nın odasına çağırmıştı. Be... layacağını düşünmüştüm ama Selma'nın ilk defa bir kokteyli ... diğini söyleyerek beni tebrik etmişti. Aşağıdaki konuşmayı da ... nime verip, sanki ondan af dilemişim gibi beni affettiğini söyle...

Pehlivan, babasından devraldığı oteli Selma'yla beraber yapı... ler sayesinde epey büyütse de arka planda önemli biriyle çalıştığını ... şünüyordum. Bize verilen her görev gibi bu görevin de altında bir ... yatıyor olmalıydı. Sebebi de o önemli kişi olabilirdi.

Uzandığım yerden doğruldum. Seher bugün akademide değ... Başka bir görev için dışarıda olması gerekiyordu. Onun yanına gi... meyecektim yani.

Arza'yı ise aramayı aklımdan bile geçirmiyordum. O öpücük... sonra onunla hiç yalnız kalmamıştım. Onunla ne yapacağımı bil... yordum.

Bana karşı hisleri olduğuna tamamen emindim artık. Yolun or... sında yaşadığımız o an oyun olmayacak kadar gerçekti.

Ama benden sakladığı şeyler, geçmişimize dair sessiz kalma... bana güvenmemesi aklımı bulandırıyordu.

Aslında her şey çok güzel olabilirdi. Onunla gerçek anlamda bi... çift olmanın hayali bile ütopik geliyordu.

Düşüncelere daldığım sırada kapım tıklatıldı. Ablamın eşyaları... yeniden kutuya yerleştirip yatağımın altına ittikten sonra kapıyı açtım.

Aklımdaki adam şimdi karşımda duruyordu.

Elinde tuttuğu kahveyi bana doğru uzattı. "Yulaf ve badem sü... tüyle yapılmış ekstra sıcak kahven," dedi gülümseyerek. Karton bar... dağı elinden aldım. "Hazırlanman ne kadar sürer?"

"Ne oluyor? Kahve ne alaka? Ve ne hazırlanması?"

"Son zamanlarda kahveni böyle içtiğini fark ettim. Dışarısı ... ğuk, için ısınsın diye sana sıcak bir kahve getirmek istedim. Çünkü ... motorla gideceğimizden epey üşüyeceksin."

O zaman fark ettim ki siyahlara bürünmüştü. Siyah kot pantolon... siyah boğazlı kazak, siyah deri ceket ve ayakkabı. Saçlarını özenle ya... tığını ve parfümünün kokusunun odama dolduğunu söyleyebilirdim.

Kahvemden bir yudum aldım. Tadı tam da istediğim gibiydi.

Yüzünden hiç silinmemesini istediğim bir gülümsemeyle bana ba... kıyordu. Onu reddedebilir, kahveyi üstüne boca edip kapıyı suratına ... kapatabilirdim. Bir noktada bunu kendime hak görüyordum. Ama ... hak gördüğüm bir diğer şey ise yorulduğumdu. Beynimin içi kazan ... gibiydi. Maskeler, oyunlar, yalanlar ve ihanetler zihnimde cirit atı... yordu. Benim bu güne ihtiyacım vardı.

"Kalın giyiniyorum o zaman?" dediğimde gülümsemesi genişledi. "Ben sana ceket getirdim. Ama sen içine kalın bir şeyler giy. Hava ... güzel olduğunda bile motor hasta eder insanı." Kapıyı açık bırakıp ... içeri geçince bunun bir davet olduğunu anladı ve içeri girdi. "İşin ... yoktu, değil mi? Bugün izin günün diye dinlenmek isterdin belki."

Dolabın önünde ne giysem diye bakınıyordum. Kapağın arkasın... dan geriye doğru eğilip gülümsedim. "İşim vardı. Ama daha önemli ... bir işim yoktu."

Onu mutlu etmeyi seviyordum. Sinekkaydı tıraş olduğu için or... taya çıkan gamzesini görmek huzurlu hissettiriyordu. Bir çocuk şenli... ğiyle bakıyordu bana. Ve bu pek çok şeye değiyordu.

Kitaplığıma doğru ilerledi. "Odalarımız birbirine benziyor. Se... ninki sadece biraz..."

"Evet, dağınık. Ama ben böyle seviyorum."

"Bunu çok iyi biliyorum." Eline *Aşk ve Gurur*'u aldı. "İlk adının *Gurur ve Önyargı* olduğunu biliyor musun? İyi bir pazarlama stratejisiyle değiştirilmiş."

"Biliyorum. En sevdiğim Jane Austen kitabı değildir. Ama filmi aklımdaki karakterlere uyuyordu." Giyeceklerimi elime aldım. "Ben banyoda giyinip geleceğim. Sen rahatına bakabilirsin."

"Hayır canım, neden banyoda giyinesin? İstersen ben çıkabilirim. Ya da arkamı döneyim?"

Dişlerimi göstermeden sırıttım. "Gözünü kapatacağına da inanayım, olur mu?"

Omuz silkti. "Seni daha önce de iç çamaşırlarıyla gördüm, Azra. Gözümü kapatacağım dersem gözümü kapatırım. Seni o hâlde görmek istesem bunu bu yolla sağlamam."

Çenemi kaldırdım. "Bunu sağlayabileceğine inanıyorsun yani?"

Ellerini ceplerine koydu. Yüzüne egosunu belli eden bir bakış yerleştirdi. "Gösterebilirim... eğer istersen?"

Scanned with CamScanner

"Bugün seni mutluluğa kavuşturma günü değil, Talan. O kadar değil en azından."

Kafasını hafifçe eğdi. "Beklerim. Sabırla. İstekle. Ve tutkuyla."

"Beklersin. Çok. Sabırsızlıkla. Umutla."

Bir şey demedi. Öylece durup beni ince bir tebessümle izledi. Ben de arkamı dönüp kendimi banyoya attım. Yoksa sabırsız olamayanın kim olduğunu görmüş olacaktık.

Aynadaki aksime değdi gözlerim. Aptal gibi sırıtıyordum. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Bunu sağlayan ise bir bakış ve birkaç tane *aptal* kelimeydi. Aşktı yani. Beni yok edeceğine emin olduğum aşk.

"Sırf sana sarılayım diye motora biniyoruz, değil mi?"

Sorum onun sırıtmasını sağladı. "Asla," dedi, *evet* der gibi.

"Benim sana motor borcum vardı. Ödetseydin kendimi bu kadar kötü hissetmezdim," dedim asansörden çıkarken. *Saçmalama* dercesine baktı. "Ucuz bir şeyden bahsetmiyoruz. Ve benim yüzümden kaybettiğin, çok sevdiğin bir motordu."

"Daha önce de söylemiştim. Senden değerli değildi. Sorun etsem emin ol senden karşılığını isterdim. Bana inanmıyorsan Seher'e sor." Motorun yanına gelince önce üstüne bıraktığı deri ceketi sonra da kaskı uzattı. "Boğazlı kazak giymen iyi olmuş. Uyumlu giyinen çiftler gibi olmuşuz."

Ceketi üstüme geçirdim. "Biz çift değiliz, Talan."

Kaskı kafama dikkatlice taktı. Elleri ceketin fermuarını buldu. "Benim bir adım var, Azra. O olaydan beri söylemeyi tercih etmiyorsun, biliyorum ama." Fermuarı usulca yukarıya kadar çekti. Saçlarımı, sıkışmasın diye omuzlarımın arkasına doğru savurdu. "Ve biz bir çiftiz. Ne bekliyorsun, sana çıkma teklifi etmemi mi?"

"Çok yakınımdasın ve boş yapıyorsun. Kafamda kask olmasaydı burnun alnımla tanışmıştı." Gıcık bir şekilde sırıttım. "Talan."

Kendisi de kaskını taktı. Kaskın vizörünü açınca gözlerini daha net görebildim. "Başka bir yerlerimiz buluşsun bence. Burun ve alın pek romantik değil doğrusu. Bu ilişkinin romantiği ben olacağım, belli oldu." Motorun üstüne çevik bir hareketle bindi. "Kaşlarını çatmaktan kırışıkların oluşacak. Hadi bin artık, benli. Buradan geri dönüş yok."

Omzundan destek alarak arkasına oturdum. "Her zaman geri dönüş vardır. Ve sana ne benim kırışıklıklarımdan? Bugün saçmalama modunu falan mı açtın?"

Ara gaz vermeden önce vizörünü kapattı. *"Sana ne* mi? Onları ben göreceğim. Daha doğrusu sen onları dert ederken yanında ben olacağım. Elbette beni alakadar ediyor." Ben kalakalmışken, arkaya uzanıp ellerimi tuttu ve belini kavramamı sağladı. "Sıkı tutun. Bugün seni uçuracağım."

Ben şimdiden uçmuştum zaten. O akademiden çıkıp trafiğe karıştığında dahi söylediklerinin etkisinden çıkamamıştım.

Beraber yaşlanacağımızı söylüyordu. Bir çift olduğumuzdan bahsediyordu. Bunlar oyun olamayacak kadar gerçek hissettiriyordu.

Ona âşıktım. O beni seviyordu ama bana âşık mıydı, bilmiyordum.

Sanırım kusacaktım. Mideme bir şeyler oluyordu. Hayır, motordan değildi. Onun sırtına yaslanan kalbimin hızlanmasından dolayıydı.

O da bunu fark ediyor muydu? Dikkatli ama kural tanımayan hareketleri bu yüzden miydi? O da benim kadar heyecanlı mıydı?

Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Ve normalde bundan nefret ederdim. Hem de ölesiye. Her bir hareketim plan dâhilinde olmazsa nefesim bile bana batardı.

Ama şimdi ona güvenmediğimi söylerken bile kendimi onun kollarına bırakmıştım.

Her anlamda.

Vizörü açtım ve sert rüzgârın yüzüme çarpmasına izin verdim. Güneş bugün daha parlaktı. Kara bulutlarla dostluğumuz bugün sekteye uğramıştı. Dünya aydınlıktı, apaydınlık.

"Çarpar!" diye bağırdığını duydum. Kırmızı ışıkta geçebilirdi ama beni uyarmak için durdu. Ayaklarını yere basar basmaz bana doğru hafifçe döndü. Açtığım vizörü kapattı. "Hem hızlı gidiyorum hem hava soğuk. Seni hasta etmek istemem. Yüz sene konuşursun kesin."

"Nereye gidiyoruz?"

Bıyık altından gülümsedi. "Çatlıyorsun, değil mi? Bilgin dâhilinde olmayan bir şey... dünyanın sonu gibi mi? Ama söylemeyeceğim.

Scanned with CamScanner

Kafamda kurmaya devam et. Acaba bu adam beni zengin diye kıvrandı."

Kaşlarımı çatmaya çalıştım. "Biz çift değiliz."

Kaptanlığı vizörü açtı, yanağımdan zor da olsa makineyi kapattı. "Bin defa söylesen de sonucu değiştirmezsin, güzelim."

Güzelim.

Yeşil ışık yanınca önüne döndü ve ileriye doğru sürdü. Sesi oldu. Yoksa beni bu kadar afallattığını görmek onu çok mutlu

Güzelim.

Bu kelimeden nefret ederdim ben. Kimse gelirdi bir kere bulurdum. Ama onun dudaklarından dökülünce hiç de öyle mişti. Midem daha da çalkalanmaya başlamıştı. Duygularını rol etmekte usta olan kadını aptala çevirmişti. Dünyanın hissettirmişti, benim etrafımda dönmesi yetmezmiş gibi altından da kayıyordu sanki.

Bu hissi yaşamayalı ne kadar zaman olmuştu? Haftalar neler. Ondan aldığım son notta yaşamıştım bu hissi. Sonra yaşanmamış gibi kaybolup gitmişti.

Kafamı gökyüzüne doğru kaldırdım. Bugünü bana teşekkür ettim. Her şeye rağmen yaşamak güzeldi.

Ne kadar sürdüğünü bilmediğim -normalde saniyesine kadar hesaplarken- bir yolculuktan sonra yeşilliklerin arasında bir kafeye gibi. Öylesine havalara uçuyordum ki hangi semtte olduğumuzun farkında değildim. Motordan indik. Kaskları elimize aldık. kapıda karşılayan adamın elini sıktı.

Görevli, "Arza Bey, hoş geldiniz. Siz de, Azra Hanım," dedi leç bir şekilde.

"Hoş bulduk. Vaktinde geldik diye düşünüyorum. Her şey hazır mı?"

Adam kafasını salladı. İkimizin kaskını da aldı. "İstediğiniz gibi hazırız. Buyurun lütfen, size eşlik edeyim," deyip yürümeye başladı.

Onun peşinden giderken, "Evlenme mi teklif edeceksin? Cemaatin hayır olduğunu biliyorsun, değil mi?" dediğimde güldü.

"Teklif için böylesine basit bir organizasyon yapmazdım. Ama yapmış olsam bile hayır demeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Sana hayır dedirtmezdim," dedi kendinden emin bir sesle. Buz gibi elini

eli elimi bulduğunda ürperdim. Parmaklarını parmaklarıma geçirdi. "Evlilikten önce elini tutmam iyi olur. Sana sevgilim diyebilmem, gözlerinin içinde öfke görmeden tutkuyla bakabilmem."

Ellerimizi havaya kaldırdım. "Bu ne şimdi? Çift falan değiliz biz."

Kaşları havalandı. "Haklısın, tekiz biz. Zaten bir elmanın iki yarısıyla bütün olmuşsundur, tekizdir. Çift değiliz biz, tekiz," dedi sırıtarak.

Suratımı buruşturdum. "Komik değilsin."

"Bence de. Tekim. Sadece büyüm artık. Tek."

Göz devirip önüme döndüm.

Adam her şeyin hazır olduğunu söyleyince mekânın bizim için kapatıldığını düşünmüştüm. Ama sadece gözden uzak bir köşe bizim için ayrılmıştı. Bu hoşuma gitti. Koskoca bir mekânda sadece biz olmak aptalca olurdu.

Burası yeşillikler arasında bir at çiftliğiydi. Gördüğüm kadarıyla şık bir restoran bölümü, barı ve kulübü vardı.

Girişte ceketlerimizi vestiyere bıraktık. Bize ayrılan yere geçerken hesaplara dikkat etmem için elimi hafifçe sıktı. Ve o an elini tuttuğum gerçeğiyle bir kere daha yüzleştim.

Ben Arza Talan'ın elini tutuyordum. Hayallerimdeki adamın. Daha tanımadan aşık olduğum. İlk ve son aşkımın elini tutuyordum.

Tektik biz. Eşi benzeri olmayan. Bir elmanın iki yarısıydık.

Elimi bırakıp sandalyemi çekti. Bu hareketine, belli etmemeye çalışarak gülümsedim. Centilmenliğiyle beni çoktan tavlamıştı.

Karşıma oturduğunda yüzündeki ifadeyi gördüm. Planının işlemesi onu keyiflendirmişti. Omuzları gururla kabarmış, bakışlarına da bu gurur yerleşmişti.

Etrafına baktı. "Beğendin mi burayı? Günlerdir binaların arasına sıkışıp kalmıştık. Biraz doğanın içinde olalım istedim. Ata binmek ister misin?"

Kollarımı göğsümde birleştirip arkama yaslandım. Konuşmama gerek yoktu. O, bakışlarımdan ne söylemek istediğimi anlardı. Ki saniyeler geçmeden öyle oldu.

"Neler oluyor, bunu soruyorsun..." Derin bir nefes verdi. Arkasına yaslanıp sol kolunu yanındaki sandalyeye yasladı. Garson daha biz sipariş vermeden kırmızı şarap servis etmeye başladı. "Zaman

geçiyor, Azra. Aylardır yan yanayız ama bana kalırsa bir arpa boyu yol alamadık. Bir ara ilerlemeye başladık, her şey yolunda gidiyor sanırken Sonra fark ettim ki geriye düşmüşüz."

"Foça'da. Orada her şey çok iyiydi. Umut vardı. Gelecekle ilgili beklentiler vardı. Sonra her şey tepetaklak oldu."

"Neden? Seni düşündüğüm için mi?"

"Benden sakladıkların yüzünden. Bu beni düşünmek değil."

Bana doğru yaklaştı. "Bu konulara hemen girmeyi beklemiyordum açıkçası. Günün sonuna doğru konusu açılmazsa bile ben açacaktım. Ama peki, tamam, şimdi konuşalım." Kadehini bana doğru kaldırdı. "Bu konuşmanın nahoş olacağını biliyorum. Öncesinde iki kere kadeh kaldırmış olalım." Onu kıramadım. Kadehi parmaklarımın arasında alıp onunkiyle tokuşturdum. "Tek oluşumuza. Yolculuğuna. Hayatımı hayat yapmana. Sana Azra, sana."

Şu birkaç cümlenin ruhumda yarattıklarını bilmesi imkânsızdı. Geceleri beni uykumdan edeceğinden haberi yoktu.

İçimde şimşekler çakmıyormuşçasına şaraptan bir yudum aldım. Tadı güzeldi. Masaya bırakmadan küçük bir yudum daha aldım. Bu konuşma için biraz sarhoş olmam iyi olabilirdi.

Konuşmaya başlamadan önce yüzümü izledi. Gözümdeki lekeye baktı uzun uzun. Parmaklarıma, saçlarıma, tekrar gözlerime.

Bu bir ilişkiyse eğer daha çok sevenin ben olduğumu düşünmüştüm. Bu âna, bu bakışa kadar.

"Senden birçok şey gizledim. Gizlemeye de devam ediyorum," dedi tekdüze bir sesle. Duygularını saklayan bir adam vardı artık karşımda. "Hoşuma gitmese de yapmak zorunda kaldım. Benim sorumda haklı sebeplerim vardı. Bunlar sana doğru gelmese de yine de yine o kararları alırdım."

"Kalbimi kıracağını bilerek de mi?"

Kafasını aşağı yukarı salladı. "Kalbinin paramparça olmasındansa kırılmasını tercih ederim. Neler hissettireceğini bildiğim için yaptım hepsini."

"Hayır, bana güvenmediğin için."

"Aksine," dedi hemen. "Sana güvendiğim için. Seni tanıdığım için. Sendeki yıkımın ne kadar olacağını bildiğim için."

"Beni tanımıyordun ki! Nereden biliyordun?" dedim gözlerine dikkatle bakarak. "Seninle birkaç ay önce tanışmamış mıydık? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Bakışlarını benden kaçırdı. Parmağını kadehinin ağzında gezdirdi.

"Not defterini gördüğünü biliyorum. Yazımı tanıyacak kadar hafızası kuvvetli bir kadınsın." Kafasını kaldırdı, gözlerime baktı. Onu meclistiğimiz zamanlarda hiç görmemiştim. Nasıl biriydi, haberim olmamıştı. Ama şu an o çocuğun gözlerinin içine bakıyordum. Bakışları o zamanı hatırlatıyordu. Tanıyordum onu. Hiç kimsenin tanımadığı kadar hem de. Gözlerimin en içine baktı. Ruhumu gördü sanki. Yavaşça fısıldadı: "Selam, not arkadaşım. Seni çok özledim."

Gözüm ne ara dolmuştu da bir damla yaş sağ gözümden çeneme doğru süzülmüştü, bilmiyordum.

Uzanıp o yaşı sildiğinde ona engel olamadım. Bir şey de diyemedim. Devam etmesini bekledim sadece. Ona kavuşmanın telaşıydı belki de bu. İlk defa bu kadar yalın olmanın, maskelerimizi kenara bırakmanın karmaşık hisleriydi.

Dudağının titrediğini gördüm. "Seni çok bekledim. Aylarca, senelerce, küçük bir çocuk gibi yolunu gözledim. Her an bir kitabın arasında seni bulurum diye gittim o kütüphaneye. Hiç görmediğim o kızdan bir haber alma ümidiyle gözümü açtım her sabah. Ama Azra... Ama sen geri gelmedin." Dudaklarım aralandı ama o devam etti: "Sebebini düşünüp durdum. Eğitimdeyken, yemek yerken, sahaya çıkma telaşındayken, uyurken bile sen vardın aklımda. Çaylaklar gibi toydum ben de ama epey önce olgunlaştırmıştı beni seni yokluğun. Bazen rüyalarımda bazen kâbuslarımda sana *neden* diye soruyordum. Yüzü olmayan o kız her gece uykularımdaydı. Tek bildiğim gözündeki lekeydi. Her baktığım gözde o lekeyi arıyordum. Yıllar geçti aradan. Umudumu kesmemiştim ama içten içe bitmeye yaklaşmıştım. Sonra bir gün ansızın seni gördüm. Hastanede karşıma çıktın. Görür görmez sen olduğunu anladım."

Yutkundum. "Hayır," dedim kuru bir sesle. "Anlasan beni bulurdun. Biz birbirimizi bulamadık. Biz o oyunu kaybettik."

Hüzünlü bir gülümseme yerleşti dudaklarına. O an gerçekle yüzleştim.

Scanned with CamScanner

"Yıllarca ona veda bile etmeden çekip giden bir kadın, her gözde, her bakışta arayan bir adamı ilk aşkını tanıyamaz sence?" Bu sefer titreyen benim dudaklarımdı. Gözleri bağlı. "Gönülçelenim. Hem kırıcı hem kırılgan."

"O zaman neden beni bulamadın?"

"Sana bir kere yenilmiştim. Bir kere daha yenilmemin zamanı olmadığına dedim." Uzandı ve masanın üstündeki ellerimi avuçları arasına aldı. "Dürüst olmam gerekirse epey bocaladım. Ne yapacağımı bilemedim. Korkarım da sanırım. Seni bulmanı demek sende bir açık yakalamak demek olacaktı. Ve sen açık vermeyecek kadar başarılı bir muhalifsin. Sebebini seni tanıyor olmama bağlasam bile, ne bunu akademiye ne de sana açıklayabilirdim. Akademi bunu ihanetsizlik olarak görürdü. Sen de... Sen de bir kere daha gidebilirdin. Bunu göze alamadım. Ama senin beni bulmanı bekledim. Bunun için ekstra bir çaba gösterdim. Bu sana, zekâna hakaret olurdu."

Gerçeklerin sarsıntısı beni etkiledi. Bunu gizlemedim.

"Ben ne diyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandım.

Gülümsemeye çalıştı. "Beni neden öylece bırakıp gittin?" Kafasını önüne eğip güldü. "Çok gurursuz hissediyorum kendimi. Bunu sormaya bile hakkım olmayabilir. Belki de basit bir çocukluk hareketiydi bizimkisi. Ben çok anlam yüklemiştim. Hak da veririm sana. Beni hiç görmemiştin. Bir kere gözlerimizin içine bakamamıştık. Sana âşık olmam çocukluktu belki."

Dudaklarımı içeriden dişledim. Birkaç yaş daha akmak istedi ama onlara engel oldum.

"Özür dilerim. Sana yaşattığım her şey için özür dilerim. Çocukluk değildi, Azra. Hiçbiri değildi. Ben. Ben de sana âşıktım. Hiç görmemiştik birbirimizi ama beni hayata bağlayan sendin. Senin kelimelerindi. Orada olduğunu bilmekti."

"Ağlama sakın," dedi içi gidiyormuş gibi. "Seni üzmek için söylemiyorum bunları. Ağlama ne olursun."

İç çektim. Gözümden akan yaşlar bu sefer beni dinlemedi. Onlara son vermek için derin bir nefes aldım. "Ağlamaktan nefret ederim hâlbuki."

"Ben de ağlamandan nefret ediyormuşum," dedi hüzünle gülümseyerek. "Bir gün bunu konuşmamız gerekecekti. Vakrini beklediğimi sanmıyordum."

Bir cevap bekliyordu benden. Yıllardır beklediği cevap bu olmayacaktı, biliyordum. Tatmin olmayacaktı. Ama o, cevap almayı hak ediyordu.

"Ben sayruklum," diye başladım söze. "Akademiden ayrılmak, dahanın izinden gitmek, göreve çıkmak beni allak bullak etti. Seni unutmadım. Seni unutamam ki. Toydum, eylemlerimin sonuçlarının farkında değildim. Seni arkamda bırakmak istemedim hiç. Hem de hiç istemedim. Hata yaptım. Sonra geri dönüşü olmadı. Sen de on ekibine gelmiş oldun, göreve çıkmaya başladın. Benimle konuşmak istemezsin sandım artık. Üstünden çok zaman geçmişti. Sen de..." Konuşmak zor geldi. Es verip bekledim. "Benden nefret ettiğini düşündüm."

"Şimdiye kadar absürt şeyler söylediğin çok an oldu ama hiçbiri bu an kadar saçma değildi. Senden nasıl nefret edebilirim, Azra? İnsan sevgisinden nefret eder mi?"

Omuz silkim çocuk gibi. "Kendimi böyle kandırdım belki, bilmiyorum."

"Terk ettiğinde neden sessiz kaldın? O kişinin ben olduğumu anlayınca neden söylemedin?"

"Sen bile bile susturun diye. Benden intikam almak istediğini düşündüm," dediğimde aniden yüksek sesle kahkaha attı. Hatta öyle ki uzakta oturan birkaç masa bize baktı. "Gülme! Yoksa neden bilmiyormuş gibi yapasın ki?"

"İntikam almak, ha? Sana kızdığım çok an oldu. Hatta bazen nefret etmek için çabaladım bile. Ama hiçbirinde intikam almayı düşünmedim. Ne yapacaktım mesela? Seni yeniden kendime âşık edip terk mi edecektim?"

"Evet," dedim sessiz bir şekilde.

"Azra... Azra... Azra... Senin kendinden haberin yok belli ki. Ama benim sevgimden de mi haberin yoktu? Sen nasıl terk edilebilirsin ki? Ben buna cesaret edebilecek kadar yürekli bir adam değilim. İntikam uğruna kendimi üzmeyi göze alabilirim de sana nasıl

Scanned with CamScanner

yaşadığım hissi. Ben hâlâ de ona hâlâ yeni sevgim gibiydim. Sanki dokunduğu yer dirildi, ben gibi hâlâ.

Ona konuşmaya dair bir değişiklik yapmıyordum.

"Başka bir ihtimal bulamıyorum. Ben hiçbir anlamı ifade etmeyen bir boşa düşüyordum. Son bilmece çözmeye gidiyordum."

"Sen, sevdiği tek olan bir adamın karşısına geçip, ben seni eski kadınım, yeniden karşına çıktım, selam dez miydim? Anla beni. Söyleyemedim. Senden kaçmak istedim. Yeri geldi ödüllendirdim. Aşkımın yeniden derlendiğini görünce kendimle savaştım. Ben senin haberin bile yokken gözlerinin içine baka baka aşkınla yanıyordum. Nedir yaşadığımı tarif etmek bile zor. Nedenini bilmediğin bir terk edilişe sayan her adam gibi gururuma yenildim. Ama yine de sana çekilmeden duramadım."

"Bu nasıl bir denk gelme!"

Sağ elimi kendime doğru çekip avuç içime sıcak bir öpücük bıraktı. "Kader bu. Bizim kaderimiz. Alın yazımız. Birbirimizden başka yolumuz olmadığının göstergesi. Sevda bu. Bir daha kaçıp gitmenize izin vermeyeceğim bir sevda. Acı çektiren, uyutmayan, kalbimde yara olan."

Elini bıraktım aniden. Bu onu tedirgin etti. Ayağa kalktığımda o da ayağa kalkmak için hareketlendi. Sanki kaçıp gidecekmişim de beni tutmaya hazır gibiydi. Yanına oturduğumda ise endişesi tuzla buz oldu.

Hiç beklemeden kollarımı boynuna doladım. Öyle sıkı sarıldım ki sandalyenin kolu karın boşluğuma battı. Bu büyük bir morluk olarak geri dönecekti bana. Umursamadım bunu. Aradan geçen yılların acısını çıkarırcasına sarıldım. Özür dilemek ister gibi, zamanı geri almak için varımı yoğumu verir gibi, kavuşur gibi.

Buğulu bir sesle, "Seni çok özledim," dedim. "Seni özlemediğim, düşünmediğim tek bir an olmadı. Pişmanlığını yıllarca yaşadım. Affet beni. Özür dilerim. Sana yaşattığım, bize yaşattığım her şey için özür dilerim."

Kolları *hiç bırakmayacağım* der gibi sarılmıştı bana. Saçlarımı kokladı, boynumu öptü. Gerçek bir kavuşmaydı bu.

"Buradasın ya, hiçbir şeyin önemi yok. Hepsi geride kaldı. Unut, deşt etme kendine."

Göz göze gelebileceğimiz şekilde uzaklaştım ondan. Özlemi kalbimi yakan dudaklarıyla buluşturdum dudaklarımı. Gözyaşlarım dudaklarımız arasına sızarken öptüm onu. Hem acı vardı yüreğimde hem sevinç. Kavuşmanın mutluluğuyla yılların yükünün savaşıydı bu. Galip gelen ise onun aşkıydı.

Onu bir daha asla bırakmayacaktım. Sonu ne olursa olsun arkamda kalmasına izin vermeyecektim. Ya beraber gidecek ya da sonsuza kadar onunla kalacaktım. Kendime verdiğim bir sözdü bu.

Titrek bir nefes alıp uzaklaştım ondan. "Yine de bana akademiyle ilgili gerçeği söyleyebilirdin," dediğimde yüzümü elleri arasına aldı ve güldü.

"Hemen mi, şimdi mi? Bu anı ne kadar uzun bir zamandır bekliyorum ben. Haberin var mı?" Gözümü kırpmadan ona bakıyordum. Pes etmeyeceğimi anladı. Dudaklarımdan, kısa ama otururken bile ayaklarını yerden kesen son bir öpücük çaldı. "Peki peki, tamam. Şimdi istiyorsan şimdi olsun."

Sıcaklığından yavaşça uzaklaştım. Yoksa yeniden iki dudağı arasında bulacaktım kendimi. Ona doğru dönüp konuşmasını bekledim. O ise yavaş hareketlerle başparmağını dudaklarına sürdü. Sonra da utanmadan yaladı. Evet, yaladı.

"Arsızsın!" dedim etrafa bakınarak.

"Beni öpen sendin. Ben mi arsız oldum?" Parmağına bakmaya devam ediyordu. "Damağımda değişik bir tat var. Onu anlamaya çalışıyordum. Hımm... Ne ki bu?"

"Rujum olabilir mi, bay zeki?"

Cıkladı. "Aşkmış. Pek aşina olmadığımdan bu tada, garipsemişim."

Kafamı ona doğru yatırdım. "Bu laflarla kaç kız tavladın? Ben sence bunlara düşer miyim?"

"Hiç kız tavlama gayretine düşmedim. İnan bana hep onlar geldi..."

"Hem arsızsın hem utanmazsın hem de sorularımdan kaçmaya çalışıyorsun. Neyse ben yerime geçeceğim. Böyle olmayacak," deyip yeniden karşısına oturdum.

Aptal gibi sırıtıyordu. "Bu kadar mı korkuyorsun yakınımda olmaktan? Böylesine etkilendiğini bilmiyordum."

Scanned with CamScanner

"Sadece bir kere öptüm ve çok ukala bir adama dönüştün. Hayret edilesi," derken kafamı sağa sola sallıyordum.

Dirseklerini masaya yaslayıp bana doğru eğildi. "Başka şeyler yapsan kim bilir nasıl olurum. Hayal etmesi bile yetiyor..." dedi kısık bir sesle.

Ağzım açık baktım ona. "Böyle biri değildin sen. Rol falan mı yapıyorsun? Oyun mu bu hâllerin?"

Gülen yüzü solar gibi oldu. "Bu tavrın beni rahatsız ediyor. Sana hiçbir zaman oyun oynamadım, Azra. Senden sakladığım şeyler oldu ama sana hislerimle ilgili yalan söylemedim."

"Benden neden şüphelerini gizledin?" diyerek konuyu tekrar oraya getirdim. "Gerçeği öğrendiğimden beri bu soru aklımda dönüp duruyor. Sebebini yıllar önce yaşananlara bağlamıştım. Ama intikam diye bir şey yokmuş ortada."

"Bu kadar mı körsün?" dedi dan diye. "Sana olan sevgimi göremeyecek kadar mı? Ama cevaplama bunu. Hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceğin kesin. Seni düşünüyor olduğum hiç mi aklına gelmedi? Seni korumaya çalışıyordum. Şüphelerimden tamamen emin değildim. Ayşe olayına kadar hep iddia olarak kalmıştı. Seni dâhil edemedim çünkü yıkıldığını görmek istemedim. Sana bunu yaşatan kişi olmak istemedim. Seni üzmek istemedim."

"Orası benim yuvam."

"Orası senin yuvan," diye tekrarladı beni. "Bundan dolayı seni yuvana karşı savaşa itemedim. Ama bunu yapsaydım iyi olabilirdi. Senin yardımınla daha hızlı sonuca ulaşabilirdim."

O belki de uzun zamandır bunun içinde olduğundan konuşurken umursamazdı. Hisleri yokmuş gibi konuşuyordu. O da benim kadar akademiye bağlıydı. Öyle olmalıydı. Nasıl bu kadar duygusuz olabilirdi?

"İlk şüphen neydi? Nasıl anladın?"

Kestirip attı hemen: "Bundan bahsetmek istemiyorum. Hem önemli bir şey değil. Anladım işte bir şekilde."

Dudağımın kenarıyla gülümsedim. "Konuşursan yalan söyleyeceksin diye susuyorsun. Bu konuda bana neden yalan söyleyesin ki?" Sessiz kaldı. Sanki dili yokmuş gibi öylece durup bana bakıyordu.

"Çünkü sebebi benimle ilgili," dedim aniden aydınlanarak. "Bir şekilde ucu bana dokunuyor. Nasıl ama?"

"Azra," dedi mayışık bir sesle. "Bu kadar sorgu yetmez mi? Bugünün keyfini çıkarsak? İlk günümüz bu. Böyle mi hatırlamak istersin?"

"Benden ne gizliyorsun? Belli ki mühim bir şey. Öğrenirsem yine canımın sıkılacağı bir şey. Ama zaten her şeyin yalan olma ihtimalini biliyorum. Beni daha fazla ne üzebilir ki?"

Elimi tuttu ve öptü. "Seni hiçbir şeyin üzmesine izin vermem. Ben varım artık. Biz varız. Bunun tadını çıkartalım bence." Ben düşüncelere dalmışken o, garsona seslendi. "Servise başlayabilirsiniz. Ara sıcakları da soğuklarla beraber getirelim. Ayrı ayrı yiyince iştahı kapanıyor. Çok beklemeden de ana yemeğe geçelim lütfen."

Gözlerimi kısarak baktım ona. Herkesi, her şeyi çözebileceğimi düşünürdüm. Ama iş ona geldiğinde bütün yeteneğimi kaybediyordum sanki. Belki diğerlerinden farklı olarak kalbimle baktığım için okuyamıyordum onu. Ve bu noktada o kadar sinir bozucuydu ki sevimli bir şekilde gülümsemesi bile hoşuma gitmiyordu.

Bu anda ona ısrar edebilir, çözülmesi için uğraşabilirdim. Bunu yapmaya da istekliydim aslında. Ama beni iten şey gözlerinde gördüğüm kararlılıktı. O, bu anı yaşamak istiyordu. Yıllar önce kendi ellerimle engel olduğum kaderimize tutunmak istiyordu.

Ona izin verdim. Ya da bilmiyorum, belki de kendime izin verdim. İkimizin de bu ana ihtiyacı vardı.

"Bir gün sözleşiriz. O gün gelince beni evire çevire döver rahatlarsın. Olur mu? Yoksa başka türlü içinin yağları erimeyecek gibi," dedi. Şarabından bir yudum aldı. "Her şeyi senin zevkine göre seçmeye çalıştım. Bu şarabı beğendin mi? Senin gibi kokteyllere fısıldayan bir kadını içki konusunda memnun etmek zor ama..."

"Hiç içmedin ki yaptıklarımdan? Nereden biliyorsun? Belki de berbat yapıyorum?" diye terslenerek konuştum.

"O iki dağ ayısı da her seferinde ballandıra ballandıra anlatıyor. Selma bile beğenmiş ya. Pehlivan efendi bunun için ayağına çağırmadı mı seni? Demek ki berbat yapmıyorsun. Ama bir biz tadamadık."

"Sana da yaparım. Tabii karşılığında sorularıma cevap verirsen?" diye yem attım ona.

Scanned with CamScanner

Sırıttı. "Her şey karşılıklı diyorsun, ha? Ama bende öyle değil. Karşılığında bana gülümsersen beni parmağında oynatırsın."

"Ama soruma cevap vermezsin..."

Bu sırada yemekler gelmeye başladı. "Önce bir karnımızı doyuralım. Aç karnına tartışmakta zorlanıyorum. Sana karşı güç toplamam lazım. Sonra bu konuyu ya da seni masaya yatırırız," dediğinde güzel kızlar gülüştü. Benim utanmam ise onun oldukça hoşuna gitti. "Sıcak humusun tadına bak mutlaka. Bu karides de en sevdiğim lezzetlerden. Kesinlikle en güzel bu şekilde tadı çıkıyor," diyerek tabağımı servis yapmaya başladı.

Acıkmıştım. Ve heyecanımdan bunu şu an fark ediyordum.

Çatalı elime aldım. "Önce yemeği sonra da beyninin etini yiyeceğim. Haberin olsun."

"Hayhay, efendim. Sonra da bir tatlı yersin. Ben de seni yerim" diyerek göz kırptı.

Kızlar uzaklaşırken gülüşmeye devam etti. Adımızı çıkartmaya yemin etmiş gibiydi.

Atlar hislerimizi anlayabilen hayvanlardı. Kötü insanları fark ettikleri ve ona göre davrandıklarını düşünürdüm.

Arza, simsiyah bir ata yaklaştığında at önce geriye gider gibi oldu sonra da kendini sevdirmek için Arza'ya yanaştı. Bir kedi gibi kafasını Arza'nın eline doğru sürtmeye başladı.

"Seni sevdi," dedim onlara gülümseyerek bakarken. "Hatta biraz fazla oldu herhâlde. Seninle ilgili hayaller kurduğuna eminim. Şuna bak, gülümsüyor gibi."

"O kadar da değil," deyip atın kafasına küçük bir öpücük kondurdu. Seyise, "Adı ne?" diye sordu.

"Carya," dedi adam. "Dişi, safkan bir attır. Kendini sevdirmeyi çok sever ama ilk defa böylesine içi gidiyormuş gibi davranıyor. Hanımefendi haklı. Bir başka bakıyor sanki."

Elimle Carya'yı işaret ettim. "Ben demiştim. Dişi olduğu anlaşıldığına göre artık Carya'nın senden hoşlandığına eminim."

Arza kısa bir kahkaha attı. Carya kadar benim de içimi gizli

"Kıskançlık mı yapıyorsun sen? Seni sevmedi diye..."

Adam araya girip, "Sizi sevdi diye..." dedi.

Ona yandan bir bakış attım. "Ne münasebet. İkinize de ne münasebet. Neden kıskanayım? Hem ben daha yaklaşmadım bile. Belki benim üstüme atlayacak, o kadar sevecek beni."

"Yaklaş bakayım bir," dedi Arza eğlenerek. Carya'yı sevmeye devam ediyordu. İkisi de siyahlar içerisindeydi. Bir film karesine bakıyordum sanki. "Ama dikkatli ol. Ani bir hareket yapabilir."

Yavaş adımlarla onlara doğru yaklaştığımda Carya kafasını yukarı kaldırdı. Kaşlarını çattığına yemin edebilirdim. Gözlerine sinirli bir ifade yerleşti hatta. Geriye doğru bir adım attı. Dişlerini göstererek kişnedi.

"Yaklaşmayın isterseniz," dedi seyis. Carya'nın yularından tuttu. "Sakin kızım, sakin. Bir şey yok. Sakin ol."

Arza gülerek yanıma geldiğinde Carya daha da yüksek sesle kişnemeye başladı. Hatta kimse görmese de benim gördüğüm bir bakış attı. Benden nefret ediyordu. Bunu açıkça belli etmişti.

Arza, "Gördüğüm kadarıyla seni de çok sevdi," dedi. Asık suratıma baktı. Eli belimi bulurken beni kendine doğru çekti. "Üzülme. Ben severim seni. Yetmez mi?"

Yeter ve de artardı da. Ama ilk günden yelkenleri suya indiremezdim.

"Bihter çok sevmişti beni. Hatta biraz daha beraber vakit geçirsek beni senden daha çok seveceğine eminim. Hayvanlar sever beni. Bu Carya biraz gıcıkmış." O beni sıkıca tutmaya devam ediyorken çiftliğin etrafında yürümeye başladık. "İnsanlar da sever beni. Anlaşılması güç bir insan değilimdir yani."

"Biliyorum güzelim, biliyorum. Hatta bu bazen sinirimi bozuyor." Kafamı kaldırıp ona aşağıdan baktım. Güneş geldiği için gözlerini kısınca elini alnıma siper ederek güneşe engel oldu. "Pehlivan sanırsın. Herife ters yapıyorsun, sert çıkıyorsun, adamın hoşuna gidiyor. Başkası yapsa eminim kapının önüne koyardı. Ama sana karşı bir yumuşak nedense."

"Şeytan tüyüm var."

"Koparırım o tüyü," dedi hiç beklemeden. Sesi sertleşti. "Başkasına tutmasına izin vermem, kökünden koparırım."

"Uu, sert erkek misin sen? Kökünden koparmak falan ne oluyor? Bir aldığı meydana tavırlarına?"

"Hiçbir zaman modern olduğumu iddia etmedim. Özellikle konu sensen, hiç."

Beklemediği bir anda, "Hayatına birini aldın mı?" diye sordum. Duraksadı. "Sorun çıkartmak için sormuyorum. Ben yokken olmuş bir şey. Ki zaten seneler geçti. Almaman imkânsız olurdu."

"O zaman imkânsızı başardım."

"Gerçekten mi? Hiç kimseyi mi almadın? Beni mi bekledin?" Sessiz kalınca cevabımı almış oldum. "Sen ciddisin. Benim nasıl biri olduğumu bilmiyordun bile. Belki gördüğünde beğenmeyecektin."

"Seni kalbimle göreceğimden bunu dert etmemiştim." Burnunu çekti. "Belli ki sen dert etmişsin. Birileri olmuş hayatında." Kafasını eğdi ve cevap bekledi. Ben de onun gibi sessiz kaldım. "Problem etmem, söyleyebilirsin. Genç, güzel, başarılı bir kadınsın. Seni elde etmek isteyen onlarca erkek olmuştur. Kaç tanesi başarılı oldu?"

Soruyu sorarken bile alacağı cevaptan nefret ediyordu. Bu yüzden onu daha da kıvrandırmak istedim.

"Kimseye âşık olmadım. Birileriyle görüştüm ama hiçbiri bir yere varmadı. Hepsini de sana bağladım. Seni unutamama."

Şimdi hem üzgün hem de mutlu görünüyordu.

"Aklından çıkmıyordum yani?"

"Sen değil, kelimelerin."

Göz kırptı. "Kelimeler de benim, sen de benimsin." Dudağımın kenarına küçük bir öpücük kondurdu. "İçeri geçelim mi? Çok iyi bir tatlıları varmış. Ondan sipariş etmiştim. Sen bayılırsın."

Teklifine olumlu cevap verecektim. Lakin ikimizin telefonuna da aynı anda gelen bildirim tatlıyı şimdilik ertelememiz gerektiğini söylüyordu. Seher bizi acilen akademiye çağırıyordu.

YA SONRA?

"Hayatın kesinliği yoktur, bu yüzden ona hazırlanmak yerine onu yaşamak gerekir."

Ya sonra?

Şimdi mutluyum ama ya sonra? Her şeyi geçmişe gömebildim ama ya sonra? Güneş tam tepemde, ısıtıyor, parlıyor, yakmadan aydınlatıyor... ama ya sonra? Çiçekler büyüyor, kuşlar ötüyor ama ya sonra? Kalbim, uzun bir uykudan uyanır gibi, umuda alıştı...

Ama ya sonra?

İnsan bazen tam da huzurun ortasında, kendi gölgesine takılır. Kahkahası boğazında yankılanırken bir fısıltı düşer aklına: *Ya sonra?* Mutluluğun içinde bile bir şüphe, sevinçlerin ardında ince bir korku gizlenir. Belki bir gün her şey bitecek diye değil, belki de her şeyin bu kadar güzel olmasına alışamadığı için.

Bazı insanlar vardır. En parlak anlarında bile, *"Ya sonra?"* demekten geri duramazlar. Belki gülüşünün altında hâlâ eski acıların yankısı vardır, belki güven duygusunu kaybetmiştir, belki de hayatın bir gün her şeyi geri alabileceğini erken öğrenmiştir.

Kimi, sevdiği insanın kollarında huzur bulur ama kalbinde hep bir tedirginlik taşır. *"Ya bir gün bu sıcaklık soğursa? Ya bana dönüp bakmazsa?"* Kimi, ölümle burun buruna gelir, kurtulur, yeniden doğar... ama o iki kelime yine peşini bırakmaz: *"Ya sonra?"* Çünkü insan, ne kadar güçlü görünse de kalbinde hep biraz korkak yaşar.

Belki de, *"Ya sonra?"* demek, aslında hayata duyulan derin bir sevgidir. Her şeyin geçici olduğunu bilip yine de bağlanabilmenin, yeniden kırılma ihtimaline rağmen hâlâ sevebilmenin adıdır. Çünkü kimse bilmez yarını ama herkes bugünün kıymetini, yarın elinden alınacakmış gibi hisseder.

Ve belki de bütün mesele, bu soruyu susturmak değil, onunla yaşamayı öğrenmektir. Çünkü hayat, hiçbir zaman *şimdi* ile *sonra*

Scanned with CamScanner

arasında seçim yapmaz. O sadece akar biz ise her defasında onu tutmaya çalışırız. Birine, bir ana, bir umuda.

Mutluluk, bir anlıksa bile yaşanmaya değerdir. Ve hatta "ya sonra" demek bile hâlâ umut ettiğimizin kanıtıdır.

Onun eli avucumun içindeydi. Kalbimdeki varlığı artık yoruyordu. Bir hüküm sürüyordu. Ama güven öyle kolay tamir edilebilen bir şey değildi. İkimizin de aklında *ya sonra*'lar dönüp duruyordu. O, benim onu yeniden terk etmemden korkuyordu. Bense onun bana uyku ilacı vermesinden, arkamdan iş çevirmesinden, benden saklıklarının ağırlığından korkuyordum. Fakat ikimiz de ellerimizi ayırmaya cesaret edemiyorduk.

Şarkıda da denildiği gibi. Ya sonra ama *ne yaparım sonra sonra*

O yüzden şimdide kalmaya ve o anın içinde mutlu olmaya çalışıyordum. Yarın ne getir ne götür, bilinmezdi. Ama o gelene kadar bu günü kalbim ağzımda atmadan yaşamaya alışmam gerekiyordu.

Seher'in odasının önüne geldiğimizde Arza kısa bir an bana baktı ve sonra kapıyı tıklattı. Daha bir saniye geçmeden Seher kapıyı açtı hızlı adımlarla yeniden yerine geçti, kapıyı kapatır kapatmaz konuşmaya başladı:

"Bugün işim başımdan aşkındı. Beni sinir eden adam yüzünden dikkatim dağılmıştı. Biraz oyalanmak için maskeli balodaki dosyaları inceledim." Onu dinliyor muyuz diye bakmak için bize doğru döndüğünde el ele tutuştuğumuzu gördü. Gözleri irileşti. "Siz? Siz artık sevgili misiniz? Oha! Gerçekten mi? Sonunda ya."

Arza elimi yüzüne doğru yaklaştırdı. Islak bir öpücüğü avucumun içine bıraktı. "Evet, öyleyiz, sevgiliyiz," dedi gurur duyar gibi.

İkisinin bu tavrına gülümsedim. "Salaksınız."

Seher serseri bir şekilde sırıttı. "Bu adam ne zamandır seni bulmaya çalışıyor, sana âşık, senin için ölüp bitiyor, haberin var mı? Tam yana geldiğinizde odanın içinden alevler yükseliyordu. Rahatladım gerçekten. Ve tebrik ederim!" deyip ikimize kısaca sarıldı. "Bu konu hakkında epey konuşmak isterdim. Ama şimdi çok önemli bir mevzumuz var."

O yeniden bilgisayarının başına geçince biz de iki yanına geldik. Birkaç gün önce Kağan'ın kim olduğunu bilmediğimiz biriyle görüştüğü o görüntü ekrandaydı.

"Bu adamı hatırlıyorsunuz, değil mi? Görüntü ner değil diye kim olduğunu bulamamıştık." İkimiz de kafa salladık. "Dediğim gibi dosyalara bakarken aniden aklıma bu adamla alakalı bir görüntü düştü. Hem bu adamı ilk defa görmemiştim. Aynı kişiyi başka bir olayı araştırırken de görmüştüm. Hafızam beni yanıltıyor olabilir diye bir bahane bulup içime düşen kurdu araştırmak için apar topar buraya geldim. Ve bam! Onu buldum."

"Kimmiş?" dedim gergin bir sesle.

"Kendi gözlerinle gör."

"Y23" yazan bir dosyaya tıkladı. Oradaki belgelerden birindeki videoyu açtı ve ekranı büyüttü. Burası kalabalık bir konferans salonuydu. Bir sürü insan oradan oraya koşturuyordu.

"Eğitimlik yapan valinin olayı değil mi bu? Müteahhitlerden rüşvet istiyordu. Tam bugün yakalanacakken..."

"Kaçmıştı," diye tamamladım cümlesini. "Ama ne..."

Olayın alakasını sorguladığım anda köşeden gizlice içeri giren o adamı gördüm. Üstünde yine uzun, kaşe bir mont ve kafasında şapka vardı. Muhtemelen akademinin oraya yerleştirdiği kameranın farkındaydı ama onu umursayamıyordu. Çünkü onun yetkinliği bu görüntüleri almaya yetmişti. Gözlüğünü çıkardı ve yer benim ayaklarımın altından kaydı.

Barbar'dı bu.

Amirim bildiğim, kendimden çok güvendiğim adam.

"Hayır!" dedi Arza. İki eliyle kafasını tuttu. "Sıktır! Böyle bir şey olamaz. Bu mümkün olamaz. Barbar'ın ne işi var orada?"

Seher'in sandalyesine tutundum. Herkese dair inancım bir anda yerle bir olmuştu. Dünyanın cehennemin fragmanı olduğunu bir kere daha anlamıştım. Kalbimde bir delik açılmış, insanlığa dair ne varsa sızmıştı.

"Gerçek olamaz bu," diye döküldü kelimeler dudaklarımdan. "Bir hata olmalı. Barbar öyle biri değildir. Değil mi? Bir şey söylesenize. Değildir desenize!"

Seher, "Ben size demiştim. Kimseye güvenmeyin demiştim! Bakın en güvendiğiniz insanın kim olduğuna. Kağan'la görüştü. Neden? Hem de gizli bir şekilde. Bu adam görevde değil miydi? Nasıl geldi buraya?" dedi canımı daha çok acıtarak.

Arza gergin bir şekilde camı açtı. "Seher, bir dur. Zaten darma duman olduk, sen de üstümüze gelme. Mantıklı bir sebebi olduğuna inanmalıyız. Barbar bu. Herkes yapar, o yapmaz."

Yıkılır gibi oturdum. "Onunla konuşmamız gerek. Böyle olmaz. Tüm şüphelerinden, neler olduğundan bahsetmen gerek. Zaten Başkan bir şeyleri araştırdığını biliyor. Eminim Barbar da anlamıştır. O çok zeki bir adam. Konuşmak zorundayız, Arza. Ben bu şekilde devam edemem hayatıma."

"Ama ya..."

"Hiçbir ihtimali tartamam şu an. Akıl sağlığımı kaybedeceğim!" dedim delirmiş gibi. "Artık neyse öğrenelim şunu! Sonra burayı yakmamız gerekiyorsa yakalım. Ama artık bitsin. Zihnim susmuyor. Belki siz aylardır biliyorsunuz diye artık alıştınız. Ben uyku uyuyamıyorum. Sanki her an kusacak gibiyim. Bana ağır geliyor."

Arza hızlı adımlarla yanıma geldi. Elimi tutup beni kaldırdı. "Tamam, gel gidip konuşalım," dedi bir anda.

Seher de ayağa kalktı. "Ne demek gidip konuşalım? Belki bu işin arkasında o var? Hiçbir plan yapmadan onunla konuşamazsınız. Oturun, bunu düşünelim."

"Hiçbir şey ondan önemli değil. Görmüyor musun, ne kadar karmaşa içinde? O bu hâldeyken devam edemem," dedi kestirip atarak. "Odasında mı o? Yoksa dışarıda mı? Konumunu bulabilir misin?"

"Arza..." dedi Seher. *Yapma* der gibi.

"Lütfen, dediğimi yap, Seher. Bu aptal akademinin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ne pahasına olursa olsun."

Seher, Arza'nın gözlerinden ne kadar kararlı olduğunu anladı. İstemese de bilgisayarın başına oturdu.

Ben ise âşık olduğum adama baktım. Bedenim benden bağımsız gibi öne eğildi. Bakışlarım yumuşadı, kaşlarım hafifçe havalandı, iyice ona doğru döndüm. Bir şey söylememe gerek yoktu. Onun gibi bir muhbir tüm bunların minnet duygusunu anlattığını anlayabilirdi.

Yine de, "Teşekkür ederim," dedim. "Bunun bendeki değerini bilemezsin."

"Etme. Sen de senin bendeki değerini bilemezsin. Hem senin için bir şey yapmıyorum. Seni üzgün görünce canı sıkılan kendim için yapıyorum. Win-win yani."

Dikkatimi dağıtma çabası beni gülümsetti.

Seher, "Buradan bir saat uzaklıkta bir restoranda," deyince kafalarımız ona döndü. "Ama şu an görevde. Sizi orada görmekten pek mutlu olmayacaktır. Bunu göze alıp gidin."

"Hallederiz," dedi Arza. Bana bir bakış attı. "Hallederiz hallederiz."

Barbar, hiçbir zaman sahip olmadığım abimdi benim.

Kan bağımız yoktu ama ruhumda bir yer edinmiş, biçimlendiren, yol gösteren bir abiydi. Varoluşu sessiz bir fırtına gibiydi. Gerektiğinde bir baba gibi koruyan, gerektiğinde sırtını yaslayabileceğin bir kaya, zaman zaman ise yanı başında oturup hayatın küçük, çelişkili şakalarına gülüşünü paylaşabileceğin bir arkadaş. Onu tek bir kalıba sokmak imkânsızdı. Ben de bu konuda hiç zorlanmazdım. Sevgim de bir tanımlama değildi, bir yükümlülük ya da etiket değildi. Daha çok akıp giden bir nehrin kıyısına dikilmiş yaşlı bir çınarı seyreder gibi, hayranlıkla ve minnetle bakmaktı.

Yanlış bir hareket yaptığımda dudaklarının arasından çıkan o keskin sözcükleri, azarlayışını, sert mizacıyla yükselen sesini hatırlıyordum. Hepsi birer öğretiydi bana. Çatık kaşlarıyla baktığı anlarda sanki bütün hatalarım, bütün gizli eksiklerim gözlerimin önünde sayılıyordu. Yine de o bakış, beni yerden yere vurmazdı. Aksine, düzelmem için bir ayna tutardı.

Onun azarlaması, bir nefes gibi, keskin ama arındırıcıydı. Yerim değişmezdi. Onun karşısında küçülmezdim. Düşman olamazdım ona. Olsaydım da eğer onunla karşı karşıya gelmem gerekseydi, bunu savaş meydanında yapardım. Onurlu, açık ve hazırlıklı şekilde. Tasımı tarağımı toplar, her şeyi ardımda bırakır, yüzleşmeyi seçerdim.

O bana bildiğim her şeyi öğretmişti. İsimleri, kuralları, suskunluğun içindeki melodileri... Beni biçimlendiren, yontan, sabırla törpüleyen odun ustası gibiydi. Her darbesi düşünülmüş, her kesesi niyetliydi. Şimdilerde olduğum kadın onun eseriydi. Yalnızca davranışlarım, duruşum değil; en küçük korkularım, en göze çarpan cesaret kırıntılarım bile ondan nasipliydi. Onun gönderdiği izler, bana vazgeçilmez bir harita vermişti. O harita sayesinde yolumu bulmuş, kaybolduğumda geri dönmüş, kaldığım yerden devam etmeyi öğrenmiştim.

İnsan, ruhunu görmüş bir adama düşman olur muydu sahi?

Scanned with CamScanner

Onun gözlerinde hayatın kırılma noktalarını, sevinç ve üzüntü, umut kırıntılarını ve pişmanlıkları okurdunuz. Her biri bir satır gibi dizilirdi yüzünde. Böyle bir adamla savaşmayı düşünmek, kendi kanın yaralarını yeniden açmak gibiydi. Onunla hesaplaşmak, onun geçmişinin muhasebesini yapmak demekti.

Ben buna hazır değildim. O yüzden ona karşı tutkum, sevgim daha derindi. Bir tür teşekkür, bir tür teslimiyetti.

Bazen gecenin üstüme çöktüğü anlarda, onun bana öğrettiği küçük ritüelleri, söylediği sözleri, hüznün bile bir düzeni olduğunu anlardım. Bir fincan kahve nasıl doğru kıvama gelirse hayat da öyle. Sabırla, doğru ölçülerle, birkaç damla acıyla pişerdi. Barbar bana bu ölçüleri gizlice öğretmişti. Elimi tutmadan, beni kontrol etmeden, yalnızca varlığıyla yol göstererek. Kimi zaman yalnızca durmayı, sigara dumanının havada dağılışını izleyerek öğrendim. Kimi zaman bir sabah haber vericesine sessizce gülümseyip uzaklaşmasını öğrendim. O gülümsemelerde bile bir ders vardı.

Onun yokluğunda, arada bir kendi içimde bir boşluk hissederdim. O boşluk, bir kitabın unutulmuş bir sayfası gibiydi. Aynı anda zamanda bilirdim ki o sayfayı o yazdı, ben sadece satırları okudum. Ve her ne kadar zaman zaman onunla aynı fikirde olmasam da, onun bana kattığı biçim, düşünce ve cesaret, en mahrem anlarımda bile bana rehberlik ederdi. İnsan ruhunu görmüş bir adama düşman olmak, kendi aynana düşman olmak demekti. Ben ise aynaya bakmayı, kendi suretimi tanımayı onun sayesinde başarmıştım.

"En az senin kadar ben de seviyorum onu. Böyle bir gerçek beni yıkar. Kendini kötü hissetme. Bir sebebi vardır. Ben eminim bunun olduğuna. İkimiz de tanıyoruz onu. Birimiz anlamasa birimiz anlarız."

Arza'nın içimi az da olsa rahatlatan sesine kulak vermeye çalıştım. Ama restoranın içine girdiğimizden olsa gerek içim daha çok karıştı.

Bizi kapıda karşılayan adama iki kişi olduğumuzu söyledik. Bir yer seçerken ben kaşlarımla Barbar'ı işaret ettim.

Oradaydı. Karşısında onun yaşlarında sarışın bir kadın oturuyordu. Kadın alımlı ve güzel görünüyordu. Yanında duran lüks çantadan anladığım kadarıyla oldukça da zengindi. Barbar'ın sırtı bize dönüktü. Sanki varlığımızı hisseder gibi kafasını hafifçe çevirdi. Göz göze gelmedik ama bizi fark ettiğine emindim. Barbar'dı bu, anlardı.

Onların birkaç masa arkasında olan çaprazlarındaki masaya oturduk. Böylelikle göz hizamızdan çıkamayacaktı.

Azra, "Burada olduğumuzu anladı. Tilki gibidir o," dedi, düşüncemi destekleyerek. Menüye bakmadan ikimize de soda limon söyledi. Böyle bir ânı en çok bu giderdi sanırım. "Görüşmesi biter bitmez yanımıza gelir."

Kendimi saklamadım. Gergin bir şekilde parmaklarımla oynamaya başladım.

"Ondan bir an bile şüphelenirsem... Bilmiyorum, sanki işte o anda hayatım tepetaklak olmuş olacak. Akademiden şüphe ederken bile böyle olmadım. Ama Barbar..."

"Ben uzun bir zamandır bu işin peşindeyim. Hiçbir zaman ucu ona dokunan bir şey bulmadım. Eğer bulsaydım sana söylerdim, Azra. Hatta ilk sana söylerdim."

Derin bir nefes aldım. "İçse miydik? Sanki kafam biraz güzel olsa her şey daha kolay olurdu. Bira en azından?"

"Bugün senin günün. Ne istersen kabul. Ama sağlam kafayla konuşmak daha iyi olur derim ben."

"Bir birayla da dağılmayız herhâlde."

Kollarını göğsünde birleştirip utanmaz bir şekilde beni süzdü. "Dağılırsan seve seve toparlarım. Seni kucağımda taşımak onurdur bana."

Yüzümü buruşturdum. "Çok beklersin."

"Çok bekledim. Artık sabrım kalmadı," dedi açık açık. Cevabımı bekleyerek gözlerime kenetlendi.

Boğazımı temizledim. "Bence bir bira içelim biz. En iyisi bir bira."

Gülümsedi. "Bir bira o zaman." Garsonu çağırıp siparişimizi değiştirdi. Üstelemeye devam edeceğini anladım. "Benden kaçmaya devam edemezsin. Biliyorsun, değil mi?"

Ne münasebet dercesine baktım ona. "Senden kaçtığım yok ki."

"Ben daha cümleye başlamadan sen ne demek istediğimi anladın. Açıklama gereği duymayacağım."

Konuyu değiştirmek için kafamı çevirip Barbar'a baktım. Hiçbir değişiklik yoktu. Hâlâ aynı şekilde oturup kadınla konuşuyordu.

Scanned with CamScanner

Saniyeler asırlar gibi geçiyordu. Bir an önce yakalanmazsak, ğum yerde çatlayacakmış gibi hissediyordum.

"Barbar senin araştırmandan haberdar mıydı?" Sorusuyla fasını telefondan kaldırdı. "Şüphelenmiştir bence en azından."

"Bana bir şey söylemedi, sormadı da. Ama eminim bir şey düğünü anlamıştır. Belki böyle bir şeyden hiç haberi yoktur, man *acaba* demediyse şüphesi olmamıştır. Ama onun da düştüyse benim hareketlerimden bir şeyler sezmiştir. Barbar gözü hep açık. Bence onun da bu konuda düşünceleri var. neredeyse eminim. Belki Kağan'la bu yüzden görüşmüştür."

Bundan nefret ederek, "Belki de Kağan'la iş birliği dedim.

Omuz silkti. "O zaman onun da peşinde olduğumuzu Ve buraya neden geldiğimiz konusunda pek çok fikri vardır."

İçim çok bunalmıştı. Kararan ve gürleyen hava bunu daha tırıyordu. Şimşekler gökyüzünde değil, kaburgamdaki her bir arasında çakıyordu sanki. Durmadan en çok güvendiğin şüphe etmek berbat bir hisli. Elim kolum bana ait değilmiş gibi diyordum.

Biralarımız gelince yarısını tek dikişte bitirdim. Arta ğimi bildiğimden bu duruma bir yorum yapmadı.

"Kafanı dağıt biraz. Otelde durumlar nasıl? Sence ne zaman nuçlanır bu olay?" diye sordu.

"Uzak bir zamanda olmasa gerek. Seher içeri sızdığına göre lar ne yaparsa görmüş olacak. İstediğimiz delillere ulaştıktan sonra işin arkasında tamamen kim var öğrenmiş oluruz. Sonrasında çaları ayrı ayrı takip etmemiz gerek ama. Elimizi üstlerinden çekmez özellikle Egemen sapıtacak gibi duruyor."

"Hah, Egemen demişken... Bu çocuk gerçekten problemli. Gün gün çalışanlardan birine *ben görevdeyim* demiş."

"Ne? Neden böyle bir şey söylemiş? Aptal mı bu?"

"Ben de aynı soruyu sordum. *Şakasına söyledim abi, kim inanır buna?* dedi. Kan beynime sıçradı tabii. Bir saat bağırdım buna. Sonunda mum kesildi. Kızların ilgisini mi çekmeye çalışıyor nedir. Niye böyle bir şey söyleme gereği duyarsın ki?"

"İyi bağımlısı herif ya. Gizli görevdeyim ne? Şimdiden kendisini James Bond sanıyor, ahmak." Güler gibi oldum. "Bu olay yüzünden yakalanmayalım çok fena rezil olurduk. Tuna'nın dilinden bir ömür kurtulamazdım artık."

Kaşları çatıldı aniden. "Tuna'yla olayın ne?" dedi direkt. Yüzü düz bir hâl aldı. "Şu *birileriyle görüşüm* dediğin kişilerden mi?"

"Iyy," dedim iğrenir gibi. "Tuna'yla görüşmek mi? Asla! Ondan nefret ediyorum ben."

"Ee, aranızdaki husumetin sebebi ne o zaman?"

"Uzun zaman önce onu bir yarışmada kıl payıyla da olsa yenmiş olmam. O zamandan beri bana düşman kesildi. Normalde de hırslıdır da bu kadar değil. Ama bana karşı gizli bir savaşı var. Ve bunu kimse anlamlandıramıyor. Çocukluk bu yaptığı."

Dikkatle dinliyordu beni. "Ne yapıyor mesela?"

Gıcık hareketlerini hatırlamak bile tüylerimi diken diken etti.

"Aynı ortamda bulunmak zorundaysak beni sinir edecek bir şey söylüyor illaki. Kulaklarımın kepçe olmasıyla dalga geçiyor dolaylı yoldan. Herhangi bir şeyde benden başarılıysa konuyu oraya getiriyor. Giydiğim şeyden tut, ojemin rengine kadar laf sokmaya çalışıyor. Tam bir geri zekâlı. Benimle alıp veremediği ne, hiçbir zaman anlayamadım."

"Sana âşık," dedi.

"Saçmalama," dedim direkt.

"Sana âşık. Ve ben bu durumdan hiç hoşlanmadım," dedi buz gibi bir sesle.

"Bana âşık falan değil. Tuna'dan bahsediyoruz. Âşık olan bir adam böyle yapar mı?"

"Âşık ve karşılık bulamayan bir adam böyle yapar," dedi tükürür gibi. "Normalde çok hırslı değil ama sana karşı öyle, değil mi? Bir ortama girince seninle uğraşıyor, dikkatini bu şekilde de olsa çekmeye çalışıyor. Seninle hep savaş hâlinde çünkü başka bir şekilde iletişimde kalamıyor. Bir ara denemiş olmalı. Sana teklif etmiştir, sen reddetmişsindir. Ondan beri takıntı yapmıştır."

"Böyle bir şey olmadı. Olsa hatırlardım..." dedim ve aklıma gelen gözlerim irileşti. "Yarışmanın kazananı o olsaydı beni yemeğe

götürecekti. Hatta bundan defalarca kez bahsetmişti. Ben [illegible] da... İnanamıyorum gerçekten. Bundan dolayı mı?"

"Aptal herif. Böyle bir taktik olabilir mi? Öz güvenin [illegible] diye ağzının içinden söylendi. "Ama iyi olmuş. Ondan [illegible] sebep olmuş." Bu duruma üzüldüğümü anladı. "Yapma. [illegible] üzülemezsin. Adam yıllarca sana zorbalık yapmış. [illegible] bunu değiştirmez. Sadece benim de ondan nefret etmem [illegible] Allah'tan ona asansörde gözdağı vermiştim. İçime doğmuş [illegible]

"Onun için çok üzücü bir durum. Aşk böyle bir şey [illegible]

"Siktir et onu da," deyip bana doğru yaklaştı. "Nasıl bir [illegible] malı aşk?"

Omuz silktim. "Pek bilmiyorum aslında. Ama [illegible] nını sıkmamalı. *Acaba* dedirtmemeli. Her an kötü bir şey [illegible] telaşıyla tetikte bekletmemeli. Aşk dediğin seni bulutlara [illegible] gezdirmeli. Sevildiğinden emin olmanı sağlamalı, güven [illegible] şatmalı." Beni dikkatle dinliyordu. "En beteri, şüphe [illegible] Sevginden de bir gün gideceğinden de onu üzmeyeceğinden, [illegible] mayacağından, kalbini bile isteye kırmayacağından, güvenin [illegible] lemeyeceğinden şüphe ettirmemeli." Neden bilmiyorum, kahk [illegible] lamıştı. "Hep konuşmak istemelisin mesela onunla. Her an [illegible] olmak, ona temas etmek, onu gülümsetmek için yapmalısın [illegible] nında yokken bile varmış gibi hareket etmelisin. Ne gözünle [illegible] rine bakmalısın ne de kalbinle. Sevmelisin ya, çok sevmelisin [illegible] gerçekten çok seversen bunların hepsini yaparsın zaten."

Dudakları aralandı. Bir şey söyleyecek gibi oldu. Ama [illegible] arkama değdiğinde Barbar'ın yanımıza yaklaştığını anladım. [illegible] zorunda kaldı ve yerinde doğruldu.

Barbar yanımıza gelir gelmez otoriter bir sesle konuşmaya [illegible] ladığında ikimiz de hareket etmeden durduk: "Siz ikiniz burada [illegible] yapıyorsunuz bilmiyorum ama umarım yeterli bir sebebiniz [illegible] İkimize de sert bakışlarından gönderdi. "On dakika sonra [illegible] arka kapısında olun."

Bizim bir şey söylememize fırsat vermeden sert bir rüzgâr [illegible] nımızdan ayrıldı. Ve hiçbir şey olmamış gibi kadının yanına [illegible] ketini giymesine yardımcı oldu. Onda pek sık göremediğimiz [illegible] semesiyle kadına eşlik ederek dışarı çıktı.

Şimdiden getilmeye başlamıştım. Ona, *Sen hain misin?* diye [illegible] mazdım. Bunu yapabileceğini sanmıyordum.

Arza hesabı istedi. Gözleri bendeydi. "Biraz önceki konuşmanın devamını getireceğiz. Ama şimdi şu işi halletmemiz gerek," dedi.

Kalbim, duyacaklarımdan ve ona bakınca göreceklerimden dolayı hızla atmaya başlamıştı. Gerginlikten terleyen ensemdeki soğukluğu hissediyordum.

"Konuşmaya nereden başlayacağız?" diye sordum.

"Bana bırak. Ben nasıl konuşacağımı, ne diyeceğimi biliyorum. Sen sadece gözlemle. Bu işte çok iyisin. En ufak bir mimiğinden doğru söyleyip söylemediğini anlarsın."

Kafamı salladım. O hesabı öderken ben ne olur ne olmaz diye telefonumdan ses kaydını açıp ceketimin cebine koydum.

Arka kapıya geldiğimizde dokuz dakika geçmişti. Barbar bir dakika içinde burada olurdu. Onun asla geç kaldığını görmemiştim.

Ki öyle de oldu. Sokağın başından bize doğru öfkeli adımlarla yürüyordu. Öyle iri yarıydı ki sanki tüm sokağı kaplıyordu. Hızlı yürüdüğünden uzun kaşe montu geriye doğru savruluyordu.

Arza'yla ikimiz sessizdik. Sokakta duyulan tek ses onun ayakkabılarından çıkan sesti.

Daha yanımıza gelir gelmez bizi azarlamaya başladı.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Görevdeyken bu da ne demek oluyor? Aklınızı mı yitirdiniz?!" dedi gür bir sesle.

"Amirim," diyen Arza'yı şiddetle susturdu.

"Ahmaklık bu! Sizden asla beklemeyeceğim bir hareket! Koca görevin içine edebilirdiniz. Hadi biriniz düşünmedi, diğeri de mi akıl edemedi? Bir de eğitin diye size çaylakları gönderdik. Siz eğitilememişsiniz ki!"

Ona baktıkça içimde köpürmeye hazır o kadını durduramıyordum. Herkes yapabilirdi ama o yapamazdı. O ihanet edemezdi.

"Bizi bir..." dedi Arza.

"Ne yeri ne zamanı!" diye bağırdı Barbar. "Siz artık..."

Cümlesini tamamlayamadı çünkü ben de en az onun kadar yüksek sesle bağırdım. Sormazsam içimdeki fırtınayı dindiremeyecektim: "Kağan'la neden görüştün?! Akademiye ihanet mi ediyorsun? Martaval'da her şey yalan mı?!"

...nlete şiddetle kaşıdı.

...ra vermeden almadan Barbar'a bakıyordu. Barbar ...

mış bir şekilde bana.

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedi duyduklarına ...

"İhanet etmek ne demek? Bunu duymamış olayım, ... tanımadınız? Bunun için mi geldiniz buraya?" Bir ... ikimize de hayal kırıklığıyla baktı. "Kağan'la ... biliyorsunuz? Ve bunu ihanete nasıl bağladınız?"

Hiçbir hareketinde, mimiğinde, duruşunda ... duydukları yüzünden kırgın görünüyordu.

Arza yine konuşmaya çalıştı: "Abi, seninle ... Aslında hiçbir şey göründüğü gibi..."

"Sus!" dedi hemen. Etrafa hızlıca baktı. "Burası ... zamanı mı?" Göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Her an ... çıkacakmış gibi kendini tutuyordu. Sert hareketlerle ... nunu çıkardı. Biraz sonra ikimizin de telefonuna ... saat sonra bu attığım konumda olun. Ve umarım ... uyarmama gerek yoktur. O kadar değildir."

İkimizi baştan aşağı süzdü. *Her şey başımıza* der gibi ... Yüzümüze tükürse daha iyi hissederdim.

O geldiği yere gerisin geri giderken biz arkasından ... dan bakıyorduk. Belki de o haklıydı. Biz gerçekten ... rıklığıydık.

Karanlık, izbe bir depodaydık. Buraya gelmemiz ... müştü. Gözlerden uzak, kuş uçmaz kervan geçmez bu ... muştuk çünkü konuşacaklarımızı kimsenin duymasını ...

Barbar şimdi gelmişti. Elleri montunun ceplerinde ... nun içinde esen rüzgârdan korunmak isteyerek ... mıştı. Ve suratı mermer gibiydi. Sanki karşısında ... öyle bakıyordu.

Arza önce boğazını temizledi sonra da bu gergin ... rip konuşmaya başladı: "Aklımız karman çorman ... bir giriş yaptık. Haklısın amirim, oraya gelmemiz doğru ... zor bir durumda bırakabilirdik. Ama öyle çıkmaza ... meden hareket ettik." Barbar gözünü bile kırpmıyordu. "...

...zamandır şüphelerim vardı. Onları araştırmaya başlamıştım. Fark ettiğine eminim."

Cevap bekleyerek bakmasından olsa gerek Barbar, "Devam et," dedi sadece. Bunu da ters bir şekilde söyledi.

"Akademide bir şeyler yanlış gidiyor. Bir olayı araştırırken içime kurt düştü. Ben de o kurdun peşinden gittim. Baktım tek başıma olmuyor. Seher'den yardım aldım. Onunla uzunca bir süre araştırdık. Ama elimizi nereye atsak sonuç alamadık." Bana kısa bir bakış attı. "Azra'nın çalıştığı bir görevde çocuklardan birini merak edip Seher'den yardım istemesiyle taşlar yerine oturmaya başladı."

Hiç beklemeden, "Ayşe mi?" dedi.

"Biliyor muydun? Ne zaman haberin oldu? Neden söylemedin bize?" diye hızlıca konuştum.

"Sana haber vermem gerektiğini bilmiyordum. Kusura bakma," dedi tersleyerek.

Arza, "O zaman haberdar mısın, abi?" diye sorunca Barbar elini yine devam etmesini isteyerek salladı. "Ayşe'den haberdar olunca şüphelerim doğrulanmış oldu. Azra da ekibe dâhil oldu. Ve biz daha dikkatli araştırmaya başladık. Senin Kağan'la konuştuğun maskeli balda biz de vardık. Tabii eminim sen bunu fark etmişsindir. Birkaç yerde S.T. isimli şirkete rastlamıştık. Birkaç görev sonrasında bu şirket ortaya çıkıyordu. Olaylarla bağlantısı olduğunu anlayınca araştırdık ve şirketin açık artırmaya katılacağını öğrendik. Katılım sağlayacak kişiyi görebilme umuduyla gittik ama o iş için ayarladıkları kadından başkasını göremedik. Ki bu da şüphe uyandırdı. Neden bu kadar gizli olmak istesinler ki?"

"Ve Kağan," dedim. Barbar'ın keskin bakışları beni buldu. Onu suçladığım için bana pek sıcak bakmıyordu. "Biz onu birbirimizi bulmak için gittiğimiz akıl hastanesinde görmüştük ilk kez. Beni şüphelendirecek davranışları yüzünden onu araştırmıştık. Hastaneye bizim için geldi, bize oyun oynadı ve gitti. Kağan'ın bu işlerle ilgisi var. Ve sen..."

"Ben ne, Azra?" dedi.

"Ve sen onunla görüşmüşsün," diye tamamladım cümlemi.

Scanned with CamScanner

Kafasını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Bu da beni hain yaptı, öyle mi? Yazık gerçekten. Size *içinizde hep şüphe olsun* demiştim ama bir gün bunun beni bulacağını hiç düşünmemiştim."

"Sence şu an sağlıklı düşünebiliyor muyuz? Evimiz bildiğimiz yerden şüphe ediyoruz ya biz! Bu kolay mı?" dedim kızarak. "Senden şüphelenmenin nasıl hissettirdiğini biliyor musun? Saatlerdir içime oksijen değil, zehir çekiyorum resmen."

"Sen şüphe etmemiş olabilirsin. Ama bu adam etti," deyip Arza'yı gösterdi. "Eğer etmeseydi gelip bana anlatırdı. O, arkadan iş çevirmeyi seçti. Sonra da karşıma geçip bana hesap soruyor!"

Arza savunmaya geçti: "Sana bahsedemedim çünkü emin değildim. Kendi kendimi yedim. Zaten bir süre kendime bile sesli dile getiremedim. Senden şüphe etmedim demiyorum, ettim. Ama bunu bana sen öğrettin. Şimdi beni suçlayamazsın."

"Sen..." dedi Barbar. Ona öfkeyle baktı. "Sen beni hiç tanımamışsın!"

"Yarattığın bu, amirim. Özür dilemem gerekiyorsa dilerim. Ama bunu bana sen öğrettin. Yeri geldiğinde zihnime bile güvenmemem gerektiğini bana söyleyen sendin."

Barbar tükürür gibi, "Ukala," dedi. Bir an sessizleşti. Sonra da, "Haklısın. Sen başına buyruk bir öğrenci olsan da nerede ne yapacağını iyi biliyordun," diye devam etti.

"Ne?" dedim inanamayarak. Bir ona bir diğerine baktım. "Ben şüphe etmedim diye kötü bir öğrenci mi oldum? İnanamıyorum gerçekten. Sırf sana güvendim diye yani? Arza mı aldı tüm krediyi?"

Barbar dudak büzdü. "İki ucu da boklu değnek," deyip ellerini ceplerinden çıkarıp birbirine sürttü. "Çok vaktim yok. Madem artık beni de *ekibe* dâhil etmeyi seçtiniz. Size bildiklerimden bahsedeceğim."

Korkuyla, "Doğru mu yani olanlar? Martaval'da her şey yalan mı?" diye sordum.

"Bırak adam açıklasın," dedi Arza. Gergin bir şekilde Barbar'a bakıyordu.

"Akademinin içinde yolsuzluklar oluyor. Bunlar uzun vadeden beri mi böyle yoksa yeni mi başladı, daha emin değilim. Bir ara siz varken Kesik odaya gelmiş ve bana birkaç belge getirmişti. Hatırladın mı, Arza?" Kafamı aşağı yukarı salladım. Belgelere bakıp çok sinirlendiğini de hatırladım. "O belgelerde gelirlerle giderlerin birbirine tutmadığı gördüm. Ama bir değil iki değildi. Başka şüphelerim de olunca ben de araştırmamı büyütmeye başladım. Bazı bilgilere daha kolay eriştiğimden sizden hızlı ilerlemiş olmalıyım. O şirkete de Kağan'a da çoktan ulaşmıştım. Kağan'ı hastaneye gönderen bendim."

"Ne?" dedik Arza'yla aynı anda.

"Kağan, akademide çalışmıyordu. Ne muhbirdi ne de herhangi bir işi vardı. Ama yönetimden birilerini tanıyordu. Onu saçma sapan görevlerde dışarıdan tutulan figüranların arasında görüyordum. Ama dikkatimi çeken, ona ödenen ücretlerin fahişliği ve asla buna ihtiyacı olmamasıydı. Flying Teknoloji diye bir şirkete sahip ve hisse değerleri çok yüksek. Bu tarz işlere asla ihtiyacı yok. Ben de onu akıl hastanesinde çalıştırmak için izin aldım. Ki hem bu çok kolay oldu hem de Kağan bu işe bodoslama atladı. Bunun sebebi ise Arza'nın şüphelerini fark eden benim gibi başkalarının da olması. Seninle aynı yerde çalışacağını öğrenince onu göndermek hoşlarına gitmiş olmalı. Kağan'ın da."

"Arza'nın araştırdığını düşünüyorlarsa neden onu durdurmuyorlar?" diye sordum.

Barbar güler gibi oldu. "Bir şey bulamayacağına bu kadar eminler çünkü."

"Çünkü burası bize rol yapmayı öğreten bir yer. Onlar ise bu işin kitabını yazan ve o kitaptan milyon dolarlar kaldıran insanlar. Beni sinek kadar bile görmediklerine eminim. Ama seni fark etmişlerdir," dedi Arza, Barbar'a.

Barbar sesli bir nefes verdi. "Beni küçümsüyor oluşunuzdan ikrah geldi," dedi.

Arza, "Hayır hayır, ondan değil. Sen onların gözünde büyük lokmasın. Senin şüphelerin onları korkutur. Ondan öyle söyledim," diye savunmaya geçti.

"Şüphelerim olduğunu bilmiyorlar ki. Büyük lokma olmak bunu da getirir. Karda yürüdüğümü bile belli etmiyorum. Her şey mevzuata uygun ilerliyor. Onların dikkatini çekersem benim fişimi çekerler," dedi.

"Kağan'ın olayı ne?" diyerek konuyu yeniden oraya getirdim.

"İçlerinden birinin oğlu. Ama kimin olduğunu bulamadım. Bulduğumda o kişinin suçlu olduğundan da emin olacağım."

Arza, "Elinde tam bir delil ve suçlu bir kişi var mı?" diye sordu.

Barbar dudaklarını birbirine bastırdı, kafasını sağa sola salladı. "Şüphelerimin arkasından pek çok şey çıkıyor ama net bir yere veya kişiye bağlandı diyemem. Sizin de bulduğunuz S.T. gibi, Kağan gibi, birkaç görevdeki olaylar gibi."

"Her şey yalan olabilir mi? Tüm hayatımız, gayelerimiz, hepsi yalan olabilir mi?"

Sorum ikisinin de yüzüne gölge düşürdü. Sessiz kaldılar. Bu büyük bir felaketin habercisiydi. Kıyamet yakındı ve biz sura üfleyen kişiler olacaktık.

Barbar kolundaki saate baktı. "Benim gitmem gerek. Geç bile kaldım," dedi hızlıca.

Arza, "Ne yapacağız şimdi? Beraber hareket etmemiz daha iyi olmaz mı?" deyince Barbar alayla gülümsedi. "Amirim, özür dilerim, tamam. İlk sana gelmem gerekirdi. Ama sen de bana hiçbir şey çıtlatmamışsın. Sen de en az benim kadar suçlusun öyleyse."

"Ben senin amirinim lan. Ben mi sana geleceğim? Utanmadan bana ne dövmesi yaptıracağını bile sorduğun zamanlar oluyordu. Bunu mu konuşamadın? Giderayak beni yeniden sinirlendirme, Arza."

"Eyvallah, abi," dedi Arza kafasını önüne eğerek.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. İkisi de sadece tartışmak istiyordu belli ki. "Bir plan dâhilinde ilerlemeliyiz. Ben çok gerginim. Ne bulacağımızı bile bilmiyoruz. Yakalanırsak ne olacağını da."

Barbar babacan bir tavırla sırtımı sıvazladı. "Sakin ol. Her şeyin bir çözümü vardır. Bir yolunu bulacağız. Ama bugün değil. Ben sizle yakın zamanda iletişime geçeceğim. O zamana kadar siz sakın bana bu konuda yazmayın." İkimize de ters bir şekilde baktı. "Hatta bana bir süre yazmayın." Montumun yakalarını düzeltip birkaç saniye içinde depodan çıktı. Bizi karmakarışık bir hâlde bıraktı.

Arza'yla göz göze geldik. Sanki içimdeki karanlığı görmüş gibi kolunu omzuma attı, beni kendine doğru çekti. Beraber yürümeye başlamadan önce şakağıma öpücük kondurdu.

"Her şey bittiğinde annenle bir Türk kahvesi içeceğim. Bana senden ve haylazlıklarından bahsedeceğine eminim. İşte, o zaman her şey yoluna girmeye başlayacak."

Doğru ya, annem... Arza'yla birlikte olduğumu duyunca sevinçten ters takla atacak olan annem. Ama her şeyin yalan olduğu ortaya çıkarsa da kızının yok yere öldüğünü öğrenip yıkılacak olan annem.

Scanned with CamScanner

HER İHANET SEVGİYE BAŞLAR

"Her insan öldürür sevdiğini;
kimi bir bakışla, kimi nazik bir sözle."
-Oscar Wilde

Her ihanet sevgiyle başlar.
Her ihanet sevgiyle mi başlar?

Birine ihanet edebilmek için önce onun sevgisini kazanmak gerekir. Kalbini, sırlarını, korkularını teslim alırsın. Sonra bir gün, fark ettirmeden, o kalbi kendi elinle paramparça edersin. Belki farkında olmadan, belki isteyerek. Ama sonuç hep aynıdır. Güvenin küllerinden yükselen bir boşluk, bir sızı, bir sessizlik bekler seni.

Ne garip bir çelişkidir bu. İnsan, en çok sevdiklerinden en derin yaraları alır. Çünkü ihanetin yönü rastgele bir yabancıdan değil, kalbimize dokunmasına izin verdiğimiz ellerden gelir. Her ihanetin kökünde bir sevgi vardır; bir zamanlar gülümseyerek sarıldığın, içini açtığın, güvenle baktığın o kişiye duyulan sevgi. İhanet, sevginin gölgesinde büyür. Sevgi olmasa ihanete de yer kalmazdı zaten.

Sevgi, insanı çıplak bırakır. Savunmasız, kırılgan, korunmasız... Sevdikçe açarsın kendini. Bir daha kimsenin göremeyeceği taraflarını, sadece onun anlayabileceğini düşündüğün yanlarını gösterirsin. Ama işte, o an savunmasız kalırsın. Çünkü sevgi, kalbine anahtarı uzatmaktır. O anahtarla içeri girip seni iyileştirebilir de darmadağın edebilir de.

Okuduğum bir yazıda şöyle diyordu: *"Aşk, sevdiğin kişinin eline dolu bir silah verip ona güvenmektir."*

Ve gerçekten de öyleydi. Her seven, kendi celladını seçer farkında olmadan. O silah bazen bir söz olur, bazen bir suskunluk, bazen bir gidiş. Ama mermiyi kim sıkarsa sıksın, acı hep kalanın kalbinde patlar. Çünkü aşkın içinde daima biraz ölüm, biraz doğum, biraz ihanet gizlidir.

Ve belki de bu yüzden, her sevgi kendi sonunu içinde taşır. Sessiz, sıcak, kaçınılmaz bir şekilde.

Arıza: Adam sana iltifat etmiyor sana yürüyor. Kim bir kokteyl için böyle konuşur? Altı üstü bir içki. Bu kadar abartmaları saçma.
Arıza: Sana diyorum Azra. Telefonuna bakar mısın, güzelim?
Arıza: Hoş, telefonuna bakmazsan bunu da görmeyeceksin.
Arıza: Ben bu herifi boğarım bak demedi deme.

Arza'nın ardı arkası kesilmeyen mesajlarını okurken gülümsememek için zor duruyordum. Onu sevmeyi seçen kalbim, ihanetiyle yüzleşirse ne yapardı, bilmiyordum. Kayıp bir parçamı bulmuşum gibi göğsümün orta yerine rahatlıkla yerleşmişti.

"Dikkatimi dağıtma da işine odaklan. Beni gönderebilirler."

Hızlıca mesaj atıp telefonumu kaldırmadan önce saniyesinde ondan cevap geldi.

Arıza: Umarım gönderirler. Senin burada olman odaklanmama engel oluyor.

Abarttığı konu Birkan'ın yaptığım içkiyi beğenmesi ve beni övmesi değildi. Pehlivan'ın da ona destek vermesiydi. Konu Pehlivan olunca kimse ondan güzel bir söz duymaya alışık değildi. Bu durum da Arza'nın hoşuna gitmiyordu.

Şebnem, "Ben elimden geleni yaparım ama Selma Hanım bu konularda biraz gergin davranıyor, biliyorsunuz," diyordu. Kendisi de oldukça gergin görünüyordu. Saçları elektriklenmiş, kaşımaktan elleri kızarmıştı. "Siz kendisiyle konuşmayı deneseniz?"

Pehlivan, "O zaman seni kovarım," dedi dan diye.

Şebnem bir anda şoke oldu. "N-Nasıl? Hayır, ben öyle demek istemedim," dedi hemen.

Pehlivan umursamazca omuz silkti. "Senin işini ben yapacaksam sana neden ihtiyacım olsun, Şebnem? Hepinizin işini ben yapayım o zaman." Şahin'i işaret etti. "Bu adamın işini yaptığım yetmiyor, bir de seninkilerle ilgileneyim. Size de boşu boşuna tonla para vermemiş olurum. Ulan zaten yarı maaşınızı birine versem amuda kalkarak çalışır. Siz her boka mırın kırın ediyorsunuz."

Şahin bir şey söyleyecek olunca Birkan, "Pehlivan bugün sol tarafından kalkmış belli ki. Üstüne gitmeyelim," dedi.

Arza ayakta hazır olda durarak onları dinliyordu. Kimsenin ona bakmadığından emin olduğu anda bana bakıyor, hatta bazen arsızca

Scanned with CamScanner

göz kırpıyordu. Ben ise bu kadar profesyonel olmasam limon diye ye mağımı kesebilirdim.

Anladığım kadarıyla Selma Yeldar'ın eskiden birlikte olduğu bi riyle ilgili bir problem vardı. Adam ya kadının aklını bulandırıyor y da bir şeyle tehdit ediyordu. Ama sorun her neyse Pehlivan bundan hiç memnun değildi.

"Şu sorunu hemen çözün. Yoksa ben birine çok fena çatacağım," diyerek ayağa kalktı Pehlivan. Cama doğru yürüdü. Bir yandan da ke merinden tutup pantolonunu yukarı doğru çekiyordu. "Şahin, karın nasıl ikna ediyorsan et, bu kadınla ilgilen. Bir de karılarınızın tribü çekeceğim. Tövbe estağfurullah tövbe..."

"Abi, ben karımı nasıl ikna edeyim?" dedi Şahin dehşet içinde Yardım dilenerek Birkan'a baktı. Ama o da *bir şey yapamam* der gibi omuz silkti. "Yemin olsun boşar beni. Kadının namını biliyor. Zaten kıskanç. Bir de Selma Hanım'ın yanında olacağımı öğrensin, delirir."

Selma da Selma'ydı. Simsiyah saçları omuzlarına kadar geliyordu. Dolgun dudaklarında hep kırmızı ruj olurdu. Parfümü daha o içeri girmeden burnunuza dolardı. Vücut hatları çok belirgindi. Bir bakanın bir daha bakacağı cinsten biriydi.

Ama Şahin'in eşi ona güvenmek zorundaydı. Hem güvenmediği adamın neden elini tutmuştu ki? İşiydi bu. Yapmak zorundaydı.

Pehlivan hızla Şahin'e doğru döndü. "Boşan lan, bana ne! Sanki bana sorarak evlendin. Hepinizin aşk hayatıyla mı uğraşacağım ben? Güzin Abla bellediniz beni!"

Bu söylemi beni güldürdü. Keyifle içeri malzeme almaya gidecekken Şebnem'in önerisiyle hareketlerim dondu.

"Arza ilgilensin. Ona güvendiğimizi biliyorum. Hem Selma Hanım geçen geldiğinde onun adını sormuştu bana. Hoşuna gidecektir Arza'yı etrafında görmek."

Şimdiye kadar böyle bir duygu yaşamamış olmalıydım. Böylesine bir kıskançlık hissi bedenimde vuku bulmamıştı. Karnıma şiddetli bir ağrı girmiş, tüylerim diken diken olmuştu.

Şahin'in eşi haklıydı. Ve ben içimden düşünürken bile büyük konuşmamayı öğrenmeliydim.

Arza tok bir sesle, "Nasıl isterseniz," deyince alev saçan gözlerim onu buldu. "Ben seve seve yardımcı olurum."

Nasıl isterseniz?

Seve seve yardımcı olurum?

Hem de Selma'nın ona ilgisi olduğunu öğrendikten sonra?

Birkan güldü. Kollarını iki yana açarak koltuğa yaslandı. "Tabii seve seve yardımcı olursun. Kadın peçetesini atsa sana, bir ömür unutmazsın. Öyle bir kadın Selma."

Damarlarımda kan akmıyordu artık. Kıskançlık akıyordu.

Pehlivan, "Yapabilir mi Arza? Selma bizim için önemli. Ondan gelecek kötü bir eleştiriyi hoş karşılamam. Ve seni sorumlu tutarım, Şahin. Demedi deme," dedi.

Şahin ayağa fırladı. "Hiçbir şey olmaz, abi. Sen bana bırak. Ben Selma Hanım'ı çok iyi tanıyorum. Arza'ya bilmesi gerekenleri öğretirim. Hem ben de otelde olacağım zaten. Bir şey olursa hemen yanlarına giderim."

Pehlivan bara doğru gelirken, "Bir şey olmayacak. Bunu o aklına yaz. Eğer bir şey olursa Şebnem, sen, Arza el ele tutuşup Selena'yı çağırın. Anca o zaman gazabımdan kurtulursunuz," dedi. Arza önce benim gazabımla tanışmazsa tabii. Barın önündeki yüksek tabureye oturup, "Bana bir Türk kahvesi yapar mısın?" dedi.

Kibar bir şekilde gülümsedim. "Paşa likörü yapmamı ister misiniz?"

"O ne? Türk kahvesi mi var içinde?"

"Evet. Bildiğim kadarıyla yapmaya çalıştım. Tarifi kendim revize ettim. Ama size yapmadan önce kendim denedim. Seveceğinizi düşünüyorum." Birkan, Pehlivan'ın yanında bitti. "Size de yapmamı ister misiniz?"

"Olur," dedi hemen. "Ne olduğunu bilmiyorum ama valla elinden zehir olsa içeceğim artık. Bizi o kıvama getirdin."

Kafamı eğerek, "Estağfurullah," dedim.

Göz ucuyla Arzalara baktım. Üçü arkada dip dibe fısır fısır konuşuyorlardı. Arza'yı Selma konusunda bilgilendiriyor olmalıydılar. Sanki onlardan daha fazla şey bilmiyormuş gibi.

Ve Arza asla bana doğru bakmayarak en iyisini yapıyordu.

Ben likörü servis etmeye koyuldum. Pehlivan'ın kahveye düşkünlüğünü bildiğimden likörü önceden hazır etmiştim. Türk kahvesini demlemiş, vanilya özütü, azıcık kakule ve damla sakızı, biraz rakıyla yorumlamıştım. Paşalara layık olduğundan demlenmesi ve hazır

Scanned with CamScanner

olması uzun sürüyordu. Dünyaca ünlü başarılar alan bu likörü yapması pek kolay değildi bu yüzden. İçen kişiler buna layık mıydı, bilmiyorum ama ben şu an tüm şişeyi kafama dikmek istiyordum.

"Selma ne kadar süre otelde kalacak?" diye sordu Birkan. Puro kutusunu çıkarıp bir tane de Pehlivan'a uzattı. "Bu durum bizi de gerecek belli ki. Şu adamdan bahsetmiyor mu hiç? Kimmiş, neyin nesiymiş?"

"Selma'nın ketumluğundan haberin yok herhâlde senin. Ondan canını al, hayatı hakkında bilgi alma," dedi Pehlivan.

Birkan yüzünü buruşturdu. "Bu aralar içimde bir huzursuzluk var. Sanki kötü bir şeyler olacak gibi hissediyorum."

Pehlivan ona yandan bir bakış attı. "Günde iki paket sigara içtiğinden çarpıntını bir bok sanıyor olabilirsin," dedi. Servis ettiğim likörü eline aldı. Önce burnuna yaklaştırıp kokladı, sonra da hafifçe tebessüm etti. Yavaşça içti. "Bu... değişikmiş bayağı. Rakı mı var içinde?"

Kafamı salladım. "Beylerbeyi Göbek kullandım. En iyisi benim nazarımda odur."

Birkan da tadına baktı. "Seninle bir rakı masası yapmamız lazım, Deva. Sen şimdi öyle mezeler seçersin, öyle güzel uydurursun ki..." Bir daha içip bitirdi. "Sana ayrı bir dükkân mı açsak? Çok iyi iş yapar. Sadece benim seni anlattığım arkadaşlarım bile gelse köşeyi döneriz."

"Hadi lan oradan. Deva benim," dedi bir anda Pehlivan. Bu söylemiyle önce Arza'nın sonra da diğer ikisinin de kafası bize doğru döndü. "Senin müptezel arkadaşların çalışanımdan uzak dursun. Sakın kızı partilere falan götüreyim deme." İşaret parmağını bir anda bana doğru uzattı. "Gittiğini duyarsam seni direkt kovarım. Sakın böyle bir şey yapma."

Kaşlarım havalandı. "Aklımdan bile geçirmemiştim," dedim sessizce.

Birkan şaşkın bir şekilde, "Sakin ol lan. Ne oluyor sana?" dedi. Bir bana bir Pehlivan'a baktı. Aramızda bir şey olmasından şüpheleniyordu. "Yemedik çalışanını," dedi iğneler gibi. "Al tepe tepe kullan."

"Ağzından çıkanlara dikkat et," diyen Pehlivan onu dirseğiyle itti. "Kalk, yanımda oturma. Hayvan gibi yayılıyorsun, bana yer kalmıyor."

Birkan ayağa kalktı ama yüzündeki şaşkın ifadeyle bakmaya devam etti. Pehlivan, onun için doldurduğum bardağı da alınca gerisin geri diğerlerinin yanına gitti. Ve gider gitmez ne söylediyse Arza'nın çenesinin kasıldığını gördüm.

Biraz da onun karnına ağrılar girecekti. Ben de *seve seve* çalışıyordum sonuçta.

Pehlivan, likörünü yudumlamaya devam ediyordu. Ben tezgâhı toplarken gözlerini ayırmadan bana bakıyordu.

"Yemek yapmakla aran nasıl?"

Sorusunu beklemiyormuş gibi yaptım. "İçkilerde olduğum kadar başarılı olduğumu söyleyemem ama herkes elimin lezzetli olduğunu söyler," dediğim sırada bir ses duyuldu.

Arza tabiri caizse hayvan gibi öksürüyordu. Ben hariç kimse onun gülüşünü bastırmak için böyle öksürdüğünü anlayamazdı. Söylediğim şey ona komik gelmiş olacak ki ciğerlerinin yırtılmasını dert etmiyordu.

"Ölüyor mu herif?" diyen Birkan, Şahin'e baktı. Şahin sitemle, "Abi, bir doktor bellememiştiniz beni. Ben nereden bileyim? Bir şey manevrası vardı. Valla onu ben yapmam. Hayatta öyle sarılmam."

Arza elini kaldırarak kısık bir sesle, "İyiyim," demeye çalıştı. Fakat hâlâ öksürüyordu.

Gıcık olduğumu belli etmeden, "Su vermemi ister misin, Arza?" diye sordum.

Arza kendine gelmek için derin derin nefesler aldıktan sonra, "Sağ ol, Deva. İyi olur aslında."

Su doldurup götürecekken Pehlivan'ın, "Gelsin kendi alsın," demesiyle durdum. Arza onu duyup bara geldi. Pehlivan bir şey anlamasın diye ona bakmadan suyu uzattım. "Birbirinize isminizle hitap etmeyin. Burası iş yeri," dedi biraz sonra. "Fazla samimiyete gerek yok."

Arza suyu tekte kafasına diker dikmez, "Emredersiniz, efendim," deyip yanımızdan ayrıldı.

Artık bana kafayı taktığını düşündüğüm adam ise hiçbir hareketimi kaçırmadan beni izliyordu. Ya benden şüphelenmişti ya da onu yeteneğimle etkilemiştim. İlk zamanlarda bana uyuz olan adam, şimdilerde böyle davranıyordu. Bir tez daha doğrulanmış olmuştu.

Erkeklerin kalbine giden yol sahiden midelerinden geçiyordu.

Scanned with CamScanner

"Selma Hanım gelince ona servisi sen yap. Hatta yine geçen hazırladığından ayarla şimdiden."

Kafamı salladım sadece. Dağınıklığı topluyordum.

Benim de işime gelirdi. Arza ile neler yaptıklarını görmüş olurdum.

Biraz sonra, "Bundan önce çalıştığın yeri aradım geçen," dedi. Aradığı kişi akademide bu işle ilgilenen kişiydi. Hepimiz referans olarak belli numaraları verirdik. "Senden övgüyle söz etti. Neden ayrılmıştın oradan?"

"Bazı sebeplerden."

"Ciddi misin ya?" dedi alay eder gibi. "Seninle sohbet etmeye çalışıyorum burada."

Boş bulunmuş gibi, "Neden ki?" dedim.

Kaşları çatıldı. "Keyfimden?" dedi, *ne sorguluyorsun* der gibi.

Gözlerimi doldurdum hemen. "Kusura bakmayın, biraz canım sıkkın. Kedim bu aralar biraz hasta. Onu aklımdan çıkartamıyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı anında. "Yapabileceğim bir şey var mı? Birkan'ın saçma arkadaşlarından biri veteriner. İstersen ona götürelim?"

"Çok naziksiniz ama zaten iyi bir yerde tedavi görüyor. Ama insan üzülüyor işte..."

Tezgâhın üstünde duran elime dokunacağını öngördüm. Fakat elimi çekmedim. Aksi durumda yanlış anlayabilir, hatta bu kanına dokunursa beni kovabilirdi. Bu da görevi tehlikeye sokardı.

Elini elimin üstüne koydu. Gözlerini kısarak gözlerime baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

Söylediğinde içtendi. Bunun altında farklı bir şey yatmıyordu.

Bir eline bir ona baktım. Utanmış gibi bakışlarımı kaçırdım. "Teşekkür ederim," dedim mırıldanarak. O elimi hafifçe sıkıp bırakınca ben apar topar soğuk hava deposuna kaçtım.

İçeri girer girmez telefonum titredi. Arza'nın mesaj attığına yüzde yüz emindim. Ki öyle de olmuştu. Anlayana çok net bir anlam içeren bir mesajdı bu. Edebî pek çok anlamı vardı ve özgündü. Üstüne düşünülse tez bile yazılırdı.

Arıza: Ben bu herifin elini bir tarafına sokarım.

Çocuğum olsun isteseydim çocuk yapardım. İstemediysem bana bir anda altı tane çocuk verilmesi etik değildi. Başımda yüzlerce dert varken hem de.

Seher akademiyi mi araştırsın, kendi işleriyle mi uğraşsın, oteldeki kayıtları mı izlesin derken bin parçaya bölünmüştü. Ondan bu aralar kayda değer bir şey öğrenememiştik.

Barbar'ın ise o görüşmenin üstünden neredeyse bir hafta geçmesine rağmen hiç ses çıkmamıştı.

Stresten hiçbir şey yiyemiyor, kilo veriyordum. Ama kendimden önce düşünmem gereken çaylaklar vardı.

Maalesef ki.

"Şimdi nereden çıktı bu yemek?" diyerek Arza'ya baktım. İlk defa onun arabasına biniyordum. Benimkinden oldukça temizdi. Hatta sıfır bir araba gibiydi. "Sanki onlarca işimiz yok gibi bir de çocukların mı gönlünü yapacağız?"

Arza trafikten dolayı ilerleyemeyince durdu ve bana doğru hafifçe döndü. Benim aksime bakışları yumuşaktı. Sağ elini uzatıp yanağımı usulca okşadı.

"İstersen kaçırayım seni. Gitmek zorunda değiliz. Bir bahane bulurum," dedi. Kafamı onun avucuna doğru bıraktım. "Yüzün küçücük kalmış."

"Yine mi aynı konu?" diyerek bıkmış bir nefes verdim.

"Evet. Bu konu, seninle görüşememiz konu. Biz konu. Konu savrulman," dedi kızarak. Ondan uzaklaştım ve ne dediğini anlamaya çalışarak baktım. "Bilmezlikten gelme, Azra. Ağzına tek lokma koyduğunu görmüyorum. Hep dalgınsın, kafan yerinde değil. Artık seni buldum, mutlu olacağız dediğim noktada seninle görüşemiyorum. Şu dünya hayatından pek fazla beklentim yok. Sevdiğim kadınla uyumak istiyorum sadece. Bazen öyle davranıyorsun ki sanki o konuşmalar hiç yaşanmadı, sanki biz birlikte değiliz, sanki hepsi benim hayalimdi."

"Bunu sormamı bekliyormuşsun belli ki..." dedim hayretler içerisinde. O ise üzgün bir şekilde bakmaya devam etti.

"Benim de derdim bir değil."

"Haklısın ama ikimiz aynı insanlar değiliz. Sen benim yaşadıklarımı aylar önce yaşadın. Bunu kabullenip hayatına devam ettin. Ben hepsiyle birden yüzleştim. Seni başka biri sandım, korktum, kaçmak

Scanned with CamScanner

O anı tarif etmek mümkün değildi. Kalbim göğsümden taşacak gibiydi. Eğer o an gözlük takmasaydım, gözlerimdeki şaşkınlığı, o çocuksu sevinci, o ürkek hayranlığı görürdü. Titreyen ellerimi saklamaya çalışmıştım. Onu ilk kez gerçekten bulmanın ağırlığıyla bayılacak gibi hissetmiştim. Yıllarca kelimelerden tanıdığım bir kalp, nihayet karşımdaydı.

Hayalimdeki kadın gibi değildi. Çünkü hayalimde onu hiç canlandıramamıştım. O hayatıma girdiği an, bütün kıstaslar yok olmuştu. Ne saç rengi ne boyu ne ellerinin biçimi, hiçbirinin önemi kalmamıştı. Çünkü artık güzelliğin ölçüsü oydu.

Onu bilmeden sevmiş, görmeden özlemiş, tanımadan tanımıştım. O benim için bir yüz değil, bir ruhtu. Birkaç kelimeyle yüreğe dokunmanın ne olduğunu öğreten kadındı. Aklıma düşünce bile içimde tuhaf bir dinginlik olurdu. Sanki dünya biraz yavaşlar, sanki herkes susar, sadece onun sesi yankılanırdı içimde.

Dünyadaki bütün kadınlar bir yanaydı, o bir yanaydı. Ve ben o yana ait olmanın ne demek olduğunu ancak onunla öğrendim.

Onu tanımamak, onu tanımanın bir parçasıymış meğer. Yüzünü bilmeden, kalbine dokunmanın en saf hâliydi bu. Belki de en gerçek sevgi, tanımadığın bir yüzü sonsuza dek unutamamaktır.

Ona baktıkça insanların acımasızlığından saklamak istiyordum onu. Ne kadar güçlü bir kadın olursa olsun, öğreneceği gerçeklerin altında ezileceğini bildiğimden bulutların arasına gizlemek istiyordum. Orada ona hiç kimse ulaşamazdı. Kimsenin pis elleri, dokunmaya kıyamadığım ellerini tutamazdı. Bir Allah'ın kulu ona yan gözle bakamazdı.

Şimdi yanımdaydı. Ellerini tutuyordum. Bir zamanlar yalnızca kelimelerden tanıdığım o elleri şimdi tenimdeydi.

Hayalimde bile böylesine güzel gözler çizememiştim kendime. Onunla göz göze gelmek, bütün dualarımın aynı anda kabul olması gibiydi. Mucize kelimesi eksik kalırdı bu karşılaşmanın yanında. Bu, mucizeden de öte bir şeydi. Sanki ilahi bir el, hayatımın gidişatına dokunmuş, beni onun yanına yönlendirmişti. Kutsanmış gibiydim. Sadece kendim değil, sanki tüm insanlık affedilmiş gibi hissediyordum.

Gülümsediğinde göz kenarlarında beliren çizgileri sayabiliyordum. Aynı anda her şeyi yemezse iştahının kapanacağını, tedirgin

...stedim, sana karşı durdum." Eli boynumu buldu ve beni kendine doğru çekip alnıma küçük bir öpücük kondurdu. İçimi ısıtan öpücüğü onun haklı olduğu gerçeğiyle yüzleşmemi de sağladı. O ilerlemeye başlarken, "Düzelteceğim," dedim. "Bugünden itibaren hakkımız olan aşkı yaşamamıza izin vereceğim. Söz."

"Âşıksın yani bana?"

"Âşığım yani sana. Hatta senin bana olduğundan daha çok."

Kafasını şiddetle sağa sola salladı. "Asla. Asla benim seni sevdiğim kadar beni sevemezsin. Çıkar bunu aklından."

"Bir kere..." diye başladım cümleme. Onunla bu konuda tartışmak için bütün argümanlarımı sunmaya hazırladım kendimi. Bu, dünyanın en güzel tartışmasıydı.

ARZA TALAN

Ondan başka bir kadın tanımamıştım. Aslında, en başında onu da tanımamıştım. Ne yüzünü bilirdim ne sesini ne de adını. Ama yazdığı her kelime, her satır, her nefes kadar gerçek cümle... Hepsi içime işlemişti. Bana ait olmayan bir dünyadan gelip kalbimin tam ortasına yerleşmişti. Yüzünü görememiştim ama kalbini görmüştüm onun. Ve bu, bana bir ömür yeterdi.

Bir tek gözündeki lekeyi biliyordum. Kendisinin bile unutmuş olduğu bir yerlerde, bir notun kenarına değmişti o lekeden bahsederken. Okuduğu bir romandaki kadının güzellik ölçülerine sığamamasına içerlemesini eleştiriyordu. "Bir kadın güzellikten ibaret olmamalı," diyordu. Küçük bir cümleydi belki ama ben o cümlede koca bir insanı görmüştüm. O da gözündeki lekeyi umursamıyordu. Ne güzel bir umursamazlıktı bu. Kendinden razı olmanın, dünyaya meydan okumanın en zarif hâliydi.

Ah, o leke...

Yıllar boyunca gördüğüm her kadının gözlerine baktım. Sadece gözlerine. O lekeyi aradım durdum. O leke yoksa, ben de yoktum. Bir kadının gözünde o leke yoksa, bir daha dönüp bakamazdım. Sanki o küçük nokta, evrenin bana verdiği bir işaretti; kaybolmuş ruhların içinde onun ruhunu tanımam için.

Ve bir gün hastanede gördüm onu. Bütün arayışlarımın sonuymuş gibi, bütün eksiklerim bir anda tamamlanmış gibi.

Scanned with CamScanner

olduğunda dudaklarının nasıl titrediğini, sinirlendiğinde ellerinin nasıl kontrolsüzce kıvrıldığını biliyordum. Artık sadece ona bakmıyor, onu anlıyordum. Her hâlini, her nefesini, her korkusunu, her susuşunu. Yaşadığı her âna şahit olabilmek, dünyadaki hiçbir iyiliğin bana kazandıramayacağı kadar büyük bir ödüldü. Bu kadar güzelliği hak etmiş olabileceğime hâlâ inanamıyordum. Bu öyle bir lütuftu ki tüm insanlık böyle bir şeyi yaşamamı sağlayacak kadar iyilik işlemiş olmalıydı.

Ona baktığımda bazen, aslında ona değil de onsuz geçen yıllara bakıyordum. O yıllara, ondan habersiz nefes almış hâlime acıyordum. O yokken de yaşadım sanan o eski ben... ne kadar zavallıymış. Çünkü onu tanımadan yaşamak, hayatta kalmanın bir biçimiydi yalnızca, yaşamak değildi.

Onu sevmek bambaşkaydı.

Bir kuşun yuvadan kendini ilk kez bırakması gibiydi; korkutucu, özgür, delicesine güzel. Bir tohumun toprağı yaran o ilk anı, bir bebeğin dünyaya attığı ilk çığlığı, bir yağmurun gökyüzüne düşmesini, bir sabahın sessizce aydınlanmasını andırıyordu. Tüm mutluluklar, kalbimin tam ortasında birleşiyordu onunla. Bazen kalbimin içinde çiçekler açıyor, bazen yıldızlar parlıyordu. Her bakışı yeni bir evren yaratıyordu içimde.

Ama onun beni sevmesi...

İşte bu, kelimelerin yetmediği, alfabenin kifayetsiz kaldığı yerdi. Hiçbir şairin yazamadığı, hiçbir şarkıcının sesine sığdıramadığı o cümleydi.

"O, beni seviyor."

Bunu tarif etmeye kalksam, dünyanın en güzel anlarını birleştirmem gerekirdi. Bir annenin çocuğunu ilk kez kucağına alışını, bir insanın ölümden dönmesini, karanlığın içinden doğan sabahı anlatmam gerekirdi. O anlarda bile eksik kalırdı hissettiklerim. Çünkü o sevgi kara bulutun ne demek olduğunu bilmezdi. İçindeyken kalbin taşacak gibi olurdu, göğsün daralır ama huzurdan, fazla mutluluktan. Kalbin yarılır da içinden çıkan o bembeyaz ışık tüm evreni aydınlatır gibi hissederdin.

Gülüyordu şimdi. Onu sinir eden Egemen'in yaptığı espriye gülmek istemese de kendini tutamıyor ve içimde gökkuşakları açtıran bir kahkaha sunuyordu.

Ve dünya bunca kötülüğe rağmen yaşanabilir bir yer oluyordu.

"Yani anlayacağınız kızı öyle bir etkiledim ki o an ne istersem yapacak gibiydi," diyordu Egemen.

Bu piçte kadınların sevdiği bir şeyler vardı. Çevresindeki kadınları hemen etkisi altına alıyordu. Azra'yı bile.

"Abartma ya," dedi Berat. Egemen'in etkisine sinir olduğu belli oluyordu. "Kız dediğin neredeyse elli yaşında kadındı. O herhangi bir canlıdan da etkilenirdi."

Egemen savunmaya geçmeden, "Neyse beyler, sizin boş muhabbetlerinize ara verelim biraz," dedim. Azra'nın masanın altından tuttuğum elini daha sıkı kavradım. "Bugün burada iki haftadır hatasız, dikkat çekmeden otelde çalışan sizler için buluştuk. Bu bir kutlama yemeği. Sizi motive etmesini umuyoruz."

"Ve şimdiye kadar ne aşamaya geldiğimiz hakkında konuşalım istedik," dedi Azra. Eğlenceyi bile işe dönüştürmek zorundaydı. Beyni böyle çalışıyordu.

"Ne zaman son bulacağını da öğrenmiş oluruz, değil mi?" diye soran tabii ki Alin'di. Azra'nın çaylağıydı, onun kadar hırslı olması tabii ki normaldi. "Bir an önce yeni göreve geçmek istiyorum da... Hem burada çok etkili olamıyormuşum gibi geliyor."

Azra diğerlerinin yüzünde de aynı ifadeyi görünce hemen konuşmaya başladı: "Bu görev bilerek seçildi. Hem hepimizin bir rolü olabilsin diye hem de ilk saha göreviniz komplike olmasın diye. Otelde büyük sorumluluk Arza'yla bende. Çünkü biz bu sorumluluğu alabilecek konumdayız. Ama siz değilsiniz. Oteldeki olayları zaten biliyorduk. Yapmamız gereken sadece kanıt toplamak. Ve size uygun bir çalışma ortamı yaratmak. Onun haricinde sizden ekstra bir beklentimiz yok."

"İlk heyecanınızı atın yeterli," diye destekledim onu. "Sonrasında tek başınıza olacaksınız. Aslına bakarsanız bugünlerin tadını çıkartın. Sizi uzaktan izlemek dışında oyununuza karışmayacağız. Bocalamak için son şanslarınız bunlar."

Gülerek, "Sağ ol abi, daha çok gerdin bizi," dedi Evren.

Scanned with CamScanner

Umut Can, "Ben çok sevdim ya. Hep *nasıl olur acaba* diye düşünüp düğümüz olayı yaşıyoruz. Başka biri gibi davranmak beklediğimiz daha heyecanlı," dediğinde birkaçı da onu destekledi.

Azra gülümsedi bu anda. Ve ben diğerlerinin yanında onu uzun uzun izlememek için kafamı başka yöne çevirmek zorunda kaldım.

"Benim ilk görevim zorluydu. Alt katında kumarhane olan bir markette görev almıştım. Normalde görseniz yolunuzu değiştireceğiniz insanlarla çalışıyordum. Pek hoş anılarım yok oraya dair," dediğinde nedense gerildim. Onun kötü bir deneyim yaşamasına engel olamamış olmak canımı sıktı. "Ama sizinkinin güzel geçiyor olmasına sevindim. Bunu hiç unutamayacaksınız."

Kadehler havaya kalktı. "Martaval'a!" dedi çömezler.

Azra'yla ikimiz sessiz kaldık. Ve bu durumun onu üzdüğünü gördüm.

"İçkilerinin methi aşağılara kadar geldi," dedi Berat. "Mutfaktaki Pehlivan'ın ne kadar mutlu olduğundan bahsedip duruyor. Onların her yaptığını eleştirmeye biraz ara verince hepsi sana dua eder oldu."

"Bence tüm otel sana duacı. Adamın yüzüne kan geldi resmen," diyen Gökçe, Azra'ya imalı bir şekilde baktı. Düşündüğüm şey miydi bu bakışın altında yatan anlam? "Adamın içkilerden çok, başka şeyden hoşlandığı konuşuluyor..."

Azra bunu reddeder sanırken, "İşimi layığıyla yapmaya çalışıyorum sadece," dedi.

"Adam gerçekten sana vuruldu yani," dedi Egemen. Dizine birkaç defa vurdu. "Müthiş bir olay! İlişki yaşamanıza müsaade var mı?"

"Höst!" dedim. Vurguyla söylemek istemiştim ama biraz da bağırmış olmalıydım. Birkaç masadaki bakışlar bize döndü. Çaylaklar bana garip bir ifadeyle bakıyordu. Her ne kadar çömez olsalar da hepsi yetenekli çocuklardı. Onlardan bir şey gizlemek, sıradan insanlardan gizlemek kadar kolay değildi. "Bizim ne iş yaptığımızdan haberin yok herhâlde, Egemen? Ne demek ilişki yaşamak? Bu, kimliğini afişe etmek demek!"

Egemen, "Abi, görev icabı demek istemiştim..." dedi.

"Görev icabıysa bu en başından belli olur. Yapacakların, yapamayacakların, aklından dahi geçirmeyeceklerin olur. Konu ne olursa olsun rolün her şeyin üstünde," dedim tekdüze bir sesle. Biramdan içtim. "Bu görevde öyle bir şey olamaz. Hepiniz için geçerli bu. Zaten çok fazla işimiz kalmadı."

"Kamera odasından bir şey çıktı mı?" diye sordu Gökçe.

"Daha net bir şey yok," dedi Azra.

İştahsızdı. Etinden bir parça almış, başka da dokunmamıştı.

Onu ellerimle beslediğim, her gün yemek yaptığım mahalle günlerini özlüyordum. O zamanlarda hep gözümün önündeydi ve her şey çok kolaydı.

"Peki Selma? O iş sendeymiş, abi. Üstesinden gelirsin artık..." dedi Egemen.

Yine imalı ve saçma sapan bir şekilde konuşuyordu. Böyle gevşek bir herif nasıl tüm sınavları başarıyla geçmişti, hayret ediyordum.

Göz ucuyla Azra'ya baktım. Cevabımı beklerken dudağının kenarını ısırıyordu. Ve sanırım bilerek tırnaklarını avuç içime bastırıyordu. Kıskanıyordu yani beni. Bu ilkel duygu çok hoşuma gidiyordu.

"Yarın geliyor. Yanında olacağım hep. Bakalım neler öğreneceğiz," dediğimde erkekler -hayvanlar- ses çıkardı.

Berat, "Abi, senin yerinde olmak isterdim valla," derken Umut Can, "Sadece kadının arabasının kapısını açtım ama üç gün rüyama girdi," dedi.

Gökçe burun kıvırdı hemen. "Şu kadını gözünüzde o kadar büyütüyorsunuz ki! Normal bir insan işte."

Egemen, "Sen hangi normal insanda öyle bir fizik gördün?" dedi.

"Kadın annen yaşında, Egemen! Annen!" dedi Alin.

"Milf yani..." dedi Egemen. "Böyle düşününce daha da hoşuma gitti."

Kızlar onlara iğrenir gibi bakarken Azra bana bakıyordu. "Sen ne düşünüyorsun bu konuda?" diye sordu. Anlamamış gibi baktım ona. "Selma konusunda. Sence de güzel mi?"

"Doğruyu söylemezsen çarpılırsın, abi. Yaradan'a hakaret olur bu," dedi Evren.

Hepsi benden bir cevap bekliyordu. Azra ise ölüm fermanımı imzalamak ister gibi bakıyordu. Ona olan aşkımdan haberi yoktu tabii. Benim için dünyadaki tek kadın oydu. Onu görmemişken bile bu

Scanned with CamScanner

böyleydi. Şimdi Selma kimdi? Bir kere dönüp bakmamıştım bile. Ki baksam dahi ilgimi çekemezdi.

Ama onun böyle kıskanması hoşuma gidiyordu. Pehlivan'ı onun yanında gördüğümde ben de böyle oluyordum. Tek farkı, ben Pehlivan'ı çıplak ellerimle öldürmek istiyordum.

"Hoş bir kadın. Ama benim güzellik algıma hitap etmiyor," dediğimde erkekler yine absürt sesler çıkartmaya başladı. "Abartmayın, oğlum. Kadın sanki dünya güzeli." Hayvan Egemen kızlar görmeden eliyle büyük bir kalça hareketi yaptı. "Öküzleşme lan. Herhangi biri işte."

"Ona *herhangi biri* diyorsan senin beğendiğin kadını görmek isterim, abi," dedi Umut Can.

Başparmağımla Azra'nın elini okşadım. Ona bakmadım ama o anladı.

Biraz sonra, "Kadını objeleştirmeyin," dedi Azra. "Kimse *çirkin bir kadın* demiyor. Ama farkına varmanızı isterim ki bu bir iş. Görev gereği ne yapılması gerekirse o yapılacak. Daha fazlasını görürsem o kişiyle ciddi problemlerim olur."

Gözdağı verdiği gruptaki erkekler değildi, bendim.

Ve bu durum beni germek yerine keyfimi yerime getirdi.

Garsona seslendim: "Bakar mısınız? Hepimize ikişer tane tekila alabilir miyiz? Benden olsun."

Azra elimi yavaşça bırakıp bana yandan ters bir bakış attı.

Ne yapmıştım şimdi? Kötü bir şey mi söylemiştim?

Dünya üzerindeki her canlının, hayvanların bile ne düşündüğünü anlayabilirdim ama bu kadınınınkini anlamakta zorlanıyordum. Sanki zihin okumak gibi doğaüstü bir güce sahiptim ama o ruh eşim olduğundan onun düşüncelerini okuyamıyordum.

Tavrını anlamamışım gibi daha da belli etmek için benden uzaklaştı. Ne yapmıştım yahu?

Kızlar lavaboya gitmek için kalkınca o da saçlarını savurarak yanımdan geçti. Diziyle bacağıma da çarptı tabii. Yalnız olsaydık kesin beni döverdi de bu kadın.

Egemen bana doğru yaklaştı. "Abi, sen ciddi miydin?" dedi. *Ne konuda?* der gibi göz kırptım. "Selma konusunda. Kadın sana yaklaşsa yüz vermez misin yani?"

Ensesine sertçe vurdum. "Senin nasıl boktan bir iş ahlakın var lan. Hayvan mısın oğlum sen? Kız tehdit bile etti. Yine de anlamadın mı?"

Diğerleri gülerken o ensesini tuttu. "Acıdı abi ya," dedi suratını buruşturarak. Sonra yeniden sırıttı. "Biz bizeyiz ya. Hadi doğruyu söyle."

"Seni dövecek şimdi. Uzatma bence," dedi Evren.

"Aklı başında biri ol," dedim Egemen'e dik dik bakarak. "Bence arkadaşının uyarısına kulak ver."

Bu sırada tekilalarımız geldi. Hepimiz birer tanesini aldık. Aynı anda ortaya getirip tokuşturduktan sonra tuzu yalayıp tek dikişte içtik. Boğazımız yanınca da limonu ısırdık.

"Keyfim yerine geldi ya," dedi Umut Can. Arkasına yaslanıp iyice yayıldı. "Bugün her şey çok sakin gidiyor. Keyfim tıkırında."

"Ya yapma işte şunu! Yine şom ağzını açma!" dedi Evren. Ona nefret ederek baktı. "Kesin başımıza bir boklar gelecek senin yüzünden."

Umut Can, "Ya siktir git, bir kere oldu," dediğinde diğerleri aynı anda, "Dört!" dedi.

Onlara acıyormuş gibi baktım. "Ben de sizin yaşınızda ve bu kadar aptal olmayı isterdim. Beyniniz o kadar boş ki..."

"Yine bizi övgülerinle yüceltiyorsun, abi," dedi Berat. "Azra ablayla çalışanların böyle olduğunu pek düşünmüyorum. O, *aptal* falan demiyordur."

"Ağzımıza ediyor!" dedi Umut Can. Elini yumruk yapıp dudaklarını kapattı. "Üf! Hem de ne etmek! Keşke *aptal* dese. Öyle şeyler söylüyor ki anca yarısını anlıyorum. O anladığım kısımda da pek iyi şeyler olmuyor. Gözün bile seğirse her an ceza paspasına gönderilebilirsin."

Kahkaha attım. "Ciddi misin? Hiç şaşırmadım."

Evren, "Sadece bir kere, *Hasta gibiyim, yarın rapor alıp işe gitmesem mi?* dedim. Bakın sadece bir kere ve gerçekten hasta gibi hissederken," diye söze başladı. "Bana sekiz paragraflık, sosyal medyada paylaşsam mobbingden günlerce linçleneceği methiyeler düzdü. Ve ben hasta olduğum için defalarca kez özür diledim. Kadın terminatör gibi."

Scanned with CamScanner

Benim terminatörüm.

Umut Can hızlıca, "Evet evet," dedi. "Ben de geçen otelde o yanımdan geçerken sadece gözlerimle selam verdim. Gözlerimle? Anladınız, değil mi? Kimse bundan birbirimizi tanıdığımızı anlayamazdı. Akademiye geldiğimde beni kapıda bekliyordu. Sonrasında olanları anlatırsam benim için ağlarsınız. Bunu size yapamam."

Onun işine olan aşkı, her şeyi kuralına uygun yapmaya çalışmasına bayılıyordum.

Ve ben onu işinden edecek haberi kendisine veren adamdım. Daha da önemlisi işine başlamasına sebep olan kişiyle ilgili gerçekleri de benden öğrenecekti.

Diğer tekilayı da kafama diktim. Bu sefer boğazımın yanmasını umursamadım. Çocuklar muhabbete devam ederken ben onu bir kez daha üzecek olmanın stresine girmiştim.

"Orada bir şey mi oluyor?" diyen Evren beni düşüncelerimin arasından çıkardı. Parmağıyla gösterdiği yere baktım. "Kavga mı var? Baksanıza, herkes oraya toplanmış."

"Lavabonun önü değil mi orası?" diye sorarken çoktan ayağa kalkmıştım bile.

Orada bir büyük kargaşa olduğu belliydi. Önemli olan, kızlarla ilgisi olup olmadığıydı.

Berat, "Gökçe mi o? Doğru mu gördüm?" diye sorarken ben de Azra'yı görür gibi oldum. Ve hiç beklemeden oraya doğru koştum.

Önüme gelene bakmadan itekleyerek kalabalığa doğru hızla ilerledim. İnsanlar daire oluşturmuş, ortada dönen olayı izliyordu. Olay ise kızlar ve birkaç adam arasında geçiyordu.

Daha ne olduğunu bile anlamadan ilk gördüğüm kişiye yumruğu indirmeye hazırlanmıştım ama buna hiç gerek olmadığını fark ettim.

Sırtıma çarpan ve öne atılmaya çalışan Egemenleri iki kolumu açarak durdurdum. Sesim onlara ulaşsın diye, "Karışmayın, durun!" diye bağırdım. "Bırakın kızlar halletsin."

Onlar da karışmamıza gerek olmadığını görünce yan yana dizildik ve kızların gerçek anlamda halletmesini izledik.

Sebebi neydi, bilmiyordum. Umurumda da değildi. Üçü, beş tane adamı haşat edercesine dövüyordu. Haklı sebepleri olmasa Azra böyle kalabalık bir ortamda bu işe girişmezdi. Demek ki bu adamlar hak

edecek bir şey yapmıştı. Onların işi bittiğinde ben de birkaç tane geçirmek isterdim.

"Oha! Oha! Oha!" diyordu Egemen. "O nasıl bir tekmeydi!"

"Gökçe'nin tokadı gördünüz mü? Sanki benim yanağım sızladı," dedi Berat.

Onların abarttığı kadar vardı. Gökçe ve Alin pantolon giydiğinden olsa gerek çok rahat hareket ediyorlardı. Azra'nın da rahat ettiğini söyleyebilirdim ama ondan üç karış uzun adamın suratına tekme atmak için havalanan bacağıyla frikik vermemek için uğraşmıştı. Oldukça hızlı olduğundan başarılı da olmuştu.

Gökçe adamın birini yakasından tutup tokat attıktan sonra saçını savururken diğer adam onu saçından yakalamak üzereydi. Alin bunu fark edip yere savurduğu adamdan uzaklaşıp Gökçe'ye temas edecek adamın koluna dirseğini geçirdi. Bu sırada yumruğunu onun karnına doğru savuran adamı ise Azra durdurdu. Adamın ensesine elinin kenarıyla vururken, onu durdurmak için kolundan yakalayan adamın kolunu kavradı. Tek hamlede ters çevirip adamı yere serdi.

Müzik çalmaya devam ediyordu. Ama insanların sesi o kadar yüksekti ki müziği bastırıyordu.

Olayı izleyenlerden birinin, "Film sahnesi gibi! Hemen paylaşmam lazım bunu," dediğini duydum.

Bir gözüm kızlardayken telefonuma sarıldım. Seher'i şimdiden uyarsam iyi olacaktı. Kız artık ona her mesaj attığımda lanet ediyor olsa da buna mecburdum. Bu görüntüler servis edilse otelde problem çıkabilirdi.

Egemen kolunu omzuma attı. "Azra ablanın havaya bakar mısın? Çizmesini adamla temizledi. Adamla!" Koluna yandan bir bakış atınca hemen çekti. "Pardon, abi."

Kızlar beş adamı da yere serip ayağa kalkamayacak hâle getirdiklerinde, değil herhangi bir darbe almak, nefes nefese bile kalmamışlardı. Göğsüm gururla kabarmadı desem yalan söylemiş olurdum.

Ve Azra'yı ilk defa böyle görmek beni heyecanlandırmıştı. Nabzım onunkinden daha hızlı atıyor olabilirdi. Onu boynundan tutmak ve kızarmış dudaklarıyla buluşmak istiyordum.

Gülerek kızlarla el tokuşturmalarını izledim. Onlara ıslık çalan, alkışlayan kalabalığa hiç de mütevazı olmayan bir şekilde baktılar.

Scanned with CamScanner

Adamları ayaklarıyla iterek yanımıza geldiklerinde Azra'nın dudaklarından dökülen ilk cümle herkesi güldürdü: "Tatlıya mı geçsek artık?"

Ya da ben seni mi yesem?

Berat onları alkışladı. "Harikaydınız!"

"Resmen şov yaptınız," dedi Egemen.

Umut Can heyecanla, "Hepsini kaydettim. Kesinlikle izlemelisiniz," diyordu.

Evren, Alin ona yaklaşınca korkuyormuş gibi kaçtı.

Ve ben de dâhil, kızlara ilgiyle bakan erkeklere karşı gardımızı alıyorduk. Burası şimdiden kurtlar sofrasına dönmüştü.

Azra'yı belinden hafifçe tuttum. Bu tutuş farklı bir anlam çıkarmaya pek müsait değildi. Ama onunla konuşmaya gelmeyi düşünen Y kromozomlu bireylerin önünü kesmeye yeterdi.

Biz daha ne olduğunu konuşmadan güvenlik şefi olduğunu düşündüğüm adam bizi durdurdu.

"Merhaba, rahatsız ediyorum, kusura bakmayın. Problem neydi? Beyefendiler sizi rahatsız mı etmişti?"

Bahsettikleri adamları yerden kaldırmak için on tane adam uğraşıyordu.

"Beyefendiler mi?" dedi Azra tükürür gibi. Güvenlik şefi bir adım geriye çekildi. "O *beyefendi* dediğiniz adam yanından geçerken arkadaşımın kalçasına dokundu. İçeriye kimleri aldığınızdan haberiniz yok!"

Duyduğum şeyle kan beynime sıçradı. Konuşmama gerek yoktu. Kimsenin bir şey demesine izin vermeden yerde yatanlardan birini yakaladım. Birileri beni tutmaya çalıştı ama onları savurdum. Adamı yakasından tutup havaya kaldırdım ve sürükleyerek dışarı doğru götürmeye başladım. Arkamdaki seslerden çocukların da aynısını yaptığını duyabiliyordum.

Adamı dışarı çıkar çıkmaz yere savurduğumda acı içinde inledi. Azra önüme geçmeseydi adamın suratında ayakkabımın izi çıkacaktı. "Biz yeterince ders verdik. Bu kadarı yeter. Bırak, gidelim," dedi.

Bunu kabul edemezdim. Tanıdığım kadınları taciz ettikleri için değil, bir kadını taciz ettikleri için eylemsiz kalamazdım. En azından içimde biriken öfkeyi biraz da olsa atmalıydım. Bunun gibiler sadece bundan anlardı.

"Karışma, Azra. Ben sana karışmadım, sen de bana karışma." Gözlerime bakınca ne kadar kararlı olduğumu gördü ve uzatmadan kenara çekildi.

"Şerefsizler! Nasıl erkeksiniz lan siz!" diye bağırdı Umut Can. İçerideki herkes dışarı çıkıp bizi izlerken ilk darbeyi o atıp içlerinden birinin karnına botunu geçirdi. "Geber, it!"

Ayağımı adamın boynuna bastırdığımda, çaresiz bir şekilde, "Yeter," dedi. "Lütfen durun artık." Ama daha sert bastırdığımdan sesi kesildi. Sadece boğuk bir şekilde bir şeyler dediği anlaşılıyordu.

Bu sırada güvenlikler yanımıza geldi. Yerde yatan adamın burnunu kıran Egemen'i üç kişi tutmaya çalışıyorlardı. "Bırakın onu. Sizin tutmanız gereken biz miyiz?" diye bağırdım. Üçünü hızla savurup Egemen'i kendime doğru çektim. "Sözde nezih bir mekânsınız. Bu yaşanılanın bedeli size de yansıyacak."

"İnsanlar armut mu, seçerek alalım?" dedi takım elbiseli güvenliklerden biri.

Evren, "Her kadın kendini bu kadar savunamaz. Seçerek alamıyorsanız ne bok yemeye bu mekânı açık tutuyorsunuz?!" deyip yakasından yakaladığı adamın kafasına alnını geçirdi.

"Beni tutacağınıza onları tutsaydınız ya lan!" diye bağıran Egemen'i arkama çektim. "Sizin ben şerefinize sokayım!"

Azra yanıma gelip aceleyle, "Polisler iki dakikaya burada olur. Emniyete gitmek istemiyorsak hemen gidelim buradan. İş daha çok büyümesin," dedi.

"Beyler, toplanın gidiyoruz," dedim. Evren'i adamdan ayırmak için epey zorlandım. Güvenlikler bizi durdurmak istese de kimse bu gruba zorla bir şey yaptıramayacağını anladı. Bir koluma Azra'yı diğer koluma Alin'i aldım. Berat, Gökçe'ye sarılmıştı. Diğer üçlü de birbirlerine sataşarak yürüyorlardı. Kızlara baktım. "Sizinle gurur duyuyorum," dedim tüm kalbimle.

Keyfim oldukça yerindeydi. Ta ki sokağın köşesinde bizi izleyen Kağan'ı görene kadar.

Scanned with CamScanner

KİM NE ZAMAN ÖLECEĞİNİ BİLMEK İSTER?

"İnsan öleceğini bilip yine de yaşamaya devam eden tek varlıktır."

Kim ne zaman öleceğini bilmek ister?

Ben isterdim.

Çünkü ben, hayatını satır satır planlayarak yaşayan biriydim. Rutinlerim, listelerim, düzenim... Hepsi bir bütünün parçaları gibi birbirine kenetlenmiş durumdaydı. Sabah hangi saatte uyanacağımı, kahvemi hangi kupayla içeceğimi, hatta hangi düşünceyle güne başlayacağımı bilmek güven veriyordu. Bu yüzden ölüm günümü bilmek de huzur verirdi bana. O tarih, hayatımın son maddesi olurdu yapılacaklar listemde. Tüm tikler atılmış, hiçbir şey yarım kalmamış olurdu.

Korkunç bir kesinlik değildi bu. Aksine, bana tanıdık gelen bir kontrol duygusuydu. Ölümün bile planlanabilir bir şey olduğunu bilmek, yaşama dair en büyük endişemi sustururdu belki.

Ama Arza benim tam tersimdi.

Eğer ölüm gününü öğrense, bir dakika bile düşünmeden dışarı fırlardı. Saate, güne, zamana aldırmazdı. Yarım kalmış işlerini, verilmemiş sözlerini, kimseyi, hiçbir şeyi umursamazdı. Rüzgârın estiği yöne yürür, denize bakıp kahkahalarla güler, saçlarının arasına karışan tuzu hissederdi.

Ve muhtemelen beni de yanında sürüklerdi.

Bir el hareketiyle, bir bakışıyla beni çekip götürürdü oraya, kendi dünyasına, o anın içine. Ben de planlarımı, ajandamı, listelerimi düşürürdüm elimden. Ve nedense buna hiç direnemezdim.

Onunla birlikteyken her şey anlamını yitirirdi. Ne mantığın sesi kalırdı içimde ne de düzenin sınırları. Pervasızdı. Umursamazdı. Ama aynı zamanda tarifsiz bir özgürlük barındırıyordu içinde. Ne yaparsam yapayım, beni yargılamayacağını bilirdim. En deli, en taşkın hâlimle karşısına çıksam bile gözlerinde bir yumuşaklık, bir anlayış olurdu.

Bazen onun bu rahatlığı beni korkuturdu. Çünkü ben, düzeniyle var olan biriydim. Oysa o, düzensizliğin ta kendisiydi. Benim için dünya net çizgilerden ibaretti, onun içinse dağılmış renklerin dansıydı.

Yine de bir şekilde o renkler benim çizgilerimin arasına sızmayı başarmıştı.

Başta korkmuştum ondan. Böyle biriyle yan yana durmanın bile beni dağıtacağını sanmıştım. Ama o, bir anda, hiç fark ettirmeden, yapbozun eksik parçası gibi yerleşmişti hayatıma.

Ve bir sabah fark ettim ki onun getirdiği o kaosun tam ortasında huzur buluyorum.

Gelişigüzel yaşamasına önce şaşırmış, sonra alışmıştım. Hatta sevmeye başlamıştım. Çünkü onun varlığı, bana düzenin içinde de nefes alınabileceğini hatırlatıyordu.

Artık biliyordum. Her planın içinde biraz belirsizlik, her kontrolün içinde biraz teslimiyet olmalıymış.

Ben ömrümün sonuna kadar hangi gün öleceğimi bilmek isterken, Arza bana nasıl yaşanacağını öğretiyordu. Belki de denge buydu. Benim düzenimle onun kaosu arasında kurulan o ince, görünmez bağ.

Belki de ölümün kendisi bile, o bağın içinden geçmeden anlamını bulamayacaktı.

Onu anlatmak istiyordum. Hayatımdaki herkese ondan bahsetmek istiyordum. Çok fazla arkadaşım yoktu. Çevremdeki insanlar işimden dolayı kısıtlıydı. İlişkimizden bahsedeceğim nadir insanlar vardı. Ben de buna en çok sevinecek, hatta sevinçten dört dönecek o kişiyi aradım: annemi.

Son zamanlarda mesajlaşarak iletişim kuruyorduk. Yoğun olduğumu bildiklerinden bunu sorun etmiyorlardı. Alışmışlardı. Yani öyle sanıyordum.

"Alo? Sen misin, Azra? Aman Allah'ım, bu an gerçekten yaşanıyor mu?" diye açtı annem telefonu. Sitem etmeye daha saniyesinde başlamıştı. "Numaramızı sildin sanmıştık. Babana yüz lira borçlandım şimdi..."

Scanned with CamScanner

"Selam, anne," deyip ayaklandım. Konuşurken yatağımda dağ gibi biriken çamaşırları toplamaya karar verdim. "Numaranızı silmiş olsam mesaj atamam, değil mi? Hakkımı yeme."

"Ah, tabii tabii. O mesajların hakkını asla yiyemem," deyip attığım mesajları taklit etmeye başladı. "Günaydın. İyiyim. Ben uyuyorum. Her şey yolunda. Nasılsınız? İyiyim. Yoğunum. Meşgulüm. Müsait değilim. Ben sizi sonra ararım... Sen sonra ararım deyince biz ertesi gün ararsın sanmıştık. Nereden bilelim araya haftalar girecek. Bizim hatamız, lütfen kusura bakma."

Sesli bir nefes verdim. "Azarlaman ne zaman biter? Ona göre..."

"Ona göre ne, ona göre?" dedi kızarak. "Arza oğlum olmasa aklım hep sende kalacak. Allah'tan o var. Yoksa kızımız ne yapıyor, haberimiz olmayacak."

Elimde tişörtüm öylece kalakaldım. Arza birlikte olduğumuzu söylemiş miydi? Yapmazdı böyle bir şey. Yapsaydı bile bana haber verirdi.

"Nasıl yani? Arza sizi mi arıyor? Ne diyor arayıp? Ne zaman arıyor? Bana neden haber vermiyor?"

Annem sinirli bir şekilde güldü. "Hem haber vermiyorsun hem de haber verene laf ediyorsun. Sağ olsun Arza haftada bir defa arayıp sesini bize duyuruyor. Senin iyi olduğundan, yanında olduğundan, bir sorun olmadığından bahsediyor."

"Anne, ben de aynı şeyi yapıyorum. Sanki hiç haber vermiyormuşum gibi davranma."

"Aşk olsun, Azra! Mesajla arama aynı şey mi? Hadi sen iyisin de bizim iyi olduğumuzu nereden biliyorsun? Belki senden gizlediğimiz bir şeyler var. Aramadan, sesimizi duymadan bunu nereden bileceksin?"

Bu pek de hoş olmasa da arada eve gizlice yerleştirdiğim kameralardan onların iyi olduğunu kontrol ediyordum. Özel alanlarına girmiyordum elbette. Sadece güvende olmaları için aldığım bir önlemdi bu. Hiçbir şeyi şansa bırakamazdım. Ama anneme bunu söyleyemezdim.

"Haklısın, özür dilerim," demek zorunda kaldım. "Arza oğlun bir şey olsaydı bana söylerdi ama dert etme. Demek ki bir şey yok," dedim imayla.

Cıkladı. O kadar uzun süre cıkladı ki bir an telefonum bozuldu sanıp ekrana bakmak zorunda kaldım.

"Sen iyice arsız oldun. Artık sana diyecek bir lafım yok. Eşek kadar kızsın. Bir şey de öğretilmez sana bu saatten sonra."

Elimde Arza'nın beni iç çamaşırlarıyla gördüğü andaki sütyen vardı. Aniden heyecanlandım ve karnıma ince bir sızı saplandı. Dün gece beraber uyusaydık eğer beni yine bununla görecekti. Ama o beni odama bırakıp küçük bir öpücük verdikten sonra içeri girmeden gitmişti. *Seninle uyumak istiyorum* diyen o değil miydi? Neden içeri girmemişti ki?

Odamın pis olduğunu mu düşünüyordu? Hâlbuki çarşafları yeni değiştirmiştim. Ya da benim mi davet etmemi beklemişti? İstekli olduğumu belli edememiş miydim?

"Hu hu, Azra? O kadar konuşmuyoruz ki kız muhabbet etmeyi unutmuş," diyen annemin sesiyle kendime geldim.

Yatağa oturdum. "Senin yokmuş ama benim sana diyecek bir lafım var. Babam yanında mı?"

"Dışarıda o. Ne diyeceksin?" derken sesi ciddileşmişti. "Kötü bir haber mi? Ay, kesin öyle. Öyle olmasa sen hayatta aramazdın. Ne oldu? Hemen söyle bekletmeden. Bak çarpıntım nüksetti."

Önce derin bir nefes aldım. Sonra da, "Biz Arza'yla birlikte olduk," dedim. Sonra aniden ne söylediğimi fark ettim. "O anlamda değil! Sevgili olduk yani," diye düzelttim.

Annem bir süre sessiz kaldı. Ben çığlık atmasını, yerlere yatmasını, mahalleyi inletmesini beklerken o sadece, "Tebrik ederim," dedi.

Ağzım açık kaldı. "Arza söyledi, değil mi? İnanmıyorum ya ona! Ben söyleyecektim! Nasıl söyleyebilir?!"

"Dur dur," dedi annem. "Arza oğlum bana bir şey söylemedi. Ben anladım. Zaten anlaşılmayacak gibi de değildi."

"Anne, beni aptal yerine koyma. Bunu nasıl anlayabilirsin?"

"Asıl sen beni aptal yerine koyma. Ben kaç yaşındayım. Haberin var mı senin? Sesi çok neşeli geliyordu bir kere. Aptal bile anlardı bunu. Senden bahsederken benim pasaklı kızımı yerlere göklere koyamıyordu. Seni sevdiği belli oluyordu yani. Bir noktada canına tak edip bu işin olacağını biliyordum sadece."

Omuzlarım düştü. "Heyecanlanırsın sanmıştım..."

"Heyecanlanmadım ama çok mutluyum," dedi neşeyle. Koltuğa oturduğunu ve keyifle uzandığını anladım. "Artık seni dert

Scanned with CamScanner

edinmeyeceğim kendime. Arza oğlum yanında, aklım sende değil. O sana misler gibi bakar."

Kıyafetleri iterek ben de uzandım. "O yüzden aramamamı sorun etmedin. Yoksa sen kaç defa aramış olurdun beni. İkiniz arkamdan iş çevirmişsiniz resmen."

Güldü. "Ne yalan söyleyeyim, çok hoşuma gitti. Ay Azra, bir efendi, bir efendi. Baban yanımda değilse onu ayrı arayıp hâlini hatırını soruyor. Her seferinde, *Bir şeye ihtiyacınız var mı?* der. Bir kere laf arasında markette doğru düzgün domates bulamadığımdan dert yakınmıştım. Ertesi gün bana koli koli domates göndermiş. Çocuk pek bir ince düşünceli."

Yüzümde huzurlu bir gülümseme oluştu. Onu bizim eve domates sipariş verirken hayal ettim. Annemi mutlu ederken ne kadar sevinçli olmalıydı. Ve bunu bana hiç çaktırmazken.

"Babam bu duruma ne diyor?"

"Ne diyecek, canım. O modern bir adamdır, bilirsin. Ablan bizi Adnan'la tanıştırdığında sana nasıl çekindiğini anlatmıştım. Baban onlardan daha heyecanlıydı."

Doğru ya, Adnan abi.

Ablamın ilk ve tek aşkı. Beyaz'ın Siyah'ı. Geride kalan olup ruhu toprak olan adam.

Onunla geçirdiğim anların hiçbirini unutmamıştım. Ama o bizi unutmuştu. Ablamın vefatından sonra onu bir daha görememiştim. Ablamın naaşı toprağa verilir verilmez Adnan abi kaybolmuştu. Akademide de çalışmıyordu artık. Her şeyi bırakıp gitmişti. Onun yokluğuna alışmak için kaçmış olmalı diye düşünmüştüm hep. Anlayış göstersem de bizimle olup aynı acıyı bölüşemediğimiz için kızardım da ona.

Ama o sanki onun suçuymuş gibi yok olmuştu. Akademiye girdikten sonra pek çok kez onu aramayı denemiştim. Hiçbir sonuca ulaşamadığım için bir süredir yapmıyordum bunu. Hatta yıllardır onu anmıyordum bile. Öyle bir çıkmıştı ki hayatımızdan sanki hiç olmamış gibi silinmişti. Abim saymıştım onu. Ama şimdi aradan geçen yıllardan sonra onu görsem zar zor tanırdım.

En az benim kadar ablam da ona içerlenirdi. Biz bir aileydik. Onu da kendimizden sayıp yerini yadırgamasına izin vermezdik. Ablamın

gidişiyle bizi de hayatından silmesi kabul edilebilir değildi. Ona zaman tanımıştım elbette. Acısı azaldığında geri geleceğini düşünmüştüm. Öyle olmamıştı. Belki o da toprak olmuştu ama biz bunu bile bilemiyorduk.

Bu düşünce tüylerimin ürpermesine sebep oldu.

"Onu özlediğimi fark ettim," dedim. Anılarımız düştü aklıma. Beraber dondurma yediğimiz, ablamdan gizli ona sürpriz yaptığımızı sanışımız, bana masal okumaları, küçük bir kız olarak onun heybetini her gördüğümde şaşırmam. "Kim bilir nerede, ne yapıyor. Belki evlenmiştir ha, ne dersin?"

Annem hiç düşünmeden, "Sanmam," dedi kızarak. "Adnan, ablana âşık değil, sevdalıydı. Onun hastalığını öğrendiğinde bile bir saniye sevdasından vazgeçmeyi düşünmemişti. Elleriyle beslerdi kızımı. Saçının bir teli yere düşsün, içi giderdi. O ölmesin diye ölürdü de..."

Sesi titredi annemin. Gözleri de dolmuş olmalıydı. Benim de ondan bir farkım yoktu. Ablamın ölüm yıl dönümüne bir aydan az kalmıştı. Ondandı belki de bu duygu yoğunluğunun nedeni.

"Gelecek ay onun yanında buluşalım. Bu sefer gelincik götürelim. Pek severdi onları," dedim. Onun yaş almış hâlinde elinde kucağında bir buket gelincikle hayal etmeyi denedim, yanında Adnan abiyle, ikisinin de göz kenarları kırışmış bir şekilde. Kendimi zorladım ama başaramadım. "Sen de düşünüyor musun, anne? Yaşıyor olsaydı hayatımız nasıl olurdu, hayal ediyor musun sen de?"

Annemin yutkunduğunu, sonra da burnunu çektiğini duydum. "Ah bir bilsen, Azra. Ah bir bilsen, kızım. Odasına giriyorum her sabah. Sanki o uyumuş gibi havalandırıyorum içeriyi. Ona yakışan bir şey görürsem almadan duramıyorum. Müsriflik yapıyorsun diyorum bazen, kızıyorum kendime. O, ne ona aldığım kazağı giyebilir ne de kolyeleri takabilir. Ama işte..." Konuşamadı bir süre. İkimiz de sessizce gözyaşı döktük. "Evlat acısının tarifi yok. Bunu düşmanım bile yaşasın istemem. Aldığım her nefes ciğerime batıyor. Sen olmasaydın belki de dayanamazdım bu acıya."

Yanaklarımdaki ıslaklığı silip doğruldum. Annemi üzmekten nefret ediyordum. O ağlayınca dünyada mutluluğa dair bir şey kalmamış gibi geliyordu.

Scanned with CamScanner

"İyi ki varım, değil mi?" dedim şımarık bir şekilde. "Ben olmasam hayat çok boktan olurdu, değil mi?"

"Terbiyesiz," dedi gülerek. Burnunu sildi. "Ağzına hiç yakışmıyor böyle şeyler."

"Söz, daha sık arayacağım. Birazdan babamı arar onun da gönlünü alırım."

"Benim gönlümü aldın yani?"

Ona sıkıca sarılmak isterdim. "Seni çok seviyorum, anne. Sen olmasan ne yapardım, bilmiyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum, arsız kızım." Ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Mutfağa geldiğini kahve makinesinin sesinden anladım. "Hadi bana Arza'dan bahset. Nasıl gidiyor? Bir şeyler yaşandı mı?"

"Anne ya!" dedim gülerek. "Biraz önce bana terbiye dersi veriyordun."

"Sus bakayım. Anneden bir şey saklanmaz. Her şeyi tek tek anlat. Baban gelmeden tüm detayları öğrenmek istiyorum."

Saate baktım. Mesai saatime daha vardı. Ben de kendime bir kahve söyledim. Bir yandan odamı toplarken bir yandan da olanları anneme anlatmaya başladım.

Barbar bana şifreli mesaj attığında akademiden çıkmak üzereydim. Mesaiye geç kalmayı umursamadan geri dönüp onun yanına gelmiştim.

Kapısını bir defa tıklatır tıklatmaz, "Gel," dediğinde içeri girdim. Onu pencerenin önünde gergin bir şekilde sigara içerken buldum. "Kapıyı kapat."

"Bir şey mi oldu?" diye sordum beklemeden. Şuraya gelirken beş dakikada bile kafamda milyon tane senaryo kurmuştum. Hemen cevap almam gerekiyordu. "Gelişme mi var?"

Bana dikkatlice baktı. Onu okumak zordu. Ne düşündüğünü anlayamıyordum. Konuşmak mı istiyordu yoksa bir şey mi isteyecekti, emin değildim.

"Burası dinlenmiyor. Ama yine de temkinli konuşacağım." Eliyle oturmamı işaret etti. Kendisi de karşımdaki sandalyeye oturdu. "Gelişmeler var. Ama hepsinden emin olmam lazım. Arza ile yüz yüze gelemedim. Sen tüm detaylara hâkim misin?"

Kafamı *kısmen* der gibi salladım. Bu onu tatmin etmedi.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Benim şüphelerim Arza'nınkiyle aynı olamaz. Onu araştırmaya iten sebebi biliyor musun?" Bilmediğim yerden gelen bu soruya cevabım olmadığını saniyesinde anladı. "Sana söylememesi için sebebi var mı?"

Dudaklarımı büzdüm. "Bunun cevabını ben veremem."

Kafasını aşağı yukarı yavaşça salladı. Bir bilgi vermemiştim ama o sanki bir şeylerin cevabını bulmuş gibiydi.

"Ne zaman konuşabileceğiz?" diye sordum.

"Ayarlamaya çalışıyorum. Siz dikkat çekmemeye bakın," dedi ve ayağa kalktı. Bu *git* demekti.

"Ya her şey tepetaklak olursa. O zaman ne yapacağız?" diye sormadan edemedim.

"Her şeyin bir çözümü vardır," dedi sadece. İçimi rahatlatacak bir şey söylemedi. "Arza'ya bu konuşmadan bahsetme. Biz denk geldiğimizde konuşuruz. Sen şimdi mesaine geç kalma."

Kararsız bir şekilde, "Tamam," deyip selam verdim ve karmakarışık bir hâlde odadan çıktım.

Beni neden çağırmıştı, ne anlamıştı, ne anlatmıştı, hiçbir şey anlamamıştım. Onunla ilgili düşüncelerim giderek çıkmaza sürükleniyordu.

İçimde bir huzursuzluk vardı. Nedenini bilmiyordum. Ama ne zaman böyle bir şey hissetsem devamında hiç iyi şeyler yaşanmazdı.

Otele geldiğimde arabamı otoparka park edip asansöre doğru yürüdüm. Dalgındım. Düşünceler aklımı bulandırıyordu. Biri beni bileğimden tutup -onun hemen Arza olduğunu anladım- boşluğa doğru çektiğinde ona engel olmadım.

Onun kokusunu içime çektim önce. "Ne yapıyorsun?" dedim etrafa bakarak. "Biri görürse neler olur, biliyor musun?"

Beni duvara iyice yasladı. İki elini belime koyup göz kırptı. "Neler olur?" dedi gülümseyerek. Dudağıma hızlı ama etkili bir öpücük kondurdu. "Sevgilimi özledim. Ve merak ettim. Huyun olmamasına rağmen geç kaldın. Bir şey mi oldu?"

Öpücük bana yetmemişti. Yalan söylemek istemiyordum. O yüzden onun etrafı kontrol ettiğine inanarak elimi boynuna yerleştirip kendime doğru çektim. Ve onu öpmeye başladım.

Scanned with CamScanner

Belimdeki elleri sıkılaştı. Beni kendine bastırarak öpüşüme karşılık verdi. İçim gıdıklanıyor, yer ayaklarımın altından kayıyordu. Ayak sesleri duymamıza rağmen asla birbirimizden ayrılamıyor, aksine hiçbir şey umurumuzda değilmiş gibi tutkuyla öpüşüyorduk.

Benden hafifçe uzaklaştı. Nefes nefese, "Beni özlemişsin anlaşılan," dedi. "Bu hoşuma gitti."

Gülümsedim. "Dudakların kızardı. Ben ruj sürerim ama seninki belli olur."

Omuz silkti. "Bir süre lavaboya saklanırım. Hiçbiri bu andan kıymetli olamaz." Saçlarımı omzumdan aşağı attı. "Neden geç kaldın?"

"Haberleri gördün mü? Seher bazılarını gözden kaçırmış olmalı. İyi ki sizin dâhil olduğunuz kısım yok. Yoksa bunu nasıl açıklardık, bilmiyorum."

"Görmez olur muyum? Tüm otel sizin kavganızla çalkalanıyor. Sen bir kılıf bulabildin mi? Pehlivan da izlemiştir kesin. Yarım saat kadar önce geldi. Seni sorgular şimdi," dedi. Yüzünü buruşturdu. "Seninle muhabbet etmek için bahanesi oldu işte."

Gözlerimi kısarak baktım ona. "Selma gelmedi mi? Ne işin var senin burada?"

Yanağımı okşadı. "Daha gelmedi."

"Ha gelseydi, yanıma gelmeyecektin yani?"

"Gelemezdim, güzelim. Onun yanından bir an bile ayrılmamak için görevlendirildim." Dizimi karnına geçirdim. "Ah! Bu biraz sert olmadı mı?" dedi ama gülüyordu. "Şaka yapıyorum. Ben bir yolunu bulur, hep sana gelirim. Şartlar ne olursa olsun. Bunu hiç aklından çıkarma."

Kollarını tuttum, ondan güç almak isteyerek. "Bir şey yaklaşıyor, Arza. Büyük bir fırtına kapıda sanki. Her şeyi yok edip bizi de yutacakmış gibi hissediyorum."

"Bize bir şey olmayacak. Buna izin vermem. Bana güveniyor musun?" Gözlerime bir cevap bekleyerek baktı. Dudağına ıslak bir öpücük bıraktım. Cevabını bu şekilde almış oldu. "O hâlde kendine dert edinmeyi bırak. Yukarı çık ve görevini yap. Ve lütfen şu adama *yüz verme.*"

"Ben mi yüz veriyorum? İşimi yapıyorum sadece."

"Biliyorum ama o sana kafayı taktı." *Nereden biliyorsun* der gibi baktım ona. "Ben de erkeğim. Bir erkeğin bir kadına bakınca neler düşündüğünü bilecek kadar ekmek yedim. O yüzden o herife dikkat et. Eğer bir şey olursa işi falan siktir et. Senden önemli değil."

Kafamı sağa doğru eğdim. "Bu görev, farkında mısın?"

"Farkındayım ama umursamıyorum."

Yanağından makas aldım. "Benimle bir görevde çalışıyorsan onu umursamak zorundasın. Yarım iş, umursanmayan görev, alelade çalışma sevmem."

Geriye doğru çekilip bana hayretler içerisinde baktı. "Senin için umursamayacağımı söylüyorum. Sen de bana böyle mi diyorsun? Sen var ya..." deyip elini enseme doğru götürecek gibi oldu. Ama telefonu çaldı. Ekrandaki isim gitmesi gerektiğini gösteriyor olmalıydı ki suratı asıldı. "Bu burada kalmadı, küçük hanım. Sana o kelimelerin cezasını vereceğim."

Yüzümü buruşturdum, arkamı dönüp saçımı savurdum. Fakat onun böyle bir hareket yapacağını tahmin edemediğimden olduğum yerde kalakaldım.

Kalçama vurdu.

Arza Talan görevin ortasında ulu orta yerde kalçama vurdu.

Hem de sesi tüm otoparkı inletecek bir şekilde.

Sesli bir şekilde yutkundum. Arkamı dönsem orada olmayacağını biliyordum. Çoktan gözden kaybolmuş olmalıydı. Hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ettim. Ama içimde alevler kaynıyordu. Kendimi lavaboya nasıl attığımı bilemedim. Kıpkırmızıydım. Kalçam da aynı şekilde olmalıydı. Göğsüm inip kalkıyordu.

Yüzümü yelledim. "Deli midir nedir ya? Ben de niye bu kadar heyecanlandıysam?" diye kendi kendime mırıldandım. Parmaklarımı dudağıma değdirdim. Hâlâ onu hissediyordum sanki. Vücudumun her yeri alev alev yanıyordu. "Beni de kendine benzetti. Böyle biri miydim ben yahu?"

Lavaboya birinin girdiğini duyunca elimle ağzımı kapattım. Sonra bunu saçma bularak kıkırdadım. Aptal etmişti beni.

Daha buraya gelirken düşüncelerle kafayı yiyordum. Şimdi heyecandan ayaklarım yere değmiyordu. Aşk, insanı böyle yapıyor olmalıydı. Pervasız, tutarsız ve heyecanlı. Ben her ne kadar dengesiz

Scanned with CamScanner

olmaktan nefret etsem de bu hâlim çok hoşuma gitmişti. Hem de oldukça çok.

Lavabodan çıktığımda on dakika geçmişti. Zaten geç kalmıştım, üstüne bir de bu eklenince iyice göze batmış olmalıydım. Ama kendime çekidüzen vermem gerekmişti. Yoksa en aptalı bile yüzüme bakıp neler yaşadığımı anlayabilirdi.

İçeri girdiğimde hepsinin burada olduğunu gördüm. Hararetli bir şey konuşuyorlardı. Beni görünce sohbetleri kesildi. Ve hepsi gözlerini bana dikti.

"Merhaba," dedim mahcup bir sesle. "Kusura bakmayın, geç kaldım. Bir daha asla olmayacak böyle bir şey."

Şebnem imalı ama beğenesini gizlemeden, "Yolda başka birilerini mi patakladın? Ondan mı geciktin?" dediğinde kafamı önüme eğerek gülümsedim.

Kızlarla videomuz trendlerdeydi. Bazı haber kanalları bile paylaşmıştı. Bu durum akademinin hiç hoşuna gitmeyecekti. Ben kızlara mesaj atıp ortak yalanımızı paylaşmıştım ama yine de daha fazla dikkat çekmememiz gerekiyordu. Ve o videonun iki gün sonra tüm platformlardan yok olması. Aksi hâlde yüzlerimiz pek belli olmasa bile insanların hafızalarından zor silinirdik. Bu da diğer görevlerimizde problem yaratırdı.

Pehlivan ayağa kalktı. Ellerini pantolonun ceplerine koyarak bana doğru adımladı. "Vay vay vay. Senden hiç böyle bir performans beklemezdim, Deva. Videoyu kaç defa izledim, bilmiyorum. Biz seni tanımıyormuşuz," derken cümlelerinin altında yatan anlamı jest ve mimiklerinde görebiliyordum.

Gözleri kısıldı. Kaşlarının iç kısmı birbirine yaklaştı, alnı çok hafif kırıştı. Göz temasını kesmeden yalanımı yakalamaya çalıştı. Başı bilinçdışı yana doğru eğildi. Bir şeyleri sorguluyordu. Ellerini ceplerinden çıkarıp göğsünde birleştirdi. Bunu hem kendini koruma hem de mesafe koyma güdüsüyle yaptı.

Benden şüpheleniyor.

"Aslında CV'mde yakın dövüşle ilgilendiğim yazılıydı," dedim, dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ama ben de böyle bir video görsem şaşırırdım. Pek sıradan bir şey değil."

Beni yavaşça, "CV'nde yakın dövüşle ilgilendiğin yazılıydı," diyerek tekrar etti. Bu da şüphelendiğinin bir diğer kanıtıydı. "Aslına bakarsan bana ters gittiğin anda sende bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Ama böyle bir şey beklemiyordum."

"Sizinle çalışırken böyle bir şey yaşamak istemezdim. Ama maalesef bazı olaylar bizden bağımsız gerçekleşti," diye sakince konuştum. Yalan söyleyen biri gibi acele ve tedirgin olamazdım. *Yalan söyleyen herif göz temasından kaçar* ifadesi yaygın olduğundan artık yalancılar bunu yapmamaya başlamıştı. Gerçek yalancılar gereğinden fazla göz teması kuruyordu. Bu yüzden hem temastan kaçındım hem de gözünün içine baktım. "İçlerinden biri Gökçe'yi taciz etti. Buna kayıtsız kalamazdım, orada olsaydınız siz de kayıtsız kalamazdınız."

Onu da olayın içine dâhil ederek duygularını etkiliyordum. Böylelikle istemsiz bir şekilde olaya benim açımdan bakarak beni anlamak zorunda hissediyordu.

Yüzü aniden gerildi. "O zaman iyi yapmışsınız..." diye başladı cümleye. Arkasından onda hiç sırıtmayan küfürler sıraladı.

Bu sırada Şahin, Pehlivan'ın yanına geldi. "Kızları nereden tanıyorsun? Burada mı tanıştınız?" dedi sorgular bir şekilde. Bunu alenen yaptı üstelik. Zaten görevi buydu.

"Alin'le birkaç aydır tanışıyoruz. Yakın dövüş derslerinde denk gele gele arkadaş olduk. Benden küçük olduğu için ablalık duygularım kabardı sanırım."

Olağan bir gündeymiş gibi montumu ve çantamı çıkardım. Önlüğümü giyerken hepsinin bana baktığını biliyor, doğal akışımda hareket etmeye çalışıyordum.

"Gökçe'yle burada tanıştın yani?" diye soran, sessiz olan tek kişi Birkan'dı. "Hemen kaynaşmışsınız..."

Bileğimdeki tokayla saçımı toplamaya koyuldum. "Aslında o akşam kaynaştık. O, Gökçe'yle mai tai eğitimi alırken arkadaş olmuştu. A pardon, sanırım kungfuydu. Her neyse. Ondan hep bahsediyordu. Bir türlü denk gelememiştik. O gün beraber dışarı çıkmayı teklif edince onun burada çalıştığını öğrendim. Ama içime mi doğdu nedir, kızları o gün yalnız bırakmak istemedim," derken bundan hem memnun hem de memnuniyetsiz duruyordum.

Scanned with CamScanner

Pehlivan gözünü bir saniye bile benden ayırmıyordu. "Alin önceden senin çalıştığın yerde çalışmış," dedi. Barın önüne geldi. Aramızda tezgâh vardı ama odunsu parfümünün kokusu genzime dolmuştu. "Beraber mi çalışıyorsunuz her yerde?"

"Yok canım, o kadar da çocuk görmüyorum onu," dedim gülümseyerek. Saçımı toplayıp avucumda biriken telleri çöpe attım. "Alin önceden çalıştığım yerde birkaç aydan fazla çalışamadı. Üniversitede okuduğu için dersleriyle çalışma saatleri çakışıyordu. O yüzden ayrılmak zorunda kaldı. Ona ben önerdim burayı. Laf arasında söylemiştim. Başvurduğunu, işe girince öğrendim. Ama güzel oldu. Çalışkan kızdır aslında da yazılım mühendisliği okumak pek kolay değil."

Bir süre sessizlik oldu. Olası senaryoları önden görüp ona göre şekil alan bir insan olmasaydım ya da Arza gibi gelişine yaşasaydım şu an zor bir durumda kalacaktım. Ama anlattığım her şey onların elindeki bilgilerle doğru orantılı gidiyordu. Yine de şüphe edeceklerine emindim. Fakat bir kanıtları olmayacaktı.

Şahin anlattıklarımı makul bulduğunu belli eden mimiklerinden sonra bar taburesine oturdu. "Biz seni buraya almak yerine Pehlivan Bey'in yakın koruması mı yapsaydık?"

Güldüm bu fikre. Pehlivan'a hızlıca bir bakış attım. Cevabımı merakla bekliyordu.

Birkan, "Uzaktan baksan, *tırnağı kırılır diye sodayı açamaz bu kız* dersin. Ama adamları doğduğuna pişman etti," dediğinde cevap vermeme gerek kalmadı.

Şebnem Ipad'ine bakarak, "İzlerken omuzlarım kabardı, Deva. Kadının gücünü göstermişsin," dedi.

Onlar önümde dururken hazırladığım ananas ve limonu getirip ada çayı yakmaya koyuldum. "Birkaç dersten sonra herkesin yapabileceği bir şey. İsterseniz size kursumu önerebilirim. Sait Hoca işinin ehlidir."

Alayla, "Şebnem mi dövüşecek?" dedi Birkan. "Onun hunharca saldıracağı tek şey makyaj malzemelerinin indirime girmesi olur. Aksi bir durumda değil tekme atmak, koşmaz bile."

Şebnem ona suratını buruşturup işine döndü.

Ada çaylarını ayrı ayrı yakıp dört tane bardağı üstüne kapattım. Şahin alkolsüz içerdi. Diğer üçüne kokteyli hazırlamaya başladım.

Pehlivan da tabureye oturdu. Ben içecekleri doldururken, "Acaba sende daha ne hünerler var?" diye mırıldandı. Arkam dönük olduğu için onu duymazlıktan geldim.

"Selma Hanım otele giriş yaptı," dedi Şebnem. Sonunda dikkatleri başka yöne kayabildi. "Arza onu karşılayıp odasına götürüyor."

Şahin apar topar ayaklandı. "Ben de hoş geldiniz diyeyim. Siz ne zaman gelirsiniz, abi?"

"Önce bir dinlensin. Sonra yanına uğrarız," dedi Birkan. O Şebnem'in yanına geçti ama Pehlivan hâlâ taburede oturuyordu.

"Buyurun," dedim bardağı uzatıp. "Ada çayı yaktığım ananas kokteyli. Umarım seversiniz."

Pehlivan bana baka baka içti. "Biraz ekşi gibi ama beğendim aslında," dedi. Başka bir şey söyleyecek oldu ama ben diğerlerine servis yapmak için bardan çıkınca konuşamadı.

"Afiyet olsun. Ananas ödem atmaya da yardımcı olur," deyip Şebnem'e gülümsedim.

Hemen bardağa uzandı Şebnem. "Sen iyi ki geldin, Deva." Koca bir yudumu midesine indirdi. "Ve efsane olmuş. Paket yapıp eve götürebilir miyim?"

"Dolapta termoslar görmüştüm. Onun içine koyarım."

Elimi tuttu ve hafifçe sıktı. "Sen harikasın. Teşekkür ederim."

"Afiyetle için, rica ederim," deyip yerime geldim. "Biraz daha ister misiniz?" diye sordum Pehlivan'a. Yine hayvan gibi tüm bardağı iki içişte bitirmişti.

Kafasını *olur* der gibi salladı. Sonra da, "Ben de seni paket yapıp eve götürebilir miyim?" dedi.

Dudaklarım hafifçe aralandı. "Nasıl?" dedim çekinerek.

Öylesine söylüyormuş gibi, "Her eve lazımsın," dedi. Arkasına doğru yaslandı. "Evde bir tane senden olsa keyfim paşada olmazdı."

Hayvan oğlu hayvandı.

Bu sözleri bana sivil hayatımda söylese içtiği bütün kokteyllerimi burnundan getirtirdim. Lakin daha fazla göze batmamam gereken bir görevdeydim. Ve ona dokunduğum anda yüz tane adam bir anda buraya yığılırdı.

Utanarak gözlerimi kaçırdım. Bulaşıkları toplamaya başladım. "Çok hoşsunuz ama ben evde biraz çekilmezimdir. Dağınıklıktan,

Scanned with CamScanner

kirden nefret ederim. Ne zaman ev arkadaşı yapsam birkaç güne kalmadan o kişiyle aram bozulur. Nefret ederdiniz yani benden."

Başka bir evrende bunu duyan annem ve Arza gülmekten yerlere yatıyor olmalıydı.

Ciddi ciddi, "Senden asla nefret etmezdim. Baş tacı ederdim," dedi. Ve benden bir cevap beklemeye başladı. Ne istiyordu bu adam? Onunla evlenip fuhuş yuvası evinde çocuklarının annesi olmamı mı? Yavaşça doğruldu. Tazelediğim bardağını eline aldı. "Bugün erken çıkacağım. Akşamüstüne doğru gelir seni alırım. Yemeğe gideriz."

Bu bir davet değil, emirdi sanki. Öyle olmasaydı lafını söyleyip arkasını dönüp gidemezdi.

Avucumda tuttuğum bezi sıkmaktan başka bir şey yapamadım. Adamı daha fazla görmezden gelip reddetsem başka bir şeye yorabilirdi. Mecburen o yemeğe gidecektim.

"Saluman'dan ses yok. Hâlâ ödemeyi yapmadı. Uyarmamızı ister misiniz?" dedi Şebnem. Bahsettiği büyük bir gıda markası olan bir ailenin miras yemeyen tek oğluydu.

Pehlivan, "Bugün akşam Date'e gelsin. Saat dokuz gibi. Orada alayım onun aklını," dedi.

Yani benimle yiyeceği yemek sırasında adamla konuşacaktı. Harika.

"Serhan'ın sekreteri arayıp duruyor beni. Ne baş belası bir adam ya. Aldığımız parayı geri vereceğim neredeyse. Bıktırdı adam kendinden. Ne *anksiyetikmiş* yahu," dedi Birkan. Yine puro yaktığından içerisi anında duman altı oldu.

"Sokacağım onun parasına. Ne kıymetli şeyi varmış. Millet görecek diye delirdi. Şebnem, bizi muhatap etme şununla," dedi Pehlivan. Bakışlarının bana değdiğini hissettim. Ama ben oralı olmadım. "Bugün kafam rahat olsun istiyorum. Kötü bir haber vermeyin bana."

"Hayırdır?" dedi Birkan.

"Hayırı da şeri de bana kalsın," dedi ve ayağa kalktı. "Bugün işimiz çok. Erkenden halledelim. Hadi kalk sen de, yaydın götünü," deyip Birkan'ı ayağıyla dürttü.

İkisi bana hoşça kal deyip çıkarken Pehlivan sadece bakmakla yetindi. Sessizliği bile beni sinir ediyordu. Önden yürüyen göbeğini

yumruklamak istiyordum. Sakin kalmak için müzik açtım. Fakat şu an bir erkeğin sesini duymak istemediğim için onu da kapattım.

"Sanki anlattığım şeyleri bilmiyormuşsun gibi davranma. Sen de biliyorsun hepsini. Bazılarını unutmuş olabilirsin diyeceğim ama senden bahsediyoruz, bu imkânsız."

Seher'in beni reddedişini dinliyordum. Ondan altı üstü Arza ve Selma ne yapıyor diye bakmasını istemiştim. O ise bunu yapamayacağını, yüklediği yazılımın sadece onların hareketlerini görmesini sağladığını, sistem içinde hareket etme imkânının olmadığından bahsetmişti.

"Bunu biliyorum tabii ki. Sen istersen kameralara sızabilirsin. Seni tanımıyor muyum ben?" dedim.

Bıkkın bir nefes verdim. "İkinizin bu tavırlarından bana gına gelmedi desem yalan olur. Ne manyak bir çiftsiniz ya siz."

"Ne? Arza da mı senden bir şey istedi? Ne istedi?" Tuş sesleri duyuyordum. Cevap vermedi. "Seher! Beni duymazdan gelme. Cevap ver ya!"

"Daha ne kadar dinleyeceğim bunları? Sevmeseydin! Birlikte olmasaydın! Öf! Öf! Yeter!" Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "İsimlerinizin böyle olmasından belliydi sizin normal bir çift olmayacağınız. Beyefendi restorana gidecekmişsin ya, onun kamerasına erişmemi istedi. Bir de her şeyi kayda alacakmışım. Ses kaydetmiyorsa da oraya birini gönderecekmişim. Deliliğe bakar mısın? Normal değilsiniz."

Kıskançlıktan nefret ederdim aslında. Güveniyorsan her şey tamamdır bana göre. Kadın erkek fark etmez, kim karşı tarafı kıskanırsa midem kalkardı.

Ama şimdi onun beni kısıtlamadan kendi kendine kıskançlıktan kudurmasına bayılıyordum. Bile isteye kıskandırmazdım onu. Ama böyle bir fırsat elime geçince de geri çeviremezdim.

Tabii benim de onu kıskanıyor oluşum hoş değildi. Selma'yla ne yaptıklarını görmek istiyordum ama Arza'dan yana şüphem olduğu için değil. Benden bir şeyler sakladığını biliyordum fakat sevgisinden emindim. Tek sorun, bu bir görevdi. İnsani boyutları aşmadığımız sürece yapabileceklerimizin sınırı yoktu. Arza istemeden de olsa sınırı geçmek durumunda kalırsa canım sıkılırdı.

Scanned with CamScanner

Canım epey sıkılırdı.

"İğreniyorsun, biliyorum. Çok yoğunsun, biliyorum. Ama delirdim, Seher. Saatlerdir yazdığı tek bir şey yok. Pehlivan'la yemeğe gideceğim dedim, ona bile tepki vermedi. Benimle konuşmak yerine sana yazmış, baksana. Neler yapıyorlar bilmek istiyorum," dedim inler gibi.

"Hak veriyorum ama gerçekten kafamı kaşıyamıyorum. Birkaç dakikalığına bakıp çıkacağım hemen. Tamam mı? Uzatmak yok?" dediğinde görebilecekmiş gibi kafamı salladım.

Hızlıca, "Söz," dedim.

"Şimdi içerdeyim. Hemen kaydı alıp çıkacağım. Aldıktan sonra atacağım sana. Ama bir şey yok gibi duruyor. Kadın küvetin içinde, Arza ise içeride oturuyor. Tek sorun..."

Ayağa fırladım. "Tek sorun ne?"

Seher fısıldadı resmen: "Banyonun kapısı açık. Ve kapı hemen Arza'nın sağında."

Kan beynime sıçradı dedikleri bu olsa gerekti. Kadın doğru düzgün tanımıyordum. Şu sebeple ya da bilerek kapıyı açık bırakmıştır diye onu yaftalayamazdım. Ama karnıma saplanan ağrıdan onu sorumlu tutabilirdim.

"Arza bakmıyor, değil mi? Hayır hayır, bunu cevaplama. Bakmadığını biliyorum." Tek elimle yüzümü sıvazladım. "Keşke öğrenmeseydim. Şimdi tüm akşam bunu düşüneceğim."

Seher duraksadı. "O zaman şu an söyleyeceğim şeyi de duymak istemezsin," dedi ikilemde kalmış bir şekilde.

Derin bir nefes aldım. "Ne söyleyecekti diye kafamda kurmaktansa söyle. Ama lütfen bana o görüntüleri atma. Kadının mahremine girmiş olduk."

"Bunu nasıl söyleyeceğim ki? Şey... Kadın anadan üryan bir şekilde küvetten çıktı ve odaya geldi. Arza'nın tam karşısında duruyor."

Gözlerim yerinden çıkacaktı sanki. "Bu şekilde mi konuşuyorlar?"

"I... pek konuşmuyorlar. Kadın bir şey söyledi ama ne dediğini duyamıyorum. Arza cevap vermedi. Bakışıyorlar sadece."

Bu kadın nice iş adamlarını, ünlüleri, zenginleri elinde oynatan harika güzellikte biriydi. Vücudu onun silahıydı.

Ve bu silahı Arza'ya doğrultuyordu.

Onunla tanışmış ve erkeklerin ona neden âşık olduğunu da anlamıştım. Bu yüzden boğazım düğüm düğümdü.

"Bir şey olmadı. Kadın cevap alamayınca içeri geçti. Orada kamera yok ama bence giyiniyor," dedi. Sesli bir nefes verdi. "Sen hiç gördün mü bu kadını? Umarım görmemişsindir."

Aklım karman çormandı. "Gördüm, evet," derken sesim oldukça kısık çıktı. "Benim şimdi kapatmam lazım. Pehlivan aşağıda beni bekliyor. Teşekkür ederim, Seher. Her yardımın gibi bunu da unutmayacağım."

Güldüğünü işittim. "Emin ol bunu ben de unutamayacağım. Umarım kafana takmıyorsundur? Arza'nın gözü senden başkasına kör. İsterse karşısına çıplaklar ordusu çıksın. O, sana âşık."

"Biliyorum," diyebildim sadece. Tekrar teşekkür edip telefonu kapattım. Çantamı ve montumu aldığımda çıkmaya hazırdım.

Bugün sanki günlerdir sürüyormuş gibiydi. Öyle ya da böyle bir an önce bitmesini istiyordum. Sonrasında onu görmeliydim. Gözlerinin içine baktığımda bütün kara bulutlar kaybolurdu.

Ayakkabımı giyip kapıyı sertçe çektim. Ses binada yankılanırken içimde kötü bir şey olacakmış hissi yeniden vuku buldu. Ne olacağını görmek için, beni bekleyen adamın yanına vardım. Onunla göz göze geldiğimde hava ağırlaştı, kasvet büyüdü. Hiç iyi şeylerin habercisi gibi değildi.

Scanned with CamScanner

YALANLAR VE YILANLAR

"Gerçek varsa ve yalan varsa, yalanın sürekli tekrarı gerçeğin yerini alır."

Yalanlar ve yılanlar.

Yalanlar da yılanlar gibidir; sessizce sürünür, derinin altına kadar sokulur ve ne zaman ısıracaklarını asla bilemezsin.

Bazıları gözlerinin içine bakarak söylenir, bazıları ise bir tebessümün arkasına saklanır. En tehlikelileri de gerçeğin içine karışanlardır, zehirli bir doğruluk gibi. İnsanlar konuşur, sözler havada kayar ama yalan hep bir iz bırakır; tıpkı nemli toprakta süzülen bir yılanın izi gibi. Ve işte o izleri takip etmeyi öğrenirsen, sonunda mutlaka birine ulaşırsın. Ama dikkat et, bazen yılanın kendisi de seni çoktan izliyor olabilir.

Ben yılanların yalan söylemeyi öğrenmek için geldiği ustaydım.

Yalan söylemek benim işim, hayatım, amacımdı. Her kelimeyi bir hançer gibi biler, her cümleyi bir zehir gibi damlatırdım. Yıllar boyunca insanları gözlemlemiştim. Nasıl kandıklarını, nasıl kandırdıklarını, nasıl inandıklarını görmüştüm. Gerçeği değil, inancı satmayı öğrenmiştim. Çünkü insanlar hakikati değil, yalnızca duymak istediklerini severlerdi.

Benim dilim, bir yılanın derisi kadar kaygandı.

Sözlerim, insanın içindeki korkuları okşayıp güvene dönüştürürdü. Sonra o güveni yavaşça boğar, geriye sadece boş bir kabuk bırakırdı. En tehlikeli yılan bile benim yanımda masum kalırdı. Çünkü ben sokmadan öldürmesini, dokunmadan zehirlemesini bilirdim.

Yalan benim sanatımdı, sahnemse karanlıktı.

İnsanlar bana inandıkça ben var olurdum. Her yüz, her bakış, her kelime bir oyun alanına dönüşürdü. Gerçek, yalnızca bükülmeyi bekleyen bir araçtı. Bir bakışla birini kahraman yapabilir, aynı bakışla onu canavara çevirebilirdim. Bu, Tanrı'nın değil, yalanın gücüydü ve ben onun en sadık öğrencisi değil, tek öğretmeniydim.

Ama bir gün, yalanların da sahibini seçtiğini fark ettim.

Bazıları dudaklarında doğar ama kalbinde ölürdü. Benimkilerse kalbimde yuvalandı. Her gece uykumda, derimin altından sürünen o yılanların fısıltısını duymaya başladım. Bana ait olan zehir artık bana dönüyordu. Ve bazen düşünüyordum. Belki de yalan söylemeyi öğretirken, en büyük yalanı kendime söylüyordum.

Zehri kendisi olan bir yalan en çok sahibini yaralardı.

Ona yalan söylemek kolaydı. Her ne kadar dikkatli bir adam olsa da karşısında bir usta oturuyordu. Kim olduğumu, ne amaçla buraya geldiğimi asla bilemezdi.

Oysa ben biliyordum.

Benden etkilenmişti. Önce ona başkaldırmam, sonra işimi iyi yapmam, sonrasında ise izlediği videoyla çektiğim dikkati onu buraya getirtmişti. Güzellikten etkilenen bir adam olduğunu düşünmüyordum. Bana hitap etmese de dışarıda onu ve mal varlığını beğenecek onlarca kadın varken onu görmezden gelmeye çalışan bir kadını seçmesinin sebebi dış görünüşüm değildi.

Dişli olmamdı.

Ve bu, onu hem deli ediyor hem de bana doğru çekilmesine sebep oluyordu.

Bana ulaşamayacakmış gibi hissetmesi, onun nazarında beni ilgi çekici kılıyordu. Bunun için uğraşmamıştım hâlbuki. Aksine, bunu istememiştim. Onunla yakın olmam oteldeki işleri çözmemi sağlamazdı. Bu yakınlık vakit kaybından başka bir şey değildi.

"Etiniz nasıl pişmiş olsun?"

Garsonun sorusuyla Pehlivan'ın gözleri beni buldu.

"*Medium rare*," dedim.

Pehlivan menülerimizi adama uzattı. "Benimki de öyle olsun." Garson şaraplarımızı servis edip gitti. Beni evim sandığı yerden alıp buraya getirene kadar telefonda konuşmuştu. Bir ton adama laf söyleyip küfretmişti. Bense yanında çekingen bir şekilde oturup beklemiştim. "Bugün normalde olduğundan farklısın," diye girdi söze. *Nasıl yani?* der gibi baktım ona. Arkasına yaslandı, elini sandalyenin koluna koydu ve dudaklarını büzdü. "Her gün gördüğüm hâlinden farklısın..."

Scanned with CamScanner

Kendime baktım. "Çalışırken elbise giymem pek normal olmaz diye düşünüyorum. Bu bir iltifatsa teşekkür etmeliyim?" derken ona yandan bir bakış atıyordum.

"İltifat tabii ki. Normalde güzel olmadığın için söylemedim ama her hâlinle dikkat çeken bir kadınsın."

"Teşekkür ederim," deyip tebessüm ettim. "Çok naziksiniz."

"Bana *siz* deme," dedi direkt. Bunu ricadan çok emreder gibi söylemişti. "Bu saatten sonra deme yani."

Anlamamış gibi, "Hangi saatten sonra?" dedim.

Bu adam bizi sevgili mi olduk sanıyordu?

Dumanı etrafımızı saran bir puro yaktı. "Niyetimi anlamışsındır diye düşündüğümden açıklamak istemedim. Eğer sen de istersen..." Çıkma teklifi edecekti. Yani sanırım. Umarım değildir. "Seninle özel olarak görüşmek isterim." Kaşlarım olabildiğince çatıldı. Yanlış anlaşılmaya müsait cümlesini açıkladı: "Bu tarz yemekleri sık sık yapmak gibi. Seni yakından tanımak gibi. Anladın işte..." dedi öküz gibi höt höt tavırlarla.

Kararsız bakışlarım gözlerine kenetlendi. Arza bundan hiç hoşlanmayacaktı. Bense nefret edecektim. Ama onu reddedersem çalışma ortamımız hiç de istediğim gibi olmayacaktı. Beni görmek bile istemeyebilirdi.

"Ani oldu," deyip vakit kazanmak için şaraptan bir yudum aldım.

"Benden çekinme. Eğer istemezsen sorun yok. Sırf patronunum diye seni zorlayacak değilim."

Kelimeleri böyle söylese de ifadesi hiç de öyle değildi. Beni zorlayacağını belli eden omuzları kasılmış, çenesi gerilmiş, kaşları çatılmıştı. Olumsuz bir cevabımla yemeğimiz aniden sonlanacak, bir daha onu reddeden kadını görmek istemeyeceği için çalıştığım konumu değiştirecekti.

Çekingen bir şekilde baktım ona. "Siz patronumsunuz," deyip hemen düzelttim. "Sen patronumsun. Bu etik değil."

"Sokarım etiğine," dedi dan diye. "Ben elini tuttuktan sonra hangi etikten söz ediyorsun? Etiğin kelime anlamını baştan yazarım ben. Sen yeter ki tamam de."

Ne diyeceğimi bilemiyormuş hâlim onu geriyordu. Parmaklarımla oynamaya başladım.

"Çok hızlı oldu her şey. Daha birbirimizi tam olarak tanımıyoruz bile..."

"Tanışırız," dedi kafasını eğip. "Hem ben seni tanıdığımı düşünüyorum." Bana doğru yaklaştı. Gözlerini kısıp yüzümü inceledi. "Sen değişik bir kadınsın, Deva. Seni öğrenmek istiyorum. Sende adını koyamadığım bir şeyler var. Bir anda seni izlerken buluyorum kendimi. Ve bu benim açımdan normal değil."

Gülümsedim. Hislerinde yanılmıyordu. Onu afişe etmek için gönderilmiş bir muhbirdim. Tabii ki bende değişik bir şeyler vardı.

"Bana izin verirsen beni tanımana izin veririm," dedi lütfederek.

Dirseklerimi masaya yasladım, sırtımı dikleştirip ona kirpiklerimin altından baktım. "Ya sonucunda ikimiz de tanıdığımız insandan hoşlanmazsak?"

"İhtimal vermiyorum ama eğer öyle olursa işinle alakalı bir sıkıntı yaşamayacağını garanti ederim." İzinsiz bir şekilde sağ elimi tuttu. "Ne dersin, Deva? Bence bir şansı hak ediyorum?"

Hayır dersem canı çok sıkılacak gibi bakıyordu. Ve benim de canımı sıkacak gibi.

Alt dudağımı dişledim. Önce ellerimize sonra gözlerine baktım. "Denemekten zarar gelmez," dediğim anda otuz iki diş sırıttı.

Elimi sesli bir şekilde öptü. "Seni çok mutlu edeceğim," dedi üstüne bastırarak. Garsonu çağırdı. "Bize hemen bir şampanya patlat. Ve bardaklarımızın boş kalmasına izin verme."

Gülümsüyordum ama içimde fırtınalar kopuyordu. İleriye dönük hiçbir planımda bu adamla sevgili olmak yoktu. Bunu düşünmediğim için ihtimalleri de hesaplamamıştım. Bu işin bizi nasıl etkileyeceğini bilmiyordum. Ve bilmediğim şeyler beni tedirgin ederdi.

Yemeklerimizin gelmesiyle elimi ondan kurtarabildim.

"Ben bir lavaboya gideyim," diyerek çantamı elime aldım.

"Git git," dedi keyifle. "Arkadaşlarına falan haber vermek istersin şimdi. Ben bekliyorum seni. Ama yemeğini soğutma," derken onu ilk defa böyle görmenin şaşkınlığını yüzüme yansıtıyordum. Neredeyse kalkıp zıplayacaktı. Reddedeceğimi düşünmüş olmalıydı. Yanımızda duran korumalarına seslendi: "Biriniz hanımefendiye eşlik etsin lavaboya kadar."

"Teşekkürler," deyip masadan kalktım.

Scanned with CamScanner

İçlerinden biri peşimden gelip lavabonun önünde beklemeye başladı. İçeri girip kapıyı kilitledim. Hemen telefonuma sarıldım. Arza'dan mesaj gelmişti.

Arıza: Nasıl gidiyor? Bir şey olursa yaz bana. O herife hiç güvenmiyorum.

Dudaklarımı kemirdim. Şimdi bu mesaja nasıl, *biz sevgili olduk* diye cevap verebilirdim ki? O bana böyle bir şey yazsa dumur olurdum.

Bir an Selma'yla sevgili olduklarını hayal ettim. Kaburgalarım etime baskı yaptı sanki. Onun ne hissedeceğini tahmin etmek bile beni irite etti.

Uzun tırnaklarımla hızlı bir mesaj attım:

Her şey yolunda. Sen hâlâ mesaiye devam ediyor musun?

Telefonu çantama koymadan hemen mesaj geldi.

Arıza: Selma'yla yım hâlâ. O neden seni yemeğe davet etmiş?

Sohbetten çıkmamıştı. Cevabımı bekliyordu. Ayağımla ritim tutmaya başladım. Bu yazdığımı okuduğunda pek mutlu olmayacaktı.

Benimle birlikte olmak istiyormuş.

Arıza: Ne? Birlikte olmak derken?

Arıza: Bu da ne demek?

Arıza: Azra cevap verir misin! Bu ne demek? Doğru mu anladım ben?

Arıza: Şu an sakin kalmak için ne yaptığımı bilmek istemezsin.

Arıza: Oraya gelirsem görev falan tanımam Azra. Böyle bir şeyi düşlemesi bile yeter bana.

Cevap vermeme fırsat tanımadan hızla yazıyordu.

Arıza: Ne cevap verdin? Hızlı yaz şunu!!!!!!!!!

Arıza: AZRAAAAAAAAAAAA

Sevgili olalım dedi, ben de reddedemedim. Detayları akademide konuşuruz. Ama öncesinde beni eve bırakır, hemen gelemem.

Çevrim içiydi ama cevap vermiyordu. Sinirden delirmiş olmalıydı. Telefona dişlerini sıkarak baktığına emindim. Sağ kaşının üstündeki damar şişmiş ve atmaya başlamıştı kesin.

Yazıyor...

Arıza: Eve girmesine sakın izin verme. Sakın Azra. Seni ben almaya geleceğim. Evde bekle beni.

Ona bunun tehlikeli olacağını, dikkat çekmememiz gerektiğini söyleyecektim ama konuşmadan çıkmıştı. Verdiği emir de çok netti.

Daha fazla oyalanmadan rujumu tazeleyip lavabodan çıktım. Kapının önünde bekleyen adam beni görünce ceketini ilikleyip arkamdan gelerek bana eşlik etti.

Uzaktan Pehlivan'a baktım. Sandalyeye iyice yayılmış, keyifle purosunu içiyordu. Onunla alakalı yaptığım onca araştırmaların hiçbirinde böylesine güldüğünü görmemiştim. Hatta gülümsediği bile çok nadirdi.

Beni görünce toparlandı. "Hadi otur yemeğin soğumadan," dedi. Ben onun bu hâline gülümseyerek yerime geçerken o şampanyamı bana uzattı. "Öncesinde kadeh tokuşturalım ama." Kadehi elime alıp ona doğru kaldırdım, hafifçe tokuşturduk. "Sana," dedi huşu içinde.

Bu puronun içinde uyuşturucu bir madde falan mı vardı?

"Teşekkürler," dedim sadece. Şampanyanın tadına baktım ve beğendiğimi belli eden bir mimik yaptım. "Markası neymiş acaba? Tadı çok güzelmiş."

Gururla baktı bana. "Senin için getirtmiştim. Benim koleksiyonumdan."

Tek kaşımı kaldırdım. "Kabul edeceğimden bu kadar emindin yani?"

"Reddedilmeye alışık değilim. Kendime güvenirim," deyip göz kırptı. Mezeleri servis etmesi için garsona işaret etti. "Aslında dediğin gibi birbirimizi çok tanımıyoruz. Bugün aramızdaki mesafeyi kapatmaya başlayalım. Bana kendinden bahsetsene biraz."

Etimi keserken ona kısaca baktım. "Bence sen beni tanıyorsundur. Hatta benim bilmediğim akrabalarımdan bile haberin vardır. Benim seni tanımaya ihtiyacım var. Sana Pehlivan mı demeliyim mesela?"

"Nasıl istersen, fark etmez. Adımı da söyleyebilirsin, Pehlivan da. Başka zaman başka şekilde de seslenirsin," derken imasıyla bıyık altından gülümsüyordu. Ona *aşkım* dediğimi hayal ettim. Et ağzımda büyüdü, yutmakta zorlandım. "Senin adın çok güzel. Deva..."

Ben mezelerden ufak ufak atıştırıyordum. Ama o hiçbir şey yemeden sadece purosunu ve şampanyasını içiyordu.

"Ben sana Mustafa diyeceğim o hâlde. İnsanlara soyadıyla hitap etmeyi pek sevmem." *Olur* der gibi kafasını salladı. "Seni

Scanned with CamScanner

dinliyorum. Mustafa nasıl biridir? Nelerden hoşlanır? Kaç kardeş mesela? Burcu ne?"

"Tek çocuğum," dedi kesip atar gibi. Aslında kız kardeşi de vardı ama kaçarak evlendiği için onu kardeşten saymıyordu tabii. "Burcumu bilmiyorum, pek ilgilenmiyorum da. Sen sever misin burç falan?"

"Yani... bazen burç yorumlarımı okurum, o kadar."

"İyi bari, siktir et o zaman," dedi, öküz. "Genelde hep oteldeyim. İşler güçler, görmüşsündür zaten. Bazen diğer otelleri ziyaret etmem gerekiyor. Haftaya Antalya'ya gideceğim mesela. Sen de gelsene oraya? Ben çalışacağım ama sen denize girersin. Hava sıcak hâlâ orada."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kedim hasta demiştim ya, onu yalnız bırakamam. Hem öyle olmasaydı da hemen gelmek de istemezdim. Beraber tatile gitmek için erken," dediğimde tepkisiz bir şekilde baktı. "Bir de işe daha yeni başladım. Patronum izin vermeyebilir..."

Bu dediğim onu gülümsetti. "Patronun sesini kessin. Gelmek istersen gelirsin. Teklifim her zaman masada olur." Ben yemeye devam ederken o içmeye devam ediyordu. "Hızlı gitmeyi sevmiyorsun sanırım? İlişkinin sendeki raconu nedir?"

"Raconu? Bu kelimeyi ilk defa kullanıyor olabilirim," deyip güldüm.

Gülüşüme baktı. Sonra da, "Seni güldürecekse arada söylerim," dedi. "Ben bazen kaba konuşabilirim. Kendimi yontmamı istersen denerim ama."

"Olduğun gibi davranmanda sorun yok. Diğer türlüsü hoşuma gitmez."

Mutlu bir şekilde, "Eyvallah," dedi. Bu anda adamlardan biri kulağına eğilip bir şey söylediğinde mimiklerine dikkat kesildim. Tek anladığım, *"geldi"* oldu. Saluman'dan bahsediyor olmalıydılar. Pehlivan'ın gülen yüzü anında ciddileşti. "İçeri geçsin, geliyorum." Kalkmaya hazırlandı. "Seni beş dakika yalnız bırakmam gerek. Sen yemeğine devam et. Ben gelirim birazdan." Kemerini yukarı doğru çekip pantolonunu düzeltti ve masadan uzaklaştı.

İnsan onun gibileri tanımadan önce, belli bir mal varlığına ulaşmış insanların bu kadar kaba olacağını düşünmüyordu. Ama aksine, cüzdanları o kadar doluydu ki karakterlerindeki eksiklerin fark edilmesini umursamıyorlardı.

Benim yanımda hâlâ bir adam beklediği için yemeğimi yemeye devam ettim. Mekân Pehlivan'dan beklenmeyecek bir şekilde çok nezihti. Şampanyaya da yemeklere de gerçekten bayılmıştım. Loş, güzel bir ortamdı.

Burada Arza'yla olmak isterdim. Şimdi karşımda olmasını, hiçbir görevi umursamadan onunla sohbet etmeyi, gözlerine bakmayı isterdim. Fakat onu görmek isterken biraz ileride gördüğüm yüzle lokmam ağzımda kalakaldım.

Kağan ileride, çaprazımda oturuyordu. Bacak bacak üstüne atmış bir şekilde bana bakıyor, bardağını bana doğru kaldırarak aklınca selam veriyordu.

Onun burada ne işi vardı? Beni takip mi ediyordu? Benim bunu anlamamam imkânsızdı. Nereden bilebilirdi ki burada olduğumu?

Yanına gidip ona hesap sormak ve yüzüne yumruğu geçirmek istiyordum. Ama başımda bu adam beklerken hareket dahi edemezdim. Onu bir şekilde atlatsam bile Pehlivan'ın bizi görme riskini alamazdım. Ona Kağan'la bağlantımı açıklasam bile Kağan'ın saçma bir şey söylemeyeceğinden emin olamazdım.

Hiçbir şey belli etmemeye çalışarak yemeğimi yemeye devam ettim. O ise uzaktan gülümseyerek beni izlemeye devam etti. Şimdiye kadar amacını çözemediğim hiçbir insan olmamıştı. Bu adamı anlayamıyordum. Ne istediğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Kim olduğuna dair de.

Yaklaşık on dakika sonra Pehlivan geri geldi. Arkamdan yavaşça yaklaşıp elini sırtıma yasladı, sıvazladı. "Çok beklettim mi?" Bana doğru eğilmişti. Kafamı sağa doğru çevirsem yüzlerimiz birbirine değecekti. Bir anda, "Bunun burada ne işi var?" deyip benden uzaklaştığında Kağan'dan bahsettiğini anladım. Hiç beklemeden sert adımlarla onun yanına gitti.

Gözlerimi bile kırpmadan onları izlemeye başladım. Tavrından Kağan'dan hoşlanmadığını düşünmüştüm ama sıkı dost gibi sarılıyorlardı. Uzun zamandır birbirlerini görmeyen yakın iki arkadaş gibi sohbet etmeye koyulmuşlardı. Dudaklarını okuyarak hâl hatır sorma faslının geçmesini bekliyordum.

Biraz sonra Kağan, "Sana haberlerim var," dedi. Gözleri salisellik bir şekilde bana değdi. Dudaklarını okuduğumu fark edince

Scanned with CamScanner

köşeye doğru çekildi. Bu şekilde Pehlivan bana sırtını dönmüş oldu ve Kağan'ın yüzü göz hizamdan çıktı.

Pislik! Ne söylediğini anlamamı engellemişti.

Oturduğum yerde kendi kendimi yemekten başka bir şey yapamıyordum. Gayet doğal bir sohbet akışında görünseler de Kağan'ın bir şeyin peşinde olmasa buraya kadar gelmeyeceğini biliyordum.

Altı dakika sonra Kağan hafifçe sağa kaydı ve Pehlivan'ın kafası aramızdan çekilmiş oldu. Gözlerinde *bir şey yaptım* ifadesi vardı. *Bir şey yaptım ve sen bunun ne olduğunu öğrenemeyeceksin.*

Vedalaşmalarından sonra Kağan keyifli bir şekilde restorandan çıkış yaparken Pehlivan da aynı güleçlikle yanıma geldi. "Kusura bakma ya, tanıdık birini görünce selam vereyim dedim," diyerek yerine oturdu. Masaya göz gezdirdi. "Yemekler de soğumuştur. Şunları yenilesinler," dedi, adamlarına.

"Hiç gerek yok ya, doydum ben. Tıkandım bile hatta," deyip ona engel oldum. "Her an her yerde çalışacak bir alan yaratıyorsun kendine. Ama iyi bir anlaşma olmuş belli ki, yüzün gülüyor."

Dili dişlerine sürterek *hayır* dercesine bir ses çıkardı. "Yüzüm sen buradasın diye gülüyor. Yoksa sokarım işine de Kağan'ına da. Hem onunla iş yapmıyoruz. Başka bir tür arkadaşlığımız var."

"Sanırım geçenlerde otelde görmüştüm onu. Ondan iş arkadaşın sandım. Benim hatam, pardon," deyip yem attım ona.

Çenesini sola doğru çevirdi. "Otelde mi gördün? İhtimali yok. Birine benzetmiş olmayasın?"

Dudaklarımı büzdüm. "Bilmem, olabilir. Uzaktan gördüm zaten, benzetmiş olabilirim."

"Benzetmişsindir. Otele gelse kesin haberim olurdu. Onunla her şeyden bağımsız işler yapıyoruz da ondan diyorum." Kağan'ın ne yaptığı hâlâ muammaydı. Garson bir şey isteyip istemediğimizi sorunca, "Şunları toplat, bize tatlı menüsü getir," dedi. Kolumdaki saate baktım. Bu bakışı kaçırmadı. "Acelen mi var? Kalkman gerekiyorsa..."

"Kedim, Şinasi. Aklım onda kaldı. Hem evde yalnız kalmayı sevmez hem de hasta," dedim kırık bir sesle.

Kalkmaya hazırlandı bir anda. "O zaman tatlıları paket yapsınlar, sen evde yersin," dedi.

Teşekkür eden bir bakış gönderdim ona. "Böyle çok ani oldu, kusura bakma lütfen. İnsanın evladı gibi oluyor evcil hayvanları. Aklının bir köşesinde hep *ne yapıyor acaba* diye düşünürken buluyorsun kendini."

Kafasını salladı. "Bilirim o hissi. Benim de Sivas kangalım vardı."

Kıkırdadım. "O pek evcil hayvan sayılmaz gibi."

O da güldü. "Aynen, sadece hayvandı o. Memlekete gittiğimde onunla oynardım hep. Tabii uzun seneler önceydi. Bayağıdır görmüyorum aslında onu. Belki de ölmüştür."

Çabasız bir şekilde umursamaz oluşu her seferinde beni şoke ediyordu.

"Allah korusun," dedim sadece. Masayı işaret ettim. "Sen hiçbir şey yemedin. Tok olduğunu bilseydim kahve içmeye giderdik. Olmadı böyle."

"Buraya gelmeden önce bir toplantım vardı. Şimdi adamları yemeğe götürmesek ayıp kaçardı. Gitmişken de yememek olmazdı. Ondan yiyip gelmek zorunda kaldım. Kusura bakma. Ayıp mı oldu sana?"

"Yok, sorun değil. Ama bir dahakine ben de yiyip gelirsem kendimi obur gibi hissetmem."

Tek kaşını kaldırarak, "Bir dahaki olacak yani?" dedi.

"Denersin şansını. Belki olur," dedim nazlı bir şekilde.

Kahkaha attı. "Denerim şansımı, ha? Sevdim bunu." Tatlılar hazırlandığında ikimiz de ayağa kalktık. Çıkışa doğru beraber yürürken vestiyerden montumu alıp omzuma koydu. Bana mahcup bir şekilde baktı. "Deva, sana bir kere daha ayıp etmiş olacağım ama sana evine kadar eşlik edemesem sorun olur mu?"

"Hayır, sorun olmaz. Bir şey mi oldu?" diye sordum. İçimden bir his Kağan'la buluşacağını söylüyordu.

"Biraz önce konuştuğum adamla görüşmem lazım da. Son dakika belli oldu. Sen kalkmak istemesen kalkmazdım. Ama şimdi senin evin, gideceğim yerin tersinde kalıyor..."

Elimi koluna koymamla konuşmaya devam etmedi. Elime baktı yavaşça. "Uzatılacak bir şey yok. Yarın görüşeceğiz zaten," deyip gülümsedim. O ise bana hayran hayran baktı.

Scanned with CamScanner

Kolundaki elimi, iki elinin arasına aldı. Hafifçe sıkıp öptü. "Anlayışın için teşekkür ederim. İyi uykular sana. Yarın görüşeceğiz dediğin gibi."

Herhangi bir yakınlaşma için benden bir hareket bekliyordu. Bir gecede bu kadar temas fazla olduğundan ona yaklaşmadım bile. Aksine hafifçe dizlerimi kırıp tebessüm ettim ve bana eşlik eden adamla beraber oradan uzaklaştım. Tek isteğim Arza gelmeden duş almak, Pehlivan'ın ağır parfüm ve puro kokusundan arınmaktı.

Kapıyı açtığım anda onun içeride olduğunu biliyordum. Eve girdim, daha anahtarı kapıdan çekmeme kalmadan beni kapıyla kendisi arasında sıkıştırdığında hiç ses çıkarmadım.

Sanki maraton koşmuş gibi nefes nefeseydi. Üstünü değiştirmek için bile zaman kaybetmemiş, takım elbisesiyle gelmişti. Karanlık koridordaki tek ışık aydan geliyor, onun yüzünün yarısını aydınlatıyordu.

"Neler oldu? Bana her şeyi en ince detayına kadar anlat. Dokundu mu sana?" dedi dişlerinin arasından. "Kızarım, üzülürüm falan diye sakın benden bir şey saklama. Her şeyi bilmek istiyorum."

Kafamı kaldırıp gözlerine baktığımda burnum çenesine temas edecek kadar yakınımda olduğunu anladım.

"Selma'yla ne yaptınız? Keyifli vakit geçirdiniz mi?"

Sesli bir nefes verdi. "Selma falan umurumda değil. Bana neler olduğunu anlat, Azra. Sana temas etti mi o hayvan?"

Cevabımı beklerken nefesini tutmuştu. Tıpkı Selma'nın onun önünde çıplak bir şekilde gezdiğini öğrendiğim andaki hâlim gibi.

Aniden kolunun altından geçtiğimde boşluğuna geldiği için beni yakalayamadı. Ama daha iki adım atmışken kolumdan tutup beni duvara sertçe yasladı. Çenemi canımı acıtmaya uzak ama pek de kibar olmayan bir şekilde tutup dudaklarımızı birleştirdiğinde bunu beklermiş gibi çantamı elimden bıraktım ve kollarımı onun boynuna doladım.

Agresifti. Sanki dudaklarımdan intikam almak istiyordu. Belki de Pehlivan'ın dokunduğunu sandığı izleri silmeye çalışıyordu. Dişiyle alt dudağımı eziyor, sonra ıslak öpücükler bırakıyordu. Onu öpmeme izin vermeyecek kadar hırçındı. Ben karşılık veremiyordum. Öpüşüyorduk ama sadece o beni öpüyordu.

"Delirdim," dedi nefes nefese. "Aklımda milyon tane senaryo dönüp durdu. Hâlâ dönüyor. Acaba nereye gittiler, elini tuttu mu..." Dudakları her konuşmanın sonunda benden bir öpücük çalıyordu. "Ona yalandan da olsa güldün mü, sana nasıl hitap etti, saçlarına dokundu mu..." Parmakları saçlarıma dolandı. Okşamaktan ziyade yavaşça çekti. Böylelikle kafam sağa doğru eğilirken o da üzerime doğru eğildi. Bir eli belimdeydi artık. Beni sıkıca kendine doğru bastırıyordu. "Konuş. Konuş yoksa aklımı yitireceğim."

Cevap verecektim eğer dudakları, dudaklarımı yeniden esir almasaydı.

"Azra," dedi üstüne bastıra bastıra. "Bir şey söyle!"

Onu göğsünden ittim. Geriye doğru sendeledi. "Öpme beni o zaman! Dikkatimi dağıtıyorsun! Sen öperken nasıl cevap verebilirim ki?" diye çıkıştım.

"Tamam, uzak durmaya çalışacağım," diyerek ellerini havaya kaldırdı. "Bana her şeyi tek tek anlat. Tek bir şey bile atlamadan."

Onu net görebilmek için koridordaki abajuru açtım. "Ya, öyle mi istiyorsun? Sen de bana *her şeyi* anlatacak mısın?" deyip kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Önce sen anlat. Sonra ben de anlatacağım." Gözlerimi diktim ona. "Söz," demek zorunda kaldı.

"Beni evden aldı," diye başladım cümleme. Daha bunu söyler söylemez kaşları çatıldı. "Date'e gidene kadar telefonda konuşup birilerine bağırdı çağırdı. Klasik Pehlivan işte. Bize güzel bir masa ayarlatmış. Loş bir havası vardı restoranın. Deniz manzaralı, şık bir yerdi. Ve çok güzel kokuyordu."

Kafasını ağır ağır salladı. "Hoşuna gitmiş belli ki," dedi imasını gizlemeden.

"Doğruyu söylemek gerekirse evet, hoşuma gitti. Orası onun değil sonuçta? Beğenemez miyim?"

"Ee?!"

"Yemekler geldi işte. Sonra..."

"Dur dur," dedi gergin bir şekilde. "Arabadan indiniz. Kapını açtı mı mesela? Yürürken elini beline koydu mu? Sandalyeni çekti mi? Sana *güzel olmuşsun* falan dedi mi?"

Scanned with CamScanner

Ağzım açık bir hâlde, "Yuh!" dedim. "Bunları da mı anlatmamı istiyorsun?"

"*Her şeyi* derken her şeyi kastettim." Yanıma gelecekti ama sonra durdu. "Güzelim hadi, tek tek anlat şunları."

"Kapımı vale açtı. Montumu görevli aldı. Yürürken de bana temas etmedi. Ama bugün farklı göründüğümü söyledi. Güzel olmuşum yani."

Kaşları havalandı. "Sen çok güzelsin, o ayrı. Böyle güzel giyinmiş olmana da uyuz oldum ama konumuz o değil. O puşta mı kalmış bunu söylemek?" Yüzünü sıvazladı. "Ee?!"

Ayakkabılığın kenarına oturdum. "Sonra yemekler geldi ve sohbet etmeye başladık. Bana benimle özel olarak görüşmek istediğini söyledi," deyip tepkisini izlemeye koyuldum.

Göz bebekleri kocaman oldu. Ve bir anda gülmeye başladı. Kahkahası evde yankılanıyordu. "Onu ben var ya..." Gülmekten konuşamıyordu. "Şu iş bittikten sonra onunla özel olarak görüşeceğim o anı bekliyorum sadece. O an için yaşıyorum." Yeniden ciddileştiğinde onun bu hâline şaşkınca bakıyordum sadece. "Sen ne dedin? *Evet* demen gerektiğini biliyorum ama hemen demedin, değil mi?"

Yani dercesine kafamı salladım. "Bunun etik olmadığını, onun patronum olduğunu ve birbirimizi doğru düzgün tanımadığımızı falan söyledim. O da ona şans verirsem hiçbir şeyin problem olmayacağından bahsetti."

Bir kere daha yüzünü sıvazladı. Bunu kendi canını acıtmak ister gibi yapıyordu. "Kim bilir nasıl mutlu olmuştur pezevenk. Onun o maymun gibi gülen yüzünü tokat manyağı yapacağım. Bir haftalık sporumu onu döverek tamamlayacağım," deyip sakin kalmak ister gibi derin bir nefes verdi. "Sana hiç sarılmadı, öpmedi, dokunmadı mı? Vazgeçtim, bunlara cevap verme. Ya da ver. Aklımda kurup duracağım, en kötü senaryoyu düşüneceğim şimdi. Anlat, dinliyorum."

"Elimi tutup öptü sadece. Bir kere de masadan ayrılıp Saluman'ın yanına gidip geldikten sonra elini sırtıma koydu, o kadar."

"O kadar? Bunlar *hiçbir şey* mi yani? Önemsiz mi?"

Ofladım. "Önemsiz mi diyorum? Sen de ben de görev için zamanında neler yaptık. Bunları abartmaya gerek yok."

Bana doğru yaklaştı. "Neler yapmışız biz görev için?"

İçten içe onun kıskanç hâline kahkaha atsam da göz devirip odama doğru yürüdüm. Evde gerçekten bir kedi vardı, adı Şinasi olmasa da. Ama hasta değildi, gayet sağlıklı bir şekilde ayak ucuma dolanıp koşarak gözden kayboldu. Burası gerçekten bir yaşam alanı varmış gibi dizayn edilmişti. O yüzden üstümü değiştirip makyajımı çıkartabileceğim eşyalar vardı.

"Arkanı dönüp gidiyor musun? Bitti mi yaşananlar?" diyen Arza beni bileğimden yakalayıp kendine çevirdi. Ona izin vermesem bunu zor yapardı ama bu tepkilerini izlemek hoşuma gidiyordu. Kolumu bırakıp benden uzaklaştı. Sanki yakınımda dursa bir şeyler olacakmış gibi. "Beni kocaman bir soru işaretiyle bırakma lütfen. Devamında neler oldu? Sen tamam dedin, o Saluman'la görüşmeye gidip geldi. Ee, sonra?"

Takılarımı çıkarmaya başladım. "Sonra bir baktım Kağan ileride oturuyor. Kadehini bana doğru kaldırıp selam verdi. Pehlivan'la tanışıyorlar. Hemen yanına gitti ve konuşmaya başladılar. Ama bu Kağan dudak okuyabildiğimizi biliyor olacak ki bana engel oldu. Ne konuşmalar, bilmiyorum."

"Kağan ne alaka şimdi ya? Sana ulaşmaya çalıştı mı?" Kafamı sağa sola salladım. Çenesini sıvazladı. "Senin etrafında dönen bu pisliklerden nefret ediyorum. Hepsini bir kaşık suda boğacağım zamanı gelince."

"Onlar muhabbet ettikten sonra ben aklımın kedimde kaldığını, kalksak iyi olacağını söyledim," deyince yüzünde hemen güller açtı.

"Akıllı kızım benim," deyip yüzümü elleri arasına aldı, alnıma güçlü bir öpücük kondurdu. "Ondan mı seninle yukarı çıkmadı? Yoksa o kaçırmazdı seninle yalnız kalacağı anı."

Banyoya geldiğimde peşimden geldi. Ben pamukla yüzümü temizlerken devam etmemi heyecanla bekliyordu.

"Kağan'la buluşmaya gitti. Beni bu yüzden eve bırakamadı. Kağan'la buluşacağı yerin tersinde kalıyormuş evim. *Kusura bakma, yarın görüşürüz* falan dedi ve ayrıldık."

Kirişe yaslandı. "Tam bir hırt. Terste kalırsa kalsın, insan ilk buluşmada böyle bir öküzlük yapar mı? Tabii yapması iyi olmuş da bu onun hayvan olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Neyse. Vedalaşırken de ani bir şeye yeltenmedi?"

Scanned with CamScanner

Tek gözümü silerken ona doğru döndüm. "Ya sen ne olsun istiyorsun? Sadece elimi öptü, o kadar. Bence de hayvan ama bugünlük bu kadardı. Yarın ne olacağını bilemeyiz."

"O ne demek?" dedi yükselen sesiyle. "Yarın bir plan mı yaptınız? Karakterine derinlik ver, Azra. Adamın teklifini geri çevirememiş olabilirsin ama hemen ertesi gün ikinci buluşmaya mı gidilir?"

Yüzüne doğru ofladım. "Otelde görüşeceğiz, otelde! Hani orada çalışıyorum ya! Sana ne karakterimden de derinliğinden de?"

Bir an öne doğru uzanıp nefesimi kokladı. "Şarap içmişsin. Bir de et yemişsin. O mu seçti şarabı?" Sorusuna sinirle bakınca üstelemedi. "*Sana ne karakterimden* ne demek? Biz bir takımız. Herkesin karakteri beni ilgilendirir. Özellikle..." Arkama geçti ve belime sarıldı. "Sevgilimin karakteri."

Ona aynadan dik dik baktım. "Biliyorsun ki işime karışılmasını sevmem." Sıcak dudaklarını boynuma bastırdığında iç çekmemek için zor durdum. Ayak parmağımdan saçıma kadar ürperdim. "İşime karışma," dedim ama bu sefer sesim kısık çıktı.

"Asla. Asla işine karışmam. İş ayrı..." Beni bir anda kendisine doğru çevirdi. Saçlarım yüzüne çarptı. "Aşk ayrı," derken dudaklarıma doğru bakıyordu. Yutkundu. "Bitti mi anlatacakların?"

"Haftaya Antalya'ya gidiyormuş. Beni de davet etti."

Güldü. "Çok bekler."

"Bu kadar," dedim. Dudaklarımız birbirine çarptı. Öpmeye yeltendiğinde kafamı geriye doğru çektim. "Sıra sende. Ne yaptın Selma'yla?"

Gözleri yüzümde, boynumda, geriye doğru çekildiğim için açılan dekoltemde oyalandı. Alnını boynuma yasladı. Kalbinin hızla atışını duyuyordum. "Sana hasretim. Yıllardır sana hasretim, Azra. Bırak dinsin özlemim," dediğinde sesi öyle boğuk geldi ki dizlerim titredi.

Onu itmek zorunda kaldım. Bu şimdiye kadar kendimi kontrol edebildiğim en zor an olsa da bunu başardım. Onun perişanmış gibi bakan yüzüne arkamı döndüm. Sanki içimde yangın başlamamış gibi.

"Sıra sende. Neler yaptınız tüm gün?"

Ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. "Sadece yanında durdum. Arada bir şeyler istedi, onları getirdim. Ekstra bir şey olmadı yani," dedi geçiştirerek.

"Hımm... Tüm gün oturdu yani. Duş falan almadı?"

Ensesini kaşıdı. "Aldı canım, aldı tabii. Pis pis mi otursaydı? Aldı duş."

"Ee?!"

"Ne ee?"

"Bu kadar mı? Beni delirtme de doğru düzgün anlat. Ben sana her şeyi anlattım! Söz vermiştin *anlatacağım* diye!"

Elini bana doğru uzattı. "Tamam, sakin ol, anlatıyorum," dedi. "Duş aldı kadın. Ama yalnız kalmak istemediği için... kapı açık duş aldı." Tepkisiz bir şekilde baktım ona. "Sonra... Sonra da öyle çıktı banyodan. Benden giyinirken yardım istedi."

Dayanamadım ve "Ne?!" dedim. "Çıplak olduğu yetmiyormuş gibi bir de senden yardım mı istedi? Resmen seni yatağına davet etmiş! Sen ne dedin?"

"Ne diyebilirim, Azra? Hayır dedim tabii ki," dedi hayretler içerisinde.

"Kadın çıplaktı yani. Çıplak?" Kafamı hızlı hızlı salladım. "Bunu ne kadar normal anlatıyorsun. Bu sıradan bir olay mı? Ben Pehlivan'ın önünde..."

Eliyle ağzımı kapattı. "Sakın o cümleyi tamamlama. Canımı çok sıkarsın. Bunu hayal etmek bile her şeyi yaktırır bana." Elini itmeye çalıştım. "Devam etmeyeceksin konuşmaya?" diye onay bekledi. Elini ısırdığımda bırakmak zorunda kaldı. "Ah! Acıdı!"

"Acısın! Bunu normal bir şeymiş gibi anlatman da benim canımı acıttı! Kendini benim yerime koy. Adamın elimi öpmesine deli oluyorsun ama kadın karşında anadan üryan geziyor! Ve anlatmadığın daha onlarca şey olduğuna eminim. Nice imalar, dokunmalar, bir şeyler söylemeler... Bunlardan bahsetmek ister misin?" Bir anda banyodan çıktı. Hemen peşinden gittim. "Arza! Bir daha benden Pehlivan'la yaşadıklarıma dair tek bir kelime duyamazsın!"

Aniden dönünce birbirimize çarpmamıza ramak kaldı. "Pardon? Yaşadıklarıma derken? Neler yaşayacaksın ki?"

Dudaklarımı büzdüm. "Orasını ben bilirim artık. Anlaşılan sen hiç haberin olmayacak..."

Sabır çekti. Ardı ardına defalarca.

"Kadın beni çekici buluyor. Bunu alenen söyledi. Ben ona dair hiçbir şey söylemiyorum. Bunu iş ahlakımdan yaptığımı sanıyor. Oysa ben onu ne çekici buluyorum ne de karşımda çıplak olmasını umursuyorum. O da dâhil olmak üzere dünyadaki hiçbir kadını görmüyorum ben. Gördüğüm tek bir kişi var, o da sensin. İsterse çıplak kadınlar ordusunun arasında olayım, tek birine bakarsam, etkilenirsem namerdim. Bu yüzden onun hiçbir hareketi de söylediği de beni etkilemez. Göz ucuyla bile bakmam. Bakmak zorunda kalsam bile beğenmem, hoşuma gitmez. Senin kucağıma düştüğün günden önce ben erkek olduğumu bile unutmuştum. Sen bana neyin sorgusunu yapıyorsun?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bakmadın yani kadına?"

Gülmekle kızmak arasında kaldı. "Ben sana ne diyorum, sen *kadına bakmadın mı* diye soruyorsun. Hey Allah'ım ya! Bakmadım Azra, bakmadım güzelim, bakmadım canım sevgilim." Ellerini enseme koyup beni kendine doğru çekti. "Senden başka kimseye bakmam ben. Sen yokken bakmayan adam, şimdi seni bulmuşken bakar mı?"

"Peki ya ben notlaştığın kişi olmasaydım. O zaman bakmaz mıydın bana? Sevmez miydin beni?"

Kafasını geriye atıp güldü. "Bana tuzak kurmana izin vermeyeceğim," derken telefonu titredi. Aniden yüzü düştü. "Maalesef gitmem gerek. Tahmin ettiğimden fazla kaldım burada. Dikkat çekmem iyi olmaz. Sen burada mı kalacaksın?"

"Onun yanına mı gidiyorsun?"

Alnını alnıma yasladı. "Otele gidiyorum. O orada kaldığı sürece ben de orada kalacağım. Aynı odada kalmıyoruz. Ama bir şey olursa duyabileceğim bir noktadayım."

"Anladım, tamam," dedim. Çenesini öptüm. "Ben burada kalırım. Eğer Pehlivan beni almaya falan kalkarsa sabah erkenden buraya gelmem gerekir. En iyisi burada uyumak. Çocukların raporlarını okurum. Ne yapabiliriz de en kısa sürede buradan kurtuluruz diye bakarım. Çalışırım yani."

"Ben de burada kalmak isterdim..."

"Uyur muyduk beraber?"

İç çekti. "Uyurduk da beraber. Ya da uykumuz kaçardı. Bilemem..." Kollarımı sırtına dolayınca o da sarıldı. Birkaç saniye öylece durduk. "Sana yaklaşmasına izin vermezsin, değil mi?"

"En az Selma'nın senin yanına yaklaşmasına izin verdiğin kadar..." Küçük bir öpücük kondurdum dudağına ve uzaklaştım. "Hadi git o zaman sen. Ama bir saniye, sen nasıl girdin içeri? Biri görmüş olmasın?"

Yanağımdan makas aldı. "Adım Arza benim. Unuttun herhâlde?"

Birkaç adımda mutfağa gitti. Camı açtı ve bir çırpıda aşağı atladı. Giriş katta olduğumuz için tedirgin olmadım. Ardından baktığımda binanın arkasına bıraktığı motorunu gördüm. Öyle aceleyle gelmiş olmalıydı ki kask takmamıştı. Birkaç saniye içinde ise hiç burada olmamış gibi gözden kayboldu.

Scanned with CamScanner

HAYAT DEĞİL, SEN DEĞİŞTİĞİNDE

"Gerçek keşif yolculuğu, yeni manzaralar aramak değil, yeni gözlere sahip olmaktır."

-Marcel Proust

Hayat değil, sen değiştiğinde.

Dünyada milyarlarca insan ve onların milyarlarca kaderi var. Her biri kendi hikâyesinin başrolü, kendi yazgısının tutsağı. Bazıları "Bir gün hayatım değiştiğinde her şey değişecek," der. Yeni bir şehir, yeni bir iş, yeni bir insan... Sanki değişim, dışarıdan gelen bir armağanmış gibi. Sanki dünya, onların niyetini fark edip yolunu düzeltecekmiş gibi.

Oysa anlamazlar: Dünya değil, sen değiştiğinde değişir kader.

İnsan, kendi tekrarlarının içindedir çoğu zaman. Sıradan bir hayatın sıradan döngüsünde: Doğar, büyür, okula gider. Sınav kaygısı, gelecek korkusu, para endişesi yaşar. Bir işe girer, sonra o işten şikâyet eder. Birini sever, sonra ondan yorulur. Evlenir, çocuk sahibi olur, yaşlanır. Ve her gün aynı cümleyi tekrar eder: "Hayat böyle işte."

Ama hayır. Hayat öyle değildir.

Hayat, sen neysen odur.

Bir gün nefret ettiğin işten ayrılırsın. Kurtuldum sanırsın. Yeni bir ofis, yeni bir masa, yeni bir patron ama sen eskisi gibisindir. Aynı sabırsızlık, aynı korkular, aynı savunmalar. Kısa süre sonra o yeni hayat da eskiye dönüşür. Çünkü seninle birlikte taşınan şey, geçmişindir.

Kendinden kaçıp nereye gidersen git, bavulunun en dibinde hep sen varsın.

Birini terk edersin. Toksik bir ilişkiden çıktığını söylersin. Ama sevme biçimin değişmemiştir. Aynı teslimiyet, aynı beklenti, aynı savunmasızlık. Sonra yine aynı hikâyeyi yaşarsın, sadece isimler değişir. Çünkü değişmeyen tek şey sensindir.

Yeni bir yüz, eski bir yara.

Yeni bir sınıfa geçersin, yeni arkadaşlar, yeni öğretmenler. Ama aynı korkularla oturursun sıralara. Ve dünya, sana aynı dersi farklı şekillerde tekrar anlatır: "Değişmesi gereken sensin."

Hayat sana sürekli aynı sınavı getirir, ta ki cevabın değişene kadar. Sinir sistemin, aynı tetikleyicilere aynı tepkileri verir. Kızarsın, savunursun, susarsın, ağlarsın. Yani aynı döngüyü tekrar tekrar yaşarsın. Çünkü zihnin, geçmişin yankısıdır. Kendini yeniden yazmadığın sürece, her şey sadece farklı dekorlarda aynı oyun olarak sahnelenir.

Oysa bir gün durup, "Belki de problem ben değilim," deme cesaretini değil, "Belki de çözüm benim," deme olgunluğunu gösterdiğinde, dünya sana bambaşka bir yüzle döner.

Korkularının üstüne gittiğinde, öfkeni tanıdığında, kendine dürüst olduğunda, hayatın dokusu değişmeye başlar. Renkleri değişir, kokusu değişir, sesi değişir. Çünkü artık sen başka bir gözle bakıyorsundur.

Ve o zaman fark edersin: Değişen, hayat değilmiş aslında. Değişen, sensin. Ve sen değiştiğinde, her şey -en başından beri- değişmeye hazırmış zaten.

Değişim benim gözümü hiçbir zaman korkutmazdı. Böyle bir meslegin içindeyken bu absürt olurdu. Değişmek, yeniliğe ayak uydurmak, bambaşka bir ben olmak zorundaydım her an.

Bunu görevin içindeyken yapmak kolaydı. Görev bilinci yüksek bir birey olduğum için adapte olmakta sıkıntı çekmezdim.

Çekmemiştim.

Şimdiye kadar hiç.

Azra hayatıma girdiğinden beri yalpalıyordum. Normalde üstesinden gelebileceğim şeyler şimdi sorun oluyordu. O yokken Pehlivan'la sevgili rolü yapması gereken Azra bunu sıradan bir iş gibi görürdü. Anında değişir ve yeni bir kimliğe bürünürdü.

Fakat şimdi hayatımda onun olması, her adımımı daha fazla düşünerek atmama sebep oluyordu. Artık sadece partnerim değil, hayat arkadaşımdı da. Pehlivan'ın elini tutmam bile onu rahatsız ederdi. Selma'ya göz ucuyla bakmasının beni rahatsız edeceği gibi.

Ben yine barın arkasında çalışıyordum. Pehlivan dünden beri ne aramış ne sormuştu. Neredeyse çıkış saatim gelecekti ama o hâlâ

Scanned with CamScanner

ortada görünmüyordu. Belki de beklediğim gibi sıkıntılı olmayacaktı bu durum.

Etrafın sessiz oluşunu fırsat bilip gözlem yapmıştım. Bilgisayarımı taşımak dikkat çekeceğinden Ipad üzerinden işlerimi hallediyordum. Tabii bunu kameraların olduğu yerlerde değil, soğuk depoda ve tuvalette yapıyordum.

Seher'in başı kalabalık olduğu için kamera odasındaki hareketleri ben izliyordum. Böylelikle hem onun iş yükünü azaltmış oluyordum hem de bu işten bir an önce kurtulmanın yolunu yapıyordum.

Çalışanların göze çarpan bir hareketi yoktu. Selma'nın odasının kamerasının 7/24 açık olması, giriş çıkışların detaylıca kontrol edilmesi sıradandı. Böylelikle Arza ve Selma'nın ne yaptığını görebildiğim için mutlu olmadığımı söyleyemezdim. Karşılıklı oturup sohbet etmeleri bile hoş olmasa da bu bir işti.

Bunu kendime yüzlerce defa söylemem gerekse de.

Selma otelde kalıp, güvenliğini sağlaması konusunda Pehlivan'dan yardım istemişti. O belki de Pehlivan'dan bile güçlü, otoriter bir kadındı. Onda herhangi bir kulvardaki birinin bile görüntüleri vardı. Kimse karşısına çıkmasın diye bütün önlemleri almıştı.

Onu böylesine köşeye sıkıştıran kimdi, bilmiyordum. Ne milletvekilleri, uyuşturucu baronları, mafyalar, ünlü iş adamları, büyük elçileri dize getirmişti. Ünü ülke sınırlarını aşmıştı. Karşısındaki kişi her kimse, ona gücü yetmiyordu. Dize getirdiği adamların bile yetki alanında olmayan biri olmalıydı.

Arza'nın onun yanında olması, güvenliği açısından da tedirgin ediyordu beni. O, kendini koruyabilecek bir adamdı. Ama karşısına on beş tane adam dizildiğinde mucizeler yaratamazdı. Selma Yeldar'ın peşinde bir ülke dolusu adamın olduğu düşünülürse tedirgin olma konusunda haklı sayılırdım.

Koridorda adım sesleri duyunca kestiğim limonlardan kafamı kaldırdım. İçeri giren kişiyi görmeyi beklemiyordum. Bir sorun olmalıydı.

Bara yaslandı. "Yardımın gerek," dedi Alin. "Hem de çok acil."

Koltuk altları hafifçe terlemiş ve gömleğine ıslaklık yaymıştı. Telaşlı olduğu, seğiren gözünden belliydi.

Etrafa bakındım. "Buradaki kameralar ses kaydetmiyor ama görüntü kaydediyor. Ve sürekli izliyorlar. Ona göre davran. Ne oldu?" dedim hızlıca.

Zorlukla yutkundu. "Yakalandım sanırım," dedi korkuyla. Gözlerim irileşti. "Özür dilerim. İsteyerek olmadı. Yemin ederim."

Oturmasını işaret ettim. "Sakin ol öncelikle. Ne olduysa, kime yakalandıysan ya seni şikâyet etmiştir ya da kameradan izliyordur. Onların eline daha fazla koz verme."

Oturdu ama telaştan düşecek gibi oldu. "Seninle tanıştığımız ortaya çıktığı için buraya gelmemde sorun görmedim. Ama hata mı ettim? Abla, çok özür dilerim. Ben... Ben böyle olsun istemezdim," derken ağlamak üzereydi.

Onu anlıyordum. İlk görev çoğu zaman böyle olurdu. Hep bir yakalanacak mıyım telaşı ve yakalandığını düşündüğün anda her şeyin bittiği hissine kapılma.

Tezgâhın üstünde duran, titreyen ellerini tuttum. "Hiçbir şey olmayacak. Buraya gelmekle iyi yapmışsın. Şimdi sakinleş. Nefes egzersizi dersini hatırlıyor musun?" Kafasını salladı. "Nabzını düşürmeye çalış. Sadece odaklan. Ben buradayım ve bir şey olmasına izin vermem." Bir bardak suyu önüne koydum. Ona birkaç dakika süre tanıdım. "Şunu iç ve birileri gelmeden neler olduğunu bana anlat."

Bardağı tek dikişte bitirdi. Hâlâ gergindi ama en azından elleri titremiyor, göğsü hızla inip kalkmıyordu.

"Telefonumun şarjı bitmişti. Şarj aletimi de akademide unutmuşum. Kimseden de şarj aleti bulamadım," diye başladı söze. "Otele takım elbiseli adamlar girmeye başladı. Plana baktım ama bir etkinlik olmadığını gördüm. Telaşlandım. Size haber vermem gerektiğini düşündüm. Telefonum da kapalıydı."

Yüzümü sıvazladım. "Otelin bilgisayarından panele girdim deme."

"Size haber vermem gerekiyordu!" dedi hafif yüksek sesle. "Hızlı olurum, bir şey olmaz diye düşündüm, yakalanmam sandım."

Derin bir nefes verdim. "Kim gördü seni?"

"Şefim gördü. Arkamda olduğunu fark edip hemen kapattım ama *Sen neye bakıyordun?* diyerek beni sorgulamaya başladı. Örtbas etmeye çalıştım ama verdiğim cevaplardan tatmin olmadı. Sana anlatmaya gelirken Şahin'le konuştuğunu gördüm. Kesin benden bahsediyordu!

Scanned with CamScanner

Şüphelenmişti zaten. Ne yapacağım şimdi? Ya nerede çalıştığımı anlarlarsa?"

"Panele baksalar bile nerede çalıştığını anlayamazlar. Ama bakmaları pek hoş olmaz tabii." Birkaç saniye düşündüm. "Gel benimle. Telaşlı görünmende sorun yok ama sakin kalmaya çalış. Ben halledeceğim," deyip barın arkasından çıktım. "Tek yapman gereken bana ayak uydurmak. Anladın mı?"

"Tamam," dedi sadece. Peşimden seri adımlarla yürüdü.

Asansöre bindik ve hızlıca aşağı indik. İleride resepsiyonun önünde Şahin ve iki kişi daha olduğunu gördüm. Biri Alin'in şefiydi diğeri ise kamera odasında çalışanlardan biriydi. İşler beklediğimden daha hızlı ilerlemişti.

Hızla onlara doğru yürüdük. Adım seslerimizi duyunca bakışları bizi buldu.

"Selam, beyler," dedim rahat bir tavırla. "Sanırım bir problemimiz var."

Şahin önce Alin'e sonra bana baktı. "Bu mu?" dedi yanındaki adama, Alin'i işaret ederek. Adam kafasını salladı. Şahin'in hedefi bendim. "Olayın sizinle ilgisi ne, Deva Hanım?" dedi.

Onun yumuşak bir adam olduğunu söyleyemezdim. Lakin ilk defa böylesine sert görüyordum onu. Neyden şüphe ediyorsa epey gerilmişti.

"Alin benim kardeşim gibidir. Yaptığını bana anlatınca yanınıza uğramak istedim. Ama büyütülecek bir şey değil. Bir hata yap..."

İsminin Şevket olduğunu bildiğim mühendis bana dik dik bakarak, "Size ne yaptığını söyledi mi?" diye sordu. Bilgisayarı inceleme fırsatı olduğunu mimiklerinden anlayabiliyordum. Hemen onu hızlıca taradım. *25-26 yaşında, bekâr. İlişkiden yeni çıkmış. Saç tıraşı özensiz ama kıyafetleri özenli. Gözleri şiş, omuzları öne eğik. Uykusuz geceler, yalnızlığın etkisiyle kendini öne doğru kapama. İşinin yoğun olduğunu düşünürsek ya aldatılmış ya da partneri ilgisizlikten dolayı ondan ayrılmış.* Hangi yalanı söyleyeceğime bu noktada karar vermiş oldum. Ben iki saniyede onu analiz ederken o devam etti: "Ve bunu nasıl yaptığını?"

Alin'e ayıplar gibi bakış attım. "Tabii ki bahsetti. Hiç hoşnut olmadım ama her genç kız gibi o da âşık olmanın yanıltıcı etkisine kalmış..."

Şahin kaşlarını çattı. Ellerini arkada birleştirerek, "Anlayamadım. Konumuzla alakası ne?" diye sordu. "Otele ait olan bir bilgisayardan bir siteye giriş yapmış. Ve Şevket'in bile ulaşamayacağı bir şekilde siteye girmemizi engellemiş. Bunun aşkla alakası nedir tam olarak?"

"Ve bunu birkaç saniyede yaptı," dedi Şef.

Gülümsedim. "Girdiği site sevgilisinin telefonuna yüklediği bir yazılım olunca aşkın konuyla ilgisi epey oluyor." Kolumu Alin'in omzuna atıp onu kendime çektim. Resepsiyonda çalışacağı, bilgisayarlara erişimi olacağı için onu yazılım okuyor diye göstermiştik. Ne olur ne olmaz diye aldığım bir önlemdi bu. "Belki bilmiyorsunuzdur, kendisi yazılım okuyor. Yasal olmayan bir uygulamayı sevgilisinin telefonuna gizlice yüklemesi büyük bir suç. Kişisel verilerin korunması kanununa aykırı bir kere. Yakalanınca bu yüzden telaş yapmış."

Şevket, "Hangi uygulama bu?" diye sordu. "Kendin mi yaptın yoksa bir yerden mi buldun?"

"Bir arkadaşımla beraber yaptık. Çok basit bir uygulama ama o fark etmeden onu takip etmemi sağladığı için iş görüyor," dedi Alin utana sıkıla.

Şevket'in gözünde bir anlığına anlayış belirdi. Alin'i yargılamıyor, aksine anlıyordu. Bu noktada, aldatıldığından emin olmuştum.

Şef sakalını sıvazladı. "Aslında değişik bir uygulamaydı. Ben de ilk defa gördüm," dedi Şahin'e bakarak.

Şahin ise yalanımıza tam ikna olmamıştı. "Aç bakalım şu uygulamayı," dedi bir anda. "Bir de Şevket baksın. Böyle güzel saklayabildiğine göre demek ki bir şeyler biliyorsun. Belki işimize yararsın," diyerek bizi kandıracağını sandı.

Alin'i omzundan hafifçe dürttüm. Bu *yap* demekti. O da bunu anladı ve ileri doğru hareket etti. Ama ben onu tutunca durmak zorunda kaldı.

"Böyle bir şeye gerek yok bence. Kızı daha fazla müşkül duruma düşürmeyelim. Hem baksanıza, ne kadar utanmış?" deyip anlayış beklediğimi belli ederek kaşlarımla Alin'i işaret ettim. "Hepimiz böyle zamanlardan geçtik. Bunu burada yapması hoş olmamış tabii.

Scanned with CamScanner

Şarjı bitince merakına yenik düşüp otelin bilgisayarından bakma gafletine düşmüş. Bana söz verdi. Bir daha iş yerinde böyle bir şey yapmayacak."

"Biz yine de bakalım," dedi Şahin. Şevket'e işaret etti. "Sen de yardımcı ol."

"Sanmıyorum," dedim aynı rahatlıkla. Üçü de benim bu tavrım karşısında dumur oldular. Çünkü Şahin bu otelin güvenlik şefiydi. O ne derse yapılmak zorundaydı. Küçük bir barmaid ona nasıl karşı çıkabilirdi ki? "Alin'in daha fazla utandırılmasını istemiyorum. Eminim siz de gençken benzer hatalar yapmışsınızdır?"

Bunu söylerken özellikle Şevket'e bakmıştım. Beni anlaması gereken oydu. Ve öyle de oldu.

"Abi, aslında otelle ilgili bir şey olsa bize uyarı gelirdi. Sen haber verene kadar bir şey fark etmedik. Çocuklardan da haber gelmedi. Demek ki bizlik bir şey değil," dedi. Alin'e gülümsedi. "Sen de ayrıl bence. Böyle işlerle uğraşma. Güvenmiyorsan bir yere varmaz o ilişki."

Şahin boğazını temizledi. "Kimsenin aşk hayatı umurumda değil. Otelin sorumluluğu bana ait ve ben aklımda şüphe kalmasını sevmem. O uygulamayı aç ya da..."

"Ya da?" dedim en az onun kadar ters bir şekilde.

"İkinizin de iş akdini sonlandırırım," dedi pat diye. Çenesini kaldırıp bize dik dik baktı. "Ve sonrasında da peşini bırakmam."

Peşini bırakmayacağı bizdik.

Bu seferki gülümsemem gıcıktı. Kolumu Alin'den çekip göğsümde birleştirdim. "Sizi anlıyorum ama maalesef fikrimi değiştirmiyorum. Bize güvenmiyorsanız işe almasaydınız. Hem yanlış ne yapmış olabiliriz ki? Küçücük kızın otelle ne gibi bir ilgisi olabilir?"

"Buna ben karar veririm," dedi Şahin. "Şevket, sen insan kaynaklarıyla görüş. İkisinin de çıkışını versinler," diye dikte etti. Ve bu durumdan epey tatmin oldu.

"Nasıl isterseniz," dedi Şevket ve hemen gitti.

Pehlivan'ı aramak, ondan yardım istemek istememiştim. Hatta onun bundan haberi bile olmasın isterdim. Ama işler beni bu noktaya sürüklemişti. Telefonumu çıkarmaya yeltenirken onun içeri girdiğini gördüm. Belli ki bunu yüz yüze yapacaktık.

O da beni fark etti. Yanındaki adamlara beklemelerini söyleyip bana doğru adımladı. Ben resmî durur sanırken o yanımda geldi, elini belime koyup gülümsedi.

"Haber veremedim, kusura bakma. Bugün başım kalabalıktı," dediğinde Şahin'in gözlerindeki ifadeyi kaydedip tekrar tekrar izlemek istedim. Dehşete kapılmıştı. Etrafımdaki insanlara baktı. "Sen ne yapıyorsun burada? Çıkıyor muydun?"

Tebessüm ettim. "Çıkıyor sayılırım. Kovuldum da," dedim.

"O da ne demek? Kim kovuyor seni, hayırdır?" derken sesi oldukça gür çıktı. Şahin'e baktı. "Neler oluyor, Şahin? Kim kovuyor Deva'yı?"

Şahin dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben, abi," dedi *kusura bakma* der gibi. Sonra da ekledi: "Bilmiyordum," dedi bizi kastederek.

"Başlatma bilmemene. Neler oluyor, ondan bahset."

Bunu demesi üzerine ben araya girdim: "Alin otelin bilgisayarından yapmaması gereken bir şey yapmış. Erkek arkadaşının telefonuna gizlice yüklediği bir uygulamaya girmiş. Hem mesai saatlerinde olması hem de otele ait bilgisayarda bunu yapması hoş değil. Şahin Bey'e hak veriyorum. Ama hem biraz önce giden beyefendinin *Otelle alakalı bir durum yok,* demesine hem de benim *Kızı daha fazla utandırmayalım,* dememe rağmen uygulamaya bakmak istedi. Alin açmaya yeltendi ama ben istemedim. Genç kız, bir hata yapmış. Bunu bu kadar olay yapmaya gerek var mı?"

"Sonra da seni kovdu?" diye teyit etti.

"Sonra da bizi kovdu," diye düzelttim.

Derin bir nefes verdi. "Aslında haklı," dedi. Bakışlarıma hemen *sana inanamıyorum* ifadesi yerleştirdim. "Bunu başkası yapsa kovmasında sakınca görmezdim. Ya da şu uygulama her neyse bakılmasını isterdim. Ama..." Yüzümü dikkatle inceledi. Ona bozulduğumu hatta trip atacağımı anladı. "Ama sen başkasın. Teferruata gerek yok."

"Anladım," dedim kısık, kırgın bir sesle. Alin'e döndüm. "Sen üstünü değiştir, eşyalarını topla. On dakika sonra otoparkta ol. Seni ben bırakırım."

"Tamam," dedi Alin. Yine gitmeye yeltendi ama bu sefer onu durduran Pehlivan'ın konuşması oldu.

Scanned with CamScanner

"Dur bakalım. Nereye gidiyorsunuz?" dedi. Kolumu tuttu. "Kovulma falan olmayacak diyorum. Kendimi yanlış mı ifade ettim? Nereye gidiyorsunuz? Eve gideceksen seni ben bırakırım."

Kolumu elinden yavaşça çektim. Trip attığımı tam olarak anlamış oldu. Ve bu tavrıma hayret ederek baktı.

"Başkası olsa kovulacakmış. Bizim de kovulmamızda bir sakınca yok. Bu işi bir haftada bulmuştum, yenisini de yarın bulurum. Dert etme yani." Alin'in koluna dokundum. "Hadi, hazırlan sen."

"Dert ettiğim o değil, Deva. Ben buraya gelirken yıllar sonra ilk defa bunalmadan geliyorum. Sırf seni göreceğim diye," demesini, benim kadar diğerleri de beklemiyordu. Onlar benden daha çok şaşırdı hatta. "Ne kovulmanı kabul ediyorum ne de bu tavrını. Çık yukarı konuşalım."

"Gerek yok," dedim üstüne bastırarak.

Emreder gibi, "Yukarı çık," dedi. Alin'e baktı. "Sen de işinin başına dön. Bir daha da böyle bir şey yapma. O zaman affı olmaz," diye gözdağı verdi. Alin yerine geçerken ben hareket etmemiştim. "Ya gidersin ya da valla bak kucağıma alır götürürüm seni."

Bakışlarımla ona kızgınlığımı belli ederek arkamı döndüm ve asansörün yolunu tuttum. İçeri geçtiğimde rahatlamış bir nefes bile veremedim. Muhtemelen bir süre gözleri üzerimizde olacaktı.

Odaya geçmeden lavaboya girdim. Olanları herkese kısaca anlatıp dikkatli olmalarını yazdıktan sonra odaya geldim.

Pehlivan camın önünde beni bekliyordu. Bana doğru döndü. Bakışları pek sıcak değildi. "Ne oluyor sana? Birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz ama senden böyle çocukça bir hareket beklemezdim," dedi kızarak.

Bazı adamlar nahif kadın severdi. Her dediğine tamam diyen, uyum sağlayan, çıt kırıldım olan. Bazıları ise karşısında dimdik duran, onunla tartışabilen, pek alttan almayan kadınlardan hoşlanırdı. Pehlivan kesinlikle ikincisiydi. Ve ben bunun hakkını vermeliydim.

"Çocukça mı?" dedim ters bir şekilde. Ona doğru sert adımlarla yürüdüm. "Kusura bakma kendimi ezdirmediğim için. Hemen kuyruğumu kıstırıp içeri geçmem mi gerekiyordu? Ya da yana yakıla seni kramam? İşte tam da bu yüzden bizden olmaz demiştim! Baksana, daha şimdiden bana hükmedebileceğini düşünüyorsun. Neden? Bana maaş verdiğin için."

"Sen ne saçmalıyorsun? Yaptığım şeyde yanlış olan ne? Kibarlık yaptığımı düşünmüştüm oysa! Ama hayvanlık etmişim belli ki."

"Evet!" dediğimde sanki kendisi hayvanlıktan bahsetmemiş gibi buna şaşırdı. "Önce personeline tavrını düzeltmesini söylemelisin. İnsan bu sebepten işten kovulur mu? Kovulmak da umurumda değil, söylemiş olayım. Sanki çalışabileceğim sadece burası varmış gibi. Kimse size muhtaç değil!"

Sakinleşmek için gözlerini birkaç saniye kapattı. Derin derin nefesler alıyordu. Bu duruma gülmek istesem de kendimi tuttum.

Yavaşça, "Kimse muhtaç olduğunu düşünmüyor," dedi. Gözlerini açtı. "Bir anda kendimi böyle bir konuşmanın içinde bulmayı beklemiyordum. O yüzden bocalamış olabilirim." Bana doğru yaklaştı. Temas etmedi ama oldukça yakındı. "Nedenini anlamadım ama seni kırmışım. Kusura bakmazsın."

Kafamı sağa doğru çevirip sinirle gülümsedim. "O, *kusura bakmazsın* değil, *kusura bakma* olacak. Bakıp bakmayacağıma ben karar vermeliyim."

Omuz silkti. "O da olur." Ona göz devirip arkamı döndüm. Bara doğru giderken peşimden geliyordu. "Akşam seninle plan yaparım demiştim ama yukarı çıkarken bir işim olduğunu öğrendim. Yarın yaparız artık," deyip tabureye oturdu.

"İş toplantısı mı?"

Tezgâhtaki fındıklardan ağzına attı. Kafasını salladı. "Sen de gel diyeceğim ama hiç senlik bir ortam değil. O yüzden eve git sen."

Elimi yıkarken ona gözlerimi irileştirerek baktım. "*İş toplantısı mı* derken, benimle buluşma planından bahsetmiştim. İğnelemiştim yani. Tek başına plan yapıyorsun ya, bunu patronum olarak yaptığını düşünmüştüm. Yoksa bana da sorman gerekir ya hani?" diye hafif yüksek sesle sordum. "Ve eve git ne demek? Seninle buluşmuyorsam illa eve mi gitmem gerek? Sen mi karar veriyorsun buna da?"

Ya sabır çekti sessizce. Sakin kalmaya çalışarak, "Sen özel gününde falan mısın? Bu alınganlıklar ne? Öylesine konuşuyorum," dedi.

Scanned with CamScanner

Zorlukla gülümsedim. "Ben hep özel günümdeyim. Ama bu tavrım sana özel. En ufak bir olayın özel güne bağlanmasından nefret ederim bu arada." Önüne sek viski koydum. "Afiyet olsun."

Bir viskiye bir bana baktı. Beğenmediği her hâlinden belli oluyordu. "Kokteyl yok mu? Değişik, alengirli bir şeyler?"

Kolumdaki saate baktım. "Ah, maalesef. Bugün mesai saatimi doldurdum. Erken gelseydiniz size alengirli bir şeyler hazırlayabilirdim," dedim yalandan bir üzüntüyle.

Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi hayretler içerisinde bana baktı. Ona aldırmadan önlüğümü çıkarıp kazağımı giydim. Çantamı alıp çıktığımda öyle şaşkındı ki beni durdurmadı bile. Arkamdan ağzı açık ayran budalası gibi baktığını biliyordum.

Bugün bir bahaneyle onunla görüşmekten kurtulmuştum. Yarın için umudum pek yoktu.

Yalnız başıma yemek yemeyi seviyordum. Ama dakikalardır izleyecek bir şey bulamadığım için noodle'ım buz gibi olmuştu. Soğuk yemekten nefret ederdim ama bir şeyler izlemeden de yemek istemiyordum.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Tüm işlerimi halletmiş, duş almış, yatağa girmiştim. Akademide değil, Pehlivan'ın gelme ihtimaline karşı evdeydim. Karnım guruldayınca gün içinde doğru düzgün bir şeyler yemediğimi hatırlamıştım. Noodle en hızlı ve lezzetli olan seçenekti.

"Bunu mu izlesem?" dedim ekrana bakarak. Bir çiftin birbirlerine absürt sorular sorup, cevap olarak 1'le 10 arasında puan verdikleri bir videoydu. Tatlı bir çifte benziyorlardı. Videoyu başlatıp kâsemi kucağıma aldım. Yemeğim soğusa da hâlâ çok güzel kokuyordu. Acılı yerinden büyük bir lokma alıp ağzıma götürdüğüm sırada mutfaktan bir ses geldi.

Hızla ayağa kalktım. Mutfağın camını koku çıksın diye açık bırakmıştım. Bu saatte gelen ve camdan girebilecek tek kişinin Arza olduğunu düşünsem de tetikte olmam gerekiyordu.

Camın kenarına geldim. İçeri doğru uzanan elin ona ait olduğunu görmeme rağmen o içeri atladığında ben de üstüne atladım.

"*Easy, cowboy!*" deyip arkasından kolumu boynuna doladım. Sağ bacağımı onun sağ bacağına sarıp sol elimle saçını hafifçe çekiştirerek kafasını kendime doğru eğdim. "Bir kadının evine bu saatte böyle girmeye utanmıyor musun?"

Elini arkaya doğru uzattı. Ben kolumu gevşettiğimde beni hızla öne doğru çekip bacaklarımı beline saracağım bir pozisyonda tuttu bedenimi.

"O kadın sevgilimse ve ben onu gün içinde hiç göremediysem..." Dudağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Hayır, hiç utanmıyorum."

Özlediğim yüzüne bakıp gülümsedim. "Selam."

"Selam," dedi benim gibi gülümseyerek. "Uyanık olmana sevindim. Uykun yoksa oturalım mı biraz?"

"Olur." Boynunu öptüm ve kucağından indim. "Kendime noodle yapmıştım, sen de ister misin?" dediğimde ona çok iğrenç bir şey teklif etmişim gibi suratını buruşturdu. "Sevmediğini anladım ama nefret edermiş gibi duruyorsun. Altı üstü noodle. Ne var bu kadar sevmeyecek?"

"Hijyenik gelmiyor," dedi prenses.

Kendime yaptığım tencereye musluktan su doldurdum. "Yediğin her şey hijyenik mi? Bu kadar takılmasan mı, arıza?"

"Arıza, ha?" dedi elini beline koyarak. "Sen musluktan mı su doldurdun? Bari temiz suyla yapsaydın..."

"Zaten kaynayacak? Mikrop falan kalmaz," deyip sırıttım. Ama o bundan memnun olmadı. "Acı seviyordun, değil mi? İstersen acı sosundan koymam ama bence öyle harika oluyor."

"Battı balık yan gider. Belki acı mikropları da öldürür. Öyle yapabilirsin," dedi. Ceketini çıkarıp sandalyeye astı. "Ben hızlıca bir duş alabilir miyim? Senin için mahsuru var mı?"

"Keyfine bak," dediğimde yanağıma öpücük kondurup banyonun yolunu tuttu. "Kırmızı taraf soğuk, mavi taraf sıcak. Yanlış takmışlar," diye seslendim. "Kendini rahatlıkla haşlayabilirsin."

İçeriden arsız bir şekilde seslendi. "İstersen beraber haşlanabiliriz?"

Sırıtsam ve bunu hayal etsem de, "Rüyanda görürsün!" dedim.

"Yaşandı," dedi ve kapıyı kapattı.

Kendimi bir anda aptal gibi sırıtarak ona noodle yaparken bulmuştum. Birkaç dakika sonra elimde tepsiyle biraz önceki yerime oturdum. O da bu sırada içeri girdi. Pantolonunu yeniden giymişti

Scanned with CamScanner

ama üstünde bir şey yoktu. Havluyla saçını kuruluyordu. Ama arsız damlalar göğsüne damlıyordu.

Her bir dövmesini ayrı ayrı çok seviyordum. Anlamları hakkında bir gün uzun uzun konuşmak istiyordum. İçimden bir his bazılarının benimle ilgisi olduğunu söylüyordu.

"Bekletmedim, değil mi?" diyerek yanıma oturdu. Şampuanımla duş jelimi kullanmıştı ama sanki farklı kokuyordu. Kâseyi eline alıp bana doğru iyice yayıldı. Ekranı işaret etti. "Bunu mu izliyordun? Başlatsana, merak ettim." Ben de kâsemi aldım ve videoyu başlattım. Sıcak olanı bilerek bana vermişti. Bir lokma aldı ve "Güzelmiş aslında. Eline sağlık," dedi.

"Afiyet olsun. Sıcakken daha güzel aslında."

İştahla yemeye devam etti. "Senin elinin değdiği her şey güzel." Videoyu işaret etti. "Bunlar ne saçma sorular ya? Sırf kavga çıksın diye sorulmuyorsa ben de bir şey bilmiyorum."

Aklıma gelenle videoyu durdurdum. "Ben de sana sorayım. Ama kavga çıksın diye değil, eğlencesine," dedim hevesle. "Ben soracağım, sen de 1'le 10 arasında puanlayacaksın. Tamam mı?" Kafasını salladı. "Bir erkek bana bunları söylese, 1'den 10 arasında ne kadar sinirlenirsin, onu söyleyeceksin."

"10," dedi bir anda.

"Daha sormadım bile?"

"Neler soracağını tahmin ediyorum. Hepsi 10. Hadi devam edelim videoya."

"Ya, hayır! Oynayacağız. Ve sen doğru düzgün puanlama yapacaksın. Her şeye 10 diyemezsin. Bu oyunun belli kuralları var."

Güldü. "Oyunu biraz önce öğrendin. Kurallarını nereden biliyorsun?"

"Ben her şeyi bilirim." Yerimde hareket edip yerleştim. "Başlıyorum. İlk cümlemiz: *Gülüşünü çok seviyorum.*"

"10," dedi yine.

Ofladım. "Hemen 10 verme. Daha kötüleri gelebilir."

"Gülüşün kırmızı çizgim. Onu sevmesi beni epey kızdırır. 10 diyorum. Neden karışıyorsun?"

10 en az kızdığı, 1 en çok kızdığıydı aslında ama o ters anlamıştı. Tekrar açıklamaya üşendiğimden böyle devam ettirdim. "*İyi. Çok güzel bir enerjin var.*"

"9," dedi. Oyunun ciddiyetini anlayıp doğruldu. "Kim söylüyor bunları? Pehlivan mı?"

"Olabilir, herhangi bir erkek. Buna 9 mu verdin? Enerjimi beğendiyse ne olmuş?"

Yan yan baktı bana. "Enerjini beğenecek kadar yakınında olması hoşuma gitmedi."

"Neyse," deyip diğer soruya geçtim. "*Çok güzelsin,*" dediğim anda derin bir nefes aldı. "Bunda ne var? Güzel değil miyim?"

"Çok güzelsin de o neden bunu söylüyor? Güzel olduğunu düşünmesinde sorun yok. Bunu sana söylemesindeki amaç ne? İletişim kuruyor. Kurmasın. O gitsin, boktan oteliyle uğraşsın," dedi ters ters.

"Pehlivan'dan bahsetmiyoruz ya. Çıkar şu adamı aklından." Devam etmemi işaret eden bir el hareketi yaptı. "Yenisine geçiyorum: *Seni düşündüğümde gülümsüyorum.*"

Alt dudağını ısırdı sinirle bakarak. "Hadi ya? Öyle miymiş? Neden düşünüyormuş seni? Ne düşünüyormuş?" Cıkladı. "Ben sevmedim bu oyunu. Oynamak istemiyorum. Canımı sıktı bu oyun."

"Mızıkçılık yapma ya. Puan vereceksin sadece." Kolunu dürttüm. "Lütfen. Hem ben eğleniyorum..."

Kaşları havalandı. "Beni sinir etmek hoşuna gidiyor, değil mi?" Gözümü açıp kapattım. "Peki, tamam, devam edelim."

"Ee, puan vermedin?"

"10."

"10'u bir kere verdin. 10 ve 9 diyemezsin."

"8."

"Tamam... *Çok güzel kokuyorsun.*"

Birden, "Ebesinin şeyi ama yani!" diye yükseldi. "Ne demek çok güzel kokuyorsun? 20 diyorum! Hatta bin falan."

Güldüm. "10 üzerinden 20 nasıl olabilir? Hoşuna gitmediyse 7 demen gerekir. En yükseği o."

"Hoşuna gitmediyse mi? Bayıldım!" Kâseyi yeniden eline aldı. Bu sefer sinirle yemeye başladı. "Yedi!"

"*Senin yanında huzurlu hissediyorum.*"

Scanned with CamScanner

"Hımm... Huzurlu hissediyormuş? Ne kadar tatlı. Hiçbir sorun görmüyorum. Bayıldım hatta," derken sakin konuşup nasıl kâseyi ağzına sokacak gibi durabiliyordu ki?

Bıyık altından sırıttım. "6 sanırım? O zaman sıradaki: *Arza çok şanslı.*"

Yamuk bir şekilde gülümsedi. "Öyleyim tabii. Çok şanslıyım," dedi. İşaret parmağını kaldırdı. "1," dedi ve durdu. "Ama bunda bir ima mı var? Hani Arza çok şanslı, keşke ben de şanslı olsam gibi mi? Ne açıdan söylüyor bunu?" derken yan yan bakıyordu.

"Ben nereden bileyim?"

"O puşt asla bunu iyi bir noktadan söylemez. 10," dedi gergin bir şekilde. "Hatta yıldızlı 10. Resmen çıkma teklifi etmek bu." Kâseyi sehpaya bıraktı. "Yemek yiyesim falan kalmadı. Bütün iştahım kapandı."

Uzun bir kahkaha attım. Birkaç dakikadır kendimi tuttuğumdan sesim gecenin sessizliğinde binayı inletti. Yüzümü onun koluna yasladım.

"Gül sen, gül. Ben bir gün o adama gününü göstereceğim. O gün beni asla durdurmayacaksın," deyip beni kolunun altına aldı. Kafamı göğsüne yasladım, çenemi kaldırıp ona baktım. "Bugün bir şey dedi mi sana? Buluşalım falan."

"Dedi aslında." Ona Alin'le yaşadığımız olayı anlattım. Keyfi birden yerine geldi. "Bilmiyorum, bana sinir mi oldu, teklifine pişman mı oldu..."

"Umarım pişman olmuştur göt herif. Seni cepte sanmaması iyi olmuş." Yanağımı okşadı. "Bunu neden önceden anlatmadın? Sorulardan önce bilseydim bu kadar sinir olmazdım."

Parmaklarımı çıplak göğsünde gezdirdim. Gözlerimi kapattım ve duş jelinin bile bastıramadığı kokusunu içime çektim. "Öncesini panele yazınca anlattım gibi düşünmüşüm."

"Bu herif bugün benim de canımı sıktı. Geldi odama. Selma kendi odasındaydı. Telefonla konuşacağım deyip beni odadan göndermişti. Hayvan gibi kapı çalındı. Bunun geldiğini anladım. Belli ki seninle tartıştıktan sonra oldu bu olay. Burnundan soluyordu çünkü." Saçlarımın ucuyla oynadığında mayışmaya başladım. Zaten uykusuzdum. Onun sesi, kokusu, sıcaklığı beni uyku moduna sokmuştu.

"Aptal, gelmiş bana diyor ki *neden telefonuna bakmıyorsun?* Yan odada bırakmıştım, ses kaydını açıp. Orada unuttuğumu söyledim. Başladı *bu ne pervasızlık, iş bilmezlik, siz nasıl çalışıyorsunuz* diye. Beynimin içine etti. Şeytan dedi bir tane yapıştır. Dişlerimi sıkmaktan çeneme ağrı girdi. Adam resmen insanları çileden çıkartmak için dünyaya gelmiş." Yanağımı okşadı yeniden. "Güzelim? Uykun mu geldi?"

"Birazcık geldi," dedim mayışık bir sesle. "Ama alarm kurmadım. Sabah erken kalkıp akademiye gitmem lazım. Seher'le görüşmem gerekiyor."

Bacaklarımı uzatmamı sağladı. "Sen uyu, ben alarmını kurarım."

Göğsüne doğru iyice sokulsam da, "Böyle tutulursun ama. Ve gitmen gerekmiyor muydu senin?" dedim.

"Zaten tutulmuşum," diye mırıldandı. Şakağımı öptü. "Hiçbir şey olmaz bana. Seni uyuttuktan sonra giderim ben." Yeniden saçlarımla oynadı. "Konuşmamı ister misin? Yoksa sessizce durayım mı?"

"Konuş lütfen. Sesin huzur veriyor."

"Ya, öyle mi? Konuşurum o zaman. Hımm, ne anlatsam ki? Bugün annemlerle konuştum, ondan bahsedeyim. En son Foça'dayken görmüştüm onları. Bana biraz sitem ettiler. Her ne kadar işimi bilseler de alınganlık yapmaya devam ediyorlar. Annem, babam iş gezisinde olduğu için de öyle huysuzdu. Babam yıl içinde çok sık seyahat ediyor ve annem bundan hoşlanmıyor. Sinan da aynı şekilde. *Babam da yok sen de yoksun* diye sızlandı telefonda. Onu çok özledim. Sanki ben yanında yokken sorun yaşayacakmış gibi hissediyorum. O artık büyüdü. Bir sürü öğretmeni, arkadaşı var. Annem hep yanında. Ama ben yine de onun elini tutmak istiyorum. Aklım hep onda. Suratının asıldığını düşündüğümde kalbim sızlıyor. Ben kardeşime doğruyu öğrettim ama dışarıdaki insanları eğitemem. Ona acıyarak bakılmasından nefret ediyorum. Ve Sinan bunu fark ediyor. Belli etmediğini sansa da ben anlıyorum. Sırf ona üzüldü diye onunla arkadaşlık yapan kişilerle konuşmak istemiyor. Alıngan değil aslında. Yaptığını doğru buluyorum. Yalnız kalmayı göze alıp herkese set çekebiliyor. Bu aklı başındalık yetişkinler için bile zorken o bunun üstesinden gelebiliyor."

Bana baktığını hissettim. Uykuya dalmak üzereydim. Kendisi uzanmadan önce beni iyice üstüne doğru çekti. L koltukta onun üzerinde rahat bir şekilde uzanıyordum.

Scanned with CamScanner

"Böyle daha rahat edersin." Gözümü kısaca açıp ona baktım. Yüzümü izliyordu. Burnumun ucuna öpücük kondurdu. "Uyu sen. Ben konuşmaya devam edeceğim. Ama başka ne anlatsam bilemedim... Bihter'i de çok özledim. Bir an önce eğitimden gelmesini istiyorum. Aslında geçen hafta gelebilirdi de bizim işler karışık diye biraz daha beklemek zorunda kaldık." Ofladığında sigarasının kokusu burnuma doldu. "Sana hiç çizim yeteneğimi nasıl keşfettiğimi anlatmadım. Aslında çok yetenekli olduğumu düşünmüyorum. Kendimi geliştirmek için de ekstra bir çaba harcamadım hiç. Bir gün dersteydim. Son senemde olmama rağmen kafamı bir türlü toparlayamıyordum. Aklımda hep sen vardın. Aylardır tek bir not bile yazmamıştın. Hem seni merak ediyor hem endişeleniyordum. Ben de dersten kopup defterime göz çizmeye başladım. İçinde leke olan göz. Kaç tane çizdim bilmiyorum. Hepsi birbirinden başkaydı. Bazısı iri, bazısı badem, bazısı eşek gözleri gibiydi. Fakat hiçbiri beni tatmin etmiyordu. Yenisini çizdiğimde eskileri beğenmiyor, yenisine uzun baktıkça hepsinden nefret ediyordum. Seni bulamayacak olmanın endişesiyle karalayıp duruyordum... Sonra öğretmen gördü. Ben dersi dinlemiyorum diye kızacağını sanırken o beni teşvik edecek şeyler söyledi ve devam etmelisin dedi. Ben de o günden beri karalıyorum işte. Yaptığım hiçbir kara kalem resmin eşsiz olduğunu söyleyemem. Seni çizdiklerim hariç. Hastanede karşılaştıktan sonra odama geçip sabaha kadar yüzünü çizmiştim. O geceyi hiç unutamam. Sayfaların hepsinde senin yüzün vardı. Kalemler bitti, güneş doğdu ama içimdeki coşku dinmediği için ben devam etmek istedim. Yılların birikmişliği vardı. Seni karşıma oturtup yüzünü ezberleyene kadar baksam doyamazdım. Gözündeki lekeyi gördüğüm an. Ah, o anda neler hissettiğimi bir anlatabilsem sana, Azra. Canım Azra. İyi ki'm Azra. Her şeyim Azra..."

ADIM ATMAK HER ZAMAN CESARET İSTER

"Hayatının bir sonraki bölümüne başlayamazsın, eğer sürekli bir öncekini yeniden okuyorsan."

Adım atmak her zaman cesaret ister.

Yeni bir adım atmak, kimsenin görmediği bir uçurumun kenarına yaklaşmak gibidir. Aşağıya bakarsın, derinliği bilmezsin ama bir yanın atlamak ister, bir yanın da tutunmak. İnsan hep ikisinin arasında kalır. Kalmanın güveniyle gitmenin bilinmezliği arasında. Belki bu yüzden bazıları hayatı boyunca aynı yerde durur. Çünkü durmak kolaydır, kalmak tanıdıktır. Ama ileriye adım atmak, cesaret ister.

Cesaret, korkunun yokluğu değildir; korkuya rağmen yürümektir. Kimse bilmez ama en cesur insanlar bile ilk adımlarını atarken titrer. Eller terler, kalp hızlanır, akıl *ya olmazsa*'larla doludur. Yine de o adım atılır. Çünkü insan bazen hiçbir şeyden emin olmadan da ilerlemesi gerektiğini hisseder. Her başlangıç biraz belirsizlik kokar, biraz da umut. Ve belki de bu ikisinin karışımıdır insanı hayatta tutan.

Yeni bir adım, sadece yer değiştirmek değildir; bakışını değiştirmektir. Aynı manzaraya başka bir yerden bakabilmektir. Çünkü bazen hayat değişmez, sadece sen değişirsin. Aynı sabaha başka bir kalple uyanırsın, aynı aynaya başka bir yüzle bakarsın. O yüzden yeni bir adım, dışarıya değil içeriye doğru da atılabilir. Kendine yaklaşmak da bir adımdır. Kendini affetmek, geçmişinden taşımayı bıraktığın yükleri yere bırakmak da.

Ama ne olursa olsun, ilk adım hep en zordur. Çünkü *önceki sen* o adıma inanmaz. O, alıştığı konforu bırakmak istemez. "Böyle iyiyiz," der. "Daha kötüsü olmasın." Fakat bazen iyilik sandığın şey, sadece bir durgunluktur. Hayatın sana sunduğu güvenli bataklıktır. Orada su ılık, çamur yumuşaktır ama adımların ağırlaşmıştır. Oysa atılan her yeni adım, çamurun altındaki toprağa kavuşmaktır, yeniden tutunmaktır.

Scanned with CamScanner

Belki de cesaret, hiçbir zaman tamamen hazır hissetmeden gitmektir. Çünkü insan hiçbir zaman tamamen hazır olmaz. Hayat, *şimdi* dediğinde gitmen gerekir. Yeni bir şehir, yeni bir insan, yeni bir ihtimal... Hepsi aynı korkunun farklı yüzleridir. Ama sonunda, her cesur adım bir hikâye başlatır. Belki acıtır, belki değiştirir ama mutlaka büyütür.

Korkaklar da yaşar elbette ama cesurlar hisseder. Cesurlar, kaybetmeyi göze alarak yaşar. Çünkü bilirler ki asıl kayıp, hiç denememiş olmaktır. Hayatın en büyük pişmanlığı, *yapmasaydım* değil, *yapsaydım ne olurdu* sorusudur. O yüzden yeni bir adım sadece bir eylem değil, bir cevap arayışıdır.

Bir gün gelir, içindeki ses fısıldar: *Artık burada kalamazsın.* O an anlarsın, bir şeyler bitmiştir. Ve her bitiş, bir başlangıcın gizli şeklidir. Adımını atarsın. Korkarsın ama gidersin. Çünkü bilirsin ki bazı yollar sadece yürüyene görünür.

Ve o anda dünya senden büyük olmaktan çıkar. Sen, dünyanın içine sığarsın. Artık korkunun değil, cesaretin sahibisindir. Yeni bir adım atmışsındır. Ve bazen tek bir adım, bir ömrü değiştirmeye yeter.

"Bu yüzden hiçbir zaman adım atmaktan korkmamalısınız. Tabii eğer yerinizde saymak istemiyorsanız. Ama her zaman olası ihtimalleri tartmak zorundasınız. Alin'in o bilgisayara girdiğinde neler olacağını tartmadan hareket ettiğinde yok saydığı ihtimallerin başımıza açtığı işler gibi. Hep bir adım atmalı ama o adımı iyi tartmalı. Bu da size günün sözü olsun," dedim.

Alin kafasını utançla önüne eğdi. Amacım bu değildi. Bu gibi bir durum bir daha yaşanmasın diye uyarıyordum onları. Altısı da karşımda beni dikkatle dinlemişti. Söylediklerimin bir kulaklarından girip orada kalmış olmasını umdum.

"Sabah sabah çok iyi geldi," diye söyleniyordu Egemen. Otelde mesai saatleri başlamadan epey önce onları buraya çağırmam hoşlarına gitmemişti elbette. "Güne özlü sözlerle başlamayı çok severim," diye sarkastik konuşması diğerlerini güldürdü.

"Yakın zamanda yazmayı umduğum performans notlarınıza bunu da eklerim öyleyse," deyip, onu tehdit edişimle sırıttım. "Ne dersin, Egemen? Hem boş olan kâğıdın biraz dolu görünür. İyi olur, değil mi? Arza eminim düşüncelerimi dikkate alacaktır."

Yerinde kıpırdandı. "Ben... Ben..." diyebildi sadece.

"Sen... Sen... Susmalısın bence sen," dedim ciddileşerek. Kollarımı göğsümde birleştirip onların etrafında adımlamaya başladım. "Bu işten keyif aldığımı düşünenleriniz var sanırım. Çömez eğitmenin, sorumluluk almanın, sizin şikâyet ettiğiniz saatlerden çok önce kalkıp gerekli notları tutmanın, bir yandan kendi işimi hallederken bir yandan sizin eksiklerinizi kapatmanın eğlenceli olduğunu mu sanıyorsunuz?"

İçlerinden en cesaretli olan Evren, "Sen bizi yanlış anladın, abla. Seni üzmek..." diye söze başladı ama yüksek sesim onu susturdu:

"Bu, beni üzmez. Bu, sizi üzer." Küçük odada sadece ayakkabılarımın ve benim sesim duyuluyordu. Onlar çıt bile çıkartmıyordu. "Ben çömez eğitecek noktaya geldiysem çoktan eleğim asılmış demek ki. Sizin performansınız beni de etkileyebilir elbette. Ama siz yıllardır pek çok eğitmenden ders aldınız. Onların seneler boyu yapamadığını benim birkaç ayda yapmam kimse tarafından beklenmez. Bu yüzden..." Arkamı dönüp onların tedirgin yüzlerine tek tek baktım. "Üzülecek olan sizlersiniz. Böyle devam ederseniz de sizi üzecek olan kişi de benim."

Berat'ın bir şey diyecek gibi olduğunu görünce elimi kaldırarak konuşmasına izin vermedim.

"I-ıh, daha fazla mırın kırın duymak istemiyorum," dedim terslenerek. "Anladık, ilk göreviniz. Anladık, heyecanlısınız. Anladık, hata payınız var. Ama yeter. Artık yetmeli. Bahanelerin arkasına sığınmaya devam edecekseniz eğer Barbar'a söyleyeyim, yerinize yenileriniz gelsin. Belli ki siz bu işi beceremeyeceksiniz."

Uğultular ve itirazlar yükseldi.

"Hayır hayır. Düzelteceğiz, söz veriyorum," dedi Gökçe. Arkadaşlarına baktı. "Bir daha hiçbir şekilde hata yapmayacağız. Lütfen bize bir şans daha ver."

Ona doğru yürüdüm. "Öncelikle, Gökçe... *Siz* diye bir şey yok. Hepiniz teksiniz. Bu, grup oyunu değil. Görev bittiğinde her koyun kendi bacağından asılacak."

Gökçe çekingen bir şekilde, "Ama birbirimizi etkilediğimizi söylemiştin," dedi sorar gibi.

Scanned with CamScanner

Kafamı salladım. "Etkiliyorsunuz tabii ki, orası ayrı. Birinizin ön görülemez hatası diğerlerini çıkmaza sürükleyebilir. Ama bu demek değildir ki başkası adına sözler verebilirsin, onlar adına bir şeyi sırtlanabilirsin. Arkadaşlarına yardımcı olabilirsin, fikir alışverişinde bulunabilirsin. Fakat günün sonunda senin başarın da başarısızlığın da tektir. Bu sebeple söz verme." Gözlerine dikkatle baktım. "Burada laf ağızdan bir kere çıkar. Verdiğin söz yüzünden seni sorumlu tutar, başını yakarım."

Yutkundu ve geri çekildi. Sesli dile getirmese de söylediklerinden vazgeçmişti bile.

Ön tarafa doğru geldim. Ellerimi birbirine çarptım.

"Bugünlük benim söyleyeceklerim bu kadar. Sizden ekstra bir beklentim yok. Sadece karakterinize sadık kalın ve hata yapmayın. Tekrar söylüyorum. Oteldeki olayı çözme sorumluluğu size ait değil. Sizin göreviniz karakterinizde kalmak ve Arza'yla benim başıma iş açmamak. Tabii olayı çözmeye yardımcı olursanız ekstra puan kazanırsınız, orası ayrı." Hepsine tek tek baktım. "Başka sorunuz yoksa mesaisi başlayacak olanlar çıkabilir. Kalanlar kahvaltı etmeden güne devam etmesin. Bu koşturmacada hırpalanıyorsunuz. Hasta olup işi aksatmanızı istemem."

Umut Can, "Arza abi nerede? Selma'yla mı yaşamaya başladı?" diye merakla sordu. Birlikte olduğumuzu gizlemiyorduk. Anladıklarına emindim. "Yanlış anlama abla, görevle ilgili ya, ondan sordum."

Ne alaka dercesine baktım ona. "Yanlış anlamam. Bu bir görev. Herkes ne gerekiyorsa onu yapmalı." Allah'tan yalan söylemekte sorunum yoktu. *Ne yapıyorlar acaba* diye delirdiğimi anlamayacaklardı. "Selma'nın yanından ayrılmaması gerekiyor. Kadın öyle istemiş. O yüzden otelde hep. Bir açıdan iyi. Belki yakında görev sona erer."

"O zaman ne olacak?" diye soran Alin'di. "Yani mesela sen ne yapacaksın? Pehlivan senin peşini bırakır mı hemen? Yüzlerimizi görmüş olacak hepsi."

"Bırakmak zorunda kalacak. Yasa dışı iş yürüttüğünden içeri girmiş olacak ya? Bana ulaşamaz. Ama bir yolunu buldu diyelim. İçeriden de olsa bana ulaşmaya çalıştı. Buna sadece çalışabilir," dedim büyük bir öz güvenle. "O bana ulaşamaz. Yüzlerimiz her an biri bizi arayabilir diye tüm sistemlerden siliniyor. Hiçbir trafik kamerasında, güvenlik kamerasında bize ait bir görüntü yok. Evimi, adresimi, telefon numaramı bulamaz." Kalçamı masaya yaslayıp oturdum. "Hadi onu da yaptı diyelim. İçeri girmedi, bir yerde denk geldik ve beni tanıdı. Bu pek mümkün olmaz çünkü şimdiye kadar çalıştığımız herkes izlenme listesine girer. Önceden çalıştığımız her bir kişiden uzak lokasyonlar seçilir, denk gelmeyelim diye. Ama varsayalım ki geldik. Tek yapmam gereken oradan uzaklaşmak. Bunu bildirmek ve bir daha beni bulamamasını sağlamak."

Pehlivan'ın içeri girmesi yaşananlardan dolayı şüpheliydi. Belki bundan önceki görevlerimde bulduğum suçlular da içeri girmemişti. Kolluk kuvvetleri değil, akademi bu işi halletmiş olmalıydı. Yoksa hepsinin peşime düşmesi çok olasıydı.

Evren, "Oradan ayrılmamamız gerekiyorsa, önemli bir görevdeyiz sek?" diye sordu.

Hepsi merakla cevabımı bekliyordu. Onların bu heyecanı beni içten içe gülümsetti.

"Size önemli bir görev verildiyse gerçekten olmuşsunuz demektir. Ve o noktada ne yapmanız gerektiğini çok iyi bileceksinizdir. Kervan yolda düzülür yani. Hepsini deneyim kazanarak öğreneceksiniz."

"O yüzden bize önemli görevler vermediniz," dedi Egemen. Anlamış gibi kafasını salladı. "Hem işi batırma ihtimalimiz yüksek diye hem de batırdıktan sonra yakalanırsak ne yapacağımızı bilmiyoruz diye."

Gülümsedim. "Bunu şimdi anlamanız oldukça işinizin ehli olduğunu gösteriyor." Küçük eleştirime onlar da gülümsedi. Toy yüzlerini izledim. "Sadece iyi oynamaya ve yeteneklerinizi köreltmemeye bakın. Bu bir sınav değil. Bu, hayat. Oynamak bundan böyle sizin hayatınız, amacınız, her şeyiniz. Dört koldan sarılın ona. Basit bir işi bile özenerek yapın. Hemen olmasa da bir gün hepsinin meyvesini alacaksınız. Belki de bir gün... burada oturan siz olacaksınız," diyerek kafamla masamı işaret ettim.

Gözlerindeki pırıltı paha biçilemezdi.

Ve o pırıltının bir hiç uğruna olma düşüncesi midemin kaynamasına sebep oluyordu.

Her şey yalan çıkarsa sadece kendimi değil, onları da kandırmış olacaktım. Sahip olmalarını istediğim amacın sularında

Scanned with CamScanner

boğulmalarını izleyecektim. Gencecik hayatlarını solduracaktım. Bundan ölesiye nefret ettim.

Diğerleri toplanıp ayaklanırken Berat, "O zamana siz emekli olmuş olur musunuz ki?" diye sordu. "Emeklilik diye bir şey var, değil mi? Biz de emekli oluyoruz?"

Umut Can, "Sigorta da yapılıyor mu diye sorarsın yakında. Ya da yol yemek karşılanıyor mu falan?" diye dalga geçti onunla.

Hepsi Berat'la uğraşıp bana veda ederek dışarı çıktılar. Ben kafamdaki sorularla baş başa kaldım.

Emeklilik.

Bunu pek düşünmemiştim aslında. Hiç emekli olamazmışım gibi geliyordu. Kendimi yaşlanmış olarak da göremiyordum. Bir noktadan sonra hayatım bulanıktı sanki. Belki önceden de böyleydi, belki de öğrendiğim gerçekler böyle düşünmeme sebep olmuştu. Her iki açıdan da böyle hissetmek içimi karartıyordu. Sanki bir sonum, bir geleceğim yok gibi.

Telefonum çaldığında zihnimdeki bulutları dağıtacak kişinin adını ekranda gördüm.

"Günaydın," dedim sesimi neşeli tutmaya çalışarak. "Yüz tane alarm kurduğun için teşekkür ederim. Bir tanesi yeterliydi ama düşünmen yeter. Tüm bina beş dakikada bir inledi. Birini kapatıyorum, diğeri çalıyor, kâbus gibiydi. Çabana sağlık tabii."

Güldüğünü işittim. "Bu bir teşekkür müydü yoksa azar mıydı, anlayamadım. Sana da günaydın, sevgilim. Halledebildin mi işlerini?"

Sevgilim.

Bunu ondan her duyduğumda bir anlığına kalbim sıkışıyordu. Ne zaman alışırdım, bilmiyordum.

Odama doğru yürümeye başladım. "Hallettim sayılır. Seher söylediğimden daha erken gitmeme biraz sinirlendi. Onu uyandırmış bulundum. Ama çaylaklarla erkenden görüşmem gerekiyordu. Bazılarının mesaisi çok erken başladığı için buna mecburdum." Seher'in gözünden uyku akarken bilgisayar başındaki hâli aklıma gelince güldüm. "Sana göstermek için Seher'in fotoğrafını çektim. O surat ifadesinden yüz tane falan çıkartma yapabilirim."

"Tahmin edebiliyorum. Asla sabah insanı değil." Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. "Kahvaltı yaptın mı? Dün o şeyi doğru düzgün yemeden uyudun. Bari iyi bir kahvaltı yap."

Elimde tuttuğum kupama bakış attım. "Kahve içtim. Bu da iyi bir kahvaltı sayılır." Homurdandı. "Birazdan dolu dolu bir sandviç yiyeceğim. Ama senin yulaf kâselerini özledim. Beni alıştırdın, sonra bir anda yok oldun."

"Yaparım, sevgilim. Sen iste, ben sana yaparım," dedi sıcacık bir sesle.

Şımarık bir şekilde, "Ah, işte beklediğim cevap," dedim. "Sen ne yaptın? Senin günün daha başlamamıştır. Selma'nın güzellik uykusu uzun sürüyor."

"Aynen, daha uyanmadı. Uyanır uyanmaz ıspanaklı suyundan istiyor asistanı. Oradan uyandığını anlıyorum," dedi keyifsiz bir şekilde. "O uyanana kadar kamera odasını izledim biraz. Pehlivan'ın odası açıktı. Birkan'la hararetli bir şeyler konuşuyorlardı. Anladığım kadarıyla Selma'nın olayıyla ilgili. Birileriyle görüşme ayarladılar hafta sonuna. O kişiden bir şey çıkacak gibi hissediyorum. Görüşme otelde olacakmış. Herkes gözünü dört açsın. Birazdan panele de yazacağım."

Odamın kapısını açarken elim kapıda kaldım. "Herkesin haberi olmasa mı acaba?"

"Neden?"

İçeri girdim ve sessizce konuştum: "Ya onların görmemesi gereken biri çıkarsa? Akademiyle bağlantısı olan biri? Bunu açıklayamayız ve işler sarpa sarar."

Sessizleşti birkaç saniye. "Haklısın. İçimde kötü bir his var zaten. Bunun üstüne iyice düşünüp karar verelim."

Yatağa uzandım. Telefonu hoparlöre alıp göğsümün üstüne koydum.

Konuyu değiştirip, "Dün anlattıklarının bir kısmını duydum bu arada," dedim. "O çizimlerin hepsini görmek istiyorum, Talan. Bana o çizimleri göster."

Cıkladı. "Gösteremem."

"Ne demek gösteremem? Beni çizdin. Görmeye hakkım var."

Tekrar cıkladı. "Gösteremem."

Scanned with CamScanner

"O nedenmiş? Sanki çıplak çizdin. Altı üstü yüzümü çizdin." Cevap vermedi. Kafamı telefona doğru kaldırdım. "Çıplak mı çizdin? Gerçekten mi?"

Kahkahası odada yankılandı. "Sadece gördüğüm şeyleri çizebiliyorum. Öncesinde görmem lazım. Eğer nü çizimler istersen bunun için bana poz vermen gerekir." Karnımı istemsiz bir şekilde içeri doğru çektim. "Yüzünü çizmek harika ama eminim başka alanlarda da iyi çizimler ortaya çıkartabilirim, Tamay. Ne dersin?"

Birkaç defa öksürdüm. "Sen otelde nasıl böyle konuşabiliyorsun? Her yerde kameralar var. Senin odanda da var."

"Bahçedeyim. Sigara içme bahanesiyle çıktım." Sesi kısıldı. "Kaçmadan soruma cevap ver. Eğer tamam dersen bu gece yine kaçıp sana gelebilirim. Her şey sanat için tabii..."

"Sen gerçekten..."

"Ben gerçekten ne?" dedi içimi gıdıklayan bir sesle. "Ben gerçekten seni istiyorum mu?"

İç çekmemek için tuttum kendimi. "Odaklanmamız gereken işlerimiz var. Hayati önem taşıyor hepsi."

"Ben iki işi, hatta istersen üç dört işi bir arada yapabilirim. Sına beni," dedi hızlıca. "Sına ve neler yapabileceğimi gör. Eminim çok şaşıracaksın. Bence bir şans vermeye değer."

Alt dudağımı dişledim. "Bu akşam Pehlivan'la görüşmem gerekebilir."

"Hay sokayım Pehlivan'a ya! Şu anda adını anma bari. Yırtık dondan çıkar gibi her yerden çıkıyor adam. İllallah ettim ya! İkrah geldi," dedi sinirle. "Hem siz kavga etmediniz mi? Bence bir süre görüşmeyin."

"Birazdan otele gideceğim. O benim patronum. Nasıl görüşmeyeyim?"

Ofladı. "Şu iş bitse de ikisinden de kurtulsak. Hafta sonu yapılacak görüşme işimize yarasa iyi olur. Ben ilk defa bir görevde böylesine bunaldım." Yakasını çekiştirdiğini duydum. "Sonrasında tatile mi gitsek? Foça'ya gideriz istersen. Çok sevdim orayı."

Kaşlarım çatıldı. "Ne tatili? Başımızda bin tane dert var, Arza. Akademide olanlar, Kağan, senin benden sakladıkların, Barbar'la eksik kalan bir konuşma. Bunları arkamızda bırakıp güneşlenmeye mi gideceğiz?"

"Yüzerdik de," dedi umursamaz bir şekilde. "Bunların hiçbiri bir günde çözülmez ki. Ben yıllardır araştırıyorum. Doğru düzgün bir yere varamadım. Bu süreçte kendime hayatı zindan mı etseydim? Belki üç sene sonra bir sonuca ulaşacağız. O kadar süre sadece ipucu mu kovalamak istersin? Zaman geçiyor, gençliğimiz de öyle. Sana yeni kavuşmuşken bunu heba etmek istemiyorum." Yeni bir sigara yaktığını, büyük bir nefes çektiğini işittim. "Bir noktada başlarım akademisine de, amacına da, sonucuna da. Sen lazımsın bana. Geriye kalan her şey fasa fiso. Altından babam çıksa da umursamam, yoluma devam ederim. Senin elini tutayım, bana yeter."

Haklıydı. Bunu inkâr edemezdim. Keşke ben de hayatı onun kadar ciddiye alabilseydim. Ama benim zihnim hiç susmamaya yemin etmişti.

"Evet, hayat kısa ve kuşlar uçuyor. Evet, bir tane ömrümüz var. Evet, aşkımızı doya doya yaşamalıyız. Evet, haklısın..."

"Ama?"

Sesli bir nefes verdim. "Ama yapmamız gereken bir sürü şey var. Belki de pek çok insanın kaderi bizim elimizde. Gerçekleri ortaya çıkarmamız gerek."

"Bizim tatil yalan oldu yani," derken gülse de sesi üzgün çıktı. "Senelerce beklemiştim. Yine beklerim. Önce senin zihnini susturalım. Akademi kaçmadığı gibi tatil de kaçmıyor. Ama benim şimdi kapatmam gerek. Selma uyanmış."

"Bir hemcinsime bu kadar sinir olmamalıyım. Bu hayat mottoma aykırı. O yüzden sakin kalıp derin derin nefes alacağım," dedim zorlukla gülümseyerek.

Güldü. "İyi ki varsın."

İçim ısındı aniden. "Sen de öyle. Sen de iyi ki varsın, sevgilim."

Durdu bir. "Sevgilim? Bunu ilk defa söylüyorsun. İçim bir hoş oldu. Bir daha söylemek ister misin? Ya da dur. Yüz yüze gelince söylersin. Söylerken dudaklarının aldığı şekli görmek istiyorum."

Yüksek sesli bir kahkaha attım. "Sen delisin."

"Sana deliyim kızım, sana," dedi içten bir sesle. "Kahvaltını et ve otele gelince haber ver mutlaka. O herife de ayar vermeyi unutma."

Ahizeyi dudaklarıma doğru yaklaştırdım. "Öptüm," dedim kısık bir sesle.

Scanned with CamScanner

"Ah!" dedi iç çekerek. "Ah, sen beni yakacaksın, kadın. Sen bana her şeyi yaktıracaksın." O da ahizeye yaklaştı. "Ben de öptüm. Hem de çok," dedi buğulu bir sesle ve telefonu kapattı. Ben ise aptal gibi sırıtarak yatakta uzanmaya devam ettim.

Otele giderken arabamı birkaç blok ötede bırakıp yürümek istemiştim. Neden, bilmiyorum. Buna ihtiyacım var gibi gelmişti. Temiz hava, yağmurdan sonraki toprak kokusu, kuşların sesini duyma ihtiyacıyla dolmuştum. Şehrin ortasında bu pek mümkün olmasa da elimdeki şartları değerlendiriyordum. Kulaklığım ve dumanı tüten kahvem de bana eşlik ediyordu.

Bugün verimli başlamıştı. Kurduğu alarmlar için Arza'ya çıkışsam da erken kalkmanın getirisiyle pek çok iş halletmiştim.

Böyle gitmesini umuyordum, ta ki caddenin karşısında bana doğru yürüyen Pehlivan'ın yüzünü görene kadar. Görmezden gelecektim ama bana doğru yaklaşınca durmak zorunda kaldım.

"Arabayla geçerken seni görünce durdum. Neden yürüyorsun?" diye sordu direkt.

Kafamı sağa doğru yatırdım. "Sana da günaydın. Temiz hava almak istedim biraz. Arabamı geriye park ettim bu yüzden."

Bunu garip bulsa da üstelemedi. Bana doğru yaklaştı ve yanağımı öptü. Nefesimi tuttum ve böyle bir şey yaşadığımı anında kafamdan sildim.

"Günaydın," deyip gülümsedi. "İyiyiz, değil mi? Dünü ikimiz de unutalım. Boktan bir olaydı. Konuşmaya bile değmez." Kafamı salladım sessizce. Onu bekleyen adamlara gitmelerini işaret etti. "Ben de sana eşlik edeyim. Tüm gün otelde olunca insanın temiz havaya ihtiyacı oluyor."

"Şehrin içinde temiz hava bulmak zor olsa da kapalı alandan iyidir tabii. Belki hafta sonu bir yerlere kaçarım." Ona baktım. "Sen de gelmek ister misin?"

Bu bir yemdi. Otele hafta sonu kim gelecekse mutlaka onunla görüşmek isteyecekti. Belki kim olduğunu öğrenebilirdim.

"Çok isterdim ama maalesef," dedi. Elimi tutmak istediğini anladığımda kahve bardağımı onun tarafındaki elime aldım. Bu, temas etmesini engelledi. "Ama bu hafta sonu önemli işlerim var. Belki

otelde bile kalabilirim, o derece mühim. Ben de sana beraber otelde kalmayı teklif edecektim."

Suratımı buruşturdum. "İkinci buluşma için pek iyi bir yer seçimi olmazdı. İyi ki böyle bir teklif yapmamışsın." Yanımızdan geçen adamların bana doğru baktığını gördüm. Pehlivan da bunu fark etti. Ve onlara öldürücü bakışlar attı. "Erteleyemez misin peki? Ne kadar mühim?"

Beni diğer tarafına geçirdi. Böylelikle boşta olan elimin yanında olmuş oldu.

"Keşke erteleyebilsem. Ama Selma'yla ilgili durumlar var. Artık halletmem gerek. Yoksa oteli komple yakacağım," dedi bıkmış bir sesle.

Güler gibi oldum. "Aslında iyi birine benziyordu. Çok mu zorluyor seni?"

Kafasını *az çok* demek ister gibi salladı. "Kadınlar zaten zor varlıklar. Ama Selma ekstra zor. Onu memnun etmek neredeyse imkânsız. Arza'yı yanında istediğini söyleyince bu yüzden çok şaşırdım. İlk defa birini beğendi."

Boğazımı temizledim. "Garipmiş. Herkes yaşıtlarından hoşlanmaz tabii..."

"Öyle tabii. İnsanların garip garip fantezileri var. Neler duyduğumu bilsen şaşırırsın." Onun gibi bir insan bile şaşırıyorsa bu söylediğinde haklı olmalıydı. Kafasını bana çevirdi. "Senin kokteyllerini de beğenmişti. Uzun zamandır onun bir şeyleri eleştirmediğini görmek garip. Belki de yaşlanıyordur, ha?"

Dudaklarımı büzdüm. "Belki de... O, otelle ilgili mi çalışıyor? Tam olarak ne iş yapıyor, bilmiyorum," diyerek salağa yattım. Sorumdan memnun olmadığını gördüm. "Yani yaşlandı falan dedin ya. Eğer çalışmayacak durumda olursa oteli etkiler mi diye düşündüğümden. Özünde seni düşündüğümden sordum yani. Dâhil olmak istediğim konular değil zaten."

Yandan bir bakış attı. "Olma bence de," dedi kestirip atarak.

Sabır çekme isteğiyle doldum. Defalarca göz devirmek, ona kafa atmak istiyordum.

Konuşmadan yürümeye devam ettiğimiz sırada çalışanlardan birinin bize doğru koştuğunu gördük. Otele varmamıza da birkaç

Scanned with CamScanner

bina kalmıştı. Çocuk telaşla yanımıza gelince aynı anda durduk. Pehlivan'ın kulağına bir şey söyledi. Pehlivan sadece kafasını sallayınca çocuk gerisin geri koşarak otele döndü.

O tavrından sonra, *ne oldu* diye sormadım. Sorsam da cevap vermezdi zaten.

"Ben önden içeri geçeyim. Birkaç işim var," deyip karşıma geçti. Kollarımdan tutup dudaklarını alnıma bastırdı. "Müsait olunca yanına uğrayacağım. Bana portakallı kokteylinden yapar mısın? Hani ilk günlerde yaptığın var ya, ondan."

Gülümsedim. "Yaparım tabii. Kolay gelsin sana."

"Sana da, yavrum," dedi kaba bir şekilde. Seri adımlarla yürüyüp, onu karşılayan adamlarla beraber içeri girdi.

Kimsenin bakmadığına emin olduğum bir anda alnımı ve yanağımı kaşıyormuş gibi yapıp sildim. Bir insandan bu kadar tiksindiğim çok olmamıştı. Elimi tuttuğunu düşündüm bir an. Arza elimi sirkeli suya yatırırdı kesin.

Otele girdiğimde insanlara selam verip resepsiyona geldim. Alin buradaydı ve her şey normal görünüyordu.

Onu birkaç saat önce azarlamamışım da ilk defa görüyormuşum gibi, "Günaydın. N'aber?" dedim.

"İyidir, abla. Sana da günaydın. Senden n'aber?" dedi. Başka çalışanlar da vardı ama biz sıradan iki arkadaştık. Buraya ne için geldiğimi hemen anladı. "Pehlivan Bey biraz önce odasına çıktı. Yanında Birkan Bey de vardı. İstersen geldiğini haber verebilirim."

Gülümsedim. "Hayır, canım. Buradayken o sadece patronum. Patrona çalışanın geldiği haber verilmez. Ama teşekkür ederim." Diğerlerine de baktım. "Size kolay gelsin."

"Sana da, abla," dedi.

Birkan birkaç gündür ortalıkta görünmüyordu. Hem gelmişti hem de beraberinde olaylar getirmişti. Asansöre geldiğim sırada cebimdeki telefonum titredi. Daha bakmadan Seher'in yazdığını hissettim.

Seher: Bir olay var. Çalışanlar telaşla ekranlarda geziyor. Selma'nın telefonunu izliyorlar. Onun bundan haberi olmadığına eminim. Telefonda hiçbir şey yok ama. Şantaj görüntülerini başka bir yerde tutuyor olmalı. Birkan'la Pehlivan da kavga ediyor. Sebebini mutlaka öğrenin, önemli bir şey gibi duruyor.

Aynı mesajı Arza'ya da atmış olmalıydı.

Odaya gelir gelmez üstümü değiştirdim. Pehlivan gelmeden önce kokteyli hızlıca hazırlamaya başladım. Bir yandan da zihnimde beyin fırtınası yapıyordum.

Selma insanlarla birlikte olup sonrasında görüntülerle şantaj yapıyor. Başlarda tek başınayken sonrasında bunu da Pehlivan kanalından halletmeye başlamış. Ama görüntüler Pehlivan'da yok. Pehlivan hem Selma'nın şantaj kazancından bir miktar alıyor hem de şantaj yapılan insanlarla otel için anlaşma yapıyor, müşteri çekiyor. İki türlü de kazanmış oluyor. Fakat Selma kime bulaştıysa kendi gücü yetmiyor ve Pehlivan'a geliyor. Bu kişiyle otelde değil, başka bir yerde görüşmüş olmalı. Çünkü Pehlivan bunu sonradan öğreniyor ve sinirleniyor. İkisi de bu kişiden bilinmeyen sebeplerden korkuyor. Bu kişi olayın mihenk taşlarından biri olabilir.

Bir yanım oteldeki şantaj olaylarından ziyade, özellikle şantaj yapılan sadece bir kişi için bu göreve gönderildiğimizi söylüyordu. O kişi her kimse akademi için önemliydi. Hem de çok önemliydi.

Başıma bir ağrı saplandı. Düşünceler ve bu ortam beni kasvete boğmaya yetmişti. Oysa bugün çok iyi başlamıştı.

Kokteyli hazırlamış, envanterleri kontrol edip gerekli eksikleri not almıştım. İşim neredeyse bitmişti. Ve bu sadece iki saatimi almıştı. Başka yapacak bir işim yoktu. Neyse ki kokteyl yapmayı seviyordum. Yoksa bu iş daha da çekilmez olurdu.

Kendime limon sıktığım bardağa sade soda koyup koltuklardan birine oturdum. Sakin birkaç dakika geçirmek istiyordum. Ve Pehlivan'ın bugün buraya uğramamasını.

Aslında dileğim bir açıdan kabul olmuştu. İçeri giren Pehlivan değil, onun ekürisiydi.

"Selam ya," dedi Birkan değişik bir tonda. "Ne yapıyorsun?"

Hemen ayağa kalktım. "Hoş geldiniz. Kimse yokken biraz dinlenmek istemiştim. Bir şey içer misiniz?"

Gülerek benim kalktığım yere oturdu. "İçerim de neden ayaklandın? Dinlenmek senin de hakkın. Otursana," deyip yanını işaret etti.

Scanned with CamScanner

Beni süzdü. "Pehlivan aranızdaki durumdan bahsetti. Yengem mi oldun sen şimdi? Seni ayakta bekletmem hoş olmaz. Yakışık almaz."

"Yenge gibi tabirleri pek sevmem aslında. Hem daha o aşamaya gelemedik. Bir kere yemek yedik sadece," deyip konuyu değiştirmek istediğimi belli ettim. "Pehlivan Bey'e portakallı kokteyl hazırlamıştım. Siz de içip beğenmiştiniz. Ondan getirmemi ister misiniz?"

Resmî tavrıma güldü. "Pehlivan Bey, ha? Ciddiyetimi bozmam diyorsun? İyiymiş." İyice yayıldı koltuğa. "Ama sana haber vereyim. Bizimki hiçbir zaman öylesine bir adam olmamıştır. En az senin kadar ciddidir."

Bu öylesine bir cümle değildi. Uyarıydı. Pehlivan'la bir şeye başlarsam bunun öylesine olmadığını söylüyordu. Sanki gerilmemi ya da bırakıp gitmemi ister gibi.

Kafamı kibarca eğdim. "Güzel bir haber bu. Ciddiyet saygıyı getirir. Saygıya da önem veririm." Barı işaret ettim. "Portakallı kokteyl o hâlde?"

"Israr ettin. Bir tane içeyim bari."

Bunun gibi aptallarla aynı ortamda olmaktan nefret ediyordum. Onlara hizmet etmekten, saygıyı hak etmeyen bedenlerinin önünde eğilmekten. Bardağının içine tükürmek istiyordum mesela. Hem de okkalı bir tane.

Kokteyli bardağa doldurup ona servis ettim. Arkamı dönüp gidecekken, "Sodanı içmemişsin daha. Otur iç lütfen," dedi.

Belki bir muhabbet açılır da bir şeyler öğrenirim umuduyla, "Oturayım madem. Umarım ayıp olmaz size," dedim.

"Ya ne ayıbı, canım? Yenge denmesini istemiyorsun, anladık da bu öyle olmadığın gerçeğini değiştirmez."

Bardağımı elime aldım. "Sizin camiada böyle raconlar var sanırım. Pek hâkim değilim..."

"Yani," dedi, i'yi uzatarak. "Camiayı tam bilemem ama Pehlivan'ın ayrı bir kişiliği var. Annesinden bahsetti mi hiç sana?" Kafamı sağa sola salladım. "Annesi her şeyidir mesela onun. Sanırsın ki onun gibi bir adam tek yaşıyordur, her gece gününü gün ediyordur. Ama öyle değil. Babasıyla arası pek olmamasına rağmen sırf annesi için her gece eve gider. Onun elini öper, sohbet eder, öyle uyur."

Şaşırmış gibi, "Neden?" dedim.

"Düşkün annesine. Tabii hastalığı da ilerlediği için tedirgin olduğundan da olabilir." Kokteylini içti. "Çok iyi olmuş bu arada. Her neyse. Değişiktir yani. Herkesi hayatına almaz ama alınca da bırakmaz. O yüzden o sadece bir yemek değildir. Gözün korkmasın ama o yemek çoğu şeyin başlangıcıdır onun için. Pek sık yaşanmaz."

Her kadının vereceği tepki gibi tedirgin bir şekilde baktım. Nereyse kafasını taktığı kişinin yakasından düşmediğini ima ediyordu.

"Yürümezse?" dedim tek kaşımı kaldırarak. "İşimden olmayı dert etmem. Yeteneği olan her yerde iş bulur. Ama kendimi mecbur da hissetmek istemem."

"Yok, canım. Yürümezse yürümez," dedi.

Gözlerini hızla kırptı. Kaşları bir anlığına yukarı kalktı. Dudaklarını yaladı. Burnunu kaşıdı.

Kısacası yalan söyledi. Yürümezse sorun olacaktı.

Kısa bir şekilde gülümsedim. "Bunu bilmem iyi oldu. Diğer türlü kendimi tedirgin hissederdim. Hatırı sayılır bir nüfuzu var sonuçta."

Onu yüceltmem hoşuna gitti. Dudakları hızlıca kıvrılıp düzeldi. "Ama bunu seni zora sokmak için kullanmaz. Biz öyle insanlar değiliz."

Kim kendinden övünerek bahsederse, övündüğü şeyden mahrum olurdu. Onlar kesinlikle böyle insanlardı. Ve yerimde başka bir kadın olsa onun hayatını mahvedeceklerdi. Ne acıydı.

Bu konuda üzgünmüş gibi kafamı aşağı yukarı salarken, "Hafta sonu plan yapmak istemiştim aslında," dedim. "Burası benim iş yerim. Otelde onu tanıyamam. Ve eğer bir yola çıkacaksak onu tanımam gerek. Bilinmezlikleri sevmem. Ama o müsait olmadığını söyledi. İlişkinin başlarında reddedilmek pek hoş değil doğrusu. Cicim aylarıdır ya bunlar."

"Ama önemli bir işi var. Yoksa böyle bir şey yapmazdı," diye savunmaya geçti hemen. "Selma'yla tanışmıştın, değil mi?"

Memnuniyetsiz bir şekilde, "Evet," dedim.

Güldü. "Kıskanıyor musun?"

Scanned with CamScanner

"Hayır hayır, öyle biri değilimdir. Ondan değil. Onunla ilgili bir işten dolayı hafta sonumuz yalan olduğu için öyle dedim. Yoksa gayet hoş bir kadın. Çok kibar konuşmuştu benimle."

Gözlerini kaçırdı. "Öyledir Selma, çok hoştur," derken sıradan bir insan dahi onun yalan söylediğini anlardı. "Ama merak etme. Hafta sonu otelde işi bitecek. Bu kadar uzun kalmayacak artık."

Bu konuşmayı uzatmak istemedim, gülümsedim sadece. Pehlivan içeri girse ve irdelediğimi öğrense bunu toparlamam zor olurdu. Ya da Birkan ona bu durumdan bahsetse kesin farklı şeyler düşünür ve beni 7/24 izlemeye alırdı.

Yavaşça ayaklandım. Boşalan bardağını işaret ettim. "Bir tane daha getireyim mi?"

Dudaklarını yaladı. Gözlerini kapatıp açarak istediğini belli etti. Hızlıca bir servis daha yapıp kendimi soğuk depoya kapattım.

Panele göz gezdirdim ve dişe dokunur bir şey olmadığını gördüm. Hızlıca Arza'nın ne yaptığını görmek için kamera odasında ne yaptıklarına baktım. Ekranın bir kenarında Selma'nın odası açıktı. Arza ortalıkla yoktu ama Pehlivan oradaydı. Ve ben gördüğüm şeye inanamıyordum.

Selma ile Pehlivan öpüşüyordu.

Gözlerim irileşti. Bu da ne demek oluyordu?

Kavga eder gibiydiler sanki. Selma ellerini Pehlivan'ın saçlarına geçirmiş, hoyratça çekiyordu. Pehlivan'ın elleri ise onun bedeninde hızlı hareketlerle dolaşıyordu. Ağzım açık kalmıştı. Bunlar ilişki mi yaşıyordu?

Ve tabii ben bu noktada aldatılmış oluyordum.

İkisinin nasıl tanıştığını bilmiyorduk. Belki de öncesinde ilişkileri olmuştu, tanışıklıkları böyle başlamıştı. Çok olasıydı. Bunun aklıma gelmemesinin sebebi ise birbirlerine çok uzak durmaları ve iş ilişkisi içinde olmalarıydı.

Bu durum bir şeyleri değiştirir miydi, bilmiyorum ama oturup noktaları birleştirmem için düşünmemi sağlayacaktı. Hafta sonu tüm notlarımın üzerinden defalarca geçmem gerekiyordu.

Birkan hâlâ içeride olduğu için burada daha fazla oyalanmadan birkaç sebze alıp dışarı çıktım. Ama o gitmişti. Yalnız kalmanın

getirdiği sessizlikle durdum ve düşünmeye başladım. Sonra gözüm telefonuma düşen bildirime kaydı. Arza mesaj atmıştı. Daha çok aklım karışamaz derken, mesaja karman çorman bir hâlde bakarken buldum kendimi. Bu otelde neler oluyordu?

Arıza: Otele gelecek kişiyi öğrendim. Adnan Vardaroğlu.

Gözlerim yuvalarından çıkacak sandım. Gördüğüm isme inanamıyordum.

Adnan Vardaroğlu, ablamın *eski nişanlısıydı.*

Scanned with CamScanner

BİR BEDEN KAÇ RUH DOĞURUR?

"Bazen insan, kendini yeniden yaratmak için tamamen dağılmalıdır."

Bir beden kaç ruh doğurur?
Kaç kere doğarız sahi?

Belki de sandığımızdan çok daha fazla.

Belki de bir ömrün içine yalnızca bir doğum değil, sayamayacağımız kadar çok ruh doğumu sığdırıyoruzdur. Kimi sessiz, kimi çığlıklarla, kimi ise yalnızca içimizde yankılanan bir *artık eskisi gibi değilim* fısıltısıyla.

Reenkarnasyon.

Yüzyıllardır insanların zihnini kurcalayan o gizemli ihtimal. Belki gerçekten de önceki yaşamlarımızın masraflarını bu hayatın acılarıyla ödüyor, iyiliklerinin meyvesini bu hayatın güzellikleriyle topluyoruzdur. Kim bilir, belki de bugün karşılaştığımız bir insanı, bir bakışta içimizde tanıdıklık yaratan o yüzleri, aslında çok önceki bir ömürden beri hatırlıyoruzdur. Kader sandığımız bazı şeyler, aslında ruhumuzun yüzyıllardır sürdürdüğü bir yürüyüşün ayak izleridir.

Ama ya reenkarnasyon yalnızca ölümle yaşam arasında yaşanan bir döngü değilse? Ya ruh yeniden doğmak için mezarlara, yeni bir bedene ihtiyaç duymuyorsa?

Belki de ruh, büyük dönüm noktalarında kabuğunu kırıp yeniden can buluyordur. Bir ayrılıkta, bir trafik kazasında, bir kayıpta, bir ihanette... Her bir sarsıntı ruhun zırhına bir darbe indiriyor, onu çatlatıyor ve çatlaklardan yepyeni bir ruh ışığı sızıyordur belki de.

Aşk acısı mesela.

Kalbinin tam orta yerine saplanan o görünmez bıçak. O acının içinden geçerken, her nefesin zehre dönüştüğü o günlerde aslında bir ruhumuz ölüyor olabilir. Ve acının bittiğini sandığımız, sabah uyandığımızda göğsümüzde hafif bir boşluk hissettiğimiz o anda belki de biz fark etmeden yeni bir ruh doğuruyoruzdur. Daha temkinli, daha güçlü, bazen daha kırık ama yenilenmiş.

Büyük bir trafik kazası ya da.

Bir saniyede her şeyin altüst olduğu o an. Bir ışık patlaması, bir fren sesi, bir anlık karanlık... Sonra gözlerini açtığında dünya aynı görünse bile sen aynı değilsindir. Çünkü belki o kazada sadece metal parçaları kırılmamış; eski ruhun da parçalanmış, onun yerini hayata daha sıkı tutunan bambaşka biri almıştır.

Kalp kırıklığı?

Dünyanın en sessiz ama en derin çığlığıdır. Bazen bir cümle, bazen bir bakış, bazen hiçbir söz edilmeden yaşanan o görünmez yıkım. Kalbin kırıldığı anda ruhun da çatlar. Çevrendekiler zamanla *sen çok değiştin* der. Onlar farkında değildir ama belki değişen senin bedenin değil, senin yeni doğmuş ruhundur. Eski ruhun, o kırılma anında sessizce ölmüş, yerine yeni bir sen gelmiştir.

Belki insan sadece bir kere doğmaz.

Belki bir ömür boyunca defalarca ölür, defalarca yeniden doğar.

Her büyük acı bir mezar, her büyük aydınlanma bir doğumhanedir.

Ve kim bilir belki de insanın gerçek yolculuğu, bedeniyle değil ruhuyla yaptığı yolculuktur.

Belki de en büyük sır şudur:

Ruhumuz öldüğü için acı çekmeyiz, acı çektiğimiz için ruhumuz yeniden doğar.

Ve yaşam, işte bu doğumların toplamından ibarettir.

Tanıdığımızı sandığımız insanlarla aramıza yıllar girince o insanı eskiden bildiğimiz ruhuyla hatırlarız ama onlar çoktan değişmiştir.

Adnan abi, ablamın ilk ve son aşkı gibi.

Onun adını ekranda okuduğumdan beri beynimde küçük küçük şimşekler çakıyordu. Yıllardır ondan tek bir haber alamamıştık. Yaşadığından bile emin değildik. Ablamı toprağa, onu da bilinmezliğe göndermiştik. Onu bulmamı beklediğim son yerlerden biriydi burası. Neden, nasıl soruları zihnime işkence ediyordu.

Scanned with CamScanner

Neden şimdi? Neyi amaçlıyor? Selma ile bağı ne? Bizim burada olduğumuzu biliyor mu? Değişti mi yoksa ablamın âşık olduğu o adam mı hâlâ? Akademinin bizi buraya gönderme sebebi o mu?

Parmaklarımı yağmurdan ıslanan saçlarıma geçirdim. Otelden çıkar çıkmaz akademiye gelmiştim. İki gündür ondan başka bir şey düşünemiyordum. Bugün cumaydı. Yarın Pehlivan için yoğun bir gün olacağı için bugün onu görememiştim bile. İşime de gelmişti. Tüm gece Adnan Vardaroğlu'nu araştıracaktım. Sanki üç gündür bunu yapmıyor ve hiçbir şeye ulaşamıyor gibi.

Odama girer girmez kapımı kilitleyip elime bir havlu aldım. Ayakkabılarımı çıkarırken saçımı kurutmaya başladım. Arabamı Pehlivan'ın evim sandığı yere bırakıp mutfak camından kaçtığım için önce otobüse binmem sonra da yürümem gerekmişti. Ve aniden bastıran yağmur da ıslanmama sebep olmuştu.

Üstümdekileri çıkarıp bornozumu giydim. Yeni kıyafet giymek bile vakit kaybıydı. Arza'ya kısaca odamda olduğumu ve araştırma yapacağımı söylediğim bir mesaj attım. Onunla görüşmelerimiz de son günlerde azalmıştı. Selma'nın gerginliği onun otelden dışarı çıkmasına engel olmuştu.

Ona Adnan Vardaroğlu'nu tanıdığımı söylememiştim.

Aslında bunun sebebi ondan bir şey saklamak istediğim için değildi. Yüz yüze bahsetmek istemiştim. Böyle bir ortam da oluşmayınca bütün karmaşıklığımla tek başıma kalmıştım.

Bilgisayarımı kucağıma aldım ve akademinin sistemine girdim. Bu sistem bize bazı kısıtlamalar koysa da aradığım çoğu şeye ulaşabiliyordum. Fakat ona dair bilgiler ablamın öldüğü yılda son buluyordu. Sonrası hiçlikti. Birinin ya da kendisinin ona dair her şeyi düzenli bir şekilde sildiği ortadaydı.

Ama kim? Ama neden?

Bir şekilde ulaşmak zorundaydım. Yarın onunla karşılaşmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Bunun için açığa çıkmak bile aklımdan geçmişti. Tüm görevi riske etmek umurumda değildi. O, bir şeylerin kilidiydi.

Ve yüz yüze geldiğimizde elimde sadece sorular değil, bazı bilgiler de olsun istiyordum.

Yardım alabilirdim aslında. Seher'den ya da bir başkasından yardım isteyebilirdim. Ama benim bulamadığım bilgileri onlar da bulamazdı. Belki onlar benden daha yetkin olduğu için sunucudan bilgilerin nasıl ve kim tarafından silindiğini bulabilirlerdi. Bu da bir fayda sağlamazdı. Her şeyi yok eden kişi veya kişiler kendilerine dair bir iz bırakmazdı.

"Neredesin, Adnan abi?" diye kendi kendime konuştum. "Neyi amaçlıyorsun? Kimsin sen?"

İki saat boyunca dünyadan koparak aralıksız araştırma yapsam da hiçbir sistemde, platformda, uygulamada ona dair bir iz bulamamıştım. Bunu tek başına sağlıyor olamazdı. Arkasında bir ekip olmalıydı. Hem de koca bir ekip.

Aniden kapım tıklatılınca beklemediğim bu sesle irkildim. Hâlâ aynı şekilde üzerimde bornoz, kafamda havluyla oturduğum için, "Kim o?" diye seslendim.

Barbar, "Benim," dedi sert sesiyle.

Hızla ayağa kalktım. Üzerime eşofmanlarımı geçirip kafamdaki havluyu çıkardım. Dolabımın üstündeki aynaya baktığımda benzimin bu kadar soluk olmasını beklemediğim için bir saniye kadar durdum. Son zamanlarda işim başımdan aşkın olduğu için çok yıpranmış görünüyordum.

Üstünde fazla durmadan kapıyı açtım. O sabırsız bir adamdı ve vakti değerliydi. Karşımda gördüğüm çatık kaşlı yüzü de bunu bir kere daha onaylıyordu.

"Müsait misin?" dedi. İçeriye göz gezdirdi. "Son raporunla ilgili sorularım var. Seninle konuşmam gerek."

Geriye doğru çekilip kapıyı iyice araladım. "Buyurun, amirim." İçeri geçtiğinde hızlıca etrafı taradı. Raporla alakalı bir sorun olmadığını biliyordum. Birinin duyma ihtimaline karşı böyle söylemişti. Elleri paltosunun cebinde, küçük odamın ortasında heybetiyle duruyordu. "Adnan Vardaroğlu için mi geldiniz?" dedim dan diye. "Onunla mı ilgili konuşacağız?"

Bir an bile duraksamadı. "Yarın onu görme ihtimaliniz yüksek," dedi beklediğim şekilde. "Gördüğün ne varsa bana detaylı bir şekilde

Scanned with CamScanner

söylemeni istiyorum. Bunu Arza'dan değil, senden istiyorum. Onun raporları karışık ve detaysız oluyor. Sen bu konuda ondan daha iyisin."

"Tabii, elimden geleni yaparım da... Siz de mi ondan haber alamıyordunuz?" diye tek kaşımı kaldırarak sordum.

Bana doğru bir adım attı. "Sadece ben değil, Martaval ona dair hiçbir haber alamıyor. Ablanın vefatından beri onu gören, duyan yok."

Aklım bulandı bir an. "Nasıl yani? Siz de denediniz ve... Yani akademi de mi ona ulaşamadı? Nasıl olabilir ki bu? Martaval'dan nasıl kaçabilir?" dedim karmaşık bir hâlde.

Barbar'ın yüzünde hızlı bir mimik belirdi ve kayboldu. Bilmediğim çok şey olduğunu anladım o an. Koca kumsalda bir kum tanesi gibi hissettim kendimi. Ve bu beni çok huzursuz etti. Bir hiçmişim gibi, hiçbir zaman gerçeklere ulaşamayacakmış gibi.

"Bu konu çok derin, Azra. Bilmen gereken tek şey, onu yıllar sonra görecek kişilerin siz olduğunuz. Ne amaçladığını bulmak sizin göreviniz. Komisyon sizden çok şey bekliyor," deyip gözlerini irileştirdi. Anladım ki raporumu komisyonun görmemesi gerekiyordu. "Her bir detay çok önemli. Özenli ve dikkatli bir çalışma istiyorum. Adnan Vardaroğlu akademi için bulunması gereken önemli bir isim."

"Bizi onu bulmak için mi otele gönderdiniz?"

Dinleniyorsak eğer, konuşmamızı duyan kişi benim bu soruyu soracağımı bilirdi. Odanın temiz olduğunu bilsem de hiçbir şeyi tehlikeye atmak istemiyordum.

Barbar kafasını *evet* der gibi salladı. Ama, "Hayır," dedi. "Bu gibi sorular sormaman gerektiğini bilmen gerek, Tamay. Sen sadece işini yap. Raporun pazartesi masamda olsun."

Bana baktığında anladığımı fark etti. Gözleri yüzümde oyalandı. Bana bir şey söylemek istiyordu. Ya da çok şey. Sessizdi ve bu durum beni kötü etkiliyordu. Öğrenmem gereken şeyler vardı. Belki de hayatımı değiştirecek şeyler. Ama ben neyi öğrenmem gerektiğini bile bilmiyordum.

Kafasıyla bana kısa bir selam verdiğinde ben de aynısını yaptım. Bana son bir kez baktı ve odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Peşinden gitmeliymişim gibi hissettim bir an. Sonra bunun nafile bir çaba olacağını fark ettim. O istemediği sürece ağzından tek bir

kelime alamazdım. Belli ki o da istemiyordu. Yoksa bir şekilde, kimsenin olmadığı bir yerde bana ulaşırdı.

Öylece durmaya devam ederken birkaç defa ardı ardına hapşırdığımda kaşlarım çatıldı. Elimi alnıma götürdüm ve hafiften ateşimin olduğunu fark ettim. Şu noktada hasta olamazdım. Bu yüzden üstrümü tekrar çıkarıp kendimi duşun altına attım. Sıcak bir duş alıp kendime çorba söyleyecektim. Yarına iyi olmam gerekiyordu.

Aklımdan Adnan abi çıkmıyordu. Onu en son mezarlıkta görmüştüm. Hepimiz oradan ayrılırken o ablamın mezar taşına yaslanıp oturmaya devam etmişti. Onu da oraya gömmüştük aslında. Ruhu, ablamın cansız bedeninin yanına kıvrılmıştı.

İçimde adını koyamadığım bir huzursuzluk vardı. İki dağın arasında kalmış gibiydim.

Akademi ona düşmandı. Belki bir şey yaptığından belki de görünmez olduğundan. Çünkü akademi bilmediği şeyi sevmezdi. Her şeye hâkim olmak, gören, duyan olmak isterdi. Onun kayboluşu hoşlarına gitmemiş olmalıydı. Ve onu hiç bulamamaları.

Nasıl yapabilmişti bunu?

Martaval'ın elinde öyle büyük güçler vardı ki kimsenin ondan kaçabildiğini görmemiştim. Bazen aradıkları kişiyi bulmaları bir gün sürdüğünde hepimiz buna hayret ederdik, olası gelmezdi. Ondan yıllar boyu kaçan bir adam vardı. Bunun yaşanması bana tüm gerçekleri sorgulatıyordu.

Hepiniz iki gün boyunca tüm algılarınızı açıyorsunuz. En ufak bir şey gördüğünüzde bile bunu rapor etmeyi unutmayın. Şimdiye kadar olduğunuzdan daha dikkatli olmanızı istiyorum. Hata kabul etmem. Yanlış bir adım atan bu görevden atılır, siciline işler. Hedefimiz: Adnan Vardaroğlu. Bindiği araba, ceketinin rengi, herhangi bir mimiği, içtiği sigaraya kadar bilgim olacak. Ona ve yanında gelecek kişiler olursa eğer onlara dair tüm detaylar bize ayrılan panele yazılsın saat başı. Hepinize bol şans, ihtiyacınız olacak.

Panele mesajı atıp telefonumu cebime koyduktan sonra arabadan indim. Gerginliğim mesajıma da yansımış, uyarının dozunu

Scanned with CamScanner

artırmıştım. Hiçbir hatayı kabul edemezdim. Bu elimize geçen büyük bir şanstı. Bunu çok iyi değerlendirmemiz gerekiyordu.

Aslında çaylaklara ondan bahsetmemeye karar vermiştik. Ama Barbar'la yaptığım konuşmadan sonra elimizdeki her bilginin ne derece kıymetli olduğunu daha iyi anlamıştım. Çaylakların gözlemlerine de ihtiyacım vardı.

Otoparkın içinde yürürken günler önce Arza'nın beni köşeye çektiği yere doğru yaklaşıyordum. Onun orada olduğunu hissettiğimden bir anda kolonun arkasına geçtim ve beni tutmaya yeltenen kolunu bileğinden yakaladım. Silah gibi tuttuğum elimi şakağına yasladım.

"Sobe!" dedim şaşkın yüzüne bakarak. "Öldün, çık."

O da elini silah gibi yaptı ve belime yasladı. "Ölmedin ama birtakım hasarlar aldın, çıkma," dedi gülümseyerek. İkimiz de elimizi yavaşça indirdik. "Erkencisin?"

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Bugün önemli. O yüzden erken gelmek istedim. Sende bir haber var mı?"

"Yazdığını gördüm. Gerginliğin hepimize geçti, merak etme." Ellerini sırtıma koydu, boynumdan öptü. "Hiçbir sorun olmayacak. Her şeyi çözeceğiz. Ve bende şimdilik kayda değer bir haber yok. Selma erkenden uyandı. Pehlivan bir saat önce otele geldi. Birkan dün otelde kalmıştı. Üçü Selma'nın odasında toplandı. En az senin kadar gerginler."

"Adnan abi, ablamın nişanlısıydı," dedim bir çırpıda. Arza'nın gözlerinden bir bakış geçti. Fakat ben bunu hemen fark ettim. "Ve sen bunu zaten biliyordun."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Senden önce de, hastanede görmeden önce de seni araştırıyordum. O anların birinde öğrenmiştim. Senin de bildiğini bildiğimden bu konuya dair bir şey söylemedim. Sen de bahsetmeyince konuşmak istemediğini varsaydım. Ablanın vefatının sendeki etkisini tam olarak bilmiyordum. Yoksa söylerdim. Amacım senden bir şey saklamak değildi."

"Sorun değil. Bildiğini saklamanın bir mantığı olmazdı zaten. İçerlemedim," dedim yalan söylemeden.

"Onunla karşılaşmak istemezsen bunu ayarlarım. Her şeyi ben hallederim. Ve bunu yaparken de senin kadar özenli olmaya çalışırım. Her bir hareketini izlerim ve rapora eksiksiz yazarım."

"Teşekkürler ama onunla karşılaşmaktan daha çok bir şey istemiyorum şu an." Geriye doğru çekilip saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ona sormam gereken bir hesap var. Ve cevabı olmayan çok çok sorum. Buna ortam olur mu, bilmiyorum ama onu gördüğümde bile birkaç şeyden emin olacağım."

Anlayışla baktı bana. "Sen çok güçlü bir kadınsın. Bunu biliyorsun, değil mi? Bana hiç ablandan bahsetmedin ama onun sendeki etkisini görebiliyorum. Bunun da üstesinden geleceğine eminim." Uzanıp ellerimi tuttu. "En ufak bir şey olduğunda, canın sıkıldığında, içinden çıkamayacak gibi olduğunda bana bir bakış atman yeterli. Bunu anlarım."

Gerçekten anlardı. Ben bile nasıl bir ruh hâli içinde olduğumu bilmezken o beni anlardı.

"Olmasan ne yapardım?" deyip kafamı sağa doğru eğdim.

"Bunu hiçbir zaman öğrenmeyeceksin, izin vermeyeceğim," dediğinde yüzüme bir tebessüm yayıldı. Hızlıca kucaklaştık. Bu bana biraz olsun güç verdi. "Bol şans. Umarım bugünü kazasız belasız atlatırız." Saatine baktı. "Ben şimdi gideyim. Selma beni sormuştur çoktan."

Bir şey demedim. Yanağına küçük bir öpücük kondurdum. İyi olduğumu gözlerimle belli etmeye çalıştım. İkna olmasa da gitmek zorundaydı.

O giderken arkasından sessizce baktım sadece. İçimde beni yiyip bitiren o hissin geçmesini bekledim ama daha çok büyüdü. Bir an beni yutacağını sandım. Hemen içeri girip bugünün başlamasını sağlamalıydım.

Çalışma alanıma gelene kadar farklı bir şey görmemiştim. Her gün gibi olağan akışında gidiyordu her şey. Üzerimi değiştirdim ve işe koyuldum. Kafamın dağılması gerekiyordu.

Onca malzeme arasında benim elimde fesleğen olduğunu fark ettiğimde kısa bir şaşkınlık dalgasına kapıldım. Adnan abinin en sevdiği bitkiydi fesleğen. Pesto sosuna bayılırdı. Annem onun için her

Scanned with CamScanner

salataya fesleğen eklerdi. Bilinçaltım bana bunu hatırlatmakla kalmamış, gayriihtiyari onun için bir şeyler yapmamı sağlamıştı.

Pehlivan'ın onu buraya getireceğini biliyordum. O önemli biriydi. Ve önemli birine en güzel ikramı yapmak isteyecekti. Bunu da benim kokteyllerimle sağlayacaktı.

Fesleğenli ve romlu bir kokteyl hazırladım. Eksik listesine göz gezdirdim, onları tamamladım. Etraftaki dağınıklığı topladım. Lavaboya gidip paneli kontrol ettim ve önemli bir bilgi olmadığını gördüm. Temiz olsa da tezgâhı ve üstündekileri temizledim. Ama saat geçmek bilmedi.

On dokuz yıldır onu görmüyordum. Biraz daha sabredebilirdim.

Yaşlanmış olmalıydı. Şimdiki hâlini kafamda canlandırmaya çalışsam da bunu başaramıyordum. Ne onun ne de ablamın şimdilerde nasıl göründüğünü hayal edemiyordum. İkisi de onları son gördüğüm hâlleriyle zihnimde yaşıyordu.

Daraldığımı hissettim. Hareketlendim ve odadaki bütün camları açtım. Soğuk hava içeri sızınca titresem de kendimi daha iyi hissettiğimden camları geri kapatmadım. Üşürken aklımdakiler biraz olsun dağılıyordu.

Kendime kahve yapacakken koridordaki adım seslerini duyduğumda beklemeye başladım. Birileri bu tarafa doğru geliyordu.

Yaklaştıkça topuklu çizmelerin sesini ayırt edebildim. Birkaç saniye sonra Şebnem içeri girdi.

"Selam," dedi hızlıca. Konuşmaya devam etmeden önce ürperdi. Kollarını sıvazladı. "Burası ne kadar soğuk. Neden pencerelerin hepsini açtın? Hasta mı olmak istiyorsun?"

"Havalansın istedim. İçerisi ağır kokuyordu," deyip pencereleri kapatmaya koyuldum. "Hoş geldiniz. Bir şey alır mıydınız?"

Hafifçe tebessüm etti. "Bana sen diye hitap et artık lütfen. Kendimi öyle yaşlı ve egoist hissediyorum." Kafamı *olur* anlamında salladım. "Bir şey almayacağım. Sana önden haber vermeye geldim. Pehlivan Bey misafirini burada ağırlayacakmış. Senden hazırlık yapmanı istedi. Ama sen çoktan halletmiş gibisin," derken tezgâhın üstündekilere bakıyordu.

Derin bir nefes verdim. "Biraz öyle oldu. Ne zaman gelirler? Ona göre hazırlık yapayım."

Kolundaki saate baktı. "Yarım saate burada olurlar. Adnan Bey henüz otele gelmedi ama yakındır," dediğinde nabzım hızlandı. "Birkan da onlara eşlik edecek. Sonrasında Selma Hanım da gelecek. Ona göre hazırlığını yaparsın sen. Şimdiden kolay gelsin."

Teşekkür ettiğimde beni yalnız bıraktı ve çizmelerinin sesi koridorda yankılanırken gözden kayboldu.

Elimi kalbime götürdüm. Ben kendimi kontrol edebilen biriydim. Yıllarca bunun eğitimini almıştım. Fakat şimdi toy bir muhbir gibi kalbime engel olamıyordum.

Ne zaman ablamla ilgili bir şey olsa böyle olurdum. O benim zaafımdı. Bunu kabul ediyordum. Ona âşık olan adamla aynı havayı soluyacak olmak tabii ki kontrolü kaybetmeme sebep olacaktı. Onun bir parçasına dokunacaktım sanki. Adnan abi için ölürdü o. Her şey bir yana, o bir yanaydı. Beyazının siyahıydı. Onunla tekrar yüz yüz gelmek ablamın ruhunu görmekti. Bundandır ki kendime müsamaha gösterebilirdim. Buna hakkım vardı.

Hazırlık yapmama gerek yoktu. Her şeyi tamamdı. Tek yapmam gereken hazırladığım şeyleri ortadaki sehpaya yerleştirmek oldu. Bu da beş dakikamı almamıştı. Daha çok vaktim vardı.

Arka cebimdeki telefonum titredi. Ekranda Seher'in adını görünce önemli olduğuna karar verdim. Birkaç saniye daha ekrana bakıp olağan bir akışta gibi kucağımı doldurdum ve soğuk hava deposuna girdim. Elimdekileri bırakıp hemen mesajı açtım.

Seher: Adnan Vardaroğlu'na dair hiçbir bilgi yoktu, senin de söylediğin gibi. Ama big news! Beş dakika öncesine ait görüntülere ulaştım. Bunları silmeye vakitleri olmamış sanırım. Otele varmasına çok az var. Büyük siyah bir SUV'a binerken kameralara takılmış. Yanında üç kişiyle geliyor. İkisi kadın, biri erkek. Onların da yüzünü tarattım ama kayda değer bir şey bulamadım. İstersen sana arabaya binerkenki görüntülerini atarım.

Derin bir nefes aldım.

Hayır, atma lütfen. Onu yıllar sonra ilk kez göreceksem bu canlı olsun isterim. Teşekkürler Seher.

Scanned with CamScanner

Seher: Her zaman bebeğim. Beni gelişmelerden haberdar et lütfen. Bu adam fazla merak uyandırıcı.

Ederim.

Burası buz gibiydi ama benim yüzüm yanıyordu. İçimde bir yerlerde mezarlıkta bıraktığımı sandığım ateş harlanmış, göğsümden taşmaya yelteniyordu. O tanıdık acıyı hatırlamanın etkisiydi bu. Senelerce bana yoldaş olan eski, kadim dostum: hasret.

Güç bela odadan çıktım. Kendime gelmek için *shot* bardağını doldurup ardı ardına üç defa içtim. Sakin kalmak zorundaydım. Bu karşılaşma bir şeyleri değiştirecekse kafamın yerinde olması gerekiyordu.

Zaman ağır ağır geçse de en sonunda asansörün kata geldiğini belli eden sesini duydum. Nabzımı kontrol altına aldım ve yavaşça kapının önüne geldim. Biraz sonra onu görecektim. Peki ben neden ablamı da görecek gibi hissediyordum? Kalbim yerinden çıkacaktı sanki.

Birkaç saniye sonra köşeyi döndüklerinde, gözleri gözlerime kenetlendi.

Buradaydı.

Yıllar sonra karşımdaydı.

Aradan seneler geçse de ikimizin de çok sevdiği kadının kemikleri küle dönse de gözlerine baktığımda acısının hâlâ orada olduğunu anlamam bir saniye sürmedi.

Değişmişti.

Yaş almak denemezdi buna, yaşlanmıştı. Saçlarındaki akları görebiliyordum. Boyu hâlâ uzundu ama omuzları eskisi gibi yukarıda değildi. Ablamın acısı bükmüştü boynunu. Onu bu hâliyle tanıyan kimse bu ayrımı göremeyecek olsa da ben görebiliyordum.

Zihnimde asla ama asla canlandıramazdım bu hâlini. Seneler önce deli dolu olan adamın bu şekilde görüneceğini düşünemezdim. Hayatın olduğu gibi zamanın da ona acımasız davranacağını tahmin etmem gerekirdi.

Ona koşup sarılmak isteyen bir yanım vardı. Eskiden olduğu gibi göğsüne sığınmak, küçük Azra olmak isteyen nahif yanım. Bir de onun göğsünü yumruklamak, hesap sormak isteyen diğer yanım vardı. Bizi neden yalnız bıraktığını, neden bir kere bile arayıp sormadığını haykırmak isteyen yanım.

Kalbimden amansız bir his geçti. Dışarıdan bakan biri göremese de bu his yalpalamama sebep olmuştu. Onu çok özlemiştim. Burnumun diğeri sızlayacak kadar hem de.

Kendi aralarındaki konuşma, beni fark edince kesildi. Pehlivan gülümseyerek yanıma geldi. "Selam, n'aber?" deyip belimden tutarak beni öptü. O an bunu önemseyemedim bile. "Sana misafir getirdim."

Misafirle gözlerimiz birbirinden ayrılmıyordu. O da beni araştırmıştı, buna emindim. Belki tüm görevlerimi biliyor, beni izletiyordu. Ama hiçbiri yüz yüze gelmek gibi olamazdı.

"Merhaba," dedi ilk önce. Sesi yıllar önce atılan bir kurşunun gelip karnıma saplanması gibi geri gitmeme sebep olsa da durumu hızlıca kotardım. "Pehlivan asansörden çıkana kadar seni övdü. Ben Adnan. Adnan Vardaroğlu."

Büyük elinin içine bıraktım elimi. Küçükken bayramlarda öpüp harçlık aldığım o elin sahibini tanımıyormuş gibi, "Ben de Deva," dedim. Gözlerim dolup taşmak istedi ama buna engel oldum. "Umarım bu kadar övüldüğüme değer. Hoş geldiniz, buyurun."

"Eminim," dedi tok sesiyle. Ben kenara doğru çekilince Birkan'la beraber içeri girdi.

"Görüşemedik hiç," diyen Pehlivan hiç umurumda bile değildi. "Şu iş bitsin, rahatlayacağım. Sonra dile benden ne dilersen." Cevap vermeme fırsat vermeden onların yanına, içeri geçti. Ellerini birbirine çarptı. "İş konuşmadan önce bir şeyler içelim derim ben. Deva zaten hazırlamış. Ama özel bir isteğiniz var mı?"

Adnan abi bana bakarak kafasını sağa sola salladı. "Sanırım fesleğen kokuyor. Onu pek sevmem. O hariç bir şey varsa alırım," dedi yüzünü buruşturarak.

Onu okuyordum. Yalan söylemiyordu. Gerçekten fesleğeni sevmiyordu artık.

Gülümsedim. "Fesleğen kokuyor, evet. Ama başka şeyler de hazırladım. Umarım sütlaç seviyorsunuzdur?"

"O efsane," dedi Birkan. "Sütlaçlı kokteyl nasıl olabilir demeyin, sadece bir tadına bakın. Deva'yı kaçırmayı düşünebilirsiniz."

Scanned with CamScanner

Pehlivan boğazını temizlerken Adnan abi gülümsedi. Ama o tanıdık gülümseme değildi bu.

Başkaydı.

Bambaşkaydı.

"Olur, ondan alayım o zaman," deyip arkasına yaslandı. Üstünde siyah bir takım elbise ve siyah bir gömlek vardı. Formunu koruyordu. Gözleri yaşlandığını belli etse de vücudu öyle değildi. Ceketinin düğmelerini açtı. "Bir de soğuk su rica edebilir miyim?"

"Tabii," deyip barın arkasına geçtim. Hiçbir şey kırıp dökmemeye çalışarak servisleri hazırlamaya başladım.

"Beğendiniz mi oteli?" diye sordu Birkan. Resmen Adnan abinin ağzına bakıyordu. "İsterseniz bu gece konaklama ayarlayalım?"

Yeşil gözlerinin ara ara bana değdiğini biliyordum. "Beraber geldiğim arkadaşlarım işini halletsin, biz de konuşmamızı yapalım, ondan sonra gideceğim. Çok kalmak gibi bir gayem yok."

"Anladım. O zaman yemek yiyelim. Ne istersiniz? Karidesli makarnası meşhur restoranın. Getirsinler mi?" diye devam etti Birkan, gereksiz bir kibarlıkla.

"Sadece birkaç kadeh bir şey içeceğim. Teşekkürler," dedi geçiştirerek. Ona uzatılan sigarayı geri çevirdi. "Kullanmıyorum."

Önceden sigara içtiğini hatırlıyordum. Hatta ablamla bu konuda tartışırlardı. Ablam sigaradan nefret ederdi. Ne kokusuna dayanabilirdi ne de içilen yerde durabilirdi. Adnan abi sırf sigara içmek için dışarı çıkar, üstüne sinen kokuyu temizlemek için uğraşırdı. Ablam da buna delirirdi. Ne yapsa da ona sigarayı bıraktıramamıştı.

O, ablam gittikten sonra sigarayı bırakmıştı. Ben, ablam gittikten sonra sigaraya başlamıştım. Aynı acı ikimizde de farklı şiddetlerde etki yaratmıştı.

Ortam sessizleştiğinde birileri bir şeyler söylesin istedim. Onun sesini, konuşmasını duymak istiyordum. Her bir kelimesi beni geçmişe götürüyordu.

Biraz sonra, "Selma Hanım aramıza ne zaman katılacak?" diye sordu. "Asıl konuşmam gereken kişi kendisi aslında."

Pehlivan'la Birkan birbirlerine baktı. "Birazdan burada olur," dedi Pehlivan. Gerginlikten boynu kızarmıştı. Adnan abiden bu derece korkmasını beklemiyordum.

Kokteylleri tepsiye koydum. "Umarım seversiniz," diyerek ona doğru adımladım. Yüzümden ayrılmıyordu bakışları. Ablama benzeyen çehrem ilgisini çekiyor olmalıydı. Ne düşündüğünü, neler hissettiğini bilebilmek isterdim. Önlerine birer tane bıraktım. "Afiyet olsun."

Hafifçe tebessüm etti. "Eline sağlık, Deva. Harika kokuyor."

Geldiğinden beri ilk defa gerçekten gülümsemesi Pehlivan ve Birkan'ın da gülümsemesini sağladı. Az da olsa rahatlamışlardı sanki.

O gülümsemeyi görmek ise beni yıllar önceye götürdü. Ablamla beraber onu çalışırken izlediğimiz zamanlara. Biz kıkır kıkır gülerken onun çatık kaşlarıyla işini halletmesine ve bizi yeni fark etmiş gibi yapıp tebessüm etmesine.

Zaman çok acımasız bir düşmandı.

Pehlivan, "Harikadır Deva. Kız arkadaşım diye söylemiyorum, bu işte üstüne tanımıyorum," diye benim üzerimden yürümeye başladı. Adnan abi, Pehlivan'ın benden *kız arkadaşım* diye bahsetmesine hiç şaşırmadı. Hayatımla ilgili her şeyi bildiğini düşündüğüme dair inancım güçlenmiş oldu. Hepsi birer yudum alırken ben onu izliyordum. "Beğendiniz mi? Hemen yenisini getirelim. Damaktaki tadı harika, değil mi?"

Adnan abi ona yandan bir bakış attı sadece. Dikkati bendeydi. "Uzun zamandır alkol içmiyordum. Sağlıklı yaşamla kafayı bozdum biraz. Seneler sonra iyi geldi bu. Tadı damağımdan uzun bir süre silinmeyecek."

Dudağımı içeriden dişledim. "Ne mutlu bana. Beğenmenize çok sevindim."

Gençliğini biliyordum onun. Kumral saçlarını savuruşunu, yeşil gözlerinin ablamdan başkasını görmeyişini, heybetini, enerjisini biliyordum. En sevdiği yemeğin et sote olmasını, etsiz yemek yiyememesine rağmen bize geldiğinde annemin zeytinyağlılarına bayılır gibi yaptığını biliyordum. Kıkırdayarak izlediğim koca yiğit adamı biliyordum. Kendine hayran bırakan öz güvenini, ablamı sarıp sarmalamasını, bana bir abi oluşunu biliyordum.

Scanned with CamScanner

Ona bakarken, sardığımı sandığım yaralarımın kanadığını bilmiyor, bilmek istemiyordum. Şimdilerde ne yaptığını, ne amaçladığını, neden burada olduğunu, bu adamların neden ondan korktuğunu, Selma'yla olan derdini bilmiyordum.

Belki de onu bilmiyordum artık, tanımıyordum.

Birkan, "Selma gelmeden biz onun adına özür dilemek istiyoruz sizden," diye söze başlayınca bara geçtim. İki büklüm bakıyordu Adnan abiye. Oysa adam gayet rahat bir şekilde oturuyordu. Ne bir kaba hareketi vardı ne de bakışı. Bu yere hâkimmiş gibi oturmuyordu. Onlara hâkimmiş gibi oturuyordu. "Size karşı bir hatası olduğunu bilmiyorduk. Geç haberimiz oldu. Bilseydik engel olurduk."

"Ama geç olsun, güç olmasın demişler. Bugün burada bunu çözeceğiz," diyen Pehlivan'ı ilk defa böyle görüyordum. Küçük dağları ben yarattım havası sönmüştü. Eğilip bükülüyordu onun karşısında.

Adnan abi onları ifadesiz bir şekilde dinledi. Onu okumayı denedim ama pek başarılı olamadım. Bu konuda ustaydı. Belki de izlediğimi bilerek benden gizliyordu.

"Size bir hafta müddet vermiştim. Bugün o sürenin ikinci haftasındayız. Maalesef bu durumun size yaptırımları olacak." Onları tehdit ederken bile çok kibardı. Belki sert bir sesle konuşsa ikisi daha az korkardı. "Buraya gelmemin sebebi, bazı şeyleri yerinde görmek istemem. Yoksa beni ayağınıza çağırmanız pek hoşuma gitmedi. Selma'yı otelin içinde saklamanız da."

Bazı şeyleri yerinde görmek derken gözleri sadece benim fark edebileceğim bir hızda bana değdi. Kalbim hızla atmaya başladı. Beni görmek istemişti. Bu yüzden mi gelmişti? Ama neden şimdi? Bir sokakta yürürken karşıma çıkmak varken neden bu anı seçmişti?

"Çok haklısınız. Niyetimiz asla sizi ayağımıza getirmek değildi. Selma biraz tedirgin olunca biz de ondan etkilendik sanırım," diyordu Birkan. Neredeyse sürünüp yere yapışacaktı. Öyle çok eğiliyordu.

Adnan abi bardağına baktı. Dudaklarını büzdü. "Garip. Oysa beni tanıyan herkes bilir ki kadınlara karşı ekstra hassasımdır."

Pehlivan, "Öylesiniz tabii. Ama kadın milleti işte, dolduruşa getirmeyi iyi biliyor," dedi bir çırpıda. Konuyu değiştirmek istedi. "Deva, sen bardaklarımızı tazele. Adnan Bey'inki de bitmiş."

"Nasıl yaptığınızı..." dedi Adnan abi. Çenesini kaldırıp bana doğru baktı. "İzleyebilir miyim?"

Ne diyeceğimi bilemiyormuş gibi Pehlivan'a baktım. O kafasını hızlıca aşağı yukarı sallayınca, "Tabii, buyurun," dedim. Ağır hareketlerle ayağa kalktığında ikisi de yerinde dikleşti. Bara yaklaştı, sandalyeye oturdu. Kalbimi dizginlemek çok zordu. "Aynısından mı içersiniz?"

"Lütfen," dedi. Pehlivan'la Birkan'ın fısır fısır konuştuğunu fark etti. Bana bir şey söyleyeceğini anladım ve dudaklarına baktım. Konuşmadan da yapabilirdi bunu. Sadece dudaklarını oynatarak, "Büyümüşsün," dedi. Kimse duymadı ama yüreğim duydu.

Ona kızgındım. Bize hiçbir haber vermeden ortadan kaybolduğu için öfkeliydim. Ama özlemim daha ağır basıyordu şu an. Boynuna sarılmak, onunla saatlerce ablam hakkında konuşmak istiyordu.

O ikisinin bakmadığı bir anda ben de dudaklarımı oynattım. "Yaşlanmışsın," dedim titremeye hazır dudaklarımla. Gülümser gibi oldu. "Neden geldin? Neden şimdi?"

Gözlerime baktı sadece. Belki bunu soracağımı düşünmediğinden belki de cevabı pek de kısa olmayacağından sessiz kaldı.

Ağır hareketlerle kokteyli hazırlıyordum. Bana söyleyeceği şey her neyse onu duymam gerekiyordu. Bu anı iyi değerlendirmem gerekiyordu.

Bakışlarım her an bir şey söyleyecekmiş gibi yüzündeydi. "Öğreneceksin," dedi biraz sonra, yine sadece dudaklarını oynatarak. "Ama burada değil."

Pehlivan bize doğru yaklaşınca cevap veremedim. Göğüs kafesimde bir kuş hızla kanat çırpmıyormuş gibi sakin kalmaya çalıştım.

"Hazır sanırım?" dedi Pehlivan bana bakarak. Bardakları onlara doğru uzattım. "Selma Hanım da gelmek üzere. Sen ona onun sevdiğinden de hazırlar mısın?" Adnan abi hiçbir şey söylemeden bardağını alıp yerine geçtiğinde, ona Selma'dan da onlardan da bıktığımı söylemek istedim. "Şu gün bir bitseydi," dediğinde tebessüm etmek zorundaydım. Yanağımdan makas alıp gitti. Ellerini yeniden birbirine çırptı. Yerinde duramıyordu sanki. "Anlaşıyoruz, değil mi? Bir sıkıntımız yok? Keyfimiz de yerinde."

Scanned with CamScanner

Adnan abi ona boş gözlerle baktı. "Anlaşmadık. Siz bana görüntüleri vereceksiniz, ben de size ne gibi yaptırımları olacağını söyleyeceğim." Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Can dostuma böyle bir şey yaparsanız karşınızda beni bulursunuz diye uyarı yapmıştım. Gözünüzü para bürümüş olacak ki sözümü çiğnediniz. Şimdi anlaşma yapmak istiyorsunuz. Bu size pahalıya patlayacak, haberiniz olsun."

Birkan yutkundu. "Sorunumuz çözülsün de para dert değil."

"Parayı kastetmedim. Hiçbir zaman sorun da etmedim. Sizin cebinize kaç milyon dolar girdiği de problem değildi. Ortada bir itibar vardı. Ve sizin aksinize, itibar bizim için çok önemlidir. Pahalıya patlayacak olan cebiniz değil, önemsemediğiniz itibarınız."

İkisi de birbirine endişe dolu gözlerle baktı. Bir cevap veremediler. Cevapları da yoktu. Öylece durup Selma'nın içeri girmesini izlediler.

Birkaç saniye sonra yüksek topuklu ayakkabısı zeminde yankılanan Selma neşe saçarak içeri girdi. "Merhabalar," dedi huşu içinde. Üzerinde simsiyah, kadife bir elbise vardı. Bileklerine kadar uzanan elbisenin üstüne beyaz kürk giymişti. Bordo ojeli elini, onu karşılamak için ayağa kalkan adama uzattı. "Sonunda tanışabildik. Ben Selma. Selma Yeldar."

Adnan abi onun elini nazikçe öptü. "Benimle tanışmak isteyen kişi sayısı çok yoktur. İnsanlar yüzümü gördüğünde başlarına bir musibet geleceğini bilir. Siz başka düşünüyorsunuz belli ki." Gözleri bir anlığına Selma'nın arkasında koruması gibi duran Arza'ya değdi. O bakıştan anladım. En az benim kadar Arza'yı da tanıyordu. "Ben de Adnan Vardaroğlu."

"Sizi tanımayan yok, Adnan Bey," dedi Selma. Koltuğun köşesine kibar bir şekilde oturdu. "Çok bekletmedim umarım? Hazırlanmam biraz uzun sürdü de..." derken kırılacak gibi konuşuyordu.

Adnan abi koltuğun diğer köşesine oturdu. "Hanımları beklemeyi hiçbir zaman dert etmedim."

Arza'ya baktığımda gözünü bile kırpmadan Adnan abiye baktığını gördüm. Onun için de gizemdi bu adam. Bir anda ortaya çıkıp işlerimizi birbirine sokmuştu. Birkaç saniye sonra bakışları beni buldu. Bu kısacık anda bile burada olduğunu, rahatlamamı istediğini anladım.

"Selma da geldiğine göre artık şu işi tatlıya bağlayalım. Sizin vaktiniz kıymetli. Zamanınızı fazla almayalım," dedi Pehlivan. Adamın bir an önce gitmesini istediğini daha açık belli edemezdi. "Biz bir hata yaptık. Selma da biz de çok pişmanız. Ama insanız sonuçta, hata da yanlış da bizim için."

Adnan abi cıkladı. "Hata da yanlış da kabul etmem. Ben sizi uyardım. Siz bile bile o yola girdiniz." Kafasını Selma'ya çevirdi. "Öncesinde sizi ayrı uyardım, Selma Hanım. Belki mübalağa yaptığımı düşündünüz, belki de kaçabileceğinizi sandınız. Hatta işi sarpa sardırıp kaçıp buraya saklandınız. Size ulaşamayacakmışım gibi. Her gece uyumadan önce içtiğiniz haplarınızın adını öğrenemeyeceğimi sanmanız gibi. Ya da uykunuzdan uyanıp lavaboya gittiğiniz her seferinde yeniden uyuyamadığınızı bilmeyecekmişim gibi. Şu an arkanızda duran beyefendiyle buraya gelerek bana ve itibarıma saygısızlık etmeniz gibi. Bu şekilde size ulaşamayacağımı sanarak büyük bir hata yaptınız."

Selma'nın gözleri irileşti. Korkuyla Pehlivan'a baktı. Böylesine güvenlikli bir yerde korunduğunu sanırken onun izlediğini söyleyen bu adamdan kaçmak için buraya sığınmış fakat belli ki başarılı olamamıştı. Aslında Adnan abinin ona ulaşabilme imkânının olduğunu ama bunu kendisi istemediği için yapmadığını anlamış, rahat uyuduğu gecelerde aslında tehlikede olduğunu öğrenmişti.

"Siz... Ben..." diye kekeledi Selma. Ne diyeceğini bilemiyordu. Kürkünü omzundan atıp koltuğa bıraktı. Korkudan sıcak basmış olmalıydı. "Ben... kaçmak istemedim. Size saygım var. Sadece çekindim."

Pehlivan araya girdi: "Bizim de hatamız var. Keşke daha çok uyarsaymışız onu. Sadece ona yükleyemeyiz bu sorumluluğu."

Adnan abi ona bıyık altından dalga geçer gibi güldü. "Emin ol sadece ona yüklemeyeceğim. Neler yaptığımı gördüğünüzde bir daha adımınızı iki defa düşünerek atarsınız." Bakışları beni bulmasa da beni izlediğini biliyordum. Selma'nın önüne içeceğini koyup geri çekildim. "Şimdi bana görüntülerden bahsedin. Başka kopyası varsa bunu anlarım. Ve o zaman bu görüşmenin bir anlamı olmaz. Sizi sadece bu piyasadan değil, tüm dünyadan silerim."

Scanned with CamScanner

Birkan, "Kopyası yok. Size namusum şerefim üstüne yemin ederim," dedi.

Adnan abi, "Bu pek kayda değer gördüğüm bir yemin olmaz," diye cevap verince Birkan'ın suratı resmen mora döndü.

Hâlâ aynı espri anlayışına sahip olduğunu bilmek beni istemsiz bir şekilde gülümsetti. Komik bir adamdı aslında. Kemikli yüzünün altında o şakacı adamın yattığını buradaki hiç kimse tahmin edemezdi.

Arza onların dikkatini çekmeden barın önüne geldi. "Bana bir su verebilir misiniz?" dedi, diğerlerine duyurarak. Sonra fısıldadı: "Sana bir şey söyledi mi? Bir mesaj ya da herhangi bir şey? Ne amaçla burada? Tek derdi o görüntüler değildir."

Kimse bakmazken konuştum: "Neden burada olduğunu sordum ama *öğreneceksin* dedi."

Kaşları olabildiğince çatıldı. "Ne kadar güveniyorsun bu adama?"

Onun tanıdık simasına baktım. "Eskiden olsa, *kendimden bile çok*, derdim. Ama şimdi bu adam kim, amacı ne, bilmiyorum. Yine de konuşmak zorundayım."

Suyu uzattım. "Teşekkür ederim," dedi. Onun varlığının bana güç verdiğini bir kere daha hissettim. Uzaklaşmadan önce, "Ben de yanında olacağım," diye fısıldadı.

"Sizi anlıyorum," dedi Adnan abi. Selma'yı incelediğini Martaval'da eğitim almış herkes anlayabilirdi. Onu okuyordu. "Yaptığınız işe saygı duyuyorum. Bunu yargılamak bana düşmez. Sadece her mesleğin bir onuru olması gerektiğini söylemek isterim. Hangi işi yaparsanız yapın onurunuzu bir köşeye kaldırdığınızda bu sonunuzu getirir."

Selma gülümsemeye çalıştı, dudağı titredi. "Beni tehdit mi ediyorsunuz?" derken korkunun kokusu burnuma kadar geldi.

Adnan abi kafasını sağa sola salladı. "Doğru düzgün tanışmıyoruz, haklısınız. Ben tehdit etmem, Selma Hanım. Onu basit adamlar yapar. Ben faaliyete geçerim. O an geldiğinde bunu çok iyi anlarsınız." Hepsinin sesi soluğu kesildi. Birkan sehpaya bir flash bellek bıraktı. Adnan abi onu alıp cebine koydu. "Bu hafta içinde ekibim sizi görmeye gelecek. Onların isteklerini eksiksiz yapmanızı öneririm."

Pehlivan sakin kalmaya çalışarak, "Ne gibi istekler?" diye sordu.

"Böyle konuları konuşmayı sevmem. Onlar size detaylıca anlatır." Kolundaki dijital saatine baktı. "Ben birazdan kalkacağım. Onların da işi bitmek üzeredir. O zamana kadar bir bardak daha rica edeceğim," diyerek bardağı bana doğru kaldırdı. "Gerçekten övüldüğü kadar varmış. Ellerinize sağlık."

"İsterseniz giderken içmeniz için de bir şey ayarlayabilirim?" diye seslendim barın arkasından.

"Zahmet olmazsa çok isterim," dedi mahcupmuş gibi.

"Hemen hazırlıyorum."

"Biz ödemeyi nasıl yaparız?" diye sordu Pehlivan. Adnan abi ona ters bir bakış attı. *Bunu bana nasıl sorarsın* der gibi. "Bunu da ekibinizle konuşacağız sanırım. Anladım... Tamamdır," dedi istemeyerek.

Adnan abiye yeni bir bardak servis edip, giderken yanında götürmesi için bir şeyler hazırlamaya başladım. Tabii bunu amacıma ulaşmak için kullanacaktım.

Selma aniden, "Sizinle bir gece geçirmeyi çok isterdim," dediğinde herkes bunu beklemediğinden şaşırdı. "Ne dersiniz?"

Adnan abi ise buna şaşırmadı. "Davetiniz için teşekkür ederim," dedi sadece. Saatine bakıp bir anda ayağa kalktı. "Benim kalkmam gerekiyor. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim." Hepsiyle hızlıca alelade bir şekilde tokalaştı. Ben kapıya doğru yaklaşıp hazırladığım poşeti ona doğru uzattım. Gözlerime dikkatle baktı. "Teşekkür ederim. Afiyetle içeceğim."

"Rica ederim," deyip gülümsedim.

Ben poşetin içine okuması için not koymuşken o el çabukluğuyla önlüğümün cebine küçük bir kutu bıraktı. Arza'nın yanından geçerken ona bir bakış attı.

Pehlivanlar Adnan abiyi yolcu etmeye gittiğinde Selma yerinden bir milim hareket etmemişti. O da benim gibi allak bullaktı.

Elimi cebime soktum. Küçük kutuyu hafifçe oynattım. İçindeki şey kutuya çarpıp ses çıkardı. Bu küçük kutuya ne sığmıştı, biliyordum. Yıllar sonra ondan tekrar bana gelen bu kutuyu açmak için heyecandan yanıp tutuşuyordum.

Scanned with CamScanner

BELKİ ANI, BELKİ HAYATIN ACILI YANI

"Beni öldürmeyen şey güçlendirir."
-Friedrich Nietzsche, *Putların Alacakaranlığı*

Belki anı, belki hayatın acılı yanı.

Bazı anılar hatırlanmamak üzere zihnimizin bir köşesine saklanır. Onları tutup oradan çıkarmak için herkes aynı cesarete sahip olamaz.

Ben o cesarete sahip olduğumu düşünürdüm. Güçlü bir kadın diye tanıtırdım kendimi. Ne istediğini bilen, zor zamanlarda dik durmayı başarabilen, düşse dahi kalkmak için çabalayan.

Ama şimdi elimde tuttuğum küçük kutu beni yıllar öncesine, acılı bir anıma götürmüştü. Kendimi hiç güçlü hissedemiyordum. Hatta uzun zamandır hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Toprakla oynamayı severdim. Ona şekil vermeye, kaleler yapmaya, üstüne çiçek dikmeye, ondan yalandan yemekler yapıp babamla evcilik oynamaya, ablama solucan fırlatmaya bayılırdım.

Ta ki bu âna kadar.

Avuçlarım arasında duran toprakla dosttum ben. Ne zaman canım sıkılsa kendimi onunla oynarken bulurdum. Birbirimizin sessiz sırdaşıydık. Ama bu dostluk bitmişti. O benden en sevdiğim insanı almıştı. Ablamı.

"Gerçek değil deyin. Bana gerçek değil deyin!" diye bağırıyordu annem. Ablamın toprağının üstüne doğru uzanmaya çalışıyordu. Ona sarılmak istiyordu sanırım. Ama sarılabildiği kuru bir topraktı sadece. "Onu değil beni alsaydın! O çok çekti! Benim yavrum çok çekti! Beni alsaydın!" diye avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Kafasını gökyüzüne çevirmişti. Hesap soruyordu onu bizden alandan.

Çok kalabalıktı mezarlık. Babam fenalaşınca onu ambulansa götürmüşlerdi. Teyzemler, amcamlar, tanıdığım tanımadığım herkes gözyaşı döküyordu.

Ablam ağaçları, ormanı, doğayı çok severdi. Onun yanı başında büyük bir meşe ağacı vardı. Sırtımı ona yaslamış, mezar taşına bakıyordum.

Sinem Tamay

Ruhuna El Fatiha

Ağlamıyordum ama dudaklarım titriyordu bu dakikalarda. İçimde fırtınalar kopuyordu. Daha küçüktüm. Ölüm nedir, bilmiyordum. Tek bildiğim onu yaşatmak için geldiğim bu dünyada görevimi yerine getirememiş olmamdı. Başarısız olmuştum. Onu kurtaramamıştım.

Ablam toprağa emanet edilmeden önce teyzemler annemi canhıraş götürüp ablamı yıkaması gerektiğini söylemişti. Şaşırmıştım. Ablamın yıkanmaya ihtiyacı yoktu. O her zaman mis gibi kokardı.

Ben de girmek istemiştim içeri. Herkes anneme ablamı son kez görmeden bahsedince ortalığı inletmiştim. İzin vermemişlerdi, küçüksün demişlerdi. Onu son kez görmeye benim de hakkım vardı. Belki de en çok benim hakkım vardı. O benim canımdı, kanımdı, en sevdiğimdi. Ben yanında değilim diye üzülürdü, içerlenirdi bana. Biz her şeyi beraber yapardık. Yanında olmam gerekiyordu. Oysa onu tanımadığı insanlar yıkamıştı. Kim bilir bana ne kadar alınmıştı.

Burnumu çektim. Ağlamak istemiyordum. Ağlamam ablamın hoşuna gitmezdi. Görse kızardı bana. Koca kız olduğumu, ne olursa olsun yıkılmamam gerektiğini söylerdi. Ama ben koca kız olmak istemiyordum. Ben onun küçük kız kardeşi olmak istiyordum.

Ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı annem. "O üşür burada. Elleri soğukları hep buz gibidir onun. O üşür. Beni al onun yerine! Beni al!" diye feryat etti. Sağ gözümden bir damla yaş çeneme doğru süzüldü. Onu hızlıca sildim. "Ne yapacak bir başına? Benim kızım yalnızlığı sevmez. Korkar o. Korkar. Korkar. Korkar..."

Kendimi tutamadım. Ablama verdiğim sözü de tutamamış oldum. Göz yaşları yarışa girer gibi akmaya başladı gözümden. Hışımla ayağa kalktım. Ablamın mezarına sardım kollarımı. Onun sıcak gövdesi yerine toprağa sarıldım.

"Ne olur gitme, abla. Söz veriyorum, bir daha kızdırmayacağım seni. Ne olur gitme," diyebildim sadece. Öyle şiddetli ağlıyordum ki kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine fırsat olmuyordu.

Scanned with CamScanner

Bir el beni bileğimden yakaladığında, onu itmeye çalıştım. Beni ablamdan uzaklaştırıyor sandım ama o, ona bakmamı istiyordu.

Adnan abiydi bu. Ablamın ilk ve son aşkı.

Sırtını ablama yaslamıştı. Gözleri kan çanağı, yüzü kıpkırmızıydı. Ağlamıyor, kendini yerlere atmıyor, sadece kendine çektiği dizine ritmik hareketlerle vuruyordu. Bir şey bekliyor gibiydi. Ya da bir şey için gün sayıyor gibi.

Buz tutmuş parmaklarıyla avucumu açtı. Elime küçük bir kutu bıraktı.

"Bu sende kalsın. Bir gün gelip onu senden alacağım," dedi. Emin olmak ister gibi baktı gözlerime. Yeniden önüne döndüğünde yumruk yaptığı elinden kan aktığını gördüm.

Kutuyu sıkıca tutup göğsüme bastırdım. Var gücümle ağlamaya devam ettim. Ta ki bayılma noktasına gelene kadar. Tanımadığım biri beni kucağında mezarlıktan çıkartırken Adnan abinin hâlâ aynı yerde oturduğunu gördüm. O birinin, Barbar olduğunu yıllar sonra fark ettim.

O an anladım ki orası onun eviydi artık. Ablam toprağın altında yalnızdı ama Adnan abi onu orada hiç yalnız bırakmayacaktı.

Çocuksu bir mutluluk duydum bundan. Onun ablamın yanında olacak olması beni garip bir şekilde rahatlattı. Çocuktum daha. Bunun ne kadar acı bir şey olduğunu fark edemeyeceğim yaştaydım. Karanlığa doğru çekilirken son gördüğüm şey onun canı yanıyormuş gibi mezar taşına bakmasıydı.

Bir aşk doğar, bir âşık ölür. Gidenin bedeni, kalanınsa ruhu toprak olur.

Aynı o gün gibi kutuyu göğsüme bastırdım. Onu canım gibi sakladığım yıllarda bir gün kutu ortadan kaybolmuştu. Haftalarca gözüm yaşlı bir hâlde onu aramıştım. Adnan abinin onu gelip aldığına bir türlü inanamamıştım. Çünkü gelseydi benimle konuşmadan gitmezdi diye düşünmüştüm. Aynı acıyı bölüşen iki ruhtuk biz. Ama o kaçıp gitmeyi tercih etmişti.

Ellerim titriyordu. Soğuk hava deposunda olduğum için değil. Seneler sonra ona kavuştuğum için. Sanki ablama dokunacakmış gibi hissettiğim için.

Nazik bir şekilde açtım küçük kutuyu. Karanlığın içinde parıl parıl parlayan inci küpeleri gördüm.

"Selam, eski dostum," dedim inci küpelere bakarken. İçim değil, ruhum titredi sanki. "Seni çok özledim."

Bu küpeleri taktığı her bir an düştü aklıma. Mezuniyetinde beyaz bir elbise giymiş, kulaklarına bu küpeleri takmıştı. Sevinçle, *Gelinliğimle de bunu takacağım*, demişti. Gülümsedim ama gözümden yaşlar boşaldı. Adnan abiyle ilk buluşmalarında da bu küpeler vardı kulağında. Önemli bir sınava girdiğinde de. Ne zaman onun için mühim bir an olsa bu küpeleri takardı.

Öldüğü gün de bunlar vardı kulaklarında. Bundan daha önemli bir gün olabilir miydi? Ölmüştü. Benim ablam ölmüştü.

Parmaklarımı yavaşça incilere değdirdim. Elektrik çarptı sanki. Hissediyordum. O burada, benim yanımdaydı. Bu soğuk odada küçük kız kardeşiyleydi.

"Senden büyüğüm artık," dedim gözyaşlarımı silerken. Güldüm. "Sen ölünce yaş alamadın. Ama dünya dönmeye devam ediyor, abla. Ben, senin beni terk ettiğin yaştan daha büyüğüm. Ve büyümekten nefret ettim. Sensiz nefes alıyor olmaktan nefret ettim."

Avucuma aldım küpeleri. Kulağımdakileri çıkardım ve dikkatlice onları taktım.

"Sana çok yakışırdı. Bende alelade duracak. Ama sana söz veriyorum, canımdan çok değer vereceğim onlara. Bir daha kim olursa olsun almasına izin vermeyeceğim. Kardeş sözü," deyip işaret parmağımla orta parmağımı birbirine doladım.

Tam bu anda ampul patlar gibi yanıp söndü.

Kıkırdadım.

"Asla dikkat çekmeden yapamıyorsun, değil mi? En çok sen parlayacaksın, tüm ışık sende olacak, tamam," dedim aptal gibi sırıtarak. Gülüşüm yerini hüzne bıraktı. "Biliyorum, bu yalan. Sen her zaman her şeyin en iyisini benim için isterdin. Pastanın en büyük dilimini bana verirdin hep. Annemlerin bir tane bayramlık alacak

Scanned with CamScanner

parası olurdu, sen geçen sene giydiklerini giyip gelirdin hemen. Kimse alkışlamazsa bile sen ayakta alkışlardın beni. Her zaman orada olduğunu bilirdim. Sırtımı yasladığım dağdın sen, abla. On dokuz yıl geçti ama ben hâlâ sensiz yaşamayı öğrenemedim. Bunu da yaz yapamadığım şeyler listesine. Ama bunun telafisini ben değil, sen yapabilirsin sadece."

Derin bir nefes almaya çalıştım.

Dağılıyordum.

Ve bunun farkındaydım.

Martaval'a bu kadar bağlanmışken ortaya çıkanlar, Arza'yla yaşadıklarım, geleceğin belirsizliği, herkese, her şeye şüpheyle yaklaşmak derken şimdi bir de Adnan abi çıkmıştı ortaya. Sanki evren tüm musibetleri bir arada gönderiyordu bana. Hepsiyle ayrı ayrı savaşacak kadar kotam yoktu. Ya hep ya hiçti.

Makyajıma dikkat ederek yüzümü sildim. İçerideki herkes gitmişti. Ama birinin gelmiş olma ya da gelme ihtimaline karşı kendimi toplamaya çalıştım. Soğuktan kızaran gözlerim ve burnum için açıklamam kolaydı. Bakışlarıma çare bulmam gerekiyordu.

Kapıyı açtığımda içerinin sıcak havası yüzüme çarptı. Bu kötü hissettirir sanmıştım ama öyle olmadı. Barın arkasına geçtim. Cam yansımalardan kendime, küpelere baktım. Gördüğüm anda kalbim hızla atmaya başladı. Ablamın kulağında durduğu gibi asla durmamıştı. Ama kötü de görünmüyordu. Yüzümdeki sırıtışı, yansımamda görünce fark ettim.

Neden vermişti bu küpeleri bana?

Af dilemek için miydi? Senelerdir yanımda olmayışının özrü müydü? Kendini affettirmek için mi yoksa beni bir şeylere inandırmak için mi yapmıştı bunu?

Parmak uçlarımla dokundum incilere. Boğazım da midem gibi düğüm düğüm oldu. Bir an geçmişe gittim ve ablamın yüzünü gördüm sanki karşımda. Sert bir rüzgâr bedenimin içinden geçip gitmiş gibi titredim.

Asansörün sesini duyduğumda hâlâ kendime bakıyordum. Ama kendimi değil, onu görüyordum. Ablam beni izliyordu. Bakışlarım bana ait değildi.

Dakikalar sonra içeri girdiğini koridorda yürürken fark ettiğim Pehlivan, "Güzelliğine mi bakıyorsun? Ona mı gülümsüyorsun?" diye sorduğunda kendi bakışlarım yerleşti yüzüme. Ona doğru döndüm. Sesini neşeli çıkartmaya çalışıyordu ama kötü görünüyordu. Adnan abi onun üstünden geçmişti belli ki. Ne kadar para istediyse adamın devri dönmüştü. Barın önüne oturdu. "Bana sek viski verir misin?"

Anlayışla baktım ona. "Canın mı sıkkın senin? Görüşme iyi geçti gibiydi sanki. Çok mu üstüne geldi?"

Boş ver der gibi salladı elini. "Herifin arkası sağlam, atıp tutuyor. Biz de çarpmışız bir taşa, daha fazla yara almayalım diye uğraşıyoruz." Viskisini bıraktığım anda eline aldı ve koca bir yudum içti. "Ah Selma, ah! Derdin ne ki sen böyle adamlara bulaşıyorsun!"

Ürkmüş gibi geriye doğru çekildim. "Kim ki o adam? Beni de gördü şimdi. Birlikte olduğumuzu da biliyor, bana da bulaşır mı?"

Güler gibi oldu. Egosu yansıdı yüzüne. "O kadar uzun boylu değil. Sana dokunamaz." Sinirlenmişti de. "Sen de bizi hıyar ağası sandın herhâlde?"

"Korktum sadece. Seni rahatsız eden bir adam bana neler yapmaz..."

"Bir bok yapamaz. Verdim önüne arpayı, rahat bırakır artık bizi." Bardağını kafasına dikti. "Tabii bir de istekleri olacakmış. Yatırıp şey etmediği kaldı," diye söylendi ağzının içinden.

Bardağını doldururken ona bakıyordum. "Biraz internette araştırdım ama hiçbir şey bulamadım. Bir insanın hiçbir sosyal medyası olmaz mı?" dedim hayret eder gibi.

"Hayalet o herif. Trafik cezasını geç, yolda yürüdüğü görüntüye bile ulaşamazsın. Bir mağarada yaşıyor, kafasını hiç dışarı çıkartmıyor sanki." Gergin bir şekilde kafasını kaşıdı. "Bir anda ensende biter de anlamazsın. Karda yürür izini belli etmez derler ya. Bunun karda yürüdüğünü bile göremezsin."

Ellerimi arkamdaki tezgâha koyup kalçamı ellerime yasladım. "Ajan falan mı bu adam? CIA'den falan? Ne bu gizli hâller?" dedim alay eder gibi.

Scanned with CamScanner

Cıkladı. "Onun ince bir derdi var. Ajanlık falan değil. Gönül işi," dediğinde nefesimi tuttum. "Yoksa bunca şeye niye uğraşsın, değil mi? Bir kadından başkası yaptıramaz bunu."

"Ne yapıyor ki?"

"Keşke bilsem!" dedi dua eder gibi. "Ensemde boza pişirmekten başka işleri de olduğu kesin. Adını ağzına alan sonrasında besmele çekiyor. Destur demezsen sana musallat olabilir. Ya boyun eğeceksin ya da kaçacaksın. Nice abi dediğim adamı dize getirdi. Nedir, kimdir, bilmiyorum. Ama çok büyük bir bok olduğu kesin."

Korkuyordu. Hem de öyle çok korkuyordu ki bunu belli etmemeye çalışırken daha çok titriyordu. Sinirdenmiş gibi davranıyordu. Hâlbuki hiçliğin ortasında ona doğru yürüyen aslanın ayak seslerini duyuyordu. Ne yapacağını bilmediği kızgın bir aslanın pençesinden kaçmaya çalışıyordu. Tek yaptığı debelenmek, daha çok köşeye sıkışmaktı.

Onunla konuşmam aklımdakilere çare olur sanmıştım ama aksine daha da karmakarışık olmuştum. Adnan Vardaroğlu, benim, bizim bilmediğimiz bir piyasada insanlara kök söktürüyordu. Ve bunu yaparken görünmezlik pelerini takıyordu.

Biraz sonra Pehlivan söylene söylene koltuğa geçti. Yanında viski şişesini de götürüp kendi kendine mırıldanarak içmeye devam etti.

Telefonum titreyince kameraya arkamı döndüm ve telefonumu elime aldım.

Arıza: Selma otelden ayrılıyor. Onu evine bırakmaya gidiyorum.

Derin bir nefes aldım. Bugün bitsin istiyordum. Yatağıma uzanıp hiçbir şey düşünmeden öylece durmak istiyordum. Fakat hayat bana yine gülmüyordu.

Barbar: İşin bitince odama gel.

Koltukta sızmasına az kalmış Pehlivan'a baktım. İşimin pek erken biteceği yok gibiydi.

Yanına yaklaşırken yüzüme şefkat maskesi taktım. Aslında içten içe iğrensem de bunu yapmak zorundaydım. Kafası düşmeden önce yastığı yerleştirdim. Ayaklarını koltuğun üstüne çıkardım. Ayakkabılarını çıkartmaya cesaret edemedim.

"Sızdı mı?" dedi içeri giren Birkan. Yanımıza gelip Pehlivan'a suratını buruşturarak baktı. "Günlerdir doğru düzgün uyumuyordu. Uykusu da ağırdır bunun. Yarın sabaha anca uyanır. Ve her yeri tuzlu olduğu için bize kızar. Suçu sana atabilirim bence. Sana pek kızamaz gibi."

"Sorun yok. Ama onu odaya götüremez mi birileri?"

Kafasını geriye doğru çekip, "Kimse buna cesaret edemez," dedi. "Biri onu kaldırmaya yeltense bile hafif uyanır gibi olur ve o kişiye dünyayı dar eder. Nefret eder uykusundan uyandırılmaya."

Ayı, diye geçirdim içimden. *Dağ ayısı.*

Bu hoşuma gitmiş gibi gülümsedim. "O zaman onu rahatsız etmeyelim." Ben cama doğru ilerlediğimde o da peşimden geldi. "Zor bir gündü, ha?"

Kafasını ağır ağır salladı. "İçimizden geçti. Pehlivan böyle sızmakta haklı. Keşke ben de sızabilsem ya da biri kafama vurup beni bayıltsa da zihnim sussa." Bunu seve seve yapardım aslında. Ensesine sert bir darbede onu istediği uykuya kavuştururdum. "Ama bitmesine seviniyorum, biliyor musun? Her şey boka sardı ama belirsizlikten iyidir. O boku bir şekilde temizleriz. Her an ne olacak stresiyle yaşamaktan iyidir."

"Oteldeki gerginlik azalacak yani? Sonunda. Bunalmıştım gerçekten."

Sigara yakıp bana da uzattı. Elimi sallayarak reddettim. "Bir de bana sor. Pehlivan, Selma, Adnan arasında gidip gelmekten imanım gevredi. Bermuda Şeytan Üçgeni gibi bunlar. Arada kalanın canı çıksın diyorlar."

Güler gibi oldum. "Komik değil, pardon." O da gülümsedi. "Adnan Bey'i hiç böyle beklememiştim ama. İri yarı bir adam ama ben sakallı, kara kuru, hödük birini beklemiştim."

"Ne kadar kibardı, değil mi? Bizi tehdit ederken bile nahifti. İşte düşün o adam kaç senedir tüm piyasanın korkulu rüyası. Arkasında öyle bir güç var ki kimse kaynağını bulamadı. Bir rivayete göre bulanlar da bir daha ortalıkla görünemedi," dedi sessizce.

"Ajan olmadığına eminiz, değil mi?"

Scanned with CamScanner

Dilini dişlerine sürttü. "Eminiz. Bizim de sağlam kaynaklarımız var. Ajan değil ama muhbir belki," dediğinde nefesimi tuttum. "Yani aralar bir muhbir okulundan bahsediliyor. Doğru mu yoksa malın biri rinin ortaya attığı spekülasyon mu, bilemiyorum. İçlerinden bir muhbiri yakalamışlar falan. Belki bu herif de o okuldandır. Aman, ne bileyim. Okul falan anlamam ben. Biz sokaktan geliyoruz."

"Değişikmiş. Böyle bir okul nasıl olur ki? Sınavla falan mı alıyor?" dedim şaşkın bir şekilde.

Omuz silkti. "Bilmiyorum ki. Yakaladıkları herifi bir konuştura bilseler olay çözülecek diyorlar. Tabii dediğim gibi uydurma da olabilir."

İçimden bir his bunun doğru bir bilgi olduğunu söylüyordu. Martaval'dan biri yakalanmıştı ve her şeyi itiraf etmek üzereydi. Bu felaket olurdu.

Zorlukla yutkundum. Ona bir şeyler geveleyip çıkmam gerektiğini söyledim. Pehlivan bu gece peşimden gelemeyecek kadar kendinden geçmişti. Direkt olarak akademiye gitmem ve neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Göğsüme doğru gelen sancıyı defetmeye çalıştım. O sancı bana bu işin bir şekilde bize dokunacağını söylüyordu. Ve şimdiye kadar hiç yanıldığı olmamıştı.

Kime güveneceğini bilmemek, hep *acaba mı* demek korkunç bir histi.

Karşımda oturan adamın elinde büyümüş sayılırdım. Benden önce ablam tanışmıştı onunla, sevmişti, güvenmişti. O, yanlış olduğunu bildiğim bir şeyin doğru olduğunu söylese, bir an bile sorgulamadan ona inanırdım.

Belki de bu yanlıştı. Kimseye böylesine körü körüne güvenmemek gerekirdi. Burası Martaval'dı. Adı yalan olan bir kurumdaki yalancılardık. Hepimizin kuyruğu birbirine dolanıyordu.

Barbar gergin bir şekilde telefonla konuşuyordu. Boğazlı kazağını çekiştirdi. "Bir şey olursa haber ver. Sakın bekleme. Tamam. Onu o zaman düşünürüz. Sen sessiz kal. Evet, bu bir emirdir," dedi keskin bir dille. Telefonu karşısındakinin yüzüne kapattı. Hiçbir anlam

çıkaramadığım, sadece bir işlerin döndüğünü anladığım konuşması iki dakikadır sürüyordu. "Hoş geldin," dedi nihayet.

"Meşgulsün sanırım. Bir problem mi var?" diye ağzını yokladım.

Tek kaşını kaldırdı. "Problemin olmadığı gün mü var?" dedi kızar gibi. Sadece arkama yaslandım ve tepkisiz bir şekilde baktım. "Burası güvenli. Rahat bir şekilde konuşabiliriz. Oteldeki gelişmeler neler?"

Burası güvenliydi ama o güvenli miydi? Her şey bir oyun muydu?

"Adnan Vardaroğlu'yla görüşebildim," deyip onu izledim. Bunu bildiğini belli ederek kafasını salladı. "Onu on dokuz yıl önce görmüştüm en son. Değişmiş, yaşlanmış elbette. Hayat ona acımasız davranmış. Ama güçlü bir adam gördüm. Arkasında kim ya da kimler varsa onlara güvendiği belliydi. Pehlivanları korkutup gitti. Neler olduğunu anlayamadım."

Kulağımdaki küpelere değdi bakışları. Onları hatırladığını biliyordum. Ablamın en sevdiği küpelerdi bunlar. Onu tanıyan herkes incili küpeleri unutmazdı. Bir şey demedi yine de. Belki bunu konuşmak ağır geleceğinden belki de... bilmiyorum.

Ellerini masanın üstünde birleştirdi. "O nasıldı? Yıllardır bizden saklandığını öğrenmişsindir. Sinem'in vefatından sonra çekti gitti. Tek bir haber dahi vermedi. İyi miydi?"

Bunu canıgönülden, gerçekten onu merak ettiğinden sorduğuna inanmak istedim. O, Barbar'dı. Öyle olmalıydı.

"Onun için mi gönderdiniz bizi otele?" diye sordum direkt. "Çaylakları bize bu yüzden verdiniz. Çünkü zaten şantaj yaptığı belli olan bir otele bizi göreve gönderseniz, bunu yadırgardık. Yeteneklerimizin altında kaldığı için istemezdik bu görevi. Çaylakların ilk saha görevi için iyi bir yerdi. Ama sebebi bu değildi."

"Azra..."

"Hayır, bir saniye," diyerek beni manipüle etmesine izin vermedim. Yerimde dikleştim. "O, senin de dediğin gibi on dokuz yıl boyunca ölü gibiydi. Ne ona ulaşabildiniz ne de o size tek bir haber verdi. Belki aranızda benim bilmediğim bir şeyler var. Savaş hâlinde bile olabilirsiniz, bilemiyorum. Onu ortaya çıkartmak istediniz. Bunu yaparken de sevdiği kadının kız kardeşi güzel bir tercih oldu. Pehlivan'la bağlantısını biliyordunuz. Çaylakları, eğitimi, bizim artık yetkin olup

onları yönlendirebileceğimizi bahane ederek bizi otele gönderdiniz. Neden? O karşınıza çıksın diye." Hâlsiz bir şekilde gülümsedim. "Güzel plan. İçten içe altında bir şeyler yattığını bilsem de sebebini bulamadığım bir plan. Tebrik etmeliyim aslında. Ama bir şeyi merak ediyorum. Adnan Vardaroğlu koca bir akademiden kaçmayı nasıl başardı? Martaval'dan bahsediyoruz. Koca, köklü, arkasında devlet olan yalanlar akademisinden. Nasıl yaptı bunu? Hem de senelerce. Ve nasıl bu kadar güçlendi? Ha bir de, neyi afişe etmesinden korkuyorsunuz?"

"Sen beni neyle itham ediyorsun?" dedi yükselerek. "Benim korkacak hiçbir şeyim yok. Öfkeni yanlış yere yönlendirme, Azra. Beni sorgulamana izin vermem."

"Neyi sorgulayayım peki? Kimi, nasıl sorguya çekeyim?" dedim bezmiş bir şekilde. "Bataklığın içinde debeleniyorum. Yanlış olmasını umduğum gerçekler yüzüme vuruluyor. Her şeyden şüphe ettiğim yetmezmiş gibi eniştem yıllar sonra ortaya çıkıyor, bambaşka biri olarak! Ve ben canımı ortaya koyduğum akademi için sinsi bir planla o ortaya çıksın diye görevlendiriliyorum. Sorgulama hakkım yok mu?" Durdum ve ekledim: "Amirim?"

Derin, bıkkın bir nefes aldı. Sakin olmaya çalışıyordu. Böyle durumlarda eline bir kalem alır ve onunla oynardı. Yine aynısını yaptı.

"Sorgulamakta haklısın. Karman çorman olmanı anlıyorum. Ama bunlar için beni suçlar gibi konuşman haddine değil. Karşında kim olduğunu unutma. Tüm sorularının cevapları bende değil. Olsa zaten burada oturuyor olmazdım. Gider hepsini kökünden sökerdim."

Yüzümü sıvazladım. "Ne yapacağım? Konuş lütfen. Bana bir yol göster. Çıkmaz sokakların arasında dolaşıyorum. Neye elimi atsam arkasından örümcekler çıkıyor. Ve yıllardır orada olduklarını ağlarından anlıyorum. Bu kadar mı aptalım? Nasıl fark etmedim?" dedim biçare bir hâlde.

Kafasını sağa sola salladı. "Ortada bir aptallık varsa bunu sadece sen üstlenemezsin. Buna izin vermem." Babacan bir tavırla baktı bana. "Arka planda çok fazla çalışıyorum. Gerçeği öğrenmeden durmayacağım. Ne pahasına olursa olsun yapacağım bunu." Kapının önünde adım sesleri duyunca önünde açık duran bilgisayarına baktı. Kameradan onların gitmesini izleyip devam etti: "Adnan konusu bambaşka

Akademiyi bu konuda sorgulamakta haklısın. Kendileri yetiştirdiği muhbiri bulamıyorlar. Adnan işini iyi yapıyor, bizden çok iyi saklanıyor. İçeride ona yardım edenler olduğuna eminim. Yoksa bu tek başına yapabileceği bir şey değil."

"Akademiyle savaş hâlinde mi?"

"Ben tam olarak öyle demezdim. Ama bir barış hâli de yok ortada. İşlerimizin baltalanmaya çalışıldığı çok oluyor. Kimi zaman bunu başarıyorlar da. Bazılarında onun parmağı olduğu düşünülüyor."

"Ama neden yapsın bunu? Akademiyle zoru ne? Hem de ablam vefat..."

Durdum bir an. Aklıma gelen düşünceyle dünyam sarsıldı. Dilimi yutacağımı, boğulacağımı sandım. Geniş oda, hatta dünya bana dar geldi.

Cümlemi tamamlamam, aklımdakini sormam gerekiyordu. Ama bu soru beni bir anda öyle sarstı ki konuşmaya başlamam saniyeler sürdü.

"Ablamın..." dedim zorlukla. Barbar ne soracağımı anlasa da bunu dile getirmemi bekledi. Dilim zorlukla döndü: "Onun ölümünden akademiyi mi sorumlu tutuyor?"

İçimdeki küçük kız çocuğu bir köşeye saklandı. Elleriyle kulaklarını kapattı. Cevabını duymak istemedi. Çünkü biliyordu. Geç de olsa epey güç de olsa anlamıştı. Bu sorunun cevabı evetti. Yoksa bu yaşananların başka bir anlamı olamazdı. Her şey onun ölümüne çıkıyordu. Taşlar yerine böylece oturuyordu.

Bağırmak istedi, delicesine ağlamak, ölmek, yok olmak istedi küçük kız. Ama yapamadı. Hazmedemediği gerçeğin ağırlığı altında ezildi, sesi çıkmadı.

Bu sırada Barbar gözünü benden kaçırdığında içimde bir şeyler titredi. O cevap vermedi ama ben cevabımı almış oldum.

Dünyam başıma yıkıldı demek az kalırdı. Dünyam yerle yeksan olmuştu. Nefes alacağım bir alan bile bırakmamıştı bana. Bu anda her şey kurmacanın da ötesine evrildi. Her şeyin yalan olduğunu ruhumun en derinlerinde hissettim.

Başım deli gibi dönmeye başladığında ayağa kalktığımı fark ettim. Adım atıyordum. Sallanıyordum aynı zamanda. Elim benden

Scanned with CamScanner

bağımsızmış gibi kapı koluna uzanıyordu. Sanki bedenimi başkası yönetiyordu. Her yer titriyordu. Adımlarım yalpalıyordu. Barbar'ın bana seslendiğini duyuyordum. Yangın merdivenine geldiğimi, aşağıya doğru kendimi sarkıttığımı o an fark ettim. Aydınlatmaların ışığı gözüme vuruyordu. Başım daha da şiddetle dönmeye başladığında midem altüst oldu. Tırabzanlara tutunduğumu avuçlarımdaki soğukluktan anladım. Düşmek üzere olduğumu ise yer çekimini kaybettiğimde.

Bir el beni tutup geriye çekmese on üçüncü kattan düşüp ya ölecek ya da sakat kalacaktım. Beni tutan kimdi, yüzüme bağırarak ne söylüyordu, bilmiyordum.

Tek bildiğim, ablamın canını alma ihtimali olan bu yere hayatımı verdiğimdi.

"Nefes al! Nefes al!" diyordu biri.

Bilmiyordum nefes nasıl alınır. Bilmiyordum bu gerçekle nasıl yaşanır.

Ablam yokken hayatta kalmayı zar zor öğrenmiştim. Onu kaybettiğimde sudan çıkmış balık gibiydim. Martaval beni hayata döndürmüştü. Ama ya hayatımı ellerimden alan aslında oysa?

Dizlerimin üstüne düştüm. Midemde ne varsa çıkartmaya başladım. Etrafımda insanlar vardı. Her şey dönüyordu. Binalar, arabalar, insanlar, ay, her şey dönüyordu. Bir tek ablam dönmüyordu. O ölmüştü. O belki de öldürülmüştü. Dönemezdi o. Hiçbir zaman dönemezdi.

Kollarımdan sıkıca tutuyordu birileri. Beni ayağa kaldırmaya çalışıyorlardı. Oysa bu nafileydi. Ben tamamen yıkılmış, yerle yeksan olmuştum. Bir daha nasıl ayağa kalkardım, bilmiyordum.

Gözlerimin kaydığını hissettim. Tüm ışıklar solmaya, dünya karanlığa gömülmeye başladı. Onu mezarlıkta bıraktığım andan beri bir daha bayılmamıştım. Nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Ama şimdi nasıl bir şey olduğunu hatırlamama rağmen ablamın mahkûm olduğu karanlığa kavuşmak istiyordum.

Direnmedim, kendimi ona doğru bıraktım. Bir kavuşma, içten bir sarılma gibi. Dudaklarımı oynatabildim son kez. Belki de öyle sandım. Onun adını fısıldadım. Bir yakarış, son bir istek, bir idam

mahkûmunun son dileği gibi. Beni kurtaracak tek kişi *oymuş* gibi. Sonra kendimi tanıdık ama tanınmayan o siyaha bıraktım. Fakat tüm acı hisler de benimle beraber geldi.

"Arza..."

Parmak uçları saçlarımı okşuyordu. Yüzümde, boynumda usulca dolaşıyor, kısık sesle mırıldanıyordu.

"...yalanlar söyleyecekler, sözlerinden dönecekler. Buzdan kalpleri olacak, acı sözleri olacak..." Alnıma sıcak bir öpücük kondurdu. "Yaralayacak sanacaksın ama hep sen kazanacaksın. Üstlerine gitmeyi öğreteceğim. Düşünce kalkmayı öğreteceğim... Bazen de susmayı, bağırmayı... Utanmadan hüngür hüngür ağlamayı..."

Bunu beklermiş gibi yaşlar gözlerimden akmaya başladı. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Odamda, yatağımda olduğumu biliyordum. Arza yanı başımdaydı. Kolumda iğnenin sızısı vardı.

"Güzel kızım," dedi içten bir sesle. Ağlamam daha çok şiddetlendi. "Ben buradayım. Dilediğince ağla." Elimi sıkıca tuttuğunda parmaklarımı eline doladım. "Ben buradayım. Hep buradaydım. Senin için hep burada olacağım. Asla yalnız kalmayacaksın. Ben senin yanındayım."

Kolumdaki iğneyi umursamadan yüzümü ona doğru döndüm. İçim çıkana kadar ağlamaya başladım. Sanki ablamı toprağa emanet ettiğim, onun yatağının üstünde sabah olana kadar ağladığım andaydım. On dokuz yıl geçmiş ama acım biraz olsun bile azalmamıştı.

Saçlarımı okşadı sadece. Bir şey söylemedi. Ölümün telafisi yoktu ki. Ağlayışımı, iç çekişimi, yok olmak isteyişimi dinledi.

Bir an nefes alamadım. Hızla doğruldum ve ciğerlerime hava çekmeye çalıştım.

"Bir şey yok. Geçecek, hepsi geçecek," diyordu. Sırtımı sıvazlıyor, endişelendiğini belli etmemeye çalışıyordu. Beni ilk defa böyle görüyordu. Ben de kendimi yıllar sonra ilk defa böyle buluyordum. "Elini yüzünü yıkamak ister misin? Serumun bitmek üzere. Çıkartayım, lavaboya gidelim. Olur mu?"

Scanned with CamScanner

Nefes aldım zar zor. Göğsüm şiddetle inip kalkarken onun gözlerine baktım. Yaşlardan dolayı bulanık görüyordum ama yalan söylese anlayacağımı biliyordum.

"Bu muydu benden sakladığın?"

Kısa bir an gözlerime baktı. "Şimdi konuşmayalım bunları. Sen iyi değilsin, Azra."

"İyi değilim çünkü ablam öldürülmüş olabilir!" Ayağa fırladım. Başımın dönmesini umursamadım. Kolumdaki iğneyi bir çırpıda çekip çıkardım. "Bana gerçeği söylemek zorundasın, Arza. Buna mecbursun."

Ellerini bana doğru uzattı. "Tamam, tamam," deyip bana yaklaşmaya çalıştığında onu durdurdum. "Bana böyle bakma, Azra. Ben senden bir şey saklamak istemedim. Emin olana kadar beklemek istedim sadece." Gerçek miydi yani? Hepsi doğru muydu? Bileğimden tutup beni yatağa oturttuğunda engel olmadım. Tek yaptığım içimden dua etmekti. *Allah'ım, beni bununla sınama ne olursun.* "Bildiklerimi anlatacağım. Ama lütfen buradan kalkma. Ne kadar baygın kaldın, haberin var mı? İyi değilsin."

Sakin bir nefes almaya çalıştım. "İyi olmayı umursuyor muyum sence? Ben delirmeden, konuş artık. Aklımı yitireceğim! Ablam öldürüldü mü?" diye bağırdım. Sessiz olmamı işaret etti. "Umurumda değil! Kim duyarsa duysun! Eğer öyleyse burayı onların başına yıkacağım!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

Arza önüme diz çöküp ellerimi tuttu. "Sevgilim, lütfen sakin ol." Ellerimi çektim ellerinden. Sabrım kalmamıştı. "Anlatacağım, tamam. Seni araştırırken şüphelendim bundan. Sinem Tamay'ın ölümünün arkasında yatanlardı beni akademiye karşı şüphelendiren."

"Nasıl?" diyebildim sadece. Dilim damağım kurumuştu. Ölü gibi hissediyordum kendimi.

Kararsız gözlerle bakıyordu bana. Duyacaklarım daha beter şeyler olmalıydı.

"Ablanın kanserden vefat etmesi imkânsızdı," dediğinde bir hıçkırık kaçtı boğazımdan. "Ölmeden bir hafta önceki tahlil sonuçlarını gördüm. Hiçbir sorun görünmüyordu. Size kötü olduğundan bahsetmiş miydi?"

"Pek müsait olamazdı ki. Konuşabildiğimiz zamanlarda hâlsiz ve gergin olduğunu hissederdim. O her zaman *iyiyim* derdi. En kötü günde bile. O yüzden, *iyiyim* dediğinde ona inanmazdık. Ama bizi dinleyip eve de gelmezdi. Akademi için canını dişine takardı."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Akademi için canını dişine taktığı bir nevi doğru."

"Nasıl olabilir?" dedim canhıraş. "Ablam ilik kanserinden öldü. Ben onun için dünyaya gelip onu kurtaramadım diye yıllarca kendimi suçladım. Sonra onun izinden gidip akademiye hayatımı bağladım. Ama şimdi burası..." Nefes almakta zorlanıyordum. "Burası ablama mezar mı oldu? Ablam öldürüldü mü? Bana doğruyu söyle. Ne bulduysan anlat! Artık hiçbir sır yok!"

Ayağa kalktı. Uzaklaştı benden. Nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş gibi odanın içinde dolandı.

Gözlerimden yaşlar boşalırken, "Gerçeği mi öğrendi?" diye sordum. "Martaval'ın içindeki yalanı mı buldu? Bundan dolayı mı ablamı aldılar bizden?"

"Bilmiyorum, sevgilim. Yemin ederim, bilmiyorum. Tek bildiğim, ölüm sebebinin sağlığı olmadığı." Yanıma geldi yeniden, bana sıkıca sarıldı. "Bunun ne kadar ağır olduğunu biliyorum ama. Yaşadığın şeyi, ne hissettirdiğini tahmin dahi edemem. Hepsi geçecek. Sinem ablanın intikamını beraber alacağız."

Hıçkırıklarım arttı, gözyaşlarım şiddetlendi. Göğsüme bir el bastırmaya başladı sanki. Konuşamadım. Dilim dönmedi.

Arza yanıma oturup bana sıkıca sarıldı, acımı almak ister gibi.

Ona ecel olan bu yer içindi tüm yaptıklarım. O bizi terk ettiğinden beri tek bildiğim buraya hizmet etmekti. Başka bir şey bilmiyordum. Başka nasıl yaşanır, bilmiyordum.

Oysa bu duvarlarda ablamın kanı vardı.

Sakin kalmaya çalıştım. Burada eğitim almıştım, değil mi? Bunu yapabilmeliydim. Ama başaramıyordum. Kriz geçirir gibi ağlıyordum. Arza beni sakinleştirmek için bir şeyler söylüyordu ama ne onu duyabiliyor ne de dediğini yapabiliyordum.

"İntikam."

Scanned with CamScanner

Söylediğim şey sadece bu oldu. Belki de dudaklarım oynadı ama hiçbir şey duyulmadı. Ama ben göğsümde yanan ateşi biliyordum. Bu ateşi on dokuz yıl önce takip edip Martaval'a gelmiştim. Şimdi yeniden takip edecek ve onların eceli olacaktım. Ateşle bütünleşip burayı yakacaktım, içinde onlar da varken. Bu uğurda canımı vereceğimi bilsem de dönmeyecektim. Sinem Tamay'ın intikamını alacak, onları yaptıklarına çok ama çok pişman edecektim.

DOĞARKEN AĞLADI İNSAN

"İnsan yaşamak için çok erken doğar."

Doğarken ağladı insan.

Daha dünyaya gözünü açar açmaz, belki de göz kapakları arasından o ilk ışık sızmadan önce, yaşayacaklarının gölgesini sezdiği için ağladı.

Henüz hiçbir kelimeyi bilmiyordu. Acının adını, yalnızlığın tarifini, kalp kırıklarının keskinliğini. Ama sanki hepsinin yükü omuzlarına o anda çökmüştü. Sanki kalbinin en kuytu köşesine, ileride karşılaşacağı terk edilişler, ihanetler, başarısızlıklar birer iz gibi kazınmıştı. İnsan, daha ilk saniyesinde, dünyanın ağırlığını çekti ciğerine. Ve işte o an, içimizde bir şey sonsuza dek değişti.

Sonra büyüklere sordu: *Neden ağlar bebekler?*

Oksijenden dediler.

Ciğerlerimize ilk defa hava dolduğu, bedenimizin ilk kez acıyla tanıştığı için çığlık attığımızı söylediler. Bu çığlık dünyaya tutunma çabamızdı, yaşamın başladığını ilan eden küçük bir gürültü.

Öyle miydi gerçekten?

Yoksa bu sadece yetişkinlerin, cevap veremediklerinde söyledikleri güvenli bir açıklama mıydı?

Belki de kimsenin hatırlayamadığı o ilk anda bize bir şey gösterildi. Yaşamın tamamı... Bir anlık, incecik bir perde aralanması gibi.

Annemizin kokusu, bir yabancının omzundaki gözyaşımız, ilk kırgınlığımızın titreyişi, bir kalbin bizden vazgeçişi, geceleri içimizin sıkışması, yetişemediğimiz hayaller, yarım kalan cümleler, bir kapının yüzümüze kapanışı. Belki bunların hepsini bir anda gördük. O yüzden ortalığı yıktık.

Düşünsenize. Karşınıza koskoca bir hayat uzatılıyor. İçinde sevinç olacak elbette, olmasaydı dünya bu kadar uzun sürmezdi. Ama

sevinç dediğimiz şeyin bile yanında gölgesi vardır. Mutluluk anları kısa birer kıvılcımken acı bazen yıllarca insanın içinde sürer. Belki de doğarkenki çığlığımız, bu dengesizliği sezmiş olmanın sancısıydı. Bir yanımız sonsuzluğa açılırken diğer yanımız kırılgan bir bedene hapsolmanın şokunu yaşıyordu.

Sonra büyüdük. Ağlamamız değişti. Bebekken sebepsiz sandığımız o çığlık, yıllar sonra anlam kazandı. Bir arkadaşımızın bizi yarı yolda bırakışında, bir sevdiğimizin kalbimizde açtığı boşluğu fark ettiğimizde, bir şey için çok çalışıp yine de olmayınca yıkıldığımızda. Hepsinde o doğum anındaki ses geri geldi. Sanki o ilk çığlıktan bir parça, içimizde hâlâ yaşayan bir yankı gibi vuku buldu. Her hayal kırıklığında *ben bunu biliyordum* dercesine titreyen bir his gibi.

Ama yine de insan bir şekilde ilerler.

Ağlayarak doğduğu hâlde yürümeyi öğrenir. Koşmayı, sevmeyi, kaybetmeyi, yeniden başlamayı öğrenir. Belki de bu yüzden en başta ağladık. Başımıza gelecekleri değil, hepsine rağmen devam etmeyi göze aldığımız için. Hayatın bize sunacağı her şeyin farkında olduğumuz o gizli anda, yine de dünyaya gelmeyi kabul ettiğimiz için.

Bazen düşünüyorum. Ya o ilk saniyede yaşadıklarımızı hatırlayabilseydik?

Belki yaşam çok ağır gelirdi. Belki de tüm o kırılmaları, umut kırıntılarını, yanlış insanları, doğru insanları kaybetmeyi, birinin gözündeki hayal kırıklığını. Bile bile gelmezdi kimse bu dünyaya. Ama insan unuturdu. Doğarken gördüğünü, sezdiğini, bildiğini. Unutarak hayatta kalırdı. Unutmanın içinde bir tür şefkat vardır aslında. Belki de evrenin insanı koruma biçimi budur.

Bilmiyordum.

Tek bildiğim, bazen gece sessizliğinde içimizi sıkıştıran o tanıdık sızının, doğduğumuz gün attığımız o ilk çığlığın yankısı olduğuydu.

Nefret ederdim ağlamaktan. Kendimi savunmasız hissettirirdi. Duygularımı açık ederdi bir kere. Ben kendimi gizlemek isteyen biriydim. Kimse ne hissettiğimi bilmemeliydi. Ama ağladığımda herkes neler olduğunu anlayabilirdi. Mutluluktan ağlamak kendini belli ederdi elbette.

Ama acıdan ağlamak bambaşkaydı.

Ruhundaki karanlık dışarı taşardı. Tüm kırıkların yanaklarından süzülürdü. Yaralarını gösterirdin insanlara, hayal kırıklıklarını.

Gözyaşlarım gece boyu akmaktan değil, ben akmasına izin vermediğim için kurumuştu. Buna ayıracak vaktim yoktu. Ağlayamaz, kendimi afişe edemez, vakit kaybedemezdim. Durmadan ilerlemek zorundaydım.

Devam etmek zorundaydım. Geriye düştüğüm, bir an yalpaladığım anda benim için gelirlerdi. Bu sorun değildi. Gelebilirlerdi. Ama onlar gelmeden hazır olmak zorundaydım. Yoksa arkamdan benim de intikamımı almak için gelenler olacaktı.

Odadan çıkmadan önce dolabımın üstündeki boy aynasına baktım. Bitkin görünmüyordum. Aksine dinç duruyordum. Çünkü artık ne yapacağımı biliyordum. Tırnaklarımla kazıyarak da olsa gerçeği gün yüzüne çıkartacak, bu uğurda önüme geçen engellerin hepsini bir bir yok edecektim. Bunun kararlılığı vardı gözlerimde. Sanki sevdiğim adamın göğsünde gece boyunca içim çıkana kadar ağlamamıştım. Yerle yeksan olup kahrolmamıştım sanki. Şimdi ise çenem yukarıda, başım dik, omuzlarım gergindi. Acımı dün gece bu yatakta bırakmıştım. Onu gelip almam için vermem gereken bir savaş vardı.

Odadan çıkıp kapıyı kilitledim. Koridorda sakin ama sert adımlarla yürümeye başladım. Varış noktam Barbar'ın odasıydı.

Burayı avucumun içi gibi biliyordum. Girmemizin yasak olduğu bazı yerler hariç, her yerde adım izlerim vardı. Bu bina evimdi benim, yuvamdı. Buraya ait olduğumu bilerek kendimi adamıştım.

Yerdeki taşlara, duvarların boyasına, pencerelere baktım.

Ateşe verecektim burayı. Sadece külleri kalana kadar durmayacaktım. Onunla beraber ruhumu da yakacağımı bilerek yapacaktım bunu. Her şeye böyle son verecektim.

Ablamın, Ayşe'nin, yiten canların, solup giden hayatların intikamını alacaktım onlardan. Ellerinde masumların kanlarıyla yaşamalarına izin vermeyecektim. Ellerimi onların kanıyla boyayacaktım.

Barbar'ın odasının önüne gelince bir anlığına durdum. Buradan darmaduman çıkışımın üstünden saatler geçmişti. Sarsılmış ama yeniden ayağa kalkmıştım. Üstesinden gelebilirdim.

Üstesinden gelebilirsin.

Scanned with CamScanner

Kapıyı tıklattığımda Barbar içeriden, "Gel," diye seslendi. Yavaşça içeri girdim. Beni zaten kamerada görmüştü. Geldiğime şaşırmadı. Şaşıran ben oldum. Ayağa kalktı. Bunu hiç yapmazdı. Bizi hep otururak karşılardı. Uzun adımlarla yanıma geldi ve bir anda beni göğsüne çekerek sıkıca sarıldı. "Ben yanındayım," dedi. Söylediği sadece bu oldu.

Kollarımı onun gövdesine doladım. Bu fırsatı kaçıramazdım. Pek nadir sevgi gösterirdi. Tanıdık kokusunu içime çektim. Güvende hissettirdi, yine.

"Üstesinden geleceğim," dedim, kendimden emin bir şekilde.

Kafamı sıvazladı. "Kendine fazla yüklenme. Hiçbir şey senin suçun değil." Uzaklaşıp gözlerime baktı. Bakışlarındaki şefkati gördüm. Ablama da böyle bakmış mıydı? "Ben senin neler başardığını biliyorum. Altından kalkamayacağın bir şey yok. Soyadın Tamay senin. Bunu hiç unutma."

Alt dudağımı dişledim. "Ablamdan bahsetmek istemezdin hiç. O senden hep sevgiyle bahsettiği için garipserdim bunu. Onun gidişine üzüldüğünü içten içe bilirdim ama soramazdım. Herkesin acıyı yaşama biçimi farklı derdim. Gerçekleri bildiğinden mi yaptın bunu? Bundan dolayı mı onun adını ağzına almadın bunca sene?"

Tamamen uzaklaştı benden. Yeniden sandalyesine oturdu. Benim de oturmam için işaret etti. Ama benim kanım kaynıyordu. Ayakta durmaya devam ettim.

"Bu konu öyle ayaküstü konuşulacak bir konu değil."

Zoraki gülümsedim. "Bu konu yıllar önce konuşulması gereken bir konuydu. Benden bunu gizledin. Neden yaptın? Neden buraya bağlanmama izin verdin? Beni bile bile ateşe attığının farkında mısın?" derken azarlar gibi konuşuyordum. Öfkem beni yönetiyordu. Ona engel olamıyordum. İstemiyordum da.

Gözleri irileşti. "Ben seni ateşe atmadım. Ben sana bir amaç, hayata tutunman için bir gaye verdim. Emin olsaydım senden saklar mıydım? Hâlâ daha emin değilim. Kesin kanıtlarım var diyemem. Arza'nın şüphelerini doğrulasam bile bunlar onun ölümünü akademiye bağlamaz."

"Onun bir adı var!" diye bağırdım. Odanın ses yalıtımının iyi olması şu an için önemliydi. "Sinem! Ablamın adı Sinem'di!" dedim ayağımı yere vurup. "Bu beton yığınına adamıştı ömrünü! Biz hastalığı onu yiyip bitirdi sanırken o, kanlı ellerin mi mahkûmuydu?!"

"Azra..."

"Hayır! Hayır! Beni susturmaya çalışma." Odanın içinde adımlamaya başladım. "Bundan dolayı Adnan abi akademiye sırtını çevirdi. Sizden kaçtı, işlerinize sızmaya başladı. Onun da şüpheleri vardı! Ama o da bana bundan bahsetmedi. Neden? Bu kadar mı narinim sizin gözünüzde? Bir şüphe için tüm hayatımı yakacak kadar mı? Gerçeği bulacağıma inanmadınız mı?"

O da ayağa kalktı. "Sana dair hiçbir şüphem yok. Olayı çarpıtma. Bir hüsnükuruntuydu bu. Gerçekliğini hâlâ bilmiyoruz. Bu keşmekeşin içine seni de mi çekseydim? Küçücüktün!"

"Onu kaybettiğimde büyüdüm ben! O benim ablamdı! Benim!" diye bağırdım yüzüne karşı. "Buna mecburdunuz! Bana her şeyi anlatmak zorundaydınız!"

"Senin ablansa benim de kızımdı!" dedi benden daha çok bağırarak. Fakat aniden sakinleşti. Derin bir nefes aldı. Gözlerinde gördüğüm şeyin adı hüzündü. "Hissettiklerini anlıyorum. Neler yaşadığını gördüm. Gözlerimin önünde oldu hepsi. Şimdi büyük bir karmaşa içindesin. Önüne çıkanı devirmek istiyorsun. Yakıp yıkmadan içindeki öfke dinmeyecek. Ama hiçbir şey net değil. Arza'nın ne bulduğunu biliyorum. Evet, Sinem o zamanlar sağlıklıydı. Ölümü kanser yüzünden olmadı. Ama ne yüzünden olduğu da bulunmadı. Ailesine hastalıktan olduğunu söylemek benim değil, yönetimin kararıydı. Bunu sorgulamadığımı düşünüyorsan beni hiç tanımamışsın demektir."

"Öyleyse..." Titrek bir nefes aldım. "Öyleyse yıllardır bir şey bulamadın mı? Benim ablam neden öldü? Hastalıktan ölmediyse öldürüldü mü? Akademiye dair gerçeği mi öğrendi? Bu muydu sebebi?"

Kafasını sağa sola salladı. "Sana net bir cevap veremiyorum. Bu cevabı sana sadece Adnan verebilir. Ben emin olmadığım şey hakkında konuşmam." Üzgün, hatta kırgın gözlerle baktım ona. "Bana alınma demeyeceğim. Zamanı geldiğinde verdiğim kararların ne

Scanned with CamScanner

kadar doğru olduğunu anlayacağını biliyorum. Öfkeni yönlendireceğin kişi bensem bunu anlarım."

Çaresiz bir şekilde baktım yaşlı gözlerine. "Ne yapacağım? Ölüm yıl dönümü geliyor. Annemlerle beraber mezarına gidecektik. Onların gözünün içine bakarak kızlarının ölümünde şaibe olduğunu söylemeden nasıl duracağım?"

Ellerini omuzlarıma koydu. "Sen iyi bir muhbirsin. Bunu yapabileceğini ikimiz de biliyoruz. Buradaki sorun bu değil. Yapmak istememen."

"Onlar gerçeği bilmeyi hak ediyor."

"Acılarına acı eklemeni tavsiye etmem. Hem de her şey net değilken."

Kafamı aşağı yukarı salladım. Zaten bunu yapmaya cesaretim yoktu. Onların bir kere daha yıkıldığını izleyemezdim.

"Otel görevini bitireceğim," dedim *tak* diye. Hiçbir tepki vermedi. Camın önüne geçip sigarasını yaktı. "Oraya gidiş amacımız Adnan abiyi bulmaktı. Kamera odasına sızdık. Bunu şantajları yakalamak için değil, Adnan Vardaroğlu'nun senelerdir hiçbir görüntü kaydı alınamadığı için yaptık. Şimdi elimizde onun görüntülerinin kaydı var. Bu görevin bir anlamı kalmadı."

Sakin bir şekilde, "Buna sen karar veremezsin," dedi. "Yönetim görevi bitirmene onay vermeli."

Aniden, "Yönetime sokayım," dedim. Bunu hiç yapmazdım. Onun yanında böyle konuşmaz, yönetime, akademiye dair bir şey söylemezdim. Kafasını bana çevirdi. Şaşkınlığını gizlemedi. "Umurumda değil. Ceza mı verecekler? Hodri meydan."

"Bu noktada dikkat çekmemelisin. Gözler zaten üzerinde..."

Lafını kestim: "Gözler neden üzerimde?"

Bilmiyor musun? der gibi baktı bana. "Arza'yla birlikte olman başta geliyor. Onun bir şeyleri sorguladığının farkındalar. Ve Sinem. Onun kardeşi olman da bir etken."

Yüzümü sıvazladım. "Arza'yı neden durdurmuyorlar artık? Ya gerçeği öğrenirse?"

Dudakları hızlıca kıvrılıp tekrar düzeldi. "Ulaştığı ve bir şeyler bulduğu ihtimalinde bir muhbire karşı koca akademi. Sence kim kazanır?"

"Arza yalnız değil," diye savunmaya geçtim. "Ablam da yalnız değildi. Adnan abi vardı. Ve ben onu bulup konuşacağım. Neler olduğunu ondan öğreneceğim."

Sigarasını söndürdü. Bana doğru yavaşça döndü. "Bunu gerçekten isterim. Ama yıllardır onu bulmaya çalışan koca bir akademi var. Sen nasıl bulacaksın?"

Ona son bir kez baktım. Odadan çıkmadan önce kendimden emin bir şekilde konuştum:

"Çünkü ben onu değil, o beni bulmak isteyecek."

Bu benim için bir ilkti. İlk defa bir görevimi yarım bırakıyordum. Ben beğenmediğim kitabı bile yarım bırakmayı sevmezdim. Değil işimi, herhangi bir şeyi eksik yaptığım görülmemişti.

Ta ki bugüne kadar.

Otele giriş yapıp direkt odama doğru yöneldim. Çaylakların hiçbirine haber vermemiştim. Onların olan biten hakkında bilgisi yoktu. Hepsinin yavaş yavaş işten ayrılması gerekecekti. Bir anda ayrılmak göze batardı. Onlarla bu akşam konuşup gerekli açıklamayı yapacaktım.

Arza'ya ise çoktan mesaj atmıştım. O da bana cevap vermişti.

Bugün bu görevi sonlandırıyorum.

Arıza: Hakkındır. Ben senden birkaç gün sonra ayrılırım.

Bu kadardı işte. Seni anlayan bir insana açıklama yapmana gerek yoktu. Daha ben ona mesaj atmadan onun bunu tahmin ettiğine adım kadar emindim.

Derin bir nefes alıp son kez içeri girdim. Önlüğümü giymedim, bar kısmına geçmedim. Barın arkasına uzanarak viski şişesini aldım ve koltuğa oturdum. İçimdeki yangını alkolün daha da körükleyeceği kesindi.

Scanned with CamScanner

Hiçbir yere sığamamanın getirdiği hisler ruhuma karanlığı dolduruyordu. Mideme doğru düzgün yemek girmediği için her an kusacak gibiydim. Yine de viskiyi mideme gönderiyordum.

Ablam bu hâlimi görse bana çok kızardı. *Sana yakışmıyor*, derdi. O, dünyada iyiye ve güzele dair ne varsa beni ona layık görürdü.

Akademiyi de öyle sanması gibi. Ona mezar olan yere hayatımı adayacağımı bilememesi gibi.

Fazlalıkmış gibi gelen hırkamı çıkarıp fırlattım. Pehlivan'ın bir an önce gelmesi gerekiyordu. Hemen bu aptal yerden uzaklaşıp ne yapacağımı planlamam gerekiyordu.

Biraz sonra, "Burada mıydın?" diyen Şebnem nefes nefese içeri girdi. Karşıma oturdu. "Bugün felaket bir gündü! Sabahtan beri ilk defa oturuyorum," diye konuşmaya başladı. "İstifa edecektim bir an. Kredi borcum olmasa çoktan etmiştim de. Artık kimsenin nazını niyazını çekemiyorum. Bıktım!"

"Ne oldu?"

Elini gırtlağına koydu. "Burama kadar geldi! Selma'nın... yani Selma Hanım'ın istekleri beni çileden çıkartıyor. Ben sanki onun özel asistanıyım. Bir tek o kadın sanki. Tanrıça sanıyor kendini. Sana Arza'yı verdik işte! Daha ne istiyorsun?"

Bu dediğine sinirlenemedim bile. Öyle dertlerim vardı ki.

Sinirle şakaklarını ovuşturdu. "Şimdi gelmiş bana, *Adnan'ı bul* diyor. Ya bu Adnan'ı kimler kimler bulamamış. Ben nasıl bulayım? Sanki babamın oğlu! Bu kadar istiyorsan git ağaca kırmızı ip bağla!"

Kaşlarım çatıldı. "O ne demek?"

Elini geçiştirir gibi salladı. "Saçma bir şehir efsanesi. Eğer Adnan'ın seni bulmasını istiyorsan bir ağaca kırmızı bir ip bağlaman gerektiğini söyleyenler var. O zaman Adnan seni bulurmuş."

Kırmızı ip.

Ablamın hiçbir zaman bileğinden çıkarmadığı, ne zaman kopsa hemen yenisini taktığı kırmızı ip.

"*Uğurum bu benim. Onu çıkarırsam her şey tepetaklak olacak sanki.*"

Umursamaz göründüm. "Ağaca ip bağlandığını nereden bilecek ki? Ülkedeki tüm ağaçları mı kontrol ediyor her gün?" diye sordum.

"Kendisini tanıyan herkesi izletiyor olmalı. Adamın gücünün sınırı yok. Ulaşılamaz biri. Selma kendini adama yamamaya çalışıp tanrıça olmayı planlıyor işte." Topuklularını çıkarıp ayaklarını uzattı. "Gerçekten bazen bu işte çalışmanın iyi yanlarını düşünüyorum. On yılda yapamayacağım birikimi iki yılda yapmam dışında bir faydası yok. On yıl yaşlandım ama. Bir de sevgililerim tarafından terk edilmem var. Hiçbiri gecenin bir köründe onların yanından ayrılıp otele gelmemi normal karşılamadı. En azından haftada üç defadan fazla olmaya başlayana kadar."

Kendi bardağımı doldurup ona uzattım. Ben şişeden içecektim. "Sanırım senin de ihtiyacın var."

Keyifle gülümsedi. "Bugün beni mutlu eden tek şey. Teşekkür ederim." Çenesiyle beni işaret etti. "Senin gemiler neden battı? Yüzünden düşen bin parça. Daha yeni başladın. Birkaç haftada böyle olduysan..."

"Pehlivan'dan ayrılacağım."

Ağzındaki içkiyi zorla yuttu. "Ne? Neden? Neden bugün?" dedi serzeniş eder gibi.

Zar zor gülümsedim. "Bugün olmasının problemi ne?"

Oturduğu yerde doğruldu. "Bugün izin isteyecektim. Belli ki alamayacağım," dedi üzgün bir tonda. "Neyse, önemli değil artık. Ne oldu bir anda? Anlatmak ister misin?"

Kollarımı açarak etrafı gösterdim. "Sence gerek var mı?" dediğimde, *doğru* dercesine kafasını salladı. "Böyle ortamlar bana göre değil. Şu konuştuğumuz şeylerin hepsine çok uzağım. Ve böyle şeylerin içinde olmaktan nefret ederim. Bunu önceden de biliyordum tabii. Tek sorun bu değil." Şişeden büyük bir yudum aldım. "Sanırım Pehlivan'la Selma'nın ilişkisi var."

Bu dediğime şaşırmadı tabii. "Bildiğini sanıyordum..."

Şaşıran ben oldum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Tabii ki bilmiyordum. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

Omuz silkti. "Sana söylememe ihtimali yoktu. Yani şimdiye kadar kiminle birlikte olduysa onlara bundan bahsetmişti. Haberin vardır diye düşünmüştüm. Neden sana söylemedi ki?"

Scanned with CamScanner

Garip bir yüz ifadesiyle baktım ona. "Diğerlerinin haberi vardı ve buna rağmen ayrılmadılar mı? Hayret edilesi!" Şişeyi kafama diktim. "Benim buna sessiz kalmayacağımı anladıysa demek..."

"Olabilir. Sen dişli bir kadınsın. Sözünü geçiremeyeceğini Pehlivan Bey de olsa anlamış olmalı." Kolundaki saate baktı. "Birazdan burada olurlar. Sen ondan ayrılırken gözüne görünmesem iyi olur. Etrafında çatacak birini arayacaktır kesin."

"Ayrılmamı daha fazla haklı çıkartıyorsun..."

"Sevgili olmaya karar vermeden önce sorsaydın..." dedi iç çeker gibi. Ayakkabılarını giyip ayağa kalktı. Elini bana doğru uzattı. "Memnun oldum, Deva. Bir daha karşılaşacağımızı sanmıyorum. Umarım kendine iyi bakarsın."

Gülümsedim ona. "Umarım," dedim, öyle olmayacağını hissederek. "Hoşça kal, Şebnem. Bol şans."

Tebessüm edip arkasını döndü. Topuklularının sesi uzaklaşana kadar öylece durup bekledim. İçimde yaşamaya dair bir umut kalmamıştı. Bu ayrılığı söylemeye bile mecalim yoktu.

Elime şişeyi alıp camın önüne geldim. Kalabalığı, trafiği, o keşmekeşi izledim. Mümkünmüş gibi içim daha çok sıkıştı. Düşüncelerimin arasında kaybolduğum sırada önce asansörün sonra da onun ayakkabılarının sesini duydum.

"Sonunda görmekten mutluluk duyacağım bir yüz," diyerek içeri girdi. Yavaşça ona doğru döndüğümde Pehlivan surat ifademi gördü ve durdu. Kollarını açarak bana doğru geliyordu ama hâlimi fark etti. "Neyin var senin? Ne bu hâl?" dedi şişeyi kastederek.

Ona doğru adımladım. "Ne kadar basit, değil mi? Bir insanın hayatını mahvetmek bu kadar kolay senin için."

Kaşları olabildiğince çatıldı. "Ters bir gününde misin?"

"İnsanın ne hissettiğini, duygularını, bunların sonuçlarını düşünmeden hareket etmek senin doğanda var. Vurdumduymazsın." Kelimeler tane tane dökülüyordu dudaklarımdan. Onun kaşları çatıldı. "Bana ne yaşattığın umurunda bile değil."

"Ne anlatıyorsun? Ne yaşatmışım sana? Dün gece sızmamı mı kastediyorsun?" dedi pervasız bir şekilde.

Şişeyi havaya kaldırdım. "Bunu kafanda kırar, sonra götüne sokarım!" diye bağırdığımda bu işin ciddiyetini anladı. Yüzü gerildi, çenesi kasıldı. "Sen kimi aldatıyorsun?! Ve kiminle! Ne sanıyorsun sen kendini? Aptal herif!"

Sesim tüm katta yankılandı. Neye uğradığını şaşırdı.

"Doğru konuş benimle, Deva! Ne aldatması? Ne saçmalıyorsun?"

Güldüm ama sinirle. "Selma senin neyin oluyor?! Yakın bir sırdaşın mı?!" Dişlerimi sıkarak yüzüne doğru bağırdım: "Sen bana bunu yapacak son adam bile değilsin! Hatta sen adam bile değilsin!"

Bana bir şey yapamazdı. Benden korktuğunu biliyordum. Burada benimle yalnızdı. Hiçbir koruması yoktu. Birazdan burada olurlardı ama onlar gelene kadar ona pek çok hasar vereceğimi biliyordu. Yapacaklerimi videoda izlemişti. Bu da korkması için yeterliydi.

"Ben..." dedi ne diyeceğini bilmiyormuş gibi. "Sandığın gibi değil. Hem sen nereden öğrendin? Kim söylediyse çarpıtmış."

Yüzüne tükürdüm.

Evet, yaptım bunu.

Sadece ona değildi sinirim. Tüm insanlığa, nefes alan her canlıya, evreneydi. İçimde yaşadıklarım canımı yakıyordu. Benim de birinin canını yakmam gerekiyordu.

"Kalıbına sıçayım senin! Seni gören de bir bok sanır! Yavşak oğlu yavşak!" dediğim anda bileğimden tutmaya yeltendi. Ben ondan önce davranıp onu kolundan yakaladım ve hareket etmesini engelledim. Yüzüne doğru yaklaştım. "Sakın! Sakın bana temas edeyim deme! Anandan emdiğin sütü burnundan getiririm, şerefsiz herif! Ben kandırabildiğin kadınlara benzemem."

Yüzünde önce dehşeti sonra da öfkeyi okudum. Böyle laflar duymaya alışık olmayan biriydi. Küfredilen tarafta olmak zoruna gitmişti.

"Deva! Çok oluyorsun! Ayrılıyorsan ayrıl, siktir git! İki yüz verdik diye kendini bir şey sandın!"

Kolunu tutmaya devam ediyordum. Hatta sıkıyordum. Yarına morarcağına emindim.

Scanned with CamScanner

Kısa bir kahkaha attım. "Asıl ben sana yüz verdim, sırık maymunu! Sen şu tipinle beni elde edeceğini mi sandın! Paran olmasa hangi kadın senin gibi bir ayıya bakar!"

Benden uzundu. Yüzüme doğru eğildi. Sinirden gözü seğiriyordu. Şimdiye kadar kimsenin ona karşı çıkmadığı, bu hâlinden bile belli oluyordu.

"Seni doğduğuna pişman ederim."

Kahkaha attım suratına doğru. "Sen beni anca seninle geçirdiğim vakte pişman edersin. Habeş maymunu seni! Paran için seninle birlikte olan kadınlar götünü kaldırmış senin. Azıcık aynaya bak da neye benzediğini gör."

Sinirden boynundaki damarı atıyordu. Beni boğmak istiyor olmalıydı. "Bak sen şuna ya... Suratına güldük diye asıl sen kendini bir bok sandın! Yatağa alana kadardı her şey. Sonrasında siktiri basacaktım sana! Kasnak yuvarlandı elek oldu. Eski oro..."

Cümlesi yarım kaldı. Çünkü kafamı burnunun ortasına geçirmek suretiyle onu susturdum Eğer devam etseydi sadece bununla da kalmayacaktım. Bu onun hayrına olmuş oldu.

Geriye doğru sendelerken acıyla burnunu tuttu. Kırılan kemiğin sesini duymuştum. Eline akan kan azıcık da olsa neşelenmemi sağladı.

"İyi ki o cümleni tamamlamadın. Bunu aldattığın tüm kadınlara say! Şerefsiz, pislik!" dediğim sırada bana doğru hamle yapmayı denedi. Akıllanmıyordu da. Daha o göbeğini kaldıramadan ben onun ne yapacağını biliyordum hâlbuki. Yanıma yaklaşamadan kalın tabanlı botumu karnına geçirdim. Birkaç adım gerileyip kıçının üstüne düştü. Ona tepeden bakmanın ne kadar keyif verdiğini görmüş oldum. "Eğer bir daha karşıma çıkarsan seni cümle âleme rezil ederim!" Bara koyduğum telefonu elime aldım. Kaydı sonlandırdım. Ekranı ona çevirip videoyu gösterdim. "Aldattığın kadından yediğin dayağı tüm dünyaya izletirim! Bütün o bir bok sandığın şöhretin yerle bir olur!"

Sonunda sesleri duyup içeri giren korumalar bir bana bir yerde sırtüstü uzanıp acıyla inleyen patronlarına baktı. Böyle bir manzarayla karşılaşmayı beklemiyorlardı. Basit bir kavga sanmış olmalıydılar. Bu yüzden sadece üç kişi gelmişti. Üçü de birbirinden bir adım

geride durdu. En sonunda biri şaşkınlığını attı. Pehlivan'ın burnunu fark edip otelin doktorunu aramayı akıl etti.

Eşyalarımı elime alıp yerde iki seksen uzanan pisliğin yanına geldim. Konuşsa çok şey söyleyecekti ama ağzından çıkan her bir kelimeyle acısının katlanacağını biliyor ve susuyordu.

Dizlerimi kırarak eğildim. Kimse bana engel olmadı. Hatta belli etmemeye çalışarak uzaklaştılar bile. Onun acı çeken yüzüne bakarak gülümsedim. O ise korkuyla bakmaya devam etti bana. Daha beterini yapmayayım diye gözleriyle yalvardı.

"Kadınlara nasıl davranman gerektiğini öğrenmişsindir. Yani umarım. Yoksa bu seni son görüşüm olmayacak. Seni izleyeceğim, Pehlivan. Çünkü yenildiğinde güreşe doymadığını biliyorum. Eğer çevrendeki bir kadını üzdüğünü göreyim... Bu bir satış sorumlusu da olur, bir çalışanın da, sevgilin de, hatta karın da... İşte o zaman bil ki bir adım arkanda elimde karnına geçirmek için bir bıçakla bekliyor olacağım. O kadınları senin üzmemiş olman benim problemim olmaz. O yüzden dişi sineği bile mutlu etmeye çalış. Yoksa beterin beteri olduğunu görürsün."

Ceketinin yakasından tutup onu kendime doğru kaldırdım. Korumalar bana doğru hamle yapacak gibi oldu.

"Sizi de benzetmemi istemiyorsanız sakın yaklaşmayın!" Onun ağından kızarmış gözlerine baktım. "Duydun mu beni? Bu son değildi, bu başlangıçtı. Lütfen peşimden gelmeyi, beni bulmayı dene. O zaman sana kırılabilecek yerinin sadece burnun olmadığını bir güzel gösteririm," deyip onu yere sertçe bıraktım. Bahsettiğim yerin neresi olduğunu anlaması için de kasıklarına ayağımla sertçe bastım.

Sesi tüm binayı inletti. Öyle çok bağırdı ki sanki kesip eline vermişim. Şimdiye kadar hiç dayak yemediği belli oluyordu işte.

Birkaç saniye sonra içeri giren Şebnem de, Birkan da, Şahin de ağızları beş karış açık bir şekilde bana bakıyorlardı. O kadar şaşırmışlardı ki hareket dahi edemiyorlardı.

Onlar şaşkınlıklarını üzerlerinden atamadan yanlarına geldim. Elimi Birkan'ın omzuna koydum. "Yaşın yanında yanmak istemiyorsan sen de dikkat edeceksin. Bundan sonra gözüm üzerinizde, Birkan efendi. Başınıza aldığınız beladan hiç ama hiç haberiniz yok."

Scanned with CamScanner

Pehlivan'ın hâli ve söylediklerim onu etkiledi. Gözleri irileşti. Bir şey yapması için Şahin'e baktı. Ama Şahin benden kaçmak ister gibi Pehlivan'ın yanına gitti ve etrafındakilerden yardım istedi.

Saldırmak isteseler oldukça kalabalık oldukları için yetersiz kalabilirdim. Ama kadın olduğumdan olsa gerek, hiçbiri bir hamle yapamıyordu. Belki de aramızda olan bir kavga olduğunu düşündükleri için. Bilmiyordum.

Onlara son bir kez acıyarak baktım. Odadan çıkmadan önce Şebnem'e göz kırptım. Etrafına baktı ve kimse görmeden o da bana göz kırptı. Asansör kapandığında gördüğüm en son şey onun keyif aldığını saklamaya çalışan yüzü oldu.

"Erkek olsan şu an sana asılıyordum. Hatta koşuyordum sana," diyordu Alin. Ayran budalası gibi bakıyordu bana. Kolunu Evren'e doğru uzattı. "Şuna bak! Tüylerim diken diken oldu."

Egemen alkışladı birkaç defa. "Vay anasını ya! Pehlivan'ı öyle ağzı burnu kan içinde gördüm ya, benim için bitti bu görev."

"Görev zaten bitti," dedi Gökçe.

"Yani bir kutlamayı hak ettik?" diyen Berat herkes kadar keyifli görünüyordu. "İşimiz bitti ama sonuçta..."

Arza yoktu. Selma'dan öyle kolay kurtulamamıştı. Benim Pehlivan'ı dövdüğüm gibi kısa yoldan ilerleyemezdi de. Bu sebepten çaylaklarla konuşma görevi bana kalmıştı. Onlara Adnan Vardaroğlu olayından -tabii bazı kısımları keserek- bahsettiğimde anlayışla karşıladılar. İlk görevlerinin ne şekilde olursa olsun bitmesi onları rahatlatmıştı.

"Sen ona vurdun, diğerleri de öylece baktı mı yani? Kimse bir şey yapmadı mı?" diye sordu Umut Can.

"İlk başta yalnızdık. Sonradan izleyicilerimiz oldu ama... cesaret edemediler," dedim çarpık bir gülüşle. Hemen tezahürat yapıp ıslık çaldılar. Onların bu heyecanını özleyecektim doğrusu. "Abartılacak bir şey yok. Ha kum torbasına vurmuşum ha ona. Kılını bile kıpırdatamadı."

Egemen parmak kaldırdı. Akademinin kafesinde oturuyorduk. Gayet rahat bir ortamdaydık. Sanki ona böyle bir şey yap demiştim. İlla mizah katacaktı her şeye. Elimi uzattım *konuş* der gibi.

"Şimdi bu adam seni kafaya takarsa, seni bulup..."

"Onun gelmişini geçmişini elimden geçiririm," dedi arkadan gür bir ses. Hepimizin kafası geriye çevrildi. Ve motorcu ceketi, dağınık saçlarıyla onu gördük. *Serseri*. Yanıma geldi. Ben daha ne olduğunu anlamadan dudaklarımın üstünde onun dudaklarını hissettim. Bu durum çömezlerin delirmesine sebep oldu tabii. Pek tabii benim de. Uzaklaşmadan gözlerime baktı. Yüzündeki o gururlu ifadeyi gördüm. "İşte benim kızım!" dedi göğsünden taşan bir gururla.

Özlediğim yüzünü görünce içim huzurla doldu. "Hoş geldin," dedim.

"Bu çift ayrılırsa aşka olan inancım biter," diyordu Evren. Hepsi deli gibi alkışlıyorlardı. Kafede bizden başka kimse yoktu ama yukarılara ses gittiğine emindim.

Arza'nın yanağına ıslak bir öpücük bırakmadan önce, "Şunların ağzına laf veriyorsun," dedim kulağına doğru.

Belimi sıkıca kavradı. "Umurumda gibi duruyor mu?" Keyiften dört köşeydi resmen. "Ama o şerefsizin suratına ben de bir tane geçirmek isterdim." Omuz silkti. "Neyse, bir dahaki sefere." Bu sefer de boynuma güçlü bir öpücük kondurdu ve yanıma oturdu. "Ee, neler konuştunuz bakalım?"

Berat eğlenerek, "Abi, mutluluktan bayılacak gibi duruyorsun," dedi. Diğerlerine bakındı. "Yani senden bir şeyler istemek için en güzel zaman."

Elini kaldırdı Arza, *dur* demek isteyerek. "Bugün bana kimse dokunmasın. Canımı sıkacak hiçbir şey duymak istemiyorum. Anladınız mı? Hiçbir sorunla gelmeyin bana. Görev bitti, Pehlivan dayağını yedi. Birkaç gün kafamı dinleyeceğim," derken bana bakıyordu. Bakışları altında yatan anlam, o birkaç günü beraber geçirmek istediğiydi.

Alin, "Peki biz?" diye sorunca hepimiz ona baktık. Tedirginliği her hâlinden belli oluyordu. "Görev bitti. Şimdi yeni görevimize geçeceğiz ve bu sefer tek başımıza olacağız. Bir daha görüşmeyecek miyiz?"

Scanned with CamScanner

"İstediğiniz zaman biz buradayız. Evet, artık aynı görevde olmayacağız," dedim. "Ama bir şeye ihtiyacınız olursa bir telefon uzağınızdayız."

"Yeni görev sizi germesin," dedi Arza. "Altından kalkamayacak olanınız olsaydı bunu söylerdim. Ama hepiniz aslan gibisiniz. Panik lemediğiniz sürece hepsinin üstesinden gelirsiniz."

Gökçe kafasını Berat'ın omzuna yasladı. "Bu ekibi sevmiştim. Keşke daha çok vakit geçirebilseydik."

"Size daha hünerlerimi gösterememiştim," dedi Egemen. Parmaklarını geriye doğru itip, eklemsiz olduğunu kanıtladı. Herkes iğrendiğini belli eden sesler çıkardı.

Gökçe, "Egemen hariç ya," deyince diğerleri onu onayladı. Egemen umursamadı bile. Bu sefer de dilini dirseğine değdirmeye çalıştı.

Alin, "Sen bu zekâyla nasıl muhbir oldun?" diye sorunca Egemen hemen, "Komik olmak zekilerin işidir. Aptal bir komedyen göremezsin. Ben ise bu işte ustayım," dedi. Bu söylemi onunla daha fazla dalga geçmelerine sebep oldu. İlgiyi tamamen üzerine çektiğinde ise ondan mutlusu yoktu.

Dudaklarımda bir tebessüm oluştu. Onlarla bir daha bir araya geleceğimi hissettim. Bu bir veda değildi. Aksine, bir şeylerin başlangıcıydı sanki. Ve bu normal şartlarda mümkün değildi. Ama zaten bizim hayatımız anormalliklerle doluydu. Elbet bu da olurdu.

Gecenin sonunda hepsinin görevlerinden nasıl ayrılacağını söylemiş, yakın zamanda raporlarını teslim edeceğimizden bahsetmiştik. Hem üzülmüş hem sevinmişlerdi. Ellerimizi üzerlerinden çekmeyeceğimizi anladıklarında, sonunda rahatlamışlardı. Birbirlerini hiç unutmayacaklarından, her fırsatta görüşeceklerinden eminim. Enerjileri çok iyi tutmuştu.

"Uykun var mı?" diye soran Arza'ya baktım. Kolunu omzuma atmıştı. Beraber odama doğru yürüyorduk. "Ben gelene kadar bekler misin? Selma'nın yanına gitmem lazım. Pehlivan'la yaşadığın olaydan sonra beni yanında istiyor. Senin ona da zarar vereceğini düşünüyor. Epey korkmuştu."

"Korku iyidir, diri tutar," dediğimde gülümsedi. "Uykum yok. Seher beni bekliyor zaten. Onun yanına uğrayacağım. Sen işini hallet."

Beni daha sıkı kavradı. "Her zaman yanındayım. Biliyorsun, değil mi? Konu sen olduğunda tüm dünya tersini söylese dahi, sen ne dersen ben ona inanırım. Bunu asla aklından çıkarma."

Kafamı çevirip gözlerine baktım. "Varlığına minnettarım. İyi ki varsın, sevgilim."

"Sevgilim, ha? Bal ağzından neler dökülüyor? Öpeyim mi o ağzı?" deyip yüzüme doğru eğildi.

Yavaşça çekilip uzaklaştım ondan. Asansöre doğru geçtim. "Öpme. Öpersen gitmezsin. Önce işini hallet, sonra gel öp."

Huysuz huysuz baksa da, "Tamam ama geldiğimde tadının damağımda kalmasına izin vermem. Yalar yutarım," dedi serseri bir şekilde.

Bacaklarımdan yukarı doğru bir titreşim yükseldi. Karnıma saplanan sızıyı zar zor bastırdım.

"Söz," dediğimde içli bir nefes aldı. "İşin bitince arar mısın?"

Elini uzattı ve yanağımı usulca okşadı. "Ararım, canımın içi. Sen de bir şeyler yer misin? Seher'in odasına sevdiğin şeylerden göndereceğim. Hepsini mutlaka ye. Aklım sende kalmasın."

"Tavuklu taco mu?"

"Hıhı. Hem de acılı."

Acıktım demek az kalırdı. Midem inanılmaz derecede bulanıyordu. Arza göndermese kendim yemek almaz, krakerle geçiştirirdim. Ama şimdi aklıma düşünce daha çok acıkmıştım.

"Yanında da tiramisu..." Dudaklarımı yalamam onu gülümsetti. "Seher'e acısız söylersin. O acı yiyemiyor."

"Biliyorum. Yarım saat sonra yemeğiniz kapıda, efendim." İki elini belime koydu. "Şimdi ödemesini alabilir miyim?"

Alt dudağımı dişledim. "Önce yemek, sonra ödeme. Lütfen işinizi doğru yapın."

"Diyorsun? Peki madem." Ama yine dudağımdan hızlı bir öpücük çalmadan durmadı. "Bu daha hızlı getirmemiz için motive amaçlıydı. Lütfen yanlış anlamayın." Aptal gibi sırıtıyordum. "Birkaç saate görüşürüz. Aklım sende."

Scanned with CamScanner

Kollarımı boynuna doladım. Benim aklım da, kalbim de, ruhum da ondaydı. Hayata küsüp her şeyi yakıp yıkmıyorsam onun sayesindeydi. Onun aşkı sayesinde.

"Dikkatli kullan. Acele etmeden git. Ceketinin fermuarı olduğunu unutma. Onu çekersen üşümezsin." Ona fırsat tanımadan ben çektim. "Bir an önce de şu işten ayrıl."

Hafifçe eğildi. "Emirdir."

Yanağımdan makas aldıktan sonra koridordan ilerleyip gözden kayboldu.

CAHİL VE MUTLU

"İnsanlar eylemlerin bilincindedir.
Ama onları belirleyen nedenlerden habersizdir."
-Baruch Spinoza

Cahil ve mutlu.

Böyle olmak isterdim.

Bilmemenin o hafifliğini, zihnin üstüne çöken o pamuksu uyuşmayı, soruların henüz doğmadan boğulduğu o güvenli karanlığı isterdim. Haberim olmayan gerçekler beni yaralayamazdı. Adını koyamadığım acılar omuzlarımda yük olmazdı. Bir şeylerin nedenini sorgulayıp durmaz, *Nasıl düzeltirim?* düşünceleriyle biten uykusuz gecelere sürüklenmezdim.

Bilmemek, bazen en derin huzur biçimiydi. Çünkü bilmek sorumluluk getirir, insanı çıplak bırakırdı.

Oysa ben biliyordum.

İnsan davranışlarının tek bir nedene indirgenemeyeceğini biliyordum mesela. Bir bakışın, bir ses tonunun, bir suskunluğun onlarca, hatta yüzlerce görünmez sebebi olduğunu; bir davranış ortaya çıkmadan önce beyinde neler olduğunu, sinapslar arasında hangi elektriksel fırtınaların koptuğunu, hangi enzimlerin salındığını biliyorum. Dopaminin ödül beklentisi yarattığını, kortizolün tehdit fısıldadığını, serotoninin eksik kaldığı bir bedende dünyanın daha gri, daha ağır hissedildiğini. Dakikalar önce salgılanan bir hormonun, saatler sonra söylenen bir cümleyi zehirleyebildiğini.

Sadece biyoloji de değildi mesele. O insan o gece iyi uyumuş muydu? Uyku evreleri tamamlanmış mıydı, yoksa REM uykusu bölünmüş müydü? Günlerdir biriken yorgunluk, karar verme mekanizmalarını köreltmiş miydi? Peki ya yıllar önce yaşadığı bir travma? Beyninde hâlâ yankılanan bir çocukluk korkusu, bir terk edilme anısı, bir aşağılanma sahnesi yok muydu? Amigdala hâlâ tetikte miydi?

Daha geriye gidebilirdik aslında.

Scanned with CamScanner

Anne karnında nasıldı? Annesi hamileyken stresli miydi, kaygı hormonları plasentadan geçip fetüsün sinir sistemini şekillendirmiş miydi? Epigenetik dediğimiz o sessiz yazı, genlerin üzerine düşen görünmez notlar, onun kaderini daha doğmadan çizmiş olabilir miydi? Ataları açlık mı çekmişti, savaş mı görmüştü, sürekli tehdit altında mı yaşamıştı? Onlardan kalan genetik miras, bugün onun dünyayı algılayış biçimini belirliyor olabilir miydi?

Bütün bunları bildiğinizde, insan iradesinden söz etmek güçleşirdi.

Başka türlü davranabilirdi demek, kolay bir ahlaki rahatlıktı aslında. Oysa hormonlar, travmalar, geçmiş deneyimler, içinde yaşanılan çevre ve sosyoekonomik koşullar hesaba katıldığında, bir insanın başka türlü davranma ihtimali neredeyse teorik bir varsayıma dönüşürdü. Aynı insan, aynı gün, aynı beden ve aynı beyinle, gerçekten başka bir seçim yapabilir miydi?

Örneğin bir toplumda işsizlik arttığında ev içi şiddetin artması tesadüf değildir. Kumarın, madde bağımlılığının, suçun çoğalması bireysel ahlak çöküşüyle açıklanamaz. Siz bir insanı sürekli baskılarsanız, o baskı en zayıf halkaya doğru akar. Rahatsız edilen, rahatsız eder. Ezilen, ezer. Davranış zincirleri kişisel değildir; sistematiktir, bulaşıcıdır, devredilendir. O yüzden bir davranışı yalnızca bir kişiye yüklemek, bilimin karşısında nahif bir cehalettir.

Belki de insan en başında adaleti istemekle hata yapar.

Adalet, nedenleri yok sayarak sonuçları cezalandırma arzusudur çoğu zaman. Oysa insan, adaleti tesis etmek için değil; varlığı, davranışı ve kendini anlamak için buradadır. Anlamak, affetmek değildir, haklı çıkarmak hiç değildir. Ama anlamak, dönüşümün tek gerçek başlangıcıdır. Neyi neden yaptığımızı görmeden, ne birey değişebilir ne toplum.

Matrix'te söylendiği gibi: *Adalet için değil, anlamak için buradayız.*

Neo, o hapı alıp almayacağını zaten biliyordu. Oraya özgür iradesini kanıtlamak için gitmedi. Neden o seçimi yaptığını görmek için gitti. Seçimin kendisi değil, seçimi doğuran nedenler önemliydi.

Bunları bilmeseydim...

Bilime bu kadar saygı duymasaydım, düşünmeseydim, okumasaydım, kendimi didik didik etmeseydim, cahil kalsaydım belki daha mutlu olurdum. Davranışların ardındaki sebepleri anlamak için gecelerimi tüketmezdim. Uykularımı heba etmez, gençliğimi sorulara yatırmazdım. Belki daha az anlardım ama daha az acı çekerdim.

Ama insan bir kez gördü mü artık kör kalamazdı.

Annemin bana dolu dolu bakan gözlerinin sebebini en derinden anlamam da bu sebeptendi. Bana her sarıldığında bir yanıyla ablama da sarıldığını bilmem bundandı. Bir evladını kaybetmiş annenin hiç bitmeyecek kederi vardı omuzlarında. Kendi annesinden göremediği anneliği yaşama arzusu gözlerinden okunuyordu. Uçak yolculuğu boyunca ağlamış olmalıydı. Onun için İstanbul'a gelmek cehenneme gelmek gibiydi. Ablamın naaşını Foça'ya götürmek istemişti ama onun bunu istemeyeceğini bildiğinden zor da olsa onu bu koca şehre emanet etmişti.

Ona baktığımda yılların getirdiği yüklerin, davranışlarına nasıl yansıdığını görebiliyordum. Küçük yaşta ailesini kaybedip bir başına kalmış, kendine bir yuva kurup güvenli alanını inşa ettikten sonra evladını yitirmişti. Hep tetikteydi. Geçmişte yaşadığı olaylar, travmaları peşini bırakmıyordu. Bundandı evlenip yuva kurmamı isteme telaşı. Benim de kendisi gibi yalnız kalmamı istemiyordu. Çünkü o yalnızlığı tatmış ve çok acı çekmişti. Buydu davranışlarının özü.

"Hoş geldiniz," dedim canıgönülden. Anneme, kokusunu içime çeke çeke sarıldım. Ona her zaman iyi gelmek isteyen bir yanım vardı. Bundan dolayı onun yüzünü güldürmek istedim. "Sen geldin, İstanbul'da güneş açtı, Asuman sultan. İnsanların gözleri kamaştı. Birkaç araba kaza yaptı bu yüzden. Utan kendinden."

Koluma vurdu. "İlahi Azra," dedi sonunda gülümseyerek. Sağıma soluma bakındı. Arza'yı arıyor olmalıydı. "Hoş bulduk, kızım. Arza oğlum yok mu?"

"Dur bir, Asuman. Kızı daha yeni gördün," dedi babam. Kollarımı boynuna dolamama izin verdi. "Nasıl özlemişim seni. Burnumda tüttün haftalarca."

Babam, annem gibi değildi. O daha çok içine atardı. Eğer o yıkılsa annemi kimse toparlayamazdı. Bu yüzdendir ki babam hep dik

Scanned with CamScanner

dururdu, annem devrilmesin diye. Ama içinde kıyametler koptuğunu bir ben bilirdim.

Bir kolumu anneme, bir kolumu babama attım. "Ben de sizi çok özlemişim, Tamay ailesi. Özlemimizi otelde giderelim. Yoksa polis bana ceza yazacak."

"Aman aman, gidelim hemen. Alihan, sen bavulları bagaja koyuver," dedi annem. Hemen ön koltuğa kuruldu. Babamla ona gülümseyerek bakıp iki bavulu bagaja yerleştirdik. Daha yanına oturur oturmaz, "Arza otele mi gelecek?" diye sordu.

Kafamı sağa sola salladım. "Akşam yemekte görüşebileceksiniz. Size maharetlerini gösterebilmesi için zamana ihtiyacı var. Akademide de birkaç işi vardı. Siz de akşama kadar otele yerleşirsiniz, dinlenmiş olursunuz. O zamana kadar ben de bir yere kadar gidip geleceğim."

Babam, "Seni işinden etmeyelim biz, kızım," derken, annem, "İzin alsaydın ya birkaç gün," dedi.

"İzin aldım aslında ama bir yere uğramam gerek sadece. Siz daha kahvenizi bitirmeden gelmiş olurum. Sonrasında da Arza'ya geçeriz."

Annem huysuzlansa da babam ona İstanbul'un güzelliklerinden bahsetmeye başlayınca dikkati dağıldı.

İçimde bir şey vardı. Bir kıvılcımın yandığını hissediyordum. Ablamın olmayışı yüreğimi dağlıyor, intikam ateşini sıcak tutuyordu. Onun arkada babamla oturmasını ne çok isterdim. Bana sataşmasını, arabayı doğru kullanmadığıma dair nutuk atmasını, ben sinir olduktan sonra yanağımı öpüp gönlümü almasını isterdim.

Oysa ablam ehliyet aldığımı bile görememişti. Reşit olduğum anda, her şeyin değişeceğini sandığım yaşımda, onun bedeni çoktan toprağa karışmıştı. Hiçbir başarımda yanımda yoktu. Kalp kırıklıklarımın hiçbirini ona anlatamamıştım. Rüyama girerse şanslı sayardım kendimi. O kadardı işte.

Annemle babam onu bizden çalanın kader olduğunu sanıyordu. Değildi. Onu bizden alan insanlardı. Kızlarının son nefesini vermesine sebep olan akademiydi. Ve diğer kızları da oraya hizmet ediyordu.

Annemin elini tuttum. "Sizinle Boğaz'da yürüyüş yaparız yarın. Ablamın yanına uğradıktan sonra temiz hava alırız. Ondan sonra sizi havalimanına bırakırım. Olur mu?" diye sordum.

Bunu istemiyordu annem. Bir an önce gitmek istiyordu buradan. Ablamın mezarından ayrıldıktan sonra koşarak kaçmak istiyordu. Ama benim onlara ihtiyacım vardı. Birkaç saat daha beraber olursak belki sızım az da olsa dinerdi.

Arkadan, "Olur, kızım," dedi babam. "Çok iyi olur." Acısını gizlemekte annemden yetenekliydi.

"Fazla mı abartı olmuş?"

Arza'nın saçma sorusuyla kaşlarım çatıldı. "Gömleğin neresi fazla olmuş olabilir, hayatım? İstersen çıkar gömleği. Ama asıl öyle fazla olur." Ceketinin yakasını düzelttim. "Harika görünüyorsun. Görücüye çıkmıyorsun hem. Ne bu heyecan?"

Yandan bir bakış attı. "Annemlere bu buluşmadan bahsedince belli etmeseler de kıskandılar. Yakın bir zamanda babam dönünce onlar da seni görmek istiyor. O zaman görürüm kim heyecanlanıyormuş..."

Çarpık bir şekilde gülümsedim. "Hiçbir sorun yok. Ne zaman isterlerse," deyip göz kırptım.

Arza bu tavrımın hoşuna gittiğini belli edercesine gülümsedi. Kalçama vurdu. "Dua et, annenler gelecek. Yoksa..."

Kıkırdayarak ondan kaçarken topuklu ayakkabılarımla zorlanmamıştım. Aksine, sekerek koridora gelmiştim. Annemler konumlarından baktığım üzere gelmiş olmalıydılar. Asansörle yukarı çıktıklarını duyuyordum. Delikten baktığım sırada Arza'nın bedenini arkamda hissettim.

"Bugün çok güzel göründüğünü söylemiş miydim?" dedi kulağıma doğru. İçim ürperdi. Bir elini belime koyup kendini bedenime bastırdı. "Ya da gözlerimden anladın mı?"

Ona doğru yavaşça döndüm. Kollarımı boynuna doladım. "Anlamamı sağlayan bir başka yerdi gözlerin." Dudağının kenarını öpüp çekildim. "Annemler gelmeden kırmızı rujumu silmek istersen acele etmen gerek." Asansörün sesini duyunca işaret parmağımı havaya kaldırdım. "Aslında geldiler."

Öptüğüm yere elini götürdü. "Hainsin," deyip hızlı adımlarla banyoya doğru yürüdü.

Scanned with CamScanner

Aslında bugün dışarıda yemek yiyecektik. Ama Arza annemlere yemek hazırlamak ve onları evde ağırlamak istediğini söyleyince onu kıramamıştım. Annemlerin de çok hoşuna gitmişti.

Her şeyin karmaşık olduğu bir dönemdeyken bu yemeğin bize iyi geleceğini biliyordum. Otel görevi sonlanalı iki hafta olmuştu. Raporu olabildiğince geç teslim etmiş, o arada araştırmalarıma devam etmiştim. Kayda değer pek bir şey bulamasam da noktaları birleştirdiğimde ortaya bir şeylerin çıkacağına emindim.

Adnan Vardaroğlu'ndan hiç ses yoktu. Onu en son otelde görmüştüm. Bana verdiği inci küpeleri bugün takmamıştım. Babamlara küpenin varlığından bahsedemezdim. Bu, işleri karmaşıklaştıracağı gibi gerçeği söylemeyeceğim için beni yalana iterdi. Bunu yapmak istemiyordum.

Barbar'dan ise haber yoktu. Apar topar Brunei'ye gitmişti. Sebebini kimse bilmiyordu. Zor da olsa ona ulaştığımda bunu yapmamamı açıkça söylemiş, geldiğinde detaylıca konuşacağımızdan bahsetmişti.

Ama beklemek zulümdü. Her geçen gün kalbime bir ok daha saplanıyordu. Onları çekip çıkarmamın yolu, gerçeği gün yüzüne çıkarmaktı. Seher elinden geleni yapsa da yeterli gelmiyordu. Haftalardır doğru düzgün uyuyamadan çalışıyordu. Arka planda ben, Arza, Barbar da araştırma yapıyorduk ama karşımızda koca bir akademi ve onlarca çalışanı vardı.

Yorulmuş hissediyordum. Bitmiş. Tükenmiş. Bir yere varmayan adımlar atmak için çabalayan çaresiz bir kadındım sanki.

Yarın ablamın ölüm yıl dönümüydü. Ailecek mezarının başına gidecek, ağlamamak için çaba gösterip hepimiz içimizden ona olan özlemimizi anlatacaktık. Sonra oradan ayrılacak ve her birimiz bir köşeye geçip sessizce ağlayacaktık. Yıllardır süren bir gelenekti bu. Acısı ruhumuzu yakan.

O bizi ağlarken görmek istemezdi. Mutlu olalım isterdi. Bu yüzden bu geceyi planlamıştım. Annemi güldürmek, babamın aklını dağıtmak istiyordum. Onlar kızlarının öldürüldüğünü bilmeden yaşayacaklardı. Bu dünyadan göçtüklerinde, ablamla kavuştuklarında ondan duyacaklardı gerçekleri. Bunu yapan ben olmayacaktım.

Zil çaldığında Arza hemen yanımda belirdi. "Ruj falan yoktu. Nasıl inandım ki sana?" dedi çatık kaşlarıyla.

Gülümsedim ona. O, bu gülüşün *bol şans* deme gülüşü olduğunu anladı ve olduğu yerde gerildi. Anneme hazır olmak imkânsızdı. Bunu ona söylemedim.

Kapıyı açtım. "Hoş geldiniz," dedim neşe içinde.

Babam elindeki tatlıyı ve çiçeği bana uzattı. Ayakkabısını çıkarıp içeri girdi. "Hoş bulduk, yavrum. Çiçekler sana," deyip tepkimi bekledi. Beğeni dolu ifademle beraber huzur doldu sanki.

Annem benden önce Arza'yı öpüp, "Tatlılar da sana," dedi kikirdeyerek. "Tatlı yiyelim, tatlı konuşalım. Değil mi, canım?"

"Hoş geldiniz, efendim. Neden zahmet ettiniz? Ben size şekerpare yapmıştım." Bana baktı hızlıca. "Azra ikinizin de en sevdiği tatlı olduğunu söylemişti."

Zorla almıştı bu bilgiyi benden. Dakikalarca gıdıklamıştı. Artık altıma kaçıracağımı anladığım anda söylemiştim. Uğraşmasını istememiştim ama o tam bir yalakaydı.

Annemin gözleri parladı. "Maşallah, maşallah," deyip babama baktı. *Görüyor musun* der gibiydi bakışlarındaki anlam. Montunu çıkarıp kucağıma koydu. Arza'nın koluna girdi, içeri doğru yürüdü. "Burası senin evin mi? Pek de ferahmış. Tek mi yaşıyorsun?" demeye kalmadan Bihter havladı. "Ah! Sen ne şirin şeysin!"

Babamla ikisinin arkasından baktık.

"Artık bir ay bugünü dinleriz," dedi babam. Yüzünde hem memnun olduğunu gösteren hem de *yandık* diyen bir ifade vardı. Kucağımdan annemin montunu alıp portmantoya astı. "Arza'ya da emrivaki oldu. Dışarıda görüşsek daha rahat ederdi sanki."

"Hay Allah! Huylanıyormuşum!" diyen annemin gülüşünün sesi geldi. Bihter onun yüzünü yalıyordu. "Ağzı da şey kokuyor... Mama mı bu? Affedersin, şey gibi..." demesi ikimizi güldürdü.

"Arza böyle daha rahat. Konfor alanında ve yemeği kendisi yapmak onu mutlu ediyor. Dışarıda yeseydik bir ton şeye takardı. Böylesi daha iyi oldu," deyip babamın yanağını öptüm. Yeni çıkan sakalları dudaklarıma battı. "İyi ki geldiniz, baba," dedim gözlerinin içine bakıp.

Scanned with CamScanner

"Sen çağır, nerede olursam olayım dağları aşar gelirim, kızım." Kolunu omzuma atıp kısaca sarıldı. Biz de içeri geçtik. "Hep bu günde buluşuyoruz. Sen de arada gel Foça'ya. Herkes seni soruyor."

Elimdekileri bıraktım. "Şu günleri bir atlatalım. Ben de gelmek istiyorum," dedim. Bu sırada Bihter'in annemin kucağına yattığını fark ettim. "Bakıyorum da kaynaşmışsınız."

"Ne tatlı şeymiş gerçekten," diyen babam, annemin yanına gidip Bihter'in kafasını sevdi.

"Ne kadar insan canlısı. Bayıldım! Biz de mi sahiplensek, Alihan? İlgileniriz, oynarız, uyuturuz. Eski günlerdeki gibi, ha? Ne dersin?"

Babam dudaklarını büzdü. "Bilmem... Bakabilir miyiz dersin?"

Annem omuzlarını dikleştirdi. İçten içe alınmıştı babamın söylediğine. "İki tane aslan gibi evlat yetiştirdim ben. Bir köpeğe mi bakamayacağım?"

"Ama öyle düşünme, Asuman. Bebekler illaki büyüyor, tek başına yaşamayı öğreniyor. Ama hayvanlar öyle değil. Hep ilgi ister, bakım ister, sevilmek ister. Yalnız bırakıp gidemezsin mesela. O zaman ne yapacaksın?"

"Kızlardan birine emanet ederim? İllaki bulurum bir yolunu. Bahane bulacağına, *bakmaya cesaret edemiyorum* desene sen şuna..."

Babamın anneme hâlâ içi gidiyordu. Onu bir an bile üzüyor olmaya dayanamazdı hiç. Zaman bunu değiştirmemişti.

"Sen nasıl dersen öyle olsun, karıcığım. Ağzımı açmam, evladım bilirim, besler, severim."

"Alihan..." dedi annem her zamanki nazlı sesiyle. Kafasını babamın koluna yasladı. "Arza bize bulabilir mi ki?" diye bana bakarak sordu. Omuz silktim. "Hem o nerede? Yemeği mi hazır ediyor? Sen neden buradasın? Gidip yardım etsene, kızım. Çocuk telaş yapmıştır şimdi."

Arza içeri girdi, büyük bir kâse salatayı sofraya bırakırken bana baktı. "O mutfakta olunca daha çok telaş yapıyorum, Asuman teyze. Böylesi daha iyi."

"Aşk olsun. Kokteyl konusunda kendimi kanıtlayıp üstüme yapışan bu yaftadan kurtulduğumu sanıyordum?" dedim gözlerimi kısarak.

"İçki başka, yemek başka ama. Bu arada, sahipleneceğiniz bir köpek bulabilirim seve seve. İlla Bihter'in cinsinden olmasına gerek var mı?"

Annem, "Hayır hayır," dedi hemen. "Barınaktan alalım, bir cana yuva olalım istiyorum. O da bize neşe olsun." Bihter, anne sıcaklığını hisseder gibi anneme daha da sokuldu. "Ama sen İzmir'de bulabilir misin? Buradan sahiplenirsek götürmesi zor olur."

Arza, "Hiç merak etmeyin. Ben size oradan da bulurum," dedi. Elini masaya doğru uzattı. "Buyurun, masaya geçelim isterseniz."

Babam ayağa kalktı. "Önce bir elimizi yıkayalım. Lavabo ne tarafta?"

"Koridorun sonunda, sağda," dediğimde, annem de Bihter'i koltuğa bırakıp babamın peşinden gitti. Tabii Bihter anında onların peşinden koştu.

Benim gözüm sevgilimdeydi. Omzuna attığı bez, dağılmış saçları, *heyecanlı değilim* dese de terlemiş yüzüyle iştah açıcı görünüyordu. Sesli, gergin bir nefes verdi. Önce masaya, sonra ona baktım.

"Her şey muazzam görünüyor. Lütfen kasma kendini. Elinden gelenin fazlasını yapmışsın. Kim birkaç saat içinde dolma, içli köfte, börek, bir sürü meze ve iç pilavlı hindi yapabilir ki? Salataları ve şekerpareyi saymıyorum bile. Kendini aştın, Talan! Bu masa ustalık eserin olmalı."

Sevinerek, "Sana layık olmak istiyorum," dedi. "Tek isteğim sadece bu."

Burnumun direğini sızlattı bu dediği. Ablamın hep söylediği şey düştü aklıma: *Sana layık birini bulmak zor. Çünkü benim kardeşimin standartları ve kalbi çok büyük. Kimse ona erişemez.*

Annemler lavabodan gelmeseydi ona kocaman sarılmak isterdim.

Arza onları kibarca yerlerine yerleştirdikten sonra aceleyle mutfağa gidip bir şişe şarap ve dört kadeh getirdi, ardından servis yapmak için beni beklemeye koyuldu. Bense olduğum yerde öylece durdum.

"Hadi, kızım. Ne bekliyorsun?" dedi annem. Masayı gururla inceliyordu. "Baksana, Arza neler yapmış. Soğumadan yiyelim hemen. Epey uğraşmış."

Gülümsedim. Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Ama içimdeki kadın oldukça somurtkandı.

Scanned with CamScanner

Annemin karşısına ben, babamın karşısına Arza oturdu.

"Çorbanıza yağ ister misiniz? Mercimek çorbasının üstüne ben tereyağı dökmeyi severim. Ama siz istemezsiniz diye önden sorayım dedim," diyen Arza'ya artık şaşırmıyordum.

"Biz almayalım. Hem bir kepçe koysan yeter bize. Artık yaşlıyız malum. Bunca yemek yapmışsın, hepsinin tadına bakabilelim. Tıkamayalım kendimizi," dedi babam.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Yaşlı falan değilsin. Daha orta yaşlısınız siz. Annem hâlâ ablam gibi duruyor benim. Kimse onun annem olduğuna inanmıyor. Sen de öylesin. Yan yana daha genç duruyorsunuz." Yanıma oturan Arza'yı çaktırmadan dürttüm. Onun da bu konuda bir şey söylemesi gerekiyordu. "Sağlığınızı düşünerek yiyin ama yaşlı olduğunuzu kabul etmem."

Arza öksürdü birkaç defa. "Kesinlikle. Sizi ilk gördüğümde çok şaşırmıştım. Arza daha genç görünmeyi size borçluymuş diye geçirmiştim içimden. Yaşlarınız da *yaşlı* denecek noktada değil, görünümleriniz de."

İkna edici ve içten sesiyle ikisinin de yüzü güldü.

Annem, "Çok naziksin, Arzacığım. Memnun ettin bizi," deyip babamla gülüştü.

Ne acıydı. Öyle değillerdi aslında. İkisi de altmışından gün almak üzereydi ama yetmişlerinden büyük duruyorlardı. Ablamın ölümüyle babamın saçlarına bir günde ak düşmüş, annemin yüzü bir hafta içinde çökmüştü. Olduklarından yaşlı duruyorlardı. Ve bunu içten içe dert ediyorlardı.

Kalbimdeki sızıyı bastırdım. "O zaman afiyet olsun hepimize," diyerek, başlamaları için elimle işaret ettim.

Hepimiz çok acıkmış olacağız ki ne ara çorbalar bitti, ara sıcaklar yendi de Arza hindiyi kesmeye başladı, anlayamadım. Masadaki sohbet ise her dakika değişiyordu.

"...diyorum Asuman'a. Ama o beni dinlemeden karlara doğru koşuyor. Ondan kar topu yiye yiye şaşkına dönmem yetmiyormuş gibi bir de beni âşık eden kahkahasını atıyor," diyerek anneme baktı babam. "Sonra ayağı takılıp düşmesin mi? Kafasını da arabaya vurup bayılmasın mı? Sırf benden kaçacak diye. Nasıl aklım çıkmıştı, hâlâ hatırlıyorum. Yeni yıla hastanede girmiştik anlayacağın."

Arza gülümsedi. "Torununuza anlatacak bir anınız olmuş," deyince aniden bir sessizlik oldu.

Annem ve babam önce bana, sonra karnıma baktılar. Sonra ikisi aynı anda Arza'ya ve yeniden karnıma baktılar.

Arza ise ne dediğini ve onların bakışlarını fark edip elinde bıçakla kalakaldı. "İleride!" dedi üstüne bastırarak. "İleride torununuz olduğunda. Şimdi değil. Şimdi yok."

Annem kadehini kaldırdı. "Hayır demezdik doğrusu," dedi kısık bir sesle. Bana duyurmaya çalışıyordu. "İleride büyüyeceğini düşündüğüm kalabalık ailemize," diyerek kadehini ortaya uzattı. Hepimiz tokuşturup keyifle yudumlar aldık.

Bunu düşlemiyordum. Anne olmak, Arza'dan çocuk sahibi olmak gibi hayallerim yoktu. Onunla mutlu bir gelecek hayal ediyordum elbette. Ama bunun içinde çocuk yoktu. Belki bir yanım buna cesaret edemediğinden bu hayali kuramıyordum. Belki de gerçeklemeyeceğini hissettiğimden.

Anneme ayak ucunda duran Bihter'i işaret ettim. "Seni çok sevdiya. Yanından ayrılası yok. Bana en başında hiç böyle bakmamıştı. Baksana, sana hayran hayran bakıyor. Kafasını okşamanla bile dünyalar onun olacak gibi."

Gözlerinin içi parladı Asuman sultanın. İlgi bir köpekten geliyor olsa bile onu çok mutlu ederdi.

"Kıyamam sana ben. Sen kucağıma mı gelmek istiyorsun?" diyerek geriye doğru çekilmeye yeltendi.

Arza hemen araya girdi: "Aman kucağınıza almayın. Yemeği yemenize fırsat vermez. Masadakilere uzanmaya çalışır. Çoğu şey onun için çok sağlıksız. Hem mama saati de değil. Sonra uyku düzeni şaşırıyor. Gece boyu uyumuyor hiç."

Ben anne olabilir miydim, bilmiyordum ama o kesinlikle baba olabilirdi. Bihter'i tarayışına, yıkayışına, gözünden akan yaşların sebep olduğu kuruluğu nazikçe silmesine, mamasını saati saatine vermesine, bir veteriner gibi kontrolünü yapmasına, ona tüm ilgisini verişine ve onu çok sevişine şahit olmuştum. O zaten bir babaydı.

Scanned with CamScanner

"Ah, pardon. O zaman hiç ellemeyeyim," dedi annem. Bihter'in burnuna dokundu. "Kusura bakma, Bihter. Yemekten sonra sana sarılabilirim. Baban izin vermiyor."

"Çok koyuyorsun, oğlum. Benim kolesterol tavan yapacak bugün," diyen babam yine de hindiden büyük bir lokma almaktan geri durmadı. "Çok iyi pişmiş. Bayıldım! Bir tadın bak, Asuman," diyerek kendi kestiği parçayı çatalıyla anneme uzatıp yemesini sağladı. "Nasıl?"

Annem kafasını sağa sola salladı. "Bir arkadaşım var, Ayten. Yıllardır yılbaşında ailesine büyük sofralar hazırlar. Hindi onun özel yemeğidir. Çok da güzel yapar. Bayağı ustadır hindi konusunda. Ama ben bunun gibisini yemedim. O bile yese şapka çıkartırdı," dedi huşu içinde.

Arza utanarak gülümsedi. "Tarifini seve seve veririm. Ben de annemden almıştım. Bence o benden iyi yapıyor. Beğenmenize çok sevindim."

"Annenler nasıllar? Sinan neler yapıyor? Keşke sık sık görüşebilsek. Değil mi, Alihan?"

Babam ağzı dolu olduğu için cevap vermedi. Pilavı kaşıklamış ve onu da epey beğenmişti.

"Babam yurt dışında. Annem de Sinan'ın yanında. Onlar da geçen bana sizi sormuşlardı. Sizi eve davet etmek istiyorlardı," dedi Arza. Gözlerimiz buluştu. "Hep birlikte gider miyiz?"

Şarabımdan keyifli bir yudum aldım. "Gideriz tabii ki," dediğimde kocaman gülümsedi.

Telefonundan takvime baktı. Hemen moda girmişti. "Babam haftaya dönecek. On gün kadar sonra isterseniz ayarlayabiliriz. Ben de Sinan'ı görmüş olurum. Burnumda tütüyor," dedi kardeş özlemiyle.

"Olur tabii. Çok hoşumuza gider," dedi annem. Bir de bana kaş göz yaptı. Keyfi o kadar yerindeydi ki bana laf edecek bir şey bile bulamıyordu. "O zaman size!" dedi hafif yüksek sesle. "Sonsuz bir mutluluk dilediğimiz genç çiftimize."

Arza ile birbirimize baktık. Kadehlerimizi kaldırırken onu öpmek istedim. Ama sadece kafamı omzuna koymakla yetindim.

Gözlerim İstanbul'u beyaza boğmaya başlayan kara değdi. Arkada sevdiklerimin kahkahasına eşlik eden kısık seste müzik vardı. Kerisi sıcaktı, karnım sevdiğim adamın yaptığı lezzetli yemeklerle doluydu. Hayat bu anda tam da yaşanabilir gibiydi.

Kar, gökyüzünden bir lütuf gibi değil, sanki ceza niyetine yağıyordu. İnsanın iliklerine kadar işleyen, ne kadar kaçarsan kaç peşini bırakmayan cinsten. Bundan nefret ettim. Çünkü kar, her şeyi beyaza boyar, her şeyi örterdi. Oysa benim içimdeki karanlık örtülmek değil, görülmek istiyordu.

Elimi, üstünde adı yazılı olan mezar taşının üzerinde gezdirdim.

Sinem Tamay.

Harfler, karın temizleyici hoyratlığıyla daha da belirginleşmişti. Yağış, taşın üzerindeki kiri alıp götürmüş ama soğuğunu daha da keskinleştirmişti. Parmak uçlarım uyuştu. Taş buz gibiydi. Yine de içimdeki yangını söndürmeye yetmiyordu. Sanki dokunduğum şey bir mezar taşı değil, donmuş bir adaletsizlikti.

Canım ablam... Toprağın altında yatıyordu.

Üşüyor olabilir miydi?

Ruhunun çoktan bedenini terk ettiğini biliyordum aslında. Bu, üşümemesini gerektirirdi. Mantığım bunu söylüyordu. Ama kalbim, mantığımı dinlemiyordu. Bir yanım onun intikamını alamadığımız için ruhunun arafta sıkışıp kaldığını fısıldıyordu bana. Ve o ruh, şimdi bu karın altında titriyor olmalıydı. Beni çağırıyordu sanki. *Buradayım*, der gibi. *Unutma*, der gibi. *İntikamımı al*, der gibi.

"Canım kızım," dedi babam. Sesi, karın sessizliğini yaran tek şeydi. Titriyordu. İhtiyacı olmadığı hâlde, ablamın toprağını suladı. Sanki biraz daha su dökerse onu incitmemiş olacaktı. Mezarı örten karları eliyle temizledi, taşın üzerindeki isme uzun uzun baktı. Onu yıkılmış gördüğüm tek yer burasıydı. Dev gibi adam, o an sanki küçük bir çocuğa dönüşüyordu. Omuzları çökmüştü, nefesi ağırdı. "Yattığın yer seni incitmiyor, değil mi?" diye sordu.

Bu cümle, içimde bir yerleri paramparça etti. Çaresizliğinin sesini duymamak için dişlerimi sıktım. Babam şu an gerçekten güçsüzdü. Onu böyle görmek, Sinem'i ikinci kez kaybetmek gibiydi.

Annem hemen araya girdi, sesi neredeyse bir yalvarış gibiydi.

Scanned with CamScanner

..., dedi, reddeder gibi. "O çok iyi. Çünkü biz çok iyiyiz." Başını örtmüş, bildiği birkaç duayı tekrarlıyordu. Dudakları titriyor, kelimeler birbirine dolanıyordu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu ama sesi çoktan ağlamaya başlamıştı bile. "Sinem'im bizi bekliyor orada," dedi. "Biz gelene kadar orada olacak. Sonra kavuşacağız onunla."

Bunu öylesine içten söylemişti ki bir an için gerçekten ablamın iyi olduğuna inanmak istedim. Sanki başka türlü ayakta duramayacakmışım gibi.

Ama ben biliyordum. İyi değildi. Onu bizden koparanlardan intikam almamı istiyordu. Bunu iliklerimde hissediyordum.

Derin bir nefes aldım. Ciğerlerim buzla dolmuş gibi yandı. Toprağına dokundum. Önce içim titredi. Sonra karnıma saplanan o tanıdık ağrı geldi; yıllardır peşimi bırakmayan, her şeyi hatırlatan o ağrı. Ardından tenimde bir karıncalanma oldu. Sanki biri parmak uçlarımla oynuyordu.

Beni hissettiğini düşündüm.

"Ablacığım..." dedim, sesim düşündüğümden daha kısıktı. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum." Kelime kelime değil, tek bir nefeste konuştum: "Yapmamı beklediğin ne varsa tek tek yapacağım. Bunu bir yemin kabul et. Senin kardeşin olduğumu herkese göstereceğim."

Onun yanında ağlamazdım.

Bir tek, onu buraya bıraktığımız gün akmıştı gözyaşlarım. O gün her şeyim akıp gitmişti zaten. Bir daha görmemişti beni ağlarken. Şimdi ise sol gözümden bir damla yaş, bütün direncime rağmen süzülüp aktı. Karın üzerine düştüğünde kayboldu. Tıpkı benim çocukluğum gibi.

Babam beni göğsüne bastırdı, sıkıca sarıldı. Kolları hâlâ güçlüydü ama kalbi yorgundu. İçim çıkana kadar ağlamak istesem de o tek damla gözyaşını soğukkanlılıkla silmeme sebep oldu.

Burada sadece Sinem Tamay'ın kardeşi olarak bulunmuyordum.

Ona bunu yapanlara bedel ödetecek muhbirdim.

Ve muhbirler ağlamazdı. Onlar duygularını göstermez, duvar gibi dururdu.

Babam benden uzaklaşınca mezarlığı hızlıca taradım. Gözlerimde güneş gözlüğü vardı. Kimse nereye baktığımı bilemeyecekti. Karın altında, mezar taşlarının arasında hareket eden tek şey rüzgârdı. Etrafta gözüme çarpan biri yoktu.

Adnan Vardaroğlu bu mezarı sık sık ziyaret ediyor olmalıydı. Ölüm yıl dönümünde sevdiği kadını yalnız bırakmazdı. Bizim gitmemizi bekliyordu. Gölgede bir yerde, sabırla.

Elimi montumun cebine soktum. Kırmızı ip hâlâ oradaydı. Parmaklarım onu yokladı. Bugün onu buraya bırakacaktım. Ve Adnan Vardaroğlu'nun bunu görmemesi imkânsızdı. Mesaj netti:

Seni biliyorum. Buradayım. Beni bul.

Annem hâlâ duasına devam ediyordu. Olduğu yerde hafifçe sallanıyor, sanki bu dünyada değilmiş gibi bakıyordu. Babamsa kendine görev edindiği temizliği sürdürüyordu. İkisinin de gerçeği bilmediğini düşündüm yeniden. Bilmek onların hakkıydı belki ama bu yükü omuzlarına bırakamazdım. Zaten yeterince yıkılmışlardı.

Arza burada değildi. Bize mahremiyet tanımak için yanımıza gelmemişti. Mezarlığın dışında bekliyordu. Sonrasında deniz havası alıp annemleri havalimanına bırakacaktık.

"En sevdiği mevsimdi bu," dedi annem. Burnu akıyordu. Soğuktan mı, yoksa yutkunarak tuttuğu gözyaşlarından mı, emin değildim. "Rabbim onu bizden en sevdiği zamanda aldı. Yattığı yerden karın yağışını izliyor mudur, Alihan?"

"Hem de büyük bir keyifle," dedi babam. Hüznü sesine yansımıştı. "Kestaneleri sobanın üstüne koymaya bayılırdı. Hatırladın mı?"

"Hatırlamaz mıyım? Parmağını yakmıştı ama ah bile etmemişti. Sırf yılbaşı gecesi bozulmasın diye."

Ben yoktum bu anıda. Ama oradaymış gibi hissediyordum. Annemden defalarca dinlemiştim bu hatırayı. Ablamın ne giydiğini, o gün televizyondaki yarışmayı kimin kazandığını, sayısal lotodan kaç milyon çıktığını biliyordum. Ve bu anıyı düşünmek bana iyi hissettiriyordu.

Biraz sonra arkamı döneceğim sırada havanın ağırlığı değişti sanki.

Scanned with CamScanner

Bu, insanın ensesindeki tüyleri diken diken eden cinsten bir histi. Sanki mezarlıkta bir kişi daha belirmişti. Ayak sesleri yoktu. Kar hâlâ yağıyordu ama artık sessizliği örten değil, sessizliği dinleyen bir kar vardı.

Adnan Vardaroğlu buradaydı.

Nerede durduğunu bilmiyordum. Bir mezarın arkasında mıydı, çam ağaçlarının gölgesinde mi, yoksa ablamın mezar taşına birkaç adım mesafede mi, emin değildim. Buradaydı işte. İçimdeki o tanıdık gerilim, onun geldiğine işaretti.

Omuzlarım istemsizce gerildi. Yutkundum. Kalbim hızlandı ama yüzümde en ufak bir değişiklik olmadı.

Onun gözlerinin üzerimde olduğunu düşündüm. Siyah gözlüğümün arkasında gözlerim mezar taşına sabitlenmişti. Ona bakmıyordum ama izlenmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordum.

İzliyordu.

Beni değil, ablamı. Ama ben onun görüş alanındaydım artık.

Adnan Vardaroğlu'nun ne hissettiğini, yüzünü görmeden de anlayabiliyordum. Suçluluk değildi bu. O, suçlulukla yaşamayı çoktan öğrenmişti. Ama bu... Bu, huzursuzluktu. Kontrolü kaybetme korkusu. Hesapta olmayan bir değişkenin ortaya çıkmasının verdiği o ince, kemirici tedirginlik.

Burada bu şekilde olmam, onun planlarında yoktu.

Beni Sinem'in kardeşi olarak tanıyordu. Muhbir olarak karşısına çıkacağımı hesaplamamıştı.

Elimi montumun cebinden çıkardım. Parmaklarımın arasında kırmızı ip vardı. Karın beyazlığına inat, neredeyse kan gibi parlıyordu. Yavaşça çömeldim. Annem hâlâ dua ediyordu. Babam mezar taşının bir köşesini temizlemekle meşguldü. Kimse ne yaptığımı fark etmedi.

Ama o fark etti.

Bunu hissettim.

Kırmızı ipi, mezar taşının dibine, karın altına gizlemeden bıraktım. Özenle değil, bilerek göze çarpacak şekilde. Bu bir yas işareti değildi. Bir matem sembolü hiç değildi. Bu, bir davetti.

Ve aynı zamanda bir tehditti.

Ayağa kalkarken kalbim göğsüme vurdu.

Artık geri dönüş yoktu.

Adnan Vardaroğlu'nun nefes alışını duyar gibi oldum. Gerçekten mi, yoksa zihnimin bana oynadığı bir oyun muydu, bilmiyorum. Ama bir anlığına, onun da ablamın mezarına bakmayı bıraktığını, bakışlarının bana kilitlendiğini hissettim.

Bakmadım.

Bakarsam, av ile avcı yer değiştirirdi.

Başımı hafifçe kaldırdım. Gözlüğümün ardından mezarlığı son bir kez taradım. Her şey yerli yerindeydi. Ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. İçimde bir kapı kapanmış, başka bir kapı sessizce açılmıştı.

Bu, bir yasın bitişi değildi.

Bu, bir başlangıçtı.

Annemin koluna girdim. Babam arkamızdan usulca yürüdü. Adımlarımız karın üzerinde iz bırakıyordu. Ama ben izlerime değil, ardımda bıraktığıma odaklanmıştım.

Arkamdan bakıp bakmadığını bilmiyordum. O kırmızı ip orada kaldığı sürece Adnan Vardaroğlu da bu hikâyenin içinde kalacaktı.

Mezarlıktan çıkarken içimde tuhaf bir dinginlik vardı. Fırtına öncesi sessizlik gibi. Sanki uzun zamandır beklediğim bir şey nihayet başlamıştı. Ve bu kez kaçan ben olmayacaktım.

Kar yağmaya devam ediyordu. Ama artık nefret etmiyordum. Çünkü bazı şeyler, ancak örtüldüğünde ortaya çıkardı.

Scanned with CamScanner

İNSAN DOĞASINDA KÖTÜLÜK YAPMAK VAR MIDIR?

"İnsanların ortak bir güç tarafından düşünülmediği durumda, herkesin herkese karşı savaşı vardır."

-Thomas Hobbes, Leviathan

İnsanın doğasında kötülük var mıdır?

İnsan gerçekten kötü müdür, yoksa kötülük dediğimiz şey sonuç kaldığımız şartların, yaşadıklarımızın, içinde bulunduğumuz ekonomik ve sosyal ortamın bir sonucu mudur?

Bu soru, insanlık tarihi kadar eskiye dayanır. Filozoflar, psikologlar, sosyologlar yüzyıllardır aynı noktada dönüp duruyor. İnsan özünde mi kötüdür, yoksa kötü olmaya mı itilir?

Bu konuda pek çok teori var. Kimileri insanın doğuştan benzi olduğunu söyler, kimileri ise insanın boş bir levha gibi dünyaya geldiğini. Ancak beni en çok etkileyen teori, son derece basit ama bir o kadar da sarsıcı olan, derste hocamızdan dinlediğimiz Kırık Cam Teorisi. Çünkü bu teori, insanın kötülüğünü değil; ortamın insan üzerindeki etkisini merkeze alır. Ve bu teori şu an New York'u New York yapan teori olarak geçer.

Bir dönem New York'u düşünün. Bugün kültürün, sanatın, ilhamın başkentlerinden biri olarak görülen bu şehir, 1990'lara kadar hiç de parlak bir yer değildi. Suç oranı yüksekti. İnsanlar geceleri sokağa çıkmaya korkuyor, aileler çocuklarını bu şehre göndermek istemiyor, burada işi olanlar işini bitirir bitirmez evine dönüyordu. Metro istasyonları grafitilerle kaplıydı, sokaklar çöplerle doluydu, terk edilmiş binalar şehrin ruhunu çürütüyordu.

Kırık Cam Teorisi tam olarak burada devreye giriyor ve şunu söylüyordu:

Eğer bir binanın camı kırılır ve uzun süre tamir edilmezse, o bina sahipsizmiş gibi algılanır. Bir süre sonra yalnızca o cam değil, diğer

[illegible]

Sokaklar, çöpler, aynı görünüşü terk edilmişlik... Bunlar küçük görünüşler gibi görünür. Ama aynı süre müdahale edilmezse, bu küçük kırılmalar büyük suçlara dönüşü ayar. Çünkü dışarıdan bir şey bir yere düşünür:

"Burada kimse gerçek. Burada kimse umursamıyor."

İnsan davranışı sandığımızdan çok daha çevreseldir. Yurt dışında bir kentte kötü yaşayan birinin, çöpünü yere ve sonuçta yakalandığını sanırsınız. Kendi ülkesinde aynı hassasiyeti gösterebileceğini düşünürsünüz. Çünkü aynı ona yanıt buldular:

"Burası sahipsiz."

New York bunu fark etti. Ve 1990'larda "sıfır tolerans" politikasını başlattı.

Metro duvarları temizlendi. Akşam grafiti yapıldıysa, sabah silindi. Ertesi gün tekrar yapıldıysa, yine temizlendi. Çöpler toplandı. Dilencilik, kamuya açık alanda alkol tüketimi gibi küçük görünen ihlallere anında müdahale edildi. Kısaca, küçük suçları engelleyerek, büyük suçlar da azalır yönündeydi.

Nitekim öyle de oldu.

Yıllar içinde New York'ta suç oranları ciddi şekilde düştü. Şehir nefes almaya başladı. İnsanlar sokağa çıkmaktan korkmamaya başladı. Ortam değiştikçe insan da değişti. Bu bize, insanın her zaman kötü olduğu için kötülük yapmadığını bazen ortamın ona kötülüğü normalleştirdiğini gösterir.

Bu yüzden büyük değişimler her zaman büyük hamlelerle başlamaz. Hayatınızda köklü bir dönüşüm mü istiyorsunuz? Önce odanızı toplayın. Bahçenizi düzenleyin. Kırık dökük ne varsa onarın. Çünkü dağınıklık yalnızca eşyalarda değil, zihinde de yayılır.

*Limitless** filmini çok severdim, onu hatırlayalım. Ana karakterin zekâsı bir anda tavan yaptığında ilk yaptığı şey neydi? Borsaya mı

* *Limitless*, (Limit Yok), 2011 yılı, ABD yapımı gerilim bilim kurgu filmi.

girdi? Kitabını mı bitirdi? Hayır. Önce evini topladı. Çünkü insan, düzenin içinde düşünür.

Ve belki de insan, doğası gereği ne iyi ne kötüdür. İnsan, bakımsızlığa karşı savunmasızdır. Uzun süre ihmal edilen her şey çürür. Binalar, şehirler, ilişkiler ve vicdanlar... Hepsi aynı yasaya tabidir.

Bu yüzden mesele, insanın içinde kötülük olup olmadığı değil; o kötülüğün büyümesine izin verilip verilmediğidir.

Bir cam kırıldığında onu onarmak, yalnızca camı değil, sınırı da onarmaktır. *Buraya kadar*, demektir. Ve bazen bir toplumun, bazen bir insanın kurtuluşu tam olarak bu cümlede saklıdır.

Buraya kadar.

Martaval Akademi'de şimdiye değin *buraya kadar* diyen birileri olmuştu. Biz onların sesini duyamamıştık. Çünkü onların sesi kesilmişti. Ablam gibi. Adını bilmediğim belki de onlarcası gibi.

Ben onların sesi olacak ve *buraya kadar* diyecektim. Buna mecburdum.

Kimdi bunca kötülüğü yapan, günahsız canlara kıyan, binlerce insanın hakkına giren bu kötülüğün arkasındakiler? Ne sebeple yapıyorlardı bunları? Para, güç, koltuk savaşı mıydı sebebi? Aralarında hiç *buraya kadar* diyen birileri olmuyor muydu? Hiçbirinin mi içinde biraz olsun iyilik yoktu?

"Yine çok düşünüyorsun, Tamay," diyen Barbar'ın sesiyle ayağa kalktım. Benimle beraber Arza ve Seher de ayaklandı. Barbar elindekileri masaya bıraktı. "Oturun. Duyacağınız şeyler ayakta dinleyebileceğiniz gibi değil."

Küçük bir tesiste soğuk bir toplantı odasındaydık. Burası akademiye aitti. Ama uzun yıllardır kullanılmıyordu. Şehrin bir ucundaki bu yerin güvenilir olduğunu Barbar söylemişti. Üçümüz ayrı yollardan, birbirimizden farklı zamanlarda buraya gelip Barbar'ı beklemeye başlamıştık. O gelene kadar kimsenin ağzı açılmamıştı. Herkes kendi içinde bir savaş veriyordu.

Arza, "Brunei nasıldı? Bir gelişme mi var? Ondan mı toplandık?" diye sordu. Çünkü çok ani bir buluşma olmuştu. Hepimiz sabaha karşı aynı mesajı almış ve apar topar gelmiştik. "Suratından da hiçbir şey anlaşılmıyor ki, amirim."

Barbar sakin hareketlerle belgeleri önüne dizdi. Çantasından bilgisayarını çıkarıp açtı. Yaklaşık bir dakika sonra konuşmaya başladı: "Suratımı boş ver. İlk başta sormam gereken bir şey var." Üçümüzle sırayla göz göze geldi. "Nasılsınız? Süreci yönetebiliyor musunuz?"

Seher bu soruyu beklermiş gibi derin bir nefes verdi. "Pek sayılmaz. Son zamanlarda bayılmak istediğim anların sayısı epey arttı. Öyle yorgunum ki bayılsam da biraz uyuyabilsem gibi bir isteğim oluyor."

"Aramızda fiziken en çok yorulan kişi o. Hep ekranın başında," diye açıkladı Arza.

Barbar kafasını salladı. "Sana epey iş düşüyor tabii. Eminim severek yapıyorsundur. Ama yine de arada dinlenmen göz sağlığın için çok önemli. Ekran gözlüğünü takmayı unutma sakın."

"Arada hareket etmen lazım," diye araya girdim. "Hep masa başında olman sağlıklı değil."

Üfledi. "Masadan ayrıldığım beş dakika bana sonra yarım saat ek mesai olarak dönüyor. Nasıl hareket edeyim ki?"

"Senin yanına güvenebileceğimiz birini bulmamız lazım," dedi Barbar. "Böyle giderse iş yükün daha da artacak gibi duruyor. Daha fazla yıpranma izin veremem."

Seher kocaman gülümsedi. "O kadar iyi olur ki. Teşekkür ederim, amirim."

Barbar, "Peki siz?" dedi kaşlarıyla bizi işaret ederek. "Sizde durumlar ne? Çift olduğunuz için daha kolay oluyordur herhâlde sizin için."

Arza, "İyiyiz biz," dedi. Masanın üstündeki elimi hiç çekinmeden tuttu. Ben Barbar'ın yanındayken az da olsa utanıyordum ama onun umurunda değildi. "Üstesinden gelemediğimiz bir şey yok."

Barbar cevap vermedi. Bize baktı birkaç saniye. Ve ne kadar yıprandığımızı anlasa da bir şey demedi. Belki de bir çözümü olmadığından üstelemedi.

Gözlerime bakmaktan kaçındığını anladım bu saniyelerde. Yaşananlardan kendini sorumlu tutuyor olmalıydı. Bakışlarımda görecekllerinden korkuyordu sanki. Fiziken değil ama ruhen çöktüğümü görmek istemiyordu.

"O zaman kulağınızı açın ve iyi dinleyin. Öncelikle akademinin ve yapılanların sandığınızdan da büyük olduğunu söylemem gerek.

Scanned with CamScanner

Çözmek istediğiniz olaylar, ifşa etmek istediğiniz kişiler olduğunu biliyorum. Ama bu iş hiç kolay olmayacak." Bilgisayarın ekranını bize doğru çevirdi. Karşımızda yönetim kurulunun beş üyesi var. "Buradakilerin hayatını didik didik ettiğinizi biliyorum. Kısıtlı bilgilere ulaşmış olmalısınız. Hepsi çok iyi saklanabilen insanlar."

"Medyaya servis ettikleri kadar bilgi var elimizde," dedi Seher. Kucağında tuttuğu bilgisayarında bir yerlere bastı. "Ağlarına erişmeye çalışıyorum ama çok iyi korunuyor. Bunun için ayrı ayrı koca bir ekipleri olmalı," dedi mutsuzluğunu gizlemeden.

Barbar kafasını salladı. "Her biri için çalışan üç kişi var. Vardiyalı da değil. O üç kişi aynı yerde uyuyup uyanıyor, yemek aralarını yapıp işine devam ediyor."

"Bu normal mi?" diye çıkış yaptım.

Barbar, "Değil elbette. Onlara bir ev tahsis etmek, bankalarına haftada bir yüksek meblağlar yatırmak da normal değil. Ama onların isimlerini ne zaman bir yerde aratsanız sizi bu şekilde buluyorlar," dediğinde üçümüz de yerimizde doğrulduk.

"Haberleri olamaz. Ben hayalet gibiyimdir. Öğrenmeleri imkânsız," dedi Seher.

Memnuniyetsiz bir gülüş vardı Barbar'ın yüzünde. "Maalesef. Her seferinde değil ama bir kere radarlarına girdiğini biliyorum. Aynı şekilde Azra ve Arza da izleniyor. Arza zaten en başından beri niyetini açıkça belli etmişti. Yüzlerce kişinin karşısında duran bir kişi olduğu için önemsenmemişti. Ama şimdi karşılarına aldığı insan sayısı arttı. Hepsi tetikte. Bu sebeple çok dikkatli olmalısınız."

"Bir de Adnan Vardaroğlu yıllar sonra ortaya çıktı. Bunun da etkisi vardır," dedim.

"Hem de çok büyük bir etkisi var. Adnan'ın akademiye karşı silahlandığının farkındalar. Ne zaman saldıracaklarını bilmiyorlar. Planı ne, neyi amaçlıyor, nasıl yapacak, hepsi muamma. Ama en önemlisi, sizleri de yanına alacak mı? Ve siz onunla çalışmak istiyor musunuz?"

Bakışlar bana döndü.

"Onu iyi tanıyordum," dedim. Barbar'la göz göze geldim. "Tanıyorduk. O zamanlar gençti ve mutluydu. Ama şimdi yaşlanmış, bambaşka amaçları var. Tam olarak ne yapmak istediğini bilmiyorum.

Amaç akademinin başına geçmek ve işleri değiştirmekse ya da devralmaksa yanında olur muyum, bilmiyorum." Derin bir nefes aldım. "Ama ablamın intikamını almak istiyorsa bir an bile düşünmeden onun safına geçerim."

Barbar bir anlığına buna içerlenir gibi oldu. Duygusunu hızla sakladı. Öyle ki bunu benim uydurduğumu düşündüm.

"Ben de onu yalnız bırakmam," dedi Arza. Bunu başka bir ihtimale fırsat tanımadığını belli edercesine söylemişti.

Seher gülümseyerek elimi tuttu. "Senin ablan, benim de ablamdır. Eğer onun ölümüne sebep oldularsa tuttuğum bu eli bırakmadan peşinden gelirim."

Barbar boğazını temizledi. "Duygusal bir an elbette. Sinem'i ne kadar sevip değer verdiğimi anlatmayacağım. Onu tanımıyor olsaydım da intikamının alınmasını isterdim. Ama bu uğurda sizleri de kaybetmek, bilmediğim bir organizasyona göndermek gibi bir niyetim yok. Kaybettiğim evlatlar listesine sizleri de eklemeyeceğim."

Arza, Barbar'a doğru yaklaştı. "O adamla iletişime geçmemiz lazım. Bizden daha çok şey bildiği belli. Eğer onunla birlik..."

"Şimdilik bunu aklından çıkar. Adnan'ın niyetini öğrenmeliyiz," deyip kestirip attı. Üçümüzün de ona çaresiz bir şekilde baktığını görünce yüzünü sıvazladı. "Adnan değişmiş olmalı. Sen de tanıyordun onu, Azra. Otelde gördüğün adamla yıllar önce *enişte* dediğin adam aynı kişi miydi? Adnan bizim acil çıkış kapımız olamaz. Olmamalı. Ona güvenemeyiz."

Parmaklarımı çıtlatmaya başladım. Sessizleşen ortamdaki tek ses olunca bakışları üzerimde hissettim.

"Ablamın ölümünden sonra kaybolduysa ve büyük bir organizasyon kurduysa bunun tek sebebi intikam olmalı. Ona güvenmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır," dedi Barbar. "Bu, onu güvenilir biri yapmaz. En başında acısı, intikam hırsı derindi. Akademiye karşı çok bilenmişti. Ve yalnızdı. Etrafında onu destekleyecek kimse yoktu. Ama şimdi kaç kişiden oluştuğunu bilmediğimiz bir kuruluşa sahip. Akademiyle kedinin fareyle oynamaya çalıştığı gibi oynuyor. Bu süreçte değişmedi mi sanıyorsun? En başındaki duygularında değişiklik olmadı mı? Elbette

Scanned with CamScanner

oldu. Belki acısı yön değiştirdi. Belki hırslarına, güce yenik düştü. İstekleri bambaşka olabilir. Amacını tamamen bilemeyiz. Unutma ki o da bir muhbirdi. İsterse tüm dünyayı mehdi olduğuna bile inandırabilir. Ona güvenemeyiz. Onu tanımıyoruz artık."

Aklıma günler önce ablamın mezarına bıraktığım kırmızı ip geldi. Bundan kimseye bahsetmemiştim. Arza'ya bile. Barbar'ın söyledikleri ne kadar canımı sıksa da onun dediği gibi Adnan Vardaroğlu'nu artık tanımıyordum. Onunla görüşeceksem kimseyi tehlikeye atmadan, bunu tek başıma yapmalıydım.

Fakat ondan bir işaret bile alamamıştım. Birkaç gün önce tek başıma ıssız yerlerde yürüyüşe çıkıp karşıma çıkmasını beklemiştim. Çıkmamıştı. Takip edildiğimi hissetmiştim ama kimseyi görememiştim.

"Ama bu onun kötü biri olduğunu da göstermez," dedi Arza. Bir anlığına durdu. "Sevdiği kadını kaybetmiş. Yetmemiş, onun öldürüldüğünü öğrenmiş. Hem de kendini adadığı kurum tarafından. Ne kadar yıkıldığını tahmin edemiyorum. Ben olsam..." Gözlerindeki korkuyu gördüm. Göz bebekleri titredi. Kafasını hızla sağa sola salladı. "Bu, tahmin bile edemeyeceğim bir acı. Yasını tutması gerekirken bir anda kendini intikamın peşinde bulmuş olmalı. Elbette değişmiştir. Ama ondan sevdiğini alan bir kurumun başına geçmek istemiyordur. Tek isteği onu yok etmektir. Benim öyle olurdu."

Seher dudaklarını büzdü. "Herkesin ilk düşüncesi böyledir. Ama amirim haklı. Acı insanı değiştirir. Bazen insanın kendisi bile ne derece değiştiğine inanamaz hâle gelir. Her ne kadar haklı da olsa davasını anlamadan önce ona güvenmemeliyiz."

Güler gibi bir ses çıktı boğazımdan. "Zaten güvenmemiz için onunla görüşmemiz gerekir. O istemediği sürece onunla iletişime geçemiyoruz. O yüzden tek odağımız Adnan Vardaroğlu olmamalı. Belki de ondan aylar sonra haber alacağız. Belki de... hiç."

Barbar bu anda bir tuşa bastı ve yönetim kurulu üyeleri değişti. Ekranda ilk defa gördüğüm bir kadın belirdi.

"Bu kadını tanıyan var mı aranızda?" Hiçbirimizden ses çıkmadı. "Bu kadın yönetim kurulunu yöneten üç aileden birinin başında. Hiç görmedik, duymadık, tanımıyoruz ama birkaç tane şehri satın alabilecek kadar varlıklı. Ve bir o kadar da güçlü."

Ekrana doğru iyice yaklaştım. Üşüyen ellerimi ısıtmak için baklarımın arasına sıkıştırdım "Üç aile? Yönetim kurulu son basamak değil miydi?" diye şaşkınlığımı gizlemeden sordum.

"Öyleydi," dedi Barbar. Odanın içinde adımlamaya başladı. Konuştukça ağzından soğuk buharlar çıkıyordu. "Ta ki Brunei'ye, Bandar Seri Begawan'a gidene kadar. Bildiğiniz üzere Brunei şeriatla yönetilen bir yer. Küçük ama oldukça zengin bir ülke. Petrol ve doğal gaz zengini. Ülkeye gizlice girmek oldukça zor oldu. Hem nüfusu az hem de sıkı bir inceleme var. Ama araştırmalarımda gözüme çarpan detayı gözümle görmem gerekiyordu. Ekranda gördüğünüz kadın Binnur Şahdem. Ülkenin ileri gelenlerinden Abdul Rahman Şahdem'le yaklaşık on altı sene önce evlenmiş. Binnur Şahdem'in babası Türkiye'nin hatırı sayılır müteahhitlerinden. Binnur, *Şahdem* olunca daha da zenginleşiyorlar. Bu kadın sadece basit bir zengin değil. Hırslı ve macera düşkünü. Farklı fantezileri var, onlara girmeyeceğim. Kocasının parasını oldukça değişik değerlendiriyor. Yıllar önce akademiyle bir bağlantısı oluyor ve o süreden sonra akademiyi fonlamaya başlıyor."

"Ne amaçla?" diye sordu Arza. "Bundan gelir mi elde etmeye çalışıyor?"

Barbar gülümsedi. "Elbette gelir elde ediyor. Ne kadar zengin de olsa parasını yoktan yere dağıtmaz. Ama ilk isteği heyecanın getirdiği o hazzı tatmak. Gizli saklı işler yapmak, tutkuyu hissetmek. Bastırılmış duygularını açığa çıkartıyor. Bizim hiç bilmediğimiz kararlarda onun ve diğerlerinin parmağı var. Büyük dünyalarında küçük insanların hayatlarıyla oynuyorlar." Yeniden bir tuşa bastı ve ekranda iki tane soru işareti belirdi. "Binnur Şahdem, akademinin arkasındaki üç büyük aileden birinin başında. Diğer iki aileyi bulmadan akademiyi deviremeyiz."

Kafamı ellerimin arasına aldım. Soğuktan ve öğrendiklerimden dolayı şiddetli bir ağrı saplanmıştı. Buz tutan parmaklarımı şakaklarıma bastırdım.

Çaresiz bir sesle, "Biz bunları nasıl yeneceğiz?" diye sordum. Üçüne tek tek baktım. "Bir avuç insanız. Ve karşımızda dünyada sözü geçen aileler var belli ki. Sadece yönetim kurulu olsaydı evet ama...

Scanned with CamScanner

Ben bilmiyorum. Kendimle beraber sizi de sona sürüklemek istemiyorum."

Arza elimi tuttu. Gözlerine bakmam için hafifçe çekti. "Kendini de bizi de hafife alma. Onların hiçbirinde sendeki gibi bir hırs yok. Senin bir amacın var. Ve bunu gerçekleştirmeden durmayacaksın. Cebini doldurmak için yapmıyorsun bunu. Ve buradaki dört kişi de öyle basit insanlar değil. İnan bana, istersek tüm dünyayı tepetaklak ederiz. Kendine güven, bize güven. Hiçbir şey gözünü korkutmasın."

"Sadece dört kişi değil," diyen Barbar üçümüzü de şaşkına çevirdi. "Ne bakıyorsunuz? Sorgulayan sadece siz değilsiniz. Araştırmaya başlayan birileri var. Bu da demek oluyor ki..."

Onu cümlesini, "Akademi çatırdamaya başladı," diye Seher tamamladı.

"Öyle de denilebilir," diye devam etti Barbar. Tüm odağı bendeydi. "Öğrendiğin şey kolay değil. Arada düşebilirsin. Bundan korkma. Seni tutmaya hazır insanlar var. Ve şimdiye kadar yapılan tüm devrimleri bir avuç insanın başlattığını unutma. Bir kişi çok kişi demek. Sen amacına sadık kal. Tek yapman gereken can güvenliğinden emin olmak. Bu işe güvenmeseydim ne sizi burada toplardım ne de ağzımı açardım. Bunu başaracağız, Azra. Sarsıl ama asla düşme," dedi emrederek. Gayriihtiyari kafamı bir asker gibi salladım. Bu işi başaramamaktan değil, bu uğurda onlara zarar gelmesinden korkuyordum. Önümüze dosyalar bıraktı. "Bu dosyalara iyice çalışın, araştırın. Burada diğer iki aile olmasından şüphelendiğim kişilerin bilgilerini koydum. Bazılarının akademiyle hiçbir ilgisi yok, bazılarının küçük de olsa bağlantısı olmuş. Hepsini ince eleyip sık dokumak lazım."

Üçümüz de dosyaya bakarken Arza, "Adnan bu konuları çoktan işlemiştir," dedi. Barbar onun bu söylediğinden hoşlanmadığını belli edercesine öksürdü. "Ona güveniyorum demiyorum. Ama yıllardır bu savaşı veriyor. Bizden çok daha ileride olduğu kesin."

Seher, "Keşke şu adamla yüz yüze gelebilsek. Bir kere de olsa ne amaçladığını anlarız. Ama adam Elon Musk sanki, kimse erişemiyor," diye hayıflandı.

O kırmızı ip işe yaramalıydı. Başka yolu yoktu.

Gözüme bir kişi çarpınca dosyayı Barbar'a doğru çevirdim. "Bu adamın alakası olduğunu mu düşünüyorsun? Dış işleri bakanı? Herkesin gözü önünde olan biri. Yapabilir mi böyle bir şey?"

"Neden olmasın?" dedi. "Senin de söylediğin gibi dış işleri bakanı. Yani çok kolay bağlantı kurabilir, istediği kişileri ülkeye rahatlıkla sokabilir. Ve abisi çok zengin. Hem de haddinden fazla. Tüm parayı ona aktarma ihtimali var."

İçimdeki karmaşıklığı belli eden sesli bir nefes verdim. "Biz buralara gelmişken hâlâ karşımıza geçip hesap soran bir akademi yok. Belki tam olarak ne kadar ilerlediğimizi bilmiyorlar ama her an her dakika izlenmeye çalıştıklarına eminim." Güçlükle yutkundum. "Kim bilir ablam ne kadar ilerledi de onun canını alacak noktaya geldiler. Ne bulmuş olabilir?"

Arza aklına gelen fikirle, "Ablana ait bir kutu vardı sende. Oradan bir şey çıkmaz mı?" dedi. Ama daha cümlesi bitmeden, "Tabii sen çoktan o kutudaki her şeyi ezberlemişsindir," diye ekledi.

"Ablamın günlükleri, senaryo şeklinde yazdığı yazıları, bazı anlamlandıramadığım notlarının hepsini okudum. Ama çoğu şifreliydi. Diğerlerinde de akademiden bahsetmiyordu. Yani elle tutulur bir şey yoktu," dedim dalgın dalgın.

Barbar, "Senin için mahsuru yoksa ben de göz atabilir miyim? Belki senin anlamlandıramadığın bir şeyi ben çözerim?" diye sorunca düşündüm.

O belgeler ablamın mahremiydi. Bir gün onları birilerinin -ben de dâhil- okuyabilme ihtimalini düşünmeden yazmıştı. Bunu yaparsam rahatsız olacağına emindim.

Fakat ona bunu kimlerin yaptığını bulmak istiyorsam kutuyu getirmeye mecburdum.

"Yarın getiririm," dedim.

Arza sadece benim duyabileceğim bir şekilde, "Emin misin?" diye sordu. O kâğıtların benim için ne kadar kıymetli olduğunu biliyordu. Gözlerimi yumup açtım. Bu hoşuna gitmese de üstelemedi.

Seher'in klavyesinden hızlı sesler geliyordu. "Bazı isimleri elemek için araştırmaya başladım. Bence devletle davası olanları elemeliyiz. Belli ki bu isimler hükûmet yanlısı," dediğinde Barbar tepkisiz bir

Scanned with CamScanner

şekilde baktı. "Yanlış mıyım? Kesinlikle hükûmet desteği görüyor olmalılar. Her ne kadar zengin olsalar da devletin bilmediği bir iş yürütmeleri imkânsız. Sadece sessiz kalıp müsaade ediyorlardır. Tabii belli çıkarlar karşılığında."

"Öyle ama bazı yaptırımlar da göstermelik olabilir," dedi Barbar. Orta yaşlarda bir adamın sayfasını çevirdi. "Örneğin bu adam. Göz önünde bir iş adamı. Ama aynı zamanda bir mafya babası. Devletin elbette haberi var. Ara sıra ceza verilmesinin, gözaltına alınmasının sebebi, ileride başlarına iş açmaması için olabilir. Yani günün birinde sosyal medyada bu adama dair bir olay patlak verdiğinde *biz zaten onun peşindeydik, bakın bu da kanıtı* demek için bu gözaltılar gerçekleştiriliyor olabilir. Devlet on adım ilerisini düşünmeden hareket etmez ve dediğin gibi çıkarına olmayan iş yapmaz."

"Samanlıkta iğne aramak," diyen Arza sigara yaktı. Bize de uzattı ama reddettik. "Bu insanlar o kadar yüksek yerlerde ki eminim çok iyi saklanıyorlardır. Öyle kolay bulamayız."

Barbar sert ve ters bir sesle, "İkinizin bu tavrı ne?!" dedi. Biraz bağırmıştı da. "Daha işin başındayken yıldınız mı? Cesaret mi edemiyorsunuz? Ne bu öz güvensizlik? Size güvenerek işe başlayarak hata mı ettik?"

"Hayır," dedik Arza'yla aynı anda.

Arza, "Basit bir yakarıştı. Zor olacağını söylemeye çalıştım. Asla vazgeçmeyiz. Ben bu işe siz bile yokken baş koymuştum. Şimdi asla dönmem. Dönmeyiz," dedi üstüne bastıra bastıra.

"Artık çaylak değilsiniz. Sizi eğiteceğim yaşı da geçtiniz. Bu tavrınızı değiştirmeniz gerektiğini kendiniz fark edin. Bana patlamaya hazır bomba lazım. Çoktan patlamış fünyeler değil!"

"Sadece..." diyebildim çünkü sözümü kesti.

"Sadece yorgunsun. Ablanın acısı sanki ilk günkü gibi taze. Öğrendiğin şeyler ağır geliyor. Bunları anlıyorum." Sesi az da olsa yumuşadı. "Ama öfkeni diri, kendini sağlam tut. Yas tutmana değil, onların yasa boğulmasını sağlamana ihtiyacım var. Bugün duygusallığınıza veriyorum. Ama yarın sizden şüphe eder, vazgeçerim."

Kafamı sallayıp önüme eğdim.

Hak veriyordum ona. Söylediği gibi duygularıma yenik düşüyordum. Bunu yapmamın sebebi içimdeki ateşin canımı yakmasaydı. Beklemek istemiyordum. Ben burada kendi kendimi yerken nerede ne yaptığını bilmediğim insanların nefes almasına katlanamıyordum. Hemen olsun istiyordum. Şimdi, şu anda onların boğazına yapışayım ve ablamın kanını yerde bırakmayayım istiyordum.

Ve işimden nefret ediyordum.

Martaval Akademi'den nefret ediyordum.

Orada olmak zorunda olmak, onlara hizmet etmek midemi bulandırıyordu. Sabredemiyordum. Katlanamıyordum. Ölüm gibi geliyordu.

Bütün bu ruh hâlimin sebebi buydu. Elbette dişimle tırnağımla savaşacaktım. Bundan geri durmazdım. Tüm gayem akademiyi yerle bir etmek üzerine kuruluydu. Tek sorun beklemek zorunda olmam ve buna katlanamamamdı.

"Peki, bir sorum var," dedi Seher. "Azra'nın Birkan'la yaptığı konuşmada öğrendiği şeyi araştırabildik mi? Şu yakalanan muhbir olayı?"

"Yalan o. Yakalanan muhbir falan yok," dedi Barbar. Çalan telefonunu eline aldı ve ayağa kalktı. "Bu, Adnan'ın uydurduğu bir şey olabilir. Dikkatleri Martaval'ın üstüne çekip işlerini halletmek istediği için. Aldırış etmeyin. Benim şunu açmam gerekiyor," dedi ve apar topar dışarı çıktı.

Seher o çıkar çıkmaz, "Çok gerildim," dedi yakararak. "Sanki seneler öncesinde eğitim zamanına dönmüşüz gibi hissettim. Bayılacaktım stresten," deyip sanki içerisi yeterince soğuk değilmiş gibi yüzünü yelledi.

"Haklıydı söylediklerinde. Savaşmaya devam edeceğiz. Bunu ablamla ilgili gerçeği öğrenmediğim zaman da yapıyordum. Yapmaya da devam edeceğim. Sadece bazen sallanabilirim. O kadar..."

Arza arkamdan kollarını bedenime sıkıca dolayarak sarıldı. "Biz, ne zaman sallanırsan sallan seni tutmak için bekliyor olacağız. Kendine acımasız olma. Elinden gelen her şeyi yapıyorsun." Şakağıma sıcak bir öpücük kondurdu. "Üstesinden gelemeyeceğin bir şey yok."

Scanned with CamScanner

"Sizi mutlu görmek..." dedi Seher. Gözlerinden kalpler çıkıyordu. "Çok yakışıyorsunuz. Yıllardır aklımda sizi hep birlikte hayal etmiştim. Evrene gönderdiğim enerji sayesinde böylesiniz. Bunu sakın aklınızdan çıkarmayın. Ve bunun karşılığını vermek isterseniz almak istediğim parfümlerin listesi Azra'da var," deyip tatlı tatlı baktı.

Arza benden uzaklaşırken, "On yedimden beri onu arıyorum ben. Ne demek senin sayende böyleyiz? Şu kadını bulayım derken akademinin sırrını keşfettim. Öyle bir arayıştı benimkisi," dedi böbürlenerek.

"Sana acımasız bir yorum," diyen Seher sesini iyice kıstı. "Biraz takıntılıymışsın. Saplantı hâline getirmişsin kızı. Benden duymuş olma ama..."

Kısa bir kahkaha attım. Arza buna bozulunca hemen sustum.

"Hadi be oradan! Sevda diyoruz biz ona. Takıntılı falan değilim ben." Bir anda bana baktı. "Değilim, değil mi? Sen de mi beni öyle görüyorsun?"

Cıkladım. Gülümseyeceği sırada, "Takıntı demezdim de kafayı benimle bozmuş deli biri derdim," dediğimde kaşlarını çattı. Kafamı geriye doğru atıp karnına yasladım. "Yani âşık bir adam. *Love* ya. Sadece *love*."

Yanaklarımı avuçları arasına aldı. "Buna kabulüm de sen buz gibi olmuşsun. Barbar gelince kalkalım. Baksana, Seher de soğuktan kıpkırmızı kesilmiş. Siz hasta olmadan gidelim," deyip ceketini çıkarmaya yeltendi.

"Hayır. O zaman da sen üşürsün. Hem bak geldi zaten," diyerek Barbar'a seslendim. "Biz hasta olmadan buradan ayrılsak mı? Sağlıklı bedenlere en çok ihtiyacımızın olduğunu zamanlardayız da."

Barbar kafasını hızlı hızlı salladı. "Benim daha vaktim vardı ama siz gerçekten üşümüş görünüyorsunuz." Eşyalarını bir çırpıda topladı. "Eğer bir gelişme olursa size verdiğim numaradan yazın. Sadece çok acil bir şeyse arayın. Ve dikkat çekmemeye bakın." Üçümüzle de tek tek göz göze geldi. "Elbette bu işi çözmeliyiz ama hiçbir sonuç sizin canınızdan kıymetli değil. Bunu sakın unutmayın."

Hafifçe tebessüm ettim. "Bunu kendine de hatırlat. Brunei'ye gitmek doğru bir karar değildi bana göre. Senin de dikkat çekmemen gerek."

"Katılıyorum," dedi Seher.

Barbar çenesini yukarı kaldırdı. "Boynuz daha kulağı geçmedi. Benim işime karışmayın siz. Merak etmeyin. Ben işimi sağlama almadan hareket etmem." Arza'ya kafasını hızlıca kaldırıp indirerek selam verdi. "Hoşça kalın," diyerek birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

"O selam neydi?" diye sordum Arza'ya dönerek. Biz de ayaklanıp toparlanmaya başladık. Hapşırdım. "Sanki altında başka bir anlam vardı?"

"Ne gibi bir anlam? Selam verdi dümdüz."

Kaşlarım havalandı. "Hani artık benden bir şey saklamayacaktın?"

"Ne saklıyorum? Ortada bir şey yok ki. Saklamam gereken bir şey varsa bile bunu bilmiyorum," dedi hayret ederek.

"Bana hiç öyle gelmedi," diye direttim. "Sanki sana bir iş vermiş de haber bekliyormuş gibi bir hareketti."

Ya sabır çekti sessizce. "Paranoyaklaştın iyice. Senden bir şey sakladığım falan yok."

"Peki. Öyle olsun."

Seher, "Size nazar mı ettim ya ben? Oysaki içimden defalarca maşallah demiştim," dedi.

Arza beni kolunun altına çekti. "Basit bir laf dalaşı. Nazar edeceğin bir şey yok. Ama sen sık sık maşallah de yine de." Kapıya doğru beraber yürüdük. "Acil bir işiniz yoksa size sıcak çikolata ısmarlayayım mı?"

Ben hevesle, "Lütfen," dedim. "Boğazımdan aşağı sıcak bir şey akması lazım acilen." Seher de kabul etti. "Sen bize konumu atarsın o zaman," dememe kalmadan onun motorla geldiğini gördüm. Kolunu omzumdan itip yüksek sesle konuştum: "Sen kafayı mı yedin? Bu soğukta motora mı binilir? Hem de onca yol gelirken. Kime neyi ispatlamaya çalışıyorsun? Bıktım bu pervasızlığından. Koskoca adamsın ama çocuk gibi davranıyorsun."

Arza sakin bir nefes aldı. "İşte şimdi bizde bir şeyler değişmiş olabilir. Ben sana konumu atacağım, Seher. Sen hiç beklemeden git. Biz burada kalmaya devam edeceğiz gibi duruyor."

Scanned with CamScanner

Aynen öyle!" diye sesimi alçaltmadan devam ettim. "Çünkü sende hiçbir değişim göremiyorum. Benimle ilgilenene kadar dön de bir kendine bak."

Seher ardına bile bakmadan gitti. Bense Arza'yla kavga etmeye hazırdım. Bunun sonunda beni susturmak için dudaklarımı esir alacağını biliyordum. Kim bilir, belki de onca lafı sırf bunun için söylüyordum?

HER ŞEY BİR SİMÜLASYON MU?

"...körler onları görmese de, yıldızlar vardır..."
-Nâzım Hikmet

Her şey bir simülasyon mu?

Dünya, güneş, evren... Hepsi dev bir bilgisayar oyununun sahneleri olabilir mi? Bizler, görünmeyen bir kara kutunun içinde, kodları çözülmeyen bir gerçekliğin figüranları mıyız?

Bazen bunun mümkün olabileceğini düşünüyordum. Çünkü okuduğum bir kitapta şöyle diyordu: *Algılayan bir özne yoksa, dışarıda ne ağırlık vardır ne de beyazlık.* Yani beyaz, ona bakan bir göz olmadan beyaz değildir. Ağırlık, onu hisseden bir beden olmadan yalnızca bir ihtimaldir.

Bir ötegezegene fotoğraf makinesi gönderildiğini düşünün. Dağları, kraterleri, vadileri tek tek kaydetsin ama geri dönemesin. O fotoğraflara bakan tek bir bilinç bile olmasın. O zaman o karelerde gerçekten bir şekil var mıdır? Yoksa anlam, bakışla mı doğar?

Bize dünyanın insandan çok önce yaratıldığı öğretildi. Ama ben buna hiçbir zaman tam olarak inanamadım. Çünkü bana göre dünya, ben doğduğum anda var oldu.

Ve ben öldüğümde -bilincim söndüğünde, zekâm dağıldığında- dünya da benimle birlikte yok olacak, belki de hiç var olmamış sayılacaktı. O hâlde dünya ile aynı yaştaydım ben. Onun tarihi benim hafızam kadar eskiydi. Onun varlığı, benim şahitliğim kadar gerçekti.

Belki de dünyayı var eden şey, insanın şahitliğiydi. Güneşin doğuşuna duyduğumuz o ilk şaşkınlık, batarken içimizi sızlatan o turuncu hüzün, bunları kaydetme isteğimiz boşuna değildi. Fotoğraf çekiyor, resim çiziyor, yazı yazıyorduk. Sanki şunu demek ister gibi: *Bak, ben bunu gördüm. Gerçekti. Güneş vardı. Gökyüzü vardı. Ay vardı.*

Çünkü inanılmak istiyorduk. Hatta belki, gerçekliğin kendisi inanılmak istiyordu.

Scanned with CamScanner

Eğer ben algılamazsam dünya yoksa, o zaman ben dünyayı algılamak için buradaydım. Bu dünya, bir görene ihtiyaç duyuyordu. İyiliğin iyi, kötülüğün kötü olduğunu söylemek için, adaletin adalet, zulmün zulüm olduğunu ayırmak için bir tanık şarttı.

İşte bu yüzden şu felsefi soru beni hep daha derine çeker: *Kimsenin bilmediği, görmediği bir ormanda bir ağaç devrildiyse, o ağaç gerçekten devrilmiş midir?*

Belki de asıl soru, ağacın devrilip devrilmediği değildir. Asıl soru, o devrilişin kime ait olduğudur.

Bir ses, onu duyacak bir kulak yoksa ses midir? Bir acı, anlatılmamışsa yaşanmış sayılır mıydı? Bir kırılma, tanığı yoksa gerçekten kırılma mıdır, yoksa yalnızca içe doğru bükülen, kimsenin fark etmediği bir çizik midir?

Gerçekten düşünün. O ormanda bir ağaç vardı. Yıllarca rüzgâra dayanmış, yağmuru sırtında taşımıştı. Kökleri toprağın karanlığına gömülmüş, dalları göğün bilinmezliğine uzanmıştı.

Bir gece kimsenin yolu düşmezken, hiçbir kuş tanıklık etmezken devriliyordu. Toprak sarsılıyordu ama bunu hissedecek bir ayak yoktu. Gövde çatlıyor ama bu sesi hatırlayacak bir hafıza yoktu. Ağaç yere düşüyordu. Ama düşüş, ancak biri "düştü" dediğinde mi tamamlanıyordu?

İnsan hayatında da böyle değil miydi?

Kimsenin bilmediği bir yenilgi yaşadığında, gerçekten yenilmiş sayılır mıydın? Kimse görmeden vazgeçtiğin bir hayal, gerçekten ölmüş müdür? Gecenin ortasında sessizce kırıldığında, sabah olduğunda hâlâ *sağlam* görünüyorsan, o kırık nereye yazılırdı?

Belki de gerçeklik, tanıkla mühürlenirdi. Belki de tanık yoksa her şey yarım kalırdı. Devrilen ağaç, söylenmemiş bir cümle gibi havada asılı dururdu. Yaşanmış ama anlatılmamıştı. Olmuştu ama kayda geçmemişti.

Ama başka bir ihtimal daha vardı. Belki de ağaç, kimse görmese de devrilmişti. Çünkü toprak hâlâ onun ağırlığını taşıyordu. Çünkü kökleri hâlâ kopuktu.

O zaman soru değişirdi. Kimsenin bilmediği bir ormanda devrilen ağaç mı asıl mesele, yoksa kimsenin bilmediği hâlde ayakta kalmaya çalışan bizler mi?

Belki de bazı devrilişler, duyulmak için değil, gerçek olmak için yaşanırdı.

Kâğıtların içinde kayboluyordum. Onun yaşadıklarını kaleme aldığı her bir satırı anlamlandırmak için ter döküyordum. Ablamın neler yaşadığını tahmin etmek güçtü. Onunla aynı yoldan geçiyor sayılmazdım. O yıllar önce bu yoldan geçmişti ama kimse o anlatamadığı için gerçeği öğrenememişti. O gerçekler hiç var olmamış gibi evrende kaybolmuştu.

Ve ben hiçbir zaman onun neler yaşadığını bilemeyecektim. Bu defterleri yüz bin defa okusam da bu değişmeyecekti.

Yazdıklarını okuyunca fark ediyordum ki insan tanık olmadığı felaketi yarım hissediyordu. Aslında aynı yıkılışı yaşıyor sayılırdık. Tek fark benim onun başına gelenlerle de mücadele etmemdi. O da evi bildiği akademiye saldırmayı düşlemiş olmalıydı. Yoksa ani ölümünün başka açıklaması olamazdı. Ama yine de onun neler yaşadığına tanık olmadığım için hislerim yarımdı.

"Onları bir köşeye bırak ve şu ıhlamuru iç lütfen." Arza'nın bir baba edasıyla söylediği cümleyle kafamı kâğıtlardan kaldırdım. İki defa ardı ardına hapşırdım. Kupayı sehpaya koyup üstümdeki pikeyi kaldırdı. "Ayağına çorap giymedin mi sen?"

Ofladım. "Yandım çünkü. Beni direkt sobanın içine at istersen. Belli ki beni pişirmek gibi bir hedefin var." Sesim tiz ve kısık çıktı. Bu durum beni dahi rahatsız etti.

Elbette hasta olmuştum. İki gün önce o soğuk, virane yerde yediğim ayaz beni fena vurmuştu. Dün toparlanmak için pek bir şey yapmayınca, Arza bu işe el atmaya karar vermişti. Ve beni hiçbir hazırlık yapmadan ani bir kararla bu küçük ahşaptan eve getirmişti.

Konforuma düşkün olduğum için böyle yerleri genelde sevmezdim. Suyun her zaman sıcak akmasını, telefonun çekmesini, canım bir şey istediği anda ona erişebilmeyi severdim.

Ama bu küçük orman kulübesi, içine girer girmez kendine ait hissettirmişti.

Scanned with CamScanner

Arza buraya geldiğimizde hemen elindeki market poşetlerini bırakıp sobayı yakmıştı. Hem hızlı oluşu hem de hatasız bir şekilde yakması beni etkilemişti doğrusu. Yaklaşık yarım saat sonra içerisi sıcacık olmuştu.

Beni bir an önce iyileştirmeye yemin ettiği için hiç durmadan yemeğe girişmişti. Mercimek çorbasının mis gibi kokusu kulübeyi doldurmuştu. Sobanın fırın kısmına kestane attığını görmüştüm bir an. Ve bana iyi geleceğini söylediği ilik suyundan etli bir pilav yapıyordu. Tabii beni sıvıya boğmaktan da geri durmuyordu.

"Terlemeden iyileşemezsin," dedi üstüne bastıra bastıra. Koltuğun köşesine koyduğum çoraplarımı alıp ayağıma zorla giydirdi. Ben ne kadar ayağımı çekmeye çalışsam da hâlsiz oluşumdan faydalanıp bana engel olmuştu. Kupayı bana doğru uzattı. "Lütfen şunu sıcakken iç. Diğer türlü ne anlamı kalıyor?"

Kafamı geriye doğru atıp mızmızlandım. "Bu kadar çok şey içersem tuvaletten çıkamayacağım. Üstümdekileri çıkarmadan tuvalet-imi yapamayacağıma göre ve beni kat kat giydirdiğinden dolayı terlediğim için o soğuk lavaboda yeniden hasta olacağım. Bu kadar çok şey içmem sağlıksız." Kafamı hızla kaldırıp ona baktım. "Markette şarap aldığını görmüştüm. Onu da sıcak içirirsin sen şimdi!"

Memnuniyetle gülümsedi. "Sıcak şarap... şu havaya çok uygun olmaz mı? Hem içine elma, portakal, çubuk tarçın falan da giriyor. Bir yandan vitamin de almış olursun hem," diyerek tezgâhın başına döndü.

"Sen bana kafayı takmışsın, oğlum," deyip burnumu çektim. "Yoksa kim benimle böyle uğraşır ya?"

Kafasını çevirip içimi ısıtan bir gülümsemeyle baktı bana. "Hem de fena taktım."

Mümkünmüş gibi yanaklarım daha çok ısındı. Onu çok seviyordum. Ben bile kendimle ilgilenmezken onun benim için dağı taşı yerinden oynatmasına bayılıyordum. Her ne kadar mızmızlansam da burada olmaktan çok mutluydum.

Şehre uzak bir ormanın içindeydik. Buraya gelmemiz iki saatten fazla sürmüştü. Arza buranın bana iyi geleceğini söylemişti. Günlerdir ne kadar yorgun olduğumun o da farkındaydı.

İçerisi kare şeklindeydi. Girişte küçük bir ayakkabılık yeri vardı. Odanın tam ortasına soba konmuştu. Bu şekilde hem sol tarafta camın önünde olan geniş koltuk hem de onun çaprazında olan küçük mutfak olmak üzere her yer sıcak oluyordu. Ama köşede kalan lavabo için aynı şeyi söyleyemezdim. Sanki orası başka bir yere aitmiş gibi soğuktu.

Modern bir kulübeydi burası. Eşyalar birkaç sene önce alınmış gibi duruyordu. Ama çok kullanılmamışlardı. Buranın Arza'nın ailesine ait olduğunu öğrenmiştim. O da sadece iki defa gelmişti.

Hava kararmaya yüz tutmuştu. Kulübenin etrafı çitlerle çevriliydi ve önünde iki sandalyelik verandası bulunuyordu. Çitlerin üstünde de az ışık veriyor olsa da karın yağışını izlememi sağlayan aydınlatmalar bulunuyordu.

Ağzıma portakallı drajeden attım. Yağan karı izlerken sobada çıtırdayan çıtaların sesini dinledim. Bu sese Arza'nın soğan doğrama sesi de eşlik ediyordu. Müziğe ihtiyacımız yoktu. Şu sesi hiçbir müziğe değişmezdim.

Hasta olmasaydım daha huzurlu hissedeceğime emindim. Durmadan akan burnumu sildiğim için burun kenarlarım tahriş olmuştu. Göğsümde sanki taş var gibi ağrı vardı. Aniden bir titreme geliyordu. Ateşim yükselip iniyor, beni aptala çeviriyordu.

Buna rağmen çok mutluydum. Karmaşık dünyamızdan ayrılıp buraya gelmek biraz da olsa rahatlamamı sağlamıştı. Barbar'a ablamın notlarının fotokopisini verip orijinallerini yanımda getirmiştim. Burada da okumaya devam ediyordum. O dünyadan kopmam da bir dereceydi.

Ama içimden bir ses son huzurlu günlerimizin bunlar olduğunu söylüyordu. Bu sebepten kendime söz vermiştim. Burada olmanın tadını çıkaracaktım.

Arza memnun bir ifadeyle, "Pilav demlendikten sonra hazır. Salata da tamam," dedi. Kemerine sıkıştırdığı beze ellerini kuruladı. "Çorba hâlâ sıcak. Yemekle beraber mi içmek istersin yoksa şimdi mi?"

Ona kedi gibi bakış attım. "Şimdi sana sarılmak isterim. Mümkün mü?" O bana doğru yaklaştığında hapşırdım. Elimi kaldırıp onu durdurdum. "Ama sen de hasta olursun. Zaten motor üstünde

Scanned with CamScanner

sevdiğin için bağışıklığın düşmüştür. Hasta olursan ben senin kadar yetenekli değilim, seni iyi edemeyebilirim."

"Bunu dert ediyor muyum sence?" diyerek onu itmeme fırsat tanımadan yanıma oturdu. Kafamı göğsüne yaslayarak sıkıca sarıldı. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Nasıl bu kadar sıcak olabilirsin? Yüz kat giyinen benken sen ince triko bir kazakla duruyorsun."

Benden hafifçe uzaklaştı. Dikkatle gözlerime baktı. "İtiraf vakti geldi, benli. Bunu duymaya hazır mısın?" Gözlerimi kısarak baktım ona. "Seni buraya getirdim çünkü gerçek benliğimi sana göstermenin zamanı geldi. Artık bunu öğrenmek senin de hakkın. Arza, ben... Ben aslında..." Kafasını çevirip gözlerini benden kaçırdı. Dramatik bir şekilde, "Ben aslında... bir ayıyım. Seni habitatıma getirdim," dedi.

Omzuna vurdum. "Hayvan mısın ya?" dedim sinirle karışık gülmeyle. "Ben de saf gibi dinliyorum!"

Kafasını geriye atıp âdemelmasını ortaya çıkartarak kahkaha attı. "Ben de onu diyorum ya, güzelim. Hayvanım ben. Ayıyım işte. Üşümüyorum, hasta olmuyorum, bal yiyorum sadece." Dudaklarını boynuma bastırınca ürperdim. "Biraz balından yiyeyim mi? Karnım çok acıktı da," dediğinde bakışlarının değiştiğini gördüm.

Boğazımı temizledim. Bunu çok isterdim ama o ne kadar umursamasa da hasta olmasına müsaade edemezdim.

"Acıktım ben. Çorbayı şimdiden içeyim. O zamana kadar pilav hazır olur mu?"

Bir an bile içerlemedi. Hemen ayağa kalktı. "Evet, olur. Hemen köfteleri kızartayım o arada. Ayran mı içersin yoksa portakal sıkayım mı?"

"Ayran lütfen," dedim. Soğuk bir şeyler içmek için can atıyordum. "Kestaneleri ne zaman yeriz? Çok güzel koktular, canım çekti."

Bana tatlı bir gülümsemeyle baktı. "İştahın açıldı bakıyorum da. Buranın havası sana yaradı. İyi ki gelmişiz," dedi sevinçle. Kaşlarıyla kucağımdakileri işaret etti. "Onları artık kaldırır mısın? Gelmeden önce film indirmiştim. Yemek yerken izleriz diye düşündüm."

Etrafa bakındım. "Görmediğim bir yerde televizyon mu var? Nasıl izleyeceğiz? Telefondan mı?"

Köşedeki küçük çantayı işaret etti. "Onun içinde filmi duvara yansıtmamızı sağlayan küçük bir projeksiyon aleti var. Ona bağlanıp filmi açtığımda sinemada izliyor gibi izleyeceğiz."

"Ya... Bunu da mı düşündün? Sana inanamıyorum. Resmen önceden hasta olacağımı öngörüp plan yapmışsın gibi. Beni sen mi hasta ettin yoksa? Sırf yeteneklerini gösterip gözümü boyamak için. Yuh artık."

"Ha ha, çok komiksin," dedi sırıtarak. Çorba kâseleriyle salatayı ve ekmek sepetini getirdi. "Sen telefonumdan indirdiklerime girer misin o arada? Ben de köfteleri kontrol edeyim."

Kafamı sallayıp sehpanın üzerindeki telefonuna uzandım. "Şifren ne?"

"23654."

Kilidi açıp filmi buldum. Çok uzun zaman önce izleyip beğendiğim *Tatil** filmini indirdiğimi gördüm. Bu mevsime uygun bir kış filmi seçmesi beni mutlu etti.

Aniden aklıma şifresinin ne olduğu geldi. "Şifren BENLİ mi? Harflere denk gelen sayıları mı seçtin?" Ayranları masaya bırakırken çapkın bir şekilde göz kırpmakla yetindi. Şaşkınlıkla arkama yaslandım. O projeksiyon aletini çıkarırken ben onu izledim. "Sen nasıl bir adamsın ya?"

Yanıma oturup sehpayı bize doğru çekti. "Sevdiği kadının karnını doyurup iyileşmesini isteyen bir adamım." Çorba kâsemin kenarına ekmek koydu. "Soğutmadan başla istersen."

Dayanamadım ve yanağına güçlü bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim. Hepsi için," dedim tüm içtenliğimle.

Derin bir nefes alıp verdi. "Bir kere daha öpersen senin için dünyayı yerinden oynatırım. Bunlar önemsiz birkaç şey sadece." Telefonunu elimden alıp filmi birkaç saniye içinde duvara yansıttı. Bana döndü. "Talan sinemalarına hoş geldiniz. Dilediğiniz her şey birkaç saniye içinde gerçekleştirilecektir. İyi seyirler ve afiyet olsun," dedi tatlı tatlı.

Neredeyse yerimde zıplayacaktım. "Hasta olmaya bayıldım!" diyerek kulübeyi *inlettim*.

---

*Tatil (*The Holiday*), 2006 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Scanned with CamScanner

Saatin nasıl geçtiğini anlamadığım dakikalarda ne var ne yok süpürmüştük. Filmi bitireli de çok oluyordu. Arza sırtını koltuğun kolçağına yaslamış, ben de onun göğsüne yaslanıp bacaklarımı ileri doğru uzatmıştım.

"Sence ben centilmen değilim o zaman? Tabii ki sana verirdim," dediğinde güldüm.

"Ama hayır öyle düşünme. Uzun zamandır su içmiyorsun ve o resmen dünyada kalmış son su. Ona muhtaçsın yani. Marketteki son çikolatayı veriyorsun gibi değil bu. Belki öleceksin onu içmediğin için."

"Son su o ise... başka su olmadığı için ertesi gün öleceğim. Centilmen olarak ölmeyi tercih ederim. Sen de başımda ölümümü bekler ve keşke bu adamı önceden tanısaydım derdin..."

Daha sesli bir kahkaha attım.

Başka bir evrende nasıl tanışırdık sence? diye sormuştum ona. *Mesela marketteki son şişe suyu alırken mi?* dediğimde, hayal gücümün pek de gelişmemiş olduğu konusunda beni eleştirmişti. Ben de *kesin bana suyu vermez, gözümün içine baka baka içerdin* diyerek onu sinir etmek istemiştim. Ama onun cevabıyla bu soru bambaşka yerlere gitmişti.

"Bence..." dedi biraz sonra. "Akademi olmasaydı ne iş yapardım, bilmiyorum. Ama kendimi nedense sık seyahat eden biri olarak hayal ediyorum. Sen de hep kullandığım havalimanında hostes olsaydın mesela. Üniforması sana muazzam olurdu bu arada. Neyse. İlk karşılaşmamızda bana su uzattığın anda sana..."

"Hep bir su var ya," diye araya girdim.

Eliyle ağzımı kapatıp beni susturdu. "O anda sana âşık olsam ve işim olmadığı zamanlarda bile seni görmek için bir yerlere uçup dursam... Nasıl? Beğendin mi?"

Homurdandım çünkü eli hâlâ ağzımdaydı. Sonunda çektiğinde, "Hostesler hep aynı rotalara uçmuyor. En fazla iki defa denk gelebilirdik. Yani beni görme umuduyla Hindistan'a gidebilirdin. Imm... Beğenmedim," dedim.

Saçlarımla oynamaya başladı. "Kütüphanede tanışmamız da çok olası. Hem bu evrende nasıl tanıştığımız da ortada. Ve ikimiz de çok okuyan insanlarız. Rafların arasından gezerken birbirimizi görürüz. Belki çarpışır, elimizdeki kitapları düşürürüz. Ellerimiz birbirine

temas edince elektrik çarpar. Utanır, uzaklaşırız oradan. Ama o birkaç saniyelik an aklımızdan çıkmaz ve birbirimizi görme umuduyla kütüphaneye yeniden gideriz. Sonra ilk konuşma, kahve içmeye gitme, ilk akşam yemeği ve ilk öpücük gelir."

Kafamı geriye doğru kaldırıp yüzüne bakmaya çalıştım. "Ya çok fazla romantik kitap okumuşsun ya da senin hayal gücün roman yazmaya müsait. Bunu gerçekten sevdim."

Dudaklarını alnıma bastırdı. "Ateşin yok gibi görünüyor. Beğenmene de sevindim. Bunun gibi onlarca hikâye uydurabilirim. Birinde arkadaşımın arkadaşı olursun, diğerinde mahallemdeki komşu kızı, bir başkasında bavulları karışmış iki yolcu ya da eczanede sıra bekleyen iki kişi. Hepsinin ortak noktası sana olan aşkım olurdu. Hangi evrende olursak olalım kalbim kalbini bulur ve orayı yuvası bellerdi, Azra Tamay. Bunu aklından hiç çıkarma."

"Bunu aklımdan hiç çıkarmama izin verme," dedikten sonra bedenimi ona doğru çevirdim ve kızarmış dudaklarımı dudaklarına yasladım. Dili hiç beklemeden dilime dolandı. Onu öpmeye devam ederken sordum: "Hasta olmayı göze alıyor musun?"

"Ölmeyi bile göze alıyorum," dediğinde belimi sıkıca kavrayarak beni kucağına çekti. Bacaklarımı iki yanına atıp sıcak bedenimi onun yanmaya hazır bedenine yasladım. Eli saçıma dolandı ve ensemden çok da hafif olmayacak şekilde çekti. Beni koltuğa uzatıp üstüme eğilmeden önce, "Senin için öldürmeye de hazırım, Tamay," dedi. "Ölmeye de öldürmeye de." Sözleri öyle yakıcıydı ki çıplak kaldığımda dahi yanıyordum.

"Burada ne demek istemiş, tam anlayamadım," dediğinde kafamı elindeki kâğıtlara doğru uzattım. "Bazı yerlerde sanki sadece sen anla diye yazmış. Şifreli değil gibi ama öyle de. İkinizi yan yana konuşurken görmek isterdim."

Bir an düşündüm bunu. Hayal etmek bile kalbimin hızlanmasını sağladı.

"Onunla çok iyi bir ekip olurduk biz. Siz, yani Adnan abiyle sen, bizimle baş edemezdiniz."

Gülümsedi. "Bence denemezdik bile."

Scanned with CamScanner

...kadar dişli görüyorsan ablamı on katım ha-
...yolda yürüdüğünde ağaçların ona doğru eğilip selam ver-
diğini düşünürdüm bazen. Geçtiği yerlerde hayvanlar durur, ona ba-
kardı sanki. Adnan abinin de ağırlığı vardı ama ablam onu da dize
getirirdi. Her dediği, yaptığı doğru olur mu diye düşünebilirsin. Doğ-
ruydu. Hem de hepsi. Annemle babam, hatta bazı akrabalarımız bile
ondan öğüt alırdı. Daha küçükken bile büyük gibiymiş. Dört yaşında
okumayı sökmüş. Ben dört buçuk yaşımda sökmüştüm, o yarım yıl
için benimle uğraşırdı." Aklıma gelen görüntülerle hüzünlü bir şekilde
sırıttım. Arza'nın bacağına vurdum. "Anlayacağın, Tamaylarla baş et-
meyi geç, aklına dahi getiremezdin."

Yüzüme düşen saçlarımı omzumdan aşağı itti. "Sizi yan yana gör-
meyi çok isterdim. Küçük kız kardeş Azra eminim çok tatlı olurdu."
Çıplak omzuma öpücük kondurdu. "Hırkanı giy lütfen."

Kalın yorganın altında olduğum için çıplaklığımı dert etmemiş-
tim. Çok rahattım çünkü. Onun yanındayken böyle durmak normal
geliyordu. Ellerinin bedenimde dolaşmasını seviyordum. Ama hak-
lıydı, üşümüştüm. Hırkama uzanıp giydim. Hâlâ elindeki kâğıda ba-
kıyordum.

"Buralarda şüphe etmeye başladığını ben de en başında anlama-
mıştım. Gerçekleri öğrendiğimde, *Bundan bahsediyormuş!* demiştim.
Yani anlamı şu: *Başımızdakiler bir şeyler karıştırıyor. Dünyayı yerinden
oynatacak şeyler. Gerçekleri öğrenmem lazım.*"

Kaşları çatıldı. "*Başımdaki çatı su sızdırıyor. Yakında bununla il-
gilenmezsem evim başıma yıkılacak. Umarım tüm bina zarar görmez.*
Burada akademiden mi bahsediyor? Evet, düşünüce mantıklı geliyor
ama... Yani gerçeği bildiğimiz için mantıklı." Üstünde yazan tarihe
baktı birkaç saniye. "Vefat etmeden bir yıl kadar önce yazmış bunu.
Demek ki buralarda bir şeyler oldu. Hangi görevdeymiş o zaman-
larda, biliyor musun?"

Kafamı sallayarak ona bir dosya uzattım. "Görevin adı: Sinan
Paşa. Seneler önce yaşadığı büyük konağın alt katında şehrin nere-
deyse tamamına uyuşturucu satan Sinan Paşa ve kızları var. Ablamın
görevi bu ticareti ortaya çıkartmak. Başarılı olup belgeleri akademiye
vermiş. Ama bir de şuna bak," diyerek ablamın günlüğünü uzattım.

"Bir sonraki sayfa. Orada Kemale adında bir kadından bahsediyor.
Kemale, Sinan Paşa'nın en büyük ve eğer yakalanmazsa işlerini devre-
deceğini söylediği kızı. Kemale'nin çoktan içeride günahlarının bede-
lini ödemesi gerekirken başka bir şehirde daha büyük yasa dışı olaylar
yaptığını öğreniyor. Bir an bile düşünmeden akademinin yolunu tu-
tup bir hata olduğunu söylüyor."

"Ama ortada bir hata yok," dedi Arza.

"Aynen öyle. Akademi bir şekilde onu ikna ettiğini sanmış olmalı.
Ama ablam bu işin peşini bırakmamış. Sinan Paşa ve hiçbir kızının
yakalanmadığını, aksine ihya olduklarını öğrenmiş. Akademi bunu
biliyorsa neden sakladı? Eğer bilmiyorsa neden peşinlerine düşmedi?"

Günlüğe bakarak merakla karışık şaşkınlıkla sordu. "*Bugün
Kemal'le karşılaştım. Onu görmeyi düşünmediğim bir yerdeydi. Hemen
koşup ortak arkadaşımıza durumu anlattım ama Kemal, ona benden
önce söylemiş gibiydi. Arkadaşımız hiç şaşırmadı, aksine bundan bahset-
memden hoşlanmadı. Bu durum aklıma takıldı tabii. Kemal'i bir daha
görmeye çalışacağım. Tabii o bundan hoşnut olmayacak*, yazmış ve so-
nuna gülücük koymuş. Ablan bunları okuyacağını gerçekten biliyor
muydu?"

Omuz silktim. "Belki gerçekten onları yok edeceklerini düşündü.
Belki de kendisinin yok olma ihtimaline karşı arkasında iz bırakmak
istedi." Günlüğü elime alıp eskimiş cildine dokundum. "Bu satırları
kaç defa okudum, bilmiyorum. O zamanlarda hiçbir şey anlamamış-
tım. Ne aptalım. Beni kendisi kadar zeki sanmış. Ama ben salağın te-
kiyim. Yıllar sonra bir şeylerden şüphelendim. Oysa o, benim anla-
mamı umut ederek yazmıştı hepsini. Hayal kırıklığıyım."

Doğruldu ve bana sinirli bir ifadeyle baktı.

"Son zamanlarda kendine haddinden fazla haksızlık ediyorsun.
Buna müsaade etmem. Sen kâhin misin, Azra? Ne demek hayal kı-
rıklığıyım?

"Anlamam gerekirdi. Ablam o benim. Anlamam gerekirdi."

Kafasını hızla sağa sola salladı. "Ablan olması bunu gerektirmez.
Apaçık yazmış olsa buna evet derdim. Ama elimizde bir şeyler olma-
dan, yazdıkları günü gününe yaşadıklarından ibaret. O bir muh-
birdi. Eğer gerçekten en başında öğrenmeni isteseydi sana çok sonra

Scanned with CamScanner

ulaşacak da olsa mektup yazardı. Kulağına fısıldardı, evde bulabileceğin bir yere not saklardı. İnan bana, bunu yapardı. Son âna kadar şüphede kalmış bir ihtimalin peşinden koşmuş olmalı. Yoksa ablan bu bilgiyi kendine saklayacak biri miydi?"

"Hayır," dedim hemen. "Öğrendiklerinin ağırlığından korkmuştur. Sonuçlarından sadece kendisi etkilenmek istemiştir. Adnan abiye bile söylememiş olabilir."

"O zaman neden dert ediyorsun kendine? Sanki az derdin varmış gibi..." diye homurdandı. Ellerini kollarıma koydu. "Adnan'ın dert etmesi gerek. En yakınındayken onun anlaması gerekirdi. Ölmesine engel olması gerekirdi. Bu senin değil, onun sorumluluğundaydı."

İç çektim. "Kim bilir ne kadar üzülüyordur. Kendini suçluyordur."

Kollarımı hafifçe sıkıp uzaklaştı. "O da senin sorumluluğunda değil. Tüm dünyanın yükünü sırtlamayı bırak artık. Bunlara sen sebep olmadın, senin de çözmek gibi bir sorumluluğun yok. Çözüm senin elinde değil."

Gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Benim elimde. Nasıl söylersin bunu? Ablamın intikamını ben almalıyım."

"Alma demiyorum. Ama bunun için çok fazla denklem var. Adnan yapabilseydi bunca yıl bekler miydi? Onun içindeki yangını tahmin edebiliyor musun? Akademinin yerle bir olması lazımdı. Demek ki kolay değil. Demek ki çözüm senin elinde değil. Yine yak, yık, kül et. Ama olmazsa da kendini suçlama." Gözlerimin en içine baktı, söyleyeceği şeyi anlamamı ister gibi. "Nereye kadar gidersen oraya kadar yanında olacağım. Ama durman gereken uçurumdan atlamana izin vermem. İntikamını al, canını yakanları mahvet, kendine zarar vermeyerek. Yoksa..."

"Yoksa buna engel mi olursun? Şu an bunun için nefes aldığımı bilmene rağmen mi?"

"Canıgönülden evet diyorum buna. Hangi amaç için olursa olsun kılına zarar gelmesine izin vermem. Bu uğurda beni terk edeceğini biliyor dahi olsam buna engel olurum. Sana rağmen, senin için."

Yorganı üstümden atarak doğruldum. Konuşmaya başlamadan önce boğazıma saplanan ağrı yüzünden ardı ardına öksürdüm. "Ablamın canını alan bir yere hizmet ediyormuşum ben. Annem babam

bir kızını öldüren yere diğer kızını da göndermiş. Sen diyorsun ki sana zarar gelmesin diye karşında dururum. Bunun adına da ne diyorsun, sevgi mi? Hangi sevgi, sevdiği kadının kendini içten içte öldürmesine izin verir? İntikam alamadıkça, onların hayatlarına devam ettiğini bildikçe yavaş yavaş öldüğümü görmüyor musun? Bunu bilerek nefes almak yaşamak mı sayılır?!"

Koltuktan kalktı. İçerisi sıcak sayılırdı ama sadece boxerla duracak kadar değildi. Üşüyor olmalıydı. Beni deli etmişken, hâlâ onu düşünüp üstüne bir şeyler giymesi gerektiğini düşünüyordum.

Sehpanın üzerinden sigarasını alıp yaktı, ardı ardına içine çekti. Kulübenin içinde sağdan sola yürümeye başladı. Tek yaptığı aksi suratıyla sigarasını içmekti.

"Konuşsana!" diye bağırdım. "Söylediğin şeyin ne kadar saçma ve bencilce olduğunu söylesene!"

Hızla bana döndü. "Ne?! Bencilce mi?! Seni kaybetmeyi göze alıp, benden uzakta da olsa iyi olmanı istemek mi bencilce?! Yıllardır her yerde aradığım kadını kendi iyiliği için terk etmek mi bencilce?!" dedi en az benim kadar bağırarak.

"Ölmemden korktuğun için ayrı olmamızı istiyorsun. Başıma bir şey gelir diye korkuyorsun. Adnan abi gibi olmaktan korkuyorsun! Bu yüzden bana engel olacağını söylüyorsun! Bunun beni yaşayan ölü yapacağını bile bile bunu istiyorsun! En büyük bencil sensin!"

Kollarını iki yana açıp avazı çıktığı kadar bağırdı: "Öyleyim o zaman! Bencil korkağın tekiyim! Seni kaybetmekten deli gibi korkuyorum, tamam mı?! Oldu mu? Rahatladın mı?! Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim! Bu, beni evrenin en bencil insanı yapsa da umurumda değil! Sokarım öyle işe!"

"Ablamı öldürdüler benim!" diye öyle bir haykırdım ki ormandaki hayvanların bile bunu duyduğuna emindim.

Sigarayı tuttuğu elini bana doğru uzattı. "Seni de öldürmelerine izin vermeyeceğim!"

Ayağa kalktım ve onun karşısına dikildim. "Ne pahasına olursa olsun intikamımı alacağım. Buna sen dâhil kimse engel olamayacak!"

Sinirli nefesi yüzüme çarpıyordu. "Seni benden alamazlar. Artık değil."

Scanned with CamScanner

"Ölürüm de bu uğurdan dönmem."

"Hiçbir şey senin canından kıymetli değil, Azra. Beni kendi yerine koy. Ölmeme izin verir miydin? Sırf intikamımı alacağım diye?"

"Sırf, ha?" dedim ağzım açık bir şekilde. "Senin için böyle basit bir şey mi bu? Siktir git, Talan! Bencilliğini de al, siktir git!" diye bağırdığım anda söylediğim şeyi fark etsem de iş işten geçti.

Birkaç saniye yüzüme baktı. Kırıldığını gizlemedi. Gözlerinden okumama izin verdi. Sonra hızlıca sigarasını söndürdü ve giyindi. Ben öylece durmuş onu izlerken botlarını giyip dışarı çıktı. Üstüne montunu almamıştı. Söylediğimi yapmış ve öylece gitmişti. Bu soğuk havada, ormanın derinliklerine doğru yol almıştı. Arabanın sesini duymamıştım. Karanlığa doğru sessizce yürümüştü.

Koltuğa bıraktım kendimi. Onun gitmesiyle soğuk havayı hissetmeye başladım. Kollarımı bedenime doladım ama yetmedi. Hırkayı çıkarıp tamamen giyindim. Ayağıma iki kat çorap giysem de faydası olmadı. Koltuğa oturup ayaklarımı sobaya doğru uzattım. Ellerim ayaklarım buz gibiydi.

Kim bilir o ne kadar üşüyor olmalıydı. Dışarısı eksi dereceydi ve o sadece bir kazakla duruyordu.

Söylediklerini kabul edemiyordum ama ona öyle bir çıkış yapmamalıydım. Aramızda sevgiden önce saygı olmasını istiyordum. Bunu bozmak gibi bir niyetim yoktu. Ama bozmuştum işte, sınırı aşmıştım. Her ne kadar sinirli olsam da öyle konuşmamalıydım.

Sobadan yeterince sıcak gelmiyordu. Ayaklarım hâlâ ısınmamıştı. Kafamı eğip baktığımda sobanın içinde çok az odun kaldığını gördüm. İlerideki kovaya bakındım ama o da boştu. Dışarı çıkıp odun kıracak enerjim yoktu. Onu üzmenin düşüncesiyle daha da hâlsizleşmiştim sanki.

Ellerimi birleştirip dudaklarıma doğru yaklaştırdım ve üşümüş parmaklarıma sıcak nefes üfledim. Onun elleri daha soğuk olmalıydı. Geldiğinde önce onu ısıtmam gerekiyordu.

Bir an durdum. Gelirdi, değil mi? Bu soğukta yürüyerek yola ulaşmaya çalışmazdı. Donacağını akıl ederdi.

Belki de onu tahmin ettiğimden daha çok kırmıştım. Bunu düşünmeden çekip gitmişti.

Hızla ayağa kalktım. Bu, başımın dönmesine sebep olsa da umursamadım. Çizmelerimi giyip montumla atkımı üstüme geçirdim. Onun montunu elime aldım. Telefonumu buldum ve şarjını kontrol ettim. Flaşını kullanmam gerekecekti. Burnum aktığında kullanmak için peçeteleri cebime stoklayıp hiç beklemeden kendimi dışarıya attım.

Dışarısı buz gibiydi. Daha ilk saniye ayağımı dışarı atar atmaz beklemediğim rüzgârla dengemi yitirdim. Elimde tuttuğum monta sıkıca sarılıp flaşı ileriye doğru tutarak verandadan aşağı indim.

Etrafta görünmüyordu. Ne tarafa gittiğini anlamak için ayak izlerini aradım ama kar öyle hızlı yağıyordu ki izlerini örtmüştü.

"Arza olsam ne tarafa giderdim? Yol ne taraftaydı?" diye kendi kendime konuştum. Burnumu silmem gerekiyordu ama parmaklarım buz tutmuştu. Flaşı sağa doğru tuttum. "Buradan gelmiştik. O an gözlerim kapalıydı ama arabanın manevralarını az çok hatırlıyorum. Ana yol bu yönde olmalı," deyip sağa doğru adım attım.

"Doğru hatırlıyorsun," diyen sesle yerimde sıçradım.

Flaşla beraber hızla arkama döndüm. Arza elinde odunlarla bana bakıyordu. Yüzü soğuktan kıpkırmızı olmuştu.

"Neredeydin?" dedim. Cevap vermesine fırsat vermeden yanına yürüdüm. "Ben gittin sandım. Üşümüşsündür diye montunu getirecektim. Bir de özür dileyecektim," diye hızlıca konuştum. Montunu ona doğru uzattım. "Öyle söylememem gerekirdi. Çok saygısızca davrandım. Hem hastalıktan hem de yaşadıklarımdan oldu. Ama bu bir bahane değil. Bir daha olmayacak, özür dilerim. Lütfen giyer misin bunu?"

Asırlar gibi gelen saniyelerde bana uzun uzun baktı. Gülümser gibi olduğunda umudum yeşerdi.

"Ne yapacağım ben seninle?"

Tatlı olduğuna inandığım bir şekilde baktım ona. "Montunu giymekle başlasan?"

Odunları yere bıraktı. Kollarını sırtıma koyup bana sıkıca sarıldığında montu aramızda kaldı.

"Önemli değil. Seni anlıyorum. Gerçekten gitmemi istemediğini biliyorum. Bir daha özür dileme benden." Kafamı öptü. "Ne zaman çıktın dışarı sen? Şimdiden buz gibi olmuşsun."

Scanned with CamScanner

Geriye doğru çekilip yüzüne baktım. "Sen? Sen de özür dilemeyecek misin? Düşüncenin yanlış olduğunu söylemeyecek misin?"

"Bence bu konuyu bir daha açmayalım. Ne senin düşüncen değişir ne benim düşüncem," deyip beni kulübeye doğru yönlendirdi.

"Bana engel olacaksın yani?"

Sesli bir nefes verdi. "Üşüdüm, sevgilim. Lütfen içeri girelim. Kapıyı kapatalım ve bu konuşmayı unutalım. Zamana bırakalım her şeyi. Ha, ne dersin?" Memnuniyetsiz ifademe baktı. "Lütfen. Özrünü bu şekilde kabul edeceğimi varsay ve unut bu konuşmayı." Kapıyı açıp içeri girmemi bekledi. "Hem sen gittiğimi mi düşündün? Seni bu ıssız yerde gecenin bir körü bırakıp gidecek miyim? Eminim üstesinden gelirdin ama bunu yapacağımı aklın alıyor mu?"

İçeri girip dudaklarımı büzdüm. "Sen bana o cümleyi söylesen ben gitmiş olurdum."

Buz tutmuş parmağıyla yanağımdan makas aldı. "Artık kimin daha fazla sevdiği tartışma konusu değildir diye düşünüyorum." Bunu son derece mutlu bir şekilde söylemesi beni gülümsetti. "Şu odunları atayım da ısınalım. Seni iyileştireyim derken daha beter hasta etmeyeyim."

Montları astım. Botlarımı çıkarıp yorganın altına girdim. "Sen de hasta olma lütfen. Elimden geleni yapar, bakarım sana ama kendimi suçlu hissederim."

Odunların yandığından emin olduktan sonra ayağa kalkıp karşıma dikildi. "Aslına bakarsan kendimi biraz hâlsiz hissediyorum. Yani biraz yardıma ihtiyacım var," dediğinde imasını hemen anladım. Hınzır gülümsemesi de bana epey yardımcı oldu tabii.

Kaşlarımı kaldırarak, "Daha ısınmamışken soyunmak mı istiyorsun?" diye sordum.

Dudaklarını ağır ağır yaladığında karnıma bir sızı saplandı. "Soyunduğunda daha çok ısınacağıma emin olabilirsin," dedi ve panter gibi üzerime atladı. Soğuk yüzü boynuma değince ürperdim. Buz tutmuş parmakları tenime değmek için engelleri açarken neye inlediğimi bilmiyordum. "Bana sıcaklığını ver," dediğinde gözlerim kapandı ve soyunmanın ısınmak demek olduğuna tamamen ikna oldum.

BİR İLERİ İKİ GERİ

"Canavarlarla savaşan kişi, bu savaşta kendisinin de bir canavara dönüşmemesine dikkat etmelidir."

-Friedrich Nietzsche, *İyinin ve Kötünün Ötesinde*

Bir ileri iki geri.

Buydu hissettiğim. İleriye doğru adım attığım için sevindiğim anda kendimi daha geride buluyordum. Tüm çabalarım boşaymış gibi hissediyordum. Hiçbir sonuca varmayacak şekilde yürüyordum. Çıkmaz sokağa girmiştim, bunu fark ettiğimde geç olacakmış gibi geliyordu.

Ve yukarıda kimler varsa onlar tarafından kukla gibi oynatılıyorduk sanki. Biz onları aradıkça onlar kaçmaya bile tenezzül etmeden tahtlarında oturarak küçük çabalarımıza gülüyorlardı. Bir adım ileri gidişimiz onları tereddüt dahi ettirmiyordu. Geriye düşeceğimizden oldukça eminlerdi.

Burası, bu akademi onlarındı. Biz her ne kadar burayı yuva bellesek de onların paralı çalışanlarıydık. Kendi çıkarları uğruna harcamaktan çekinmeyecekleri küçük piyonlardık sadece. İyi bir amaca hizmet ediyormuşuz gibi bizi kandırırken, olmayan vicdanlarını sızlatamazdık elbette. Onlar şeytanın bu dünyada yaşayan suretleriydi.

Koridorlara baktım. Kapıların üstünde yazan isimlere, duvarlara, ezbere bildiğim izlere, lekelere baktım. Kendimi eskisi gibi buraya ait hissetmiyordum artık. Hapishanede geçen dakikalar gibi geliyordu her an. Ruhum bir kapana kısılmış gibi hissetmeye başlıyordum içeri adım attığımda. Sanki bir el boğazımı sıkıyor, onunla savaş veriyordum.

Üstümdeki üniformayı giymeyeli çok olmuştu. En son ödül aldığım, başarılarımdan dolayı ödüllendirildiğimi sanıp onları daha zengin ettiğimi bilmediğim o gün giymiştim. Sanki üstünden asırlar geçmişti. O gün gözleri parlayan Azra şu anki hâlimi görse analiz yeteneği ne kadar gelişmiş olursa olsun neler olup bittiğini anlayamazdı.

Scanned with CamScanner

Lacivert üniformanın yakasını çekiştirdim. Sakin olmam gerekiyordu. Onların karşısına çıkarken gergin görünmemeliydim. Onlara bu hazzı yaşatmamalıydım.

Aylar önce Arza'yla geldiğim odanın kapısını tıklatmadan önce derin bir nefes verdim. Yapabilirdim. Yapmak zorundaydım.

"Gel," diyen Barbar'ın sesini duyduğumda kapıyı açtım. Kalkık çenem, dik duran omuzlarım ve keskin bakışlarımla onların tam karşısına geçtim. "Hoş geldin. Biz de seni bekliyorduk," dedi. Bu sefer ona ayrılan sandalyede oturuyor, diğerlerinden farksız bir şekilde soğuk bakışlarını bana gönderiyordu.

Kafamla selam vermekle yetindim. Ne için çağrıldığımı bilmiyordum. Güneş doğmadan Barbar'dan aldığım haber, toplantıya çağırılmam olmuştu. Hiçbir açıklama yapmamıştı. Bir saat sonra Başkan'ın sekreteri arayıp beni bekledikleri saati haber vermişti.

Arza'ya bu durumdan bahsetmemiştim. Dün gece babasının rahatsızlandığını öğrenip ailesinin yanına gitmişti. Aklının bende kalmasını istememiştim. Ve ne olduğu belli olmayan toplantı bitene kadar kendi kendini yemesine içim el vermemişti.

Raşit Başkan'ın kemik gözlüklerinin altından bana baktığını hissetsem de ona bakmadım. Arza'ya attığı aşağılayıcı bakışlarının yeni hedefi bendim. Benim de Arza'yla aynı safta yer alıp gerçeklerin peşine düştüğümü biliyordu. Ve buna rağmen umursamıyordu. Bu öz güven beni deli eden başka bir şeydi.

İçerideki hava iyice ağırlaşmışken, "Seninle karşılaşmalarımız hep değişik zamanlarda oluyor, Tamay," dedi. Sesi tüylerimin ürpermesine sebep olsa da hiçbir jest ve mimik yapmadan karşıya bakıyordum. "Bu duruma bir son mu versek artık?"

Gerzek.

Beyin cerrahı olabilirdi ama beyninin olması gerektiği yerde saman taşıdığına inanıyordum.

Ablamın ölüm emrini veren belki de oydu. Haberi olmaması imkânsızdı. Rolü olmasa bile engel olmaması onun boynuna urganı geçirmem için yeterli bir sebepti.

Sorusuna sessiz kalarak cevap verdim. Onunla şakalaşacağını düşünecek kadar ahmaktı işte.

"Bu odaya gelen hayırlı bir iş için gelmiyor zaten," dedi içlerinden en büyük ve en çirkin olan.

Yanında oturan kısa boylu güldü. "Bizim hayırlı bir iş için toplandığımız pek görülmemiştir zaten. Raşit'i ne zaman görsem hep bir sorun vardır."

Hepsinin isimlerini, ailelerini, hangi okullarda okuyup hangi derslerden kaldıklarını, alerjilerini, gayrimenkullerini, sık sık gittikleri mekânları biliyordum. Şecerelerine kadar ezberimdeydi. Ama hangi amaçla onca insanın kanının ellerine bulaşmasına izin verdiklerini anlayamıyordum. Hepsi çok zengindi. Bunu para için yapıyorlarsa torunlarının torunlarının torunlarının bile ultra zengin yaşayacağı kadar paraya sahiptiler. Bu, kulaklarına şeytanın fısıldamasından başka bir şey değildi.

Raşit hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam ediyordu. Benden herhangi bir mimik yakalamaya çalışıyordu. Oysa ben dümdüzdüm. Her ihtimale karşı belime sakladığım küçük çakıyla onların boğazlarını deşmemek için zor duruyormuş gibi görünmüyordum.

"Neden geldiğini merak ediyorsundur," dedi ağır ağır konuşarak. Burada geçirdiğim zamanın beni ne kadar çileden çıkardığını biliyormuş gibi es veriyordu. "Bu sefer ceza vermek için çağırmadık seni. Aksine, bir ricamız olacak."

Sonunda baktım yüzüne. Göz göze geldiğimiz anda içimde yanan ateşin irislerimden taşacağını sandım.

"Buyurun," dediğimde sesim bana bile yabancıydı. Gözlerimi kırpmadan bakıyordum meymenet kalmamış, eceli benden gelecek olan yüzüne.

Dudağı mikro bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldı. Küçük kafasında beni kendinden aşağı görüyordu.

"Seninle bazı bilgiler paylaşacağız. Tabii öncesinde seni uyarmam gerek. Bu bilgiler dışarı sızmayacak. Bunun bilincinde olarak dinle bizi," deyip arkasına yaslandı, kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. "Çok gizli bir göreve çıkman gerekiyor. Akademinin güvenliği senin ellerinde."

"Görev de gizli, görevde olduğun da," diyerek araya girdi Barbar. Bir anlığına ona baktığımda ne görevinden bahsettiklerini bildiğini

Scanned with CamScanner

ve bundan hiç hoşlanmadığını anladım. Başkan'a baktı. "Aslına buna hem görev hem de intihar diyebiliriz?"

Başkan umursamazca omuz silkti. "Denilebilir tabii. Hangisinin olacağına Tamay karar verecek." Söyleyeceğinden hoşnut olduğunu belli eden bir ifadeye büründü. "Akademimizi tehdit eden bazı muhbirler var. Erişmemeleri gereken bilgilere ulaşmaya çalışan, bu bilgileri dışarı satmayı deneyen, güvenliğimizi alenen tehdit eden muhbirler. Sen farkında değilsin ama bunlar etrafında. Onları bulmanı ve bize getirmeni istiyoruz."

"Ama..." dedi çirkin olan, vurucu yeri vurgulamak isteyerek

"Ama..." dedi Başkan. Masaya doğru yavaşça yaklaştı. "Ama bu isimleri öğrendikten sonra geri dönüşün yok. Ya onları bize getireceksin ya da kendini feda edeceksin. Karar senin."

Dik dik baktım ona. "Bu yüzden mi intihar görevi oluyor? Bulamazsam suçlu sayılacağım için mi?"

Beni sinir edecek bir şekilde güldü. "Öyle olsaydı cinayet sayılırdı. Bu bir görev ama zorunlu değil. İsimleri öğrenip bu görevi başarıyla sonuçlandırırsan seni ödüllendiririz. Ama başaramazsan kendini cezalandıran, intihar eden sen olursun. Bu kapıdan çıkıp gidebilirsin de. Kabul etmek zorunda değilsin. Biz sana güvendik ama sen kendine güvenmeyebilirsin," dedi beni can evimden vuracağını sanarak.

Görevi kabul edeceğimi daha beni çağırmadan önce biliyorlardı. Bana söyleyeceği isimlerin kimler olduğunu da bildiğimden eminlerdi. Bizi amacımızdan mı saptıracaklardı? Bu muydu bu görevin amacı?

Hepsi benden bir cevap beklerken, "İsimler ne?" diye sordum.

Başkan keyifle gülümsedi. "Geri dönüşü olmadığını unutma, Tamay. Bu isimler seni hiç ummadığın bir yere götürebilir. Onları tanıyor olmak seni durduracaksa şimdi kararını ver. Başlarına gelecek şeylere gönlün razı gelmeyebilir."

"Önce akademi," dedim. "Her şeyden önce akademi."

Önünde duran kâğıda bakmadan yüzündeki şeytani sırıtmayla, "Arza Talan," dedi. Tepkimi bekledi. Duyduğum isimle öylece baktım. "Seher Şanlı. Ve Tuna Göçmen." Gözlüğünü iterek daha dikkatle

izledi beni. "Üçü de ipin ucundalar. Onlarla ilgili bilgi getirirsen... bundan sonra şansa ihtiyacın kalmaz."

"Ne olacak onlara?" dedim hepsine tek tek bakarak. "İkisiyle yakın olduğumu biliyorsunuz. Ama akademiye karşı tehdit oluşturuyorlarsa da karşılarında duracağımı da biliyorsunuzdur. Yine de neler olacağını bilmek istiyorum."

"Bundan sonraki hayatlarını mahkûm olarak geçirecekler," diyen Barbar verdiğim karardan memnun muydu, anlayamadım. "Sen ya da bir başkası onları ipe götürecek. Karar verildi, sadece elimizde net deliller olması lazım."

Kafamı salladım bir asker gibi. "Ne kadar vaktim var?"

"15 gün," dedi Başkan. "15 gün sonra burada bize bir kanıt vermezsen sen cezalandırılacaksın. Onlar da delilsiz suçlanmış olacaklar."

"Peki ya suçsuz olduklarını kanıtlarsam?" diyerek dik dik baktım ona.

Hepsi güldü bu dediğime. Suçsuz olsalar bile ölüm fermanlarını imzalamış oldular.

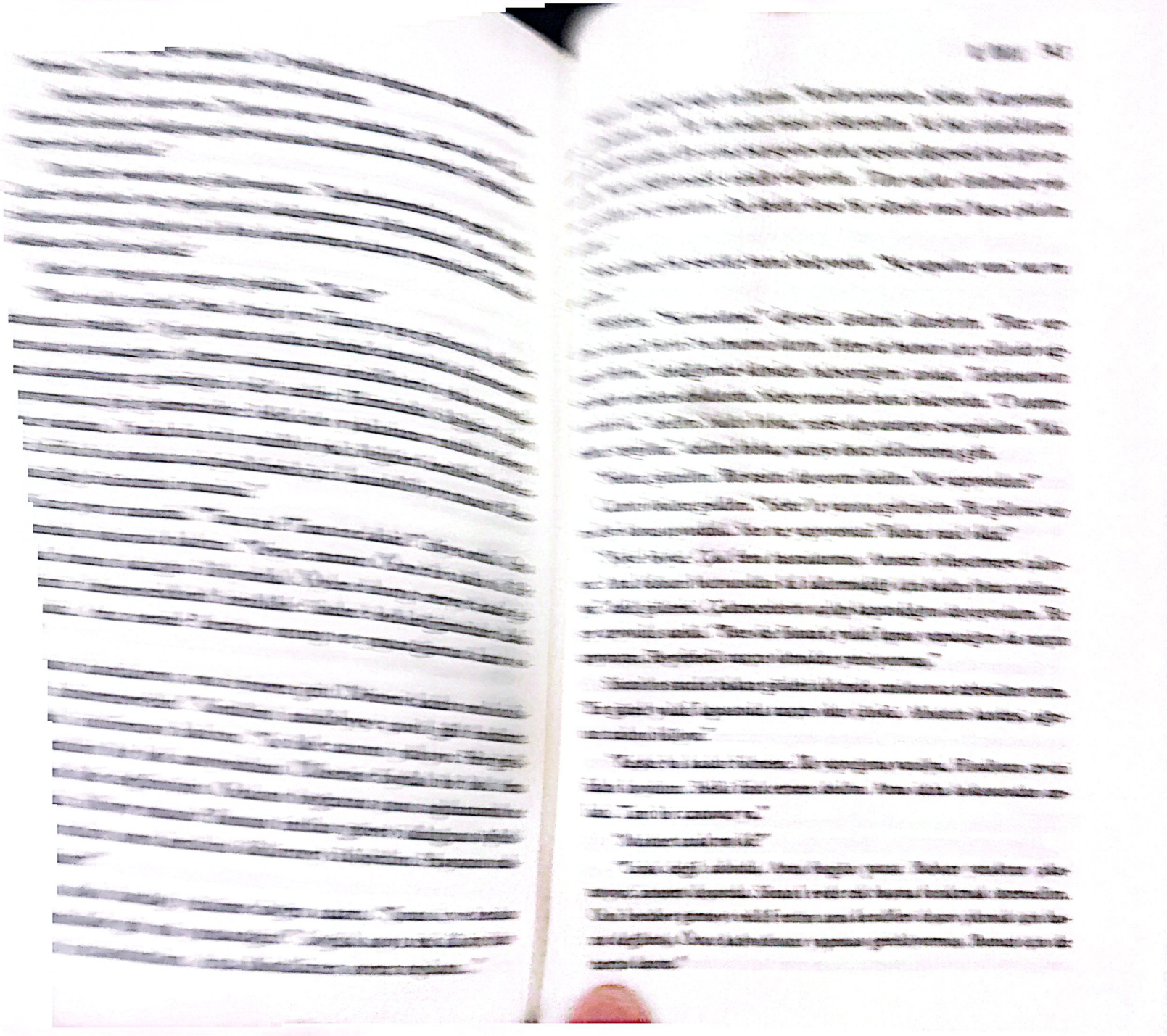
Başkan dalga geçer gibi, "Denemekten zarar gelmez," dedi. Keyfi oldukça yerinde görünüyordu. Küçük zihniyle bizi alt ettiğini sanıyordu. "Bir sorun yoksa seni dışarı alalım. Çözmen gereken bir görevin var. Zaman hızlı geçiyor, Tamay. Bunu sakın unutma. Tik tak... tik tak... tik tak..."

Dışarı nasıl çıktığımı bilmiyordum. Sanki uzun bir maraton koşmuş gibi nefes nefeseydim. Terden sırılsıklam olmuştum. Önlem amaçlı yanıma aldığım çakıya uzanmamak için büyük bir direnç göstermiştim.

Seher'in odasına doğru sert adımlarla yürüyordum. Kravatımı çekiştirdim. "Öldürmeliydim onları. Hepsinin boğazını kesmeliydim," diye sinirle söylenirken kapıyı sertçe çaldım. "Benim!" dedim kameradan görmüyormuş gibi.

Seher kapıyı açtığında yeni uyandığını anladım. Hırkasının fermuarını çekerek, "Kargalar uyuyor hâlâ ya. Ne oldu bu saatte?" dedi. Gözünü ovuşturup kendine gelmeye çalışırken ona nasıl baktığımı fark etti. "Sorun ne?" dediğinde sonunda ciddileşmişti.

Scanned with CamScanner

Karın şiddetle yağışını izliyordum. "İnternetten söylememi ister misin? Yarım saate gelir hemen."

"Maalesef buraya hiçbir firma bir şey getirmiyor," dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Neden? Dağ başında mı yaşıyorsunuz?"

Soruma Seher cevap verdi: "Onların ultra zengin olduğunu bilmiyor musun? Malikâneleri herkesten uzak, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde," derken bana abartılı bir şekilde kaş göz yapıyordu.

Ağzım bir parça açık kaldı. "Çok zenginsiniz? Ve ben bunu bilmiyorum?" derken sesimdeki serzenişi duydu.

"Seher abartıyor. Söylemek aklıma gelmedi aslında. Gerek de görmedim," dedi hemen. "Hem nasıl söyleyecektim ki? Absürt olurdu. Durumumuz iyi, evet. Ama..."

Sözünü kestim: "Şu an istesen bana Mercedes Maybach SL 680 alabilir misin? Bu her şeyi çözer. Tek bir cevap istiyorum. Evet veya hayır."

"Yani..."

"Evet veya hayır!" diye direttim.

Sesli bir nefes verdi. "Evet."

"Sana inanmıyorum. Sevgilim ultra zengin ve benim bundan yeni haberim oluyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Zengin olduklarını biliyordum aslında. Arza'yı araştırmadım desem yalan olurdu. Ama bu derece zengin olduklarını bilmiyordum. Detaylı bir şekilde araştırmamıştım demek ki. Hedefim daha çok Arza'nın kendisi olmuştu. O da pek zengin takılmıyordu doğrusu.

Kahkaha attığını duydum. "Özür dilemem gerekiyor sanırım. Bunun önemli olduğunu bilmiyordum. Sana Maybach almamı ister misin?"

Seher evet demem için kafasını deli gibi sallıyordu. Dışarıdan biri görse onun bir rock şarkısına eşlik ettiğini sanırdı.

"Hayır tabii ki," dedim onun garip bakışlarına rağmen. "Sadece alabileceğini bilmek istedim. Elbette çalışıp kendim alabilirim." Kafamı sağa doğru yatırıp düşündüm. "Tabii ortada bir akademi kalmadığında bir işim de olmayacak ama eminim iyi maaşlı başka bir iş

alabilirim. Muhbir olmak benim her şeyimdi. Başka bir şey [illegible] düşünmüyorum aslında. Öğretmen olurum belki? Ama onunla normal bir hayat yaşamam bile zor. Kredi çekmek istesem gösterecek bir şeyim bile yok. Ne yapacağım ben? En iyisi sen bana al Maybach. Onu satar, alacağa yatırırım. Yoksa başka türlü geçinemeyeceğim belli ki."

"Sana ve düşünme şekline hayranım," dedi gülmeye devam ederken. Ben ciddiydim aslında. Hiçbir zaman ileride ne yapacağım diye bir düşüncem olmamıştı. Hep muhbir olacağım sanmıştım. Ama bu olay sona erdiğinde bir işim olmayacaktı. "İstersen alırım tabii. Zengin olan ailem, ben değilim. Yine de benim de babamın avukatlık şirketinde payım var. Şimdiye kadar talep etmedim sadece."

"Ve annesine kalan arsalarda..." diye ekleme yaptı Seher. Bir yandan da *daha neler var neler* der gibi elini sallıyordu.

Arza bir şey diyecekken Sinan'ın sesi geldi. "Abi, çok acıktım. Lütfen artık şunu hazırlar mısın? Bu kadar zor olmamalı," diye kızıyordu. "Telefonda mı konuşuyorsun? Azra ablayla mı? Sonra sevişseniz de şimdi yemeğimi hazırlasan?"

"Sevişmek derken?" diye sordu Arza, en az benim kadar şaşkın bir şekilde.

Sinan, "Şu an birbirinizi sevmiyor musunuz?" dediğinde, Arza kafasını sallamış olmalıydı. "Bunu karşılıklı yaptığınıza göre sevişiyorsunuz. Aynı anda birbirinizi seviyorsunuz yani. Bunu anlayacak kadar zeki olduğunu sanıp senden kahvaltı beklemek benim suçum olmalı. Of! Annemi beklesem daha iyi olacak sanki."

Ayaklarını yere vura vura yürümesinden anladığım kadarıyla uzaklaşmıştı.

Üçümüz aynı anda kahkaha attık. Bu anda ne akademiyi ne gelecek kaygımı ne de iki hafta içinde bulmamız gereken çözümü düşündüm. Belki de beni bu trajediden uzaklaştıracak tek umudum olan şeyi yapıp anı yaşadım.

Onunla aynı ortamda olmaktan nefret ediyordum.

Her zaman arkasında gizlediği bir bıçağı olurdu onun. Ne zaman sendelesem beni ittirmek için beklediğini bilirdim. Gözleri hep üstümdeydi. An kollardı. Yıkıldığım anda üzerime gelecek ilk kişiydi.

Arza haklı olamazdı. Tuna bana âşık olmaktan ziyade dünya üzerinde benden en çok nefret eden kişiydi. Böyle bir aşk olamazdı. Bunun adı olsa olsa hastalık olurdu.

Onu buraya ben çağırmıştım. Her ne kadar ona sinir olsam da kimseye görünmeden bu izbe yere geleceğini biliyordum. Kendisinden emin olamasam da yeteneklerinden emindim. Arkasında iz bırakmayacak kadar yetenekli bir muhbirdi.

"Konuşmayacak mısın? Yüzümü özlediğin için mi çağırdın beni buraya?"

Sorusu aramızdaki sessizliği deldi, çatısından su damlayan terk edilmiş evin duvarlarına çarptı.

"Hayır, seni çok özlediğimden," dedim, onun gibi sarkastik bir şekilde konuşarak.

"Hah, gününde mi uyandın, Tamay? Yoksa rüyanda mı gördün beni."

"O kâbus olurdu," diye, onun duyamayacağı bir şekilde mırıldandım. Yıkık dökük bir evdeydik. İçerisi hâliyle buz gibiydi. Hem bu konuşma hemen bitsin istiyordum hem de daha yeni iyileşmişken tekrar hasta olmak gibi bir niyetim yoktu. "Aptal değilsin. Çok şeysin ama aptal değilsin. Neler olup bittiğinin farkındasın. Eğer farkında değilsen belki de aptalsındır."

Huysuzca kaşlarını çattı. "Ne diyorsun Tamay? Bana hakaret et diye gelmedim. Çıkart ağzındaki baklayı. Pek vaktim yok."

Burnumu çektim. "Gerçekten pek vaktin yok. Kurulla görüştüm. Bana seni ve diğer iki kişiyi ifşalayıp onların önüne atmam için on beş gün verdiler. Şu an itibarıyla on üç günün kaldı. O yüzden konuşmaya başlasan iyi olur. Neler biliyorsun?"

Tuna'yı beğenmezdim ben. Uzun, geriye doğru atıp şampuan reklamındaymış gibi hâllere büründüğü saçlarına bayılan kızlardan değildim. Ela gözlerinden bahsedenlerden olmamıştım hiç. Bana çekici gelen tek yanı zekâsıydı. Onu da bana bulaşmak için kullandığı andan itibaren düşmanım olmuştu.

Bu sebeptendir ki role bürünüp cazibeli olduğunu sanarak attığı bakış bana işlemiyordu.

"Ne kurulu? Ne günü? Neyden bahsediyorsun sen?" dedi anlamazdan gelerek.

Genişçe gülümsedim. "Bu kadar temkinli olma. Biraz cesaretli ol. Ama sen her zaman böyleydin." Ortamızda duran iki ayağı kırılmış ve rüzgâr yüzünden hareket ederek gıcırdayan masanın etrafında yürümeye başladım. Onun arkasına doğru geçerken dikkatle beni izliyordu. Ensesine doğru fısıldadım: "Cebinde sakladığın, üstünde baş harflerin olan bıçağı çıkarmaya cesaret et mesela. Ya da bana neler bildiğini anlatacak kadar cesaretli ol. Risk al ve beni test et." Üzgün bir sesle cıkladım. "Ama Tuna, her zamanki Tuna. Korkak ve risk alamayacak kadar temkinli. Ah, doğru ya! Bundan dolayı bana yenilmişti. Vah vah, ne acı!"

Yeniden karşısına geçtiğimde bana sinirle değil, bilmiş bir sırıtışla bakıyordu.

"Böyle mi vuracaksın beni can evimden? Benim bam telime basacaksın, ben de döküleceğim sana. İnanıyor musun buna, cesaret timsali Azra Tamay?"

Omuz silktim. "Hayır, haklısın. Bu şekilde dökülmezsin sen. Her ne kadar ödlek olsan da bir o kadar da zekisin. Birkaç kelimeyle kendini afişe etmezsin." Ellerimi ceplerimden çıkarıp öne doğru uzatarak kütlettim. "Ama zaten buraya gelerek bile neler bildiğini gösterdin. Buraya susmak için gelmedin. Bundan nefret etsen de beraber çalışmak için geldin."

Sesli bir nefes verdi. Usanmış gibi bakıyordu şimdi. "Vaktim olmadığını söylemiş miydim?"

Burun kıvırdım. "Çok sıkıcısın. Yine. Ve yine." Elimi geçiştirir gibi salladım. "Tamam, konuş. Ne var elinde? Hangi bilgileri eşeledin de kurulun radarına girdin? Ve gerçeği nereden öğrendin?"

Ağırlığını arkaya doğru verip olduğu yerde yaylandı. "Ha şöyle ya. Bana gerçek kelimelerle gel." Göz devirişim onu teşvik etti. Beni uyuz etmek hoşuna gidiyordu. "Ben de yakında peşime düşerler diyordum. Beklediğimden daha hızlı çıktılar."

"Anlat artık!"

Scanned with CamScanner

Elini cebinden çıkarıp avucunda tuttuğu bıçağı açtı ve parmaklarının arasında hızlıca döndürmeye başladı. Yanlış bir hareketinde keskin bıçak parmaklarına zarar verebilirdi. O bunu umursamadan küçük adımlarla yürüdü, gözleri bendeyken bıçak şovunu yapmaya devam etti.

Bana doğru gelirken onu hızlıca baştan aşağı inceledim.

Tuna Özyaman. Akademiye girdiği yılda en yüksek dereceye sahipti. Fazla çalışkan ve hırslı. Tek hassas noktası köpekler. Alerjisi var ve belli etmese de onlardan korkuyor. Başka bir korkusu yok. Onun gibi iz sürmeyi bilen kişi pek yoktur. Çok dikkatli ve sessizdir. Hastalık derecesinde takıntılı. Kafasını neye takarsa, konu bir insan da olsa, onu elde etmeden duramıyor. Annesini birkaç yıl önce kalp krizinden kaybedince daha çok içine kapandı. Yalnız kurt olmayı sevdiğini söylüyor ama bir sürüye dâhil olmak için her şeyini verir.

Ve itiraf etmesi can sıkıcı olsa da bana âşık. En sevdiğim erkek kokusu olduğunu söylediğim parfümü üstüne sıkıp gelmesinden de, baştan aşağı lacivert giyinmesinden de, bakışlarından da belli.

Maalesef.

"Arza'nın radarıma girmesiyle başladı her şey. Bilirsin, kafama birini taktım mı onu iyice araştırmadan bırakmam," deyip bana göz kırptı. Umursamadım. "Arza'nın garip hareketleri vardı. Beni fark etmediğine emin değilim. Fark edip kale almaması beni daha da gaza getirdi. Uzun sürdü ama sonunda ne yaptığını anladım." Güler gibi bir ses çıkardı. "Belki de anlamamı o istedi."

"Sen sapık mısın? Neden bizi izleyip duruyorsun?"

Dudağını büzdü. "Ben *sapık* demezdim. *Meraklı* derdim. Merak edilmeyecek gibi değilsiniz. Öyle dosyalarla ilgileniyordunuz ki insan şüphe ediyordu. Ama düğüm Ramyas Otel'de görevlendirmenizle çözüldü."

Aptal herif, bana olan ilgisi yüzünden onu ölüme götürme ihtimali olan bir işe bulaşmıştı. Fazla merak iyi değildi işte.

"Orada Adnan Vardaroğlu'nu görünce ben de araştırmaya başladım. Ve bum!" dedi ve elini bana doğru uzattı. Parmaklarını birleştirip açtı. "İşte her şey orada patladı. Meğerse bizi pembe bir bulutun içinde yaşatıyorlarmış." Etrafımda dolanıp karşımda durdu. "Bunu öğrendiğimde hiç yıkılmadım. Neden, biliyor musun?"

"Çünkü sen benim gibi akademiye değil, kendine bağlısın. Narsistsin sen. İnsan az da olsa üzülür. Bu kadar mı ben merkezcisin ya?"

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Değilim aslında. Ama sen beni öyle görmek istiyorsun. İşine geliyor." Bunu söyledi ve uzun uzun gözlerime baktı. Onu anlamak için uğraşmıyordum. Çünkü bunu istemiyordum. "Neyse. İşte o zaman her şeyi detaylıca araştırmaya başladım." Parmağıyla beni işaret etti. "Sizin gibi. Peki bunu böyle ayaküstü alelade bir yerde mi konuşalım? Ekip toplantısı falan olmayacak mı?" dedi ayıplar gibi. "Yoksa ben ekibe dâhil değil miyim? Barbar öyle olduğumu söylemişti hâlbuki..."

"Barbar biliyor muydu? Senden haberdar mıydı?" Aptal sırıtışıyla kafasını salladı. "Bunu bize nasıl söylemez? İnanamıyorum. Eminim senin grup içindeki uyumsuzluğun yüzündendir. Başka bir açıklaması olamaz."

Sesli bir nefes verdi. "Kurban Tuna. Suçlu Tuna. Haksız Tuna. Ben bunlara alıştım artık. Etrafta suç atılacak biri olmayınca herkesin gözü beni arıyor. Kötü adam olmak artık dert değil. Hoşuma bile gidiyor." Bıçağı daha hızlı sallayıp avucuna kıstırdı. "Kızların hoşuna gidiyor."

Gözümü yumup açtım. "Tamam, sensin. Tüm kızlar senin olsun. Konumuz bu mu?" dediğimde, gülen yüzü mermer hâlini aldı. "Her şeyin farkındaysan kurulun radarına girdiğini de anlamışsındır. Bir şey yapmamız gerek. Yoksa hepimizi yakacaklar. Ve eminim bunun için çoktandır koz biriktiriyorlardır."

Bana katıldığını belli edercesine kafasını salladı. "Arza bu konu hakkında bir şey söylemedi mi? Onun kesin bir önerisi vardır?" Etrafına bakındı. "O nerede sahiden? Bu görüşmede onun da olmasını beklerdim. Eşini korumaya hazır aslanın ortalıkta olmaması garip geldi. Ya kurt kuzuyu kaparsa?"

Arza burada yoktu. Hem kurula çağırıldığını hem de Tuna'yla görüştüğümü bilmiyordu. Yarın dönüyordu. O zaman ona her şeyi anlatacaktım.

Scanned with CamScanner

"İşi vardı da bundan sana ne? Görüşmen gerekirse görüşürsün. Sizin buluşmanızdan daha büyük dertlerimiz var."

"Seni tanıyorum, Azra. Senin bir planın vardır. İki gündür hiçbir şey yapmadan öylece durmazsın sen. Beni planına dâhil etmek için çağırdın sadece." Omuzlarını kabarttı. "Bu da gururumu okşamadı desem yalan olur. Bana güvenip ekibinde istiyorsun, ha... Ah be dünya, gerçekten çok şaşırtıcısın."

"Lütfen. Bak, lütfen diyorum. Lütfen, onu sinir edecek şeyler yapma. Beni sinir etmenle mücadele edebilirim. Yıllarca ettim. Ama o alışık değil ve benim kadar sabır gösterir mi sana, bilmiyorum," dediğimde, bunu yapmayacağına emin olduğum bir şekilde sırıttı. "Aptallık bende. Neden seni ekibe dâhil etmeye çalışıyorum ki? Sen olmadan buraya kadar geldik. Gerisini de hallederiz. Akademi seni yakalarsa da yaka..."

Yanından geçip gitmek üzereyken beni kolumdan tuttu.

"Tamam tamam, hemen ipleri koparma," dedi bu sefer ciddi bir şekilde. "Söz vermiyorum. Ama elimden geleni yaparım." Geri gittiğimde kolumu tutan eli boşluğa düştü. Direkt olarak tenime temas etmese de bunu yapıyor olması bile hoşuma gitmedi. "Ben de bu işin çözülmesini istiyorum. Senin kadar akademi delisi olmasam da buna sessiz kalacak biri değilim."

Emin misin? der gibi baktım ona.

"Sana olan nefretim kadar."

"Peki," deyip kollarımı göğsümde birleştirdim. "Elbette bir planım var. Tahmin edeceğin üzere Adnan Vardaroğlu'nun dâhil olduğu bir plan. O noktada bazı sıkıntılar var ama halletmeye çalışıyorum. Çok az vaktimiz kaldı. Her an kapana kıstırabilirler. Dikkatli ol."

Tek kaşı havalandı. "Beni mi düşünüyorsun sen?"

"Aynen. Asla kendin yakalanırsan bizi de satacağından emin olduğum için değil." Söylediğimi haklı bulduğunu belli edercesine umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Artık beraber hareket edeceğimize göre topladığın bilgileri sana göndereceğim bağlantıya yükle. Ne noktada olduğumuzu bilelim."

"Siz? Siz de benimle paylaşacak mısınız?"

"Önce kurulun aramıza sızması için gönderdiği bir hain olmadığından emin olmam gerekiyor. Ne? Sence de bu olası değil mi? Bir anda senin adın duyuldu ağızlarından. Seni kullanıp elimizdeki bilgileri öğrenecekler ve sonrasında bizi yakalayacaklar. Çok mantıklı olmaz mıydı?"

"Olurdu. Eğer ben bir şerefsiz olsaydım," deyip benden aksini duymayı bekledi. Ona şerefsiz demezdim ama *hayır öyle değilsin* de diyemiyordum. "Sana inanamıyorum, Azra. Gerçekten bizi kullanan bir yere karşı çalışacağımı mı düşünüyorsun? Ne uğruna?"

"Imm... Birkaç tane ödül?"

Bana gözlerini kısıp inanamayarak baktı. Cidden alınmış gibiydi. "İçten içe böyle düşünmediğine eminim. Canımı yakmak istiyorsun. Hak da veririm ama bu... Bu gerçekten hoş olmadı." Kafasını hızlıca salladı. "Eyvallah. Eğer benden emin olmak istiyorsan buna izin veririm. At bana bağlantıyı. Sana neler bulduğumu göndereyim. Belki o zaman emin olursun." Hiçbir şey söylemeden ona mesaj gönderdim. Bir dakika geçmeden belgelerin geldiğine dair bildirim ekranıma düştü. "Hepsini ne zaman, ne şekilde, nerede bulduğum yazıyor. Nasıl not tuttuğumu senden iyi bilen olamaz."

"Göreceğiz. Önden yorum yapamam," dediğim sırada telefonum çaldı. Ekranda Arza'nın adı ve fotoğrafı çıktı. Ona yalan söylemesem de gizlediğim olayların olması hiç iyi hissettirmiyordu. "Benim gitmem gerekiyor. Sana yakında haber veririm."

"Sevgilinin haberi yok, değil mi?" dediğinde hareket edecekken durdum. Yüzüme dikkatle baktı. "Ondan gizli yanıma gelmenin sebebi ne? Yoksa seni kısıtlıyor mu?"

Sesli, bıkkın bir nefes verdim. "Onun haberi yoksa bile bunun sebebi neden beni kısıtlaması olsun? Seni mi kıskanacak? Bana mı güvenmeyecek? Öyle olsaydı bile ona yalan söylemezdim. Bizim ilişkimizde böyle şeyler yok."

Ellerini ceplerine koyup hafifçe tebessüm etti. "Ne demiştin sen? *Göreceğiz*... Göreceğiz, Tamay. Belli ki beraber çokça vakit geçireceğiz. O anlarda ak da kara da belli olur. Ve benim gözümden hiçbir şey kaçmaz."

Scanned with CamScanner

"Ya sabır ya," diyerek ona sertçe omuz atıp yanından geçtim. "Sana kalmıştı ilişkimiz hakkında yorum yapmak. Aptal herif," diye söylene söylene evden çıktım.

Sokağın sonuna park ettiğim arabama doğru ilerlerken ileride beni izlediğine emin olduğum ama bunu gizlemeye çalışan bir adam gördüm. Giyinişi, sakal tıraşı akademiden olmadığını açık ediyordu. İçimden bir his Adnan Vardaroğlu'yla ilgisi olduğunu söylüyordu.

O kırmızı ip artık işe yaramalıydı. Yoksa intikamını almaya çalıştığım ablam gibi biz de akademinin kurbanı olacaktık. Her şey Adnan Vardaroğlu'nda bitiyordu. Bizim kaderimiz de yüzlerce hatta binlerce insanın kaderi de onun ellerindeydi.

İNANDIĞIN DÜNYA

"İnandığınız dünya, içinde yaşadığınız dünya hâline gelir."
-Gabor Mate, *Normlar Efsanesi*

İnandığın dünya.

Dünyaya nasıl baktığın, onu nasıl gördüğün çok önemli, demişti Barbar. Ona nasıl baktığının, onu hangi yerinden tuttuğunun her şeyden daha önemli olduğunu anlatmıştı. Bir saat boyunca durmadan konuşmuştu. Ne bir kelimesi eksik ne de fazlaydı. O bir saatlik ders, farkında olmadan beni benden önce yoğurmuştu. Şimdiki Azra'nın iskeleti o cümlelerin arasından çıkmıştı.

"*Dünyayı kötü bir yer olarak görürsek,*" demişti Barbar, "*böyle bir yerde hayatta kalmanın tek yolunun sertleşmek olduğunu sanırız. Dişlerimizi gösterir, dirseklerimizi sivriltir, kalbimizi küçültürüz. Agresif, bencil, umursamaz biri olmaktan başka çaremiz kalmadığına kendimizi ikna ederiz. Sonra da bu inancı doğrulamak için özellikle kötülüğün kol gezdiği yerlere gideriz. Karanlığı kanıtlamak ister gibi, karanlığa yürürüz. İnançlarımız yalnızca zihnimizi değil, adımlarımızı da yönetir. Ve dünya, biz ona nasıl bakıyorsak, yavaş yavaş öyle bir yere dönüşür.*

İnanç dediğimiz şey pasif değildir, inşa da eder. Seçtiğimiz her düşünce, dünyaya atılmış küçük bir tuğladır. Bir süre sonra içinde yaşadığımız yer, başta korkuyla ya da umutla kurduğumuz o yapının kendisi olur."

İçinde yaşadığımız dünya gerçekten nasıl bir yerdi, bilmiyordum. Belki de tek bir cevabı yoktu. Ama şunu biliyordum: Kötülüğe inanırsam, kötü biri olmam gerektiğine de inanmak zorunda kalırdım. Kendimi savunmak adına başkalarını ezmeyi meşru görürdüm. Vicdanımı susturmayı olgunluk sanırdım.

Akademiyi yok edeceğime inanmıyorsam, bunun için yanıma müttefikler toplamam gerekmezdi. Zaten bütün hayvanların sokakta öleceğine inanırsam, onları beslemek anlamsız gelirdi. Zalimlerin her

zaman kazandığına inanırsam, çabalamak safça olurdu. Umut, aptallıkla eş anlamlı hâle gelirdi.

Ama ben iyi insanların kazandığına inanırsam birinin elini tutmam bir mucize olmazdı. Bir hayvanı beslemek dünyayı kurtarmak gibi gelmezdi ama doğru hissettirirdi. Yanlış olanla savaşmak, sonuçsuz bile olsa, beni eksiltmezdi.

Belki dünya ne tamamen iyiydi ne de bütünüyle kötüydü. Belki dünya, ona hangi gözle baktığımıza göre şekil değiştiriyordu. Ben iyi insanların kazandığına inanırsam, inandığım dünya, içinde yaşadığım dünya hâline gelirdi.

İyi insanlar kazanmak zorundaydı. Biz kazanmak zorundaydık. Sadece kendimiz için de değil, geride kalanlar, yerimizi dolduracaklar için başarmak zorundaydık.

Avucumda tuttuğum inci küpelere sahip olan o kadın için buna mecburduk.

Kulağıma dikkatle taktım küpeleri. Aynadaki aksime bakarken onun yüzünü hayal etmeye çalıştım. Onun hissettiklerini düşledim. Dünyayı nasıl gördüğünü resmetmeyi denedim.

"İyiler kazanacak, abla. Sana söz," dedim kendi kendime. Havalimanının tuvaletinde aynaya bakarak bir deli gibi fısıldadığım için yanımdaki kadın benden rahatsız olup bir sonraki lavaboya geçti. "Haklı," dedim aynı şekilde. Kadın iyice uzaklaşınca buna son vermem gerektiğini anladım. Hızlıca buradan çıktım.

Arza'yı karşılamaya gelmiştim. Elimde rengârenk bir buket ve en sevdiği protein bar vardı. İçimde onu mutlu etmeye dair olan duyguyu bastıramıyordum. Muhtemelen bu yaptığıma gülecek, ona neden çiçek aldığımı soracaktı. Erkekler çiçek alamaz diye bir kanun mu vardı yahu? Çiçekler sadece kadınlar için mi yaratılmıştı?

Uçağı çoktan inmişti. Biraz sonra şu kapıda özlediğim yüzünü görecektim. Tahmin ettiğimden daha uzun kalması yüzünden özlemim kabarmıştı. Bir daha o nereye giderse peşinden gitmeyi kafama koymamı sağlamıştı.

Olduğum yerde sallanarak heyecanla beklediğim sırada kapı yeniden açıldı. Kalabalık grubunun arasında gözlerimi bulan gözlerini görür görmez ona doğru koşar adımlarla ilerledim.

Bavulunu yere koydu. Ben boynuna sarılmak için atlarken o kollarını açarak karşıladı beni.

"Çok özledim!" dedim kokusunu içime ardı ardına çekerken. Boynuna öpücükler kondurdum. "Hoş geldin, iyi ki geldin."

Sırtımı sıkıca saran elleri beni belimden itip yüzüme bakmaya çalıştı. "Hoş buldum, sevgilim. Ben de seni çok özledim." Bunu söylemesine gerek yoktu. Bakışlarından, hızla atan kalbinden, büyüyen göz bebeklerinden de anlıyordum. Dudağıma küçük bir öpücük bıraktı. Aramıza elinde tuttuğu buketi sıkıştırdı. "Bunlar sana," dedi ışık ışıl parlayan gözleriyle.

Ben de kendi buketimi ikimizin arasına aldım. "Bunlar da sana," dediğim anda gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Bir bukete bir bana baktı. "Sen ciddi misin?" deyip kahkaha attı. Tepkisinin böyle olacağını o kadar iyi biliyordum ki. Bunun için koca bir tarlaya ellerimle çiçek ekebilirdim. Birkaç saniye sonra ikimiz aynı anda protein barları çıkarınca daha çok gülmeye başladı. Ben de ona eşlik ettim. Yanımızdan geçen insanlar da tebessüm ederek bize ortak oluyorlardı. "Sen harikasın. Gerçekten... Hiç beklemiyordum. Bana çiçek aldın, ha?"

Buketlerimizi değiştirdik. Ben koklayıp kendi buketime sarıldım. "Hayatında aldığın ilk çiçek mi bu?"

Kafasını salladı. "Hıhı," derken hâlâ sırıtıyordu. "Ve sanırım son olmayacak. Beni böyle şımartacak mısın? Alışır, her gün beklerim ama?"

Çenesine ıslak bir öpücük kondurdum. "Sana gül bahçeleri vadediyorum, Talan."

Sesli, içimi gıdıklayan güçlü bir nefes aldı. Yürekten gelen bir sesle, "Sana ölürüm ben," dediğinde kalbim onun kalbinin yanına koşmak ister gibi dörtnala atmaya başladı.

"Beraber yaşayalım, sevgilim." Kolunun altına girdim. İki buketi de ben kucaklıyordum. Bir koluyla bana sarılırken diğeriyle bavulunu taşıyordu. Otoparka doğru yürümeye başladık. "Ne yapmak istersin?"

"Aşkım, turist değilim ben. Normal rutinime dönmek istiyorum. Ekstra bir şey yapmamıza gerek yok," deyip kulağıma doğru fısıldadı: "Tabii baş başa kalsak harika olur. Seni gerçekten çok özledim."

Scanned with CamScanner

Son söylediği değildi beni asıl heyecanlandıran. Bana *aşkım* mı demişti o? Arza Talan'ın ağzından bu kelimeyi duyabildiğime inanamıyordum. Öyle tok söylemişti ki dizlerimin bağı kısacık bir anlığına çözülür gibi olmuştu.

Boğazımı temizledim. "Akademiye gidelim o zaman. Seninle konuşacaklarım vardı," deyip konuyu değiştirmem gerekiyordu. Bir an önce ona kuruldan ve Tuna'dan bahsetmeliydim. Diğer türlü beni yanlış anlayabilirdi. "Öncesinde yemek yemek ister misin?"

"Evden çıkmadan önce tıka basa yedim. Birkaç saat daha acıkmam gibi. Konuşacağın şey neyle ilgili? Bir gelişme mi var?"

Kafamı sağa sola salladım, *var gibi* demek isteyerek. "Gelişmeler var aslında. Ama bunları ekipçe konuşalım derim ben."

"Seher de mi gelecek?"

"Hıhı," dedim sadece. Tuna'nın da gelecek olduğunu söylemedim ama yalan da söylemiş sayılmazdım.

Arabanın yanına geldiğimizde o, bavulunu bagaja koydu, ben de şoför koltuğuna oturdum. Beş dakika öncesine kadar ne mutluydum. Şimdi bu konuların yeniden konuşulacak olması bile mutluluğuma gölge düşürmeye yetmişti.

Ona belli etmeden, "Hazır mısın?" dedim.

Kemerini takıp, "Evet," dedi.

"O zaman uçuşa geçelim. Ben çok acıktım. Akademiye uçarak gidebilirim," dememe kalmadan arkaya uzanıp kucağıma sandviçi bıraktı. "Bu nereden çıktı?"

"Bu havayolunun verdiği sandviçi sevdiğini söylemiştin. Ben de sana getireyim diye yanıma almıştım. İstersen ben kullanayım, sen ye," dedi.

"Bir saniye, bir saniye," dedim aptal gibi sırıtarak. Telefonumdan istediğim şarkıyı açıp arabaya bağladım. Ekranı işaret ettim. "Bu şarkı, bu şarkı benden sana geliyor!"

Ve Kenan Doğulu'nun sesi yükseldi: *Sen benim başıma gelen en güzel şeysin!*

O gülerken ben sandviçimi yiyerek son ses ilerledim.

Akademiye varana kadar onu şarkılarımla rahatsız edip durmuştum. Aslında o pek de rahatsız olmamıştı. Aksine, yol boyunca beni izleyerek keyifle gelmişti.

Birazdan öğreneceklerinden sonra bu keyfi pek de yerinde durmayacaktı.

Güvenlik adımlarından geçip içeri girdik. Ben arabayı park eder etmez Arza inip hızlıca kapımı açtı.

"Buyurun," dedi güzel bir gülümsemeyle.

Çok yavaş ve nazik bir şekilde indim. "Ah, burada böyle bir hizmet mi vardı? Hayran kaldım doğrusu," deyip abartılı bir kahkaha attım.

Yanağımdan makas aldı. "Daha bunlar ne ki? Size en yeni hizmetlerimizi gösterdiğimizde küçük dilinizi yutacağız."

"Yutacağım?" diye düzelttim onu.

Cıkladı. Elimi sıkıca tuttu. "Hayır, biz yutacağız, Hem de büyük bir zevkle," dediğinde bunu söyleyiş tarzına gerçek bir kahkaha attım. Bu sırada binaya giriş yaptık. "Şu gülüşü gerçekten çok özlemişim. Sinan da bana seni sorup durdu. Keşke sen de gelebilseydin. Annemler de bir ton azarladılar sensiz geldim diye. İşin olduğunu söyledim ama nafile."

"Sinan'a söz verdim. En yakın zamanda onu görmeye gideceğim. Affettiririm kendimi." Asansöre binip Seher'in olduğu kata bastığımda tüm neşem, enerjim kayboldu sanki. Arza bunu anında anladı. Gizlememiştim de zaten. *Ne oldu* der gibi bakmaya başladı. "Şu konuşma gerdi biraz. Yaşanacak olan şeylerin ağırlığı şimdiden omuzlarıma bindi."

"Buradayım ben. Hepsini seve seve taşırım. Yalnız değilsin." Kata geldiğimizi belli eden ses duyuldu. Dışarı adımımızı atar atmaz Tuna'yı Seher'in odasının önünde gördüm. Arza onu fark etmedi. Hâlâ bana bakıyordu. "Seher var, Barbar var. Umarım şu Adnan Vardaroğlu'nu da dâhil..." demesine kalmadan Tuna'yı gördü. Gerilen bedenini saniyesinde fark ettim. "Bunun ne işi var burada?"

Bence de ne işi vardı burada. Tuna ona söylediğimden yarım saat erken gelmişti. Bilerek yaptığını biliyordum. Öncesinde kendi aramızda konuşacağımızı tahmin etmişti.

Scanned with CamScanner

Arza'nın elini daha sıkı tuttum. "Sana anlatmam gereken şeyler arasında o da vardı." Büyük adımlarla Tuna'ya doğru yürüyordu. Beni de peşinden sürüklüyordu tabii. "Onun da ekibe dâhil olması gerekiyor."

"Ne?" dedi kısaca bana bakıp yeniden Tuna'ya bakarak.

Ben daha cevap veremeden Tuna'nın yanına gelmiştik. O, elleri ceplerinde, yüzünde sırıtışla dik dik bakmasa bu iş daha kolay olabilirdi. Ama hayır, o bizi deli etmeye yemin etmişti.

"Sonunda gelebildiniz ya. Ağaç oldum burada," diye sitem etti önce. Sonra bana göz kırptı. "Bilirsin, ne beklemeyi ne de bekletmeyi severim."

Arza elimi bırakıp onun karşısına dikildi. "O sana dair bir şeyi neden bilsin? Ve o göz kırpma neydi? Bir yerlerin rahat dursun, yoksa benim elimden bir kaza çıkar," diye tehdit etmesi Tuna'yı mutlu etti. Amacı da buydu. Arza'yı delirtip kavga çıkartacaktı.

Tuna zevkle gülümserken ben ikisinin arasına girdim. Sırtım Tuna'ya, yüzüm Arza'ya dönüktü.

"Kurul beni toplantıya çağırdı. Ve üçünüzü ifşalamamı istedi. Verdiği sürenin beş günü doldu. On gün sonra sizi ele vermezsem beni alaşağı edecekler. O yüzden Tuna'yla konuşup onu da ekibe dâhil etmek durumunda kaldım," dediğimde Arza'nın kaşları mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. "Ama merak etme. Onun casus olmadığından eminim. Neyi, ne zaman ve nasıl öğrendiğini detaylıca inceledim. O bizim tarafımızda." Kafamı hafifçe çevirip Tuna'ya baktım. "Tabii bu saçma tavırları hariç."

Arza bir anda öğrendiği bilgileri sindirmeye çalışır gibi birkaç saniye öylece durdu. Tuna'nın gözlerine tehditkâr bir şekilde bakıyordu.

Sert bir üslupla emrederek, "İçeri geç ve bana neler olduğunu tek tek anlat," dediğinde, söyleyiş tarzı hoşuma gitmese de her şeyi yeni öğrenmiş olmasına verdim. Üstünde durmadan içeri geçeceğim sırada beni bileğimden tuttu. "Sana söylemedim, sevgilim. Ona söyledim," dedi kaşlarıyla arkamı işaret ederek. "Belli ki konuşacağı çok şey var."

Tuna kafasını salladı. "Hayhay, efendim. Tabii, geçeyim," diyerek Seher'in kapısını çaldı. İçeri girerken kocaman sırıtıyordu.

Arza onun peşinden gidecekken, "Özür dilerim," dememle durdu. "Sana önceden anlatmak isterdim ama ailenin yanındayken bunları dert etme istedim. Bilsen erkenden gelirdin. Sen gelene kadar..."

"Şş..." dedi işaret parmağını dudağıma bastırarak. "Bunu seninle yalnızken konuşuruz. O herifin yanındayken seninle tartışmak istemiyorum." Cevabımı bekler gibi bakınca kafamı aşağı yukarı salladım. "Güzel," dedi, alnımı öptü. "Şimdi şunun derdi neymiş, öğrenelim bakalım."

Kazağının kollarını sıvayarak içeri girdiğinde yukarı bakıp, "Lütfen yardım et. Lütfen," diye fısıldadım ve ben de peşlerinden içeri girip kapıyı kapattım.

Seher sandalyesinde oturuyordu. Önce kalçasını masaya yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmiş olan Tuna'ya baktı. Sonra dimdik bir şekilde, sanki fırtına çıksa yerinden hareket etmeyecek gibi duran Arza'ya. Ortamdaki gerginliği fark edince bakışları en son beni buldu.

"Selam, hoş geldiniz?" dedi ortaya.

Onun yanına gidip sağında durdum. "Hoş bulduk. Yani umarım," diye mırıldandım. "Burada toplanalım dedim çünkü zaten akademi bu buluşmanın gerçekleşeceğini biliyor. Yakalanma gibi bir derdimiz yok. Belli ki çoktan radarlarına girmişiz."

"Bana şu toplantıdan bahseder misin?" diyen sevgilime baktım. Kızgın olduğunu biliyordum. Kırılmış da olabilirdi. Ama bunu profesyonel bir şekilde saklıyordu. "Tam olarak ne dediler?"

"Senin haberin yok muydu? Ah ya, ben biliyorsun sanıyordum. En son babalar duyar gibi, en son sen duymuşsun," diyen Tuna'ya tek bir tepki vermedi. Ona bakmadı bile.

Elini bana doğru uzattı. "Dinliyorum, sevgilim."

Hiçbir detay atlamadan, kurulla yaptığım konuşmayı anlattım. Beni bariz bir şekilde tehdit ettiklerinden, durmazsak hepimizi yok edeceklerinden ve bunu alenen söylediklerinden bahsettim. Arza hepsini sakince dinledi. İlk sorduğu şey Tuna'yı güldürdü.

"Peki bu adama güveneceğini sana düşündüren ne oldu?"

"Kırılıyorum ama," dedi Tuna.

Scanned with CamScanner

Arza mimiksiz bir şekilde, "Geber," dediğinde Tuna daha çok güldü.

"Lütfen şunu yapmayın," dedim sesimi hafifçe yükselterek. Tuna'ya hitaben, "Kimse senden hazzetmiyor. Seninle çalışmak istemiyor. Ama bunu yapmak zorundaysak sen de bize yardımcı olmak zorundasın. Farkındaysan canın bize emanet olacak. Bence buna göre hareket et," dediğimde sadece omuz silkti, umurunda olmadığını söyler gibi. "Bunu yapmak zorundayız. Tuna'ya güvenmeyi tercih ettim çünkü neler öğrendiğini epey araştırdım. Akademi bunca zahmete girmez. Baksana, bizi yok etmeye bile eriniyorlar resmen. Biz dertleri değiliz. Tehdit edip işin peşini bırakmamızı istiyorlar. Görev verip işimizi yapmaya devam edeceklerini söylüyorlar. Birlik olup onlara neler yapacağımızı göstermemiz gerek."

Etkili bir konuşma yaptığımı düşünmüştüm. Vurgulu da konuşmuştum hâlbuki. Ama Arza'nın tek derdi ona gülümseyerek bakan Tuna'ydı.

"Sen onun casus olmadığını söylüyorsan sana inanırım. Ama eğer bu herif sana sataşırsa, o zaman durmam. Sana bulaşmayacak. Ne kadar az muhatap olabilirse o kadar az olacak. Bir şey söylemesi gerekiyorsa önce Seher'e, sonra gerek varsa bana söyleyecek. Varlığını belli etmeyecek," dedi ültimatom verir gibi.

"Hadi ya? İstersen nefes almayayım? Onun sesini de duymak istemezsin belki."

"İyi olur."

"Resmen ölmemi istediğini söylüyor," dedi Tuna. Arza'yı şikâyet eder gibi bana bakıyordu. "Nasıl ekip olabilirim ki onunla? Bir şey olsa beni korumaz bu adam. Hiç güven vermiyor."

"İlk defa doğru bir şey çıktı ağzından," dedi Arza. Onu ilk defa böylesine kalpsiz bakarken görüyordum. "Seninle ekip olmak gibi bir gayem yok."

Araya girdim: "Olmak zorundasınız. Çocuk değilsiniz ya! Tamam, Tuna benden nefret ediyor. Bunu belli ettiği için sen de ondan nefret ediyorsun. Benim sevgilim olduğun için senden de nefret ediyor. Tamam, bunların hepsi ekip olmaya engel." Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Kolumu kaldırarak kapıyı işaret ettim. "Bunun

arkasında bizi yok etmek isteyen bir akademi var. Biz bir avuç insanız. Eğer onları alaşağı edip ablamın ve onlarcasının intikamını almak, bu devre son vermek istiyorsanız birbirinizden hazzetmeseniz de bunu gizlemek zorundasınız. İkiniz de başarılı muhbirlersiniz. Eminim bunu yapabilirsiniz."

Kısa bir sessizlik oldu. İkisi de tepkisiz baksa da beni anladıklarına inanmak istiyordum.

Seher boğazını temizledi. "Bu güzel konuşmanızı bölmek istemezdim ama Tuna'nın araştırdığı dosyalarda birkaç bilgi buldum. Bence işimize yarar gibi," deyip sandalyesini bilgisayara doğru çevirdi. Dudaklarını sessizce oynatarak, "Sabır diliyorum sana," dediğini bir tek ben duydum.

Arza yanıma yaklaştı. Tuna da Seher'in soluna geçti. Ortam hâlâ gergin olsa da hepimizin dikkati ekrandaydı.

"Tuna'nın araştırması bizimkinden farklı ilerlemiş. Biz daha çok dijital üzerinden ilerlerken o çevresindekilerden bilgi edinmiş," dedi Seher. Bir dosyayı açtı. "Hepsinde ortalama aynı şeyler var. Diğer muhbirlerin yer aldığı görevler ve sonrasında o göreve dair bilgi edinmeye çalışma ama sonucunda görevin başarısızlıkla sonuçlandığına dair raporlar. Yani yine muhbirler işini bitirip görevi sonlandırıyor. Fakat sonrasında akademi kendi çıkarını güderek o görevlerden fayda etmeye çalışıyor. Bunlar bildiğimiz şeyler. Ama bizim göremediğimiz nokta bazı görevleri bile isteye baltaladıkları."

"Bunu nasıl buldun? Raporları ben de okudum ama bunu fark etmedim," diye sordum.

"Şöyle ki..." diyerek raporlarındaki aynı noktaları açtı. "Sen fark etmedin çünkü ben sonlandırılan görevlerde yeni çalışmaya başlayan muhbirleri araştırdım. Epey zor oldu çünkü bu dosyaların güvenliği yüksekti. Ve şöyle bir detay fark ettim. Yeni görevlendirilen muhbirlerin hiçbiri akademide yer almıyor." Üçümüzün de şaşkın yüzüne baktı. "Hiçbirinin adı da sicil numarası da sistemde çıkmadı. Başta bunun gizlilik olduğunu düşündüm. Ama hayır, öyle değildi. Onlar da muhbirdi ama bizim akademiden değildi."

"Ne?" dedik aynı anda.

Scanned with CamScanner

"Bizim bilmediğimiz başka bir akademi daha var. Martaval ilk ve tek değil. Belki bir tane daha, belki de bilmediğimiz onlarcası daha var."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Arza. "Martaval'dan başka yerler de var ve biz bunu bilmiyor muyduk? Neden söylemediler? Bütün gizli işlerini oradan yürütmek için mi?"

Tuna kafası karışmış bir hâlde konuştu: "Buradan da yürütüyorlar ama? Neden başka bir akademiye ihtiyaç duysunlar ki? Duydularsa bile Martaval'ı niye kendi çıkarları için kullansınlar? Onu temiz tutup yakalanma ihtimalini azaltabilirlerdi. Bu çok saçma."

"Ben de bunu anlayamadım işte," dedi Seher.

Zihnimde şimşekler çakıyordu. Aklıma gelen düşünceler birbirini kovalıyor, sonra hepsi aynı yerde buluşuyordu.

Odanın içine adımlamaya ve bir yandan sesli düşünmeye başladım.

"Martaval bize söylendiği gibi resmî bir kurum. Bunu kimliklerimizden, bize tanınan imkânlardan anlayabiliriz. Gizli bir kurum ama devletin bizden haberinin olduğu gerçek. Bilmediğimiz nokta, devletin arka planda dönüp duran olaylardan haberi olup olmadığıydı. Bu cepte. İlk ihtimalde başka akademilerin varlığının devlet tarafından bilinmemesi olabilir."

Arza, "Mantıklı geldi bana. Diğer akademiler hem kayıtsız olmuş olacak hem dijital izleri olmayacak. Onlarla ilgili bir sorun olduğunda topu Martaval'a atabilirler. Martaval bunun için var olabilir mi ciddi?" diye destekledi beni. "Kirli işlerinin bazılarını buradan yürütmek zorundalar çünkü buradaki yetkileri çok. Martaval'ı merkez gibi değil, daha çok kalkan olarak kullanıyorlar."

"Aynen öyle," dedim. "İkinci ihtimal ise burası bir eleme akademisi. Amaçları bizi eğitmek değil, kimlerin yükselmeye uygun olduğunu görmek," dediğim anda Tuna araya girdi:

"Olabilir mi böyle bir şey?"

Seher kafasını salladı. "Bana mantıklı geldi. Gerçeği öğrendiğimizi anladılar ama bize neden engel olmadılar? Sebebi bizi umursamadıkları değil de ne kadar ileri gideceğimizi görmekse? Sonuca varana kadar bekleyip bizi deniyorlar. Sonrasında ise iki tane seçenek sunacaklar. Evet, başardın ve ileri gitmeye hak kazandın, şimdi diğer akademiye geçebilirsin. Ya da..."

"Ya da bize düşman olmayı seçip ölüme mahkûm oldun," diye tamamladım onu.

Arza yüzünü sertçe sıvazladı. "Yani onları irdelememizi istediler. Bu yüzden Başkan gözlerimin içine bakıp neler yaptığımı bilmesine rağmen bana engel olmadı. Her şeyi kabul edip karşı tarafa geçeceğimi düşündü. Şerefsiz herif!" dedi tükürür gibi.

Tuna'nın, "Peki ya Barbar? O bunları biliyor mu?" Sorusu ortama bomba gibi düştü.

Bunun cevabını bilemiyordum. Başka bir akademi gerçekten varsa Barbar bunu bizimle beraber öğrenmiş olamazdı. Bu imkânsızdı. Her şeyi bilmesine rağmen susmuş muydu? Hepsi bir oyun muydu?

Onun hakkında ikilemde kalmaktan bıkmış usanmıştım.

Arza yaşadığım kararsızlığı görüp, "Barbar bizim yanımızda," dedi. "Aklımızda bir soru işareti varsa ona sorar öğreniriz. Eminim mantıklı bir açıklaması vardır."

Tuna, "Barbar'ı ben de severim. Onun hakkını da ödeyemem. Size olduğu kadar bana da yardımcı oldu. Ama..." dedi. "Ama ya o da bu oyunun içindeyse? Bir şeylerin peşine düşmeye başlayan muhbirlerin çoğunun ona gitmesi çok normal. Peki ya onun görevi, ona gelen muhbirlere yardım ediyor gibi görünmekse? Herkese aynı rolü baştan oynuyorsa?"

Sessiz kaldık. Hiçbirimizden bunu reddedecek bir şey çıkmadı. Ve bu, beni daha da çıkmaza sürükledi.

"Nasıl çözeceğiz bunu?" dedi Tuna çaresiz hissettiğini gizlemeden. "Giderek daha dibe batıyoruz sanki."

Seher, "Adnan Vardaroğlu'ndan baka çaremiz yok," dedi ve durdu. Onun aklına gelen şey benim de aklıma gelmişti. "Ya bu adam, taraf seçmesi gereken muhbirlerin iyi tarafı seçtiğinden emin olup onları yanına alıyorsa? O da bu durumdan haberdar ve seçim yapmamızı bekliyor olabilir mi?"

"Tabii öldürülmeden önce," dedi Tuna.

Scanned with CamScanner

Arza ona ters ters baktı. "Bizim seçimimizden emin olmasa bile Azra'nınkinden emindir. Onun ablasına rağmen diğer tarafı seçeceğini düşünmez," dedi üstüne bastırarak.

"Bence de," dedim. Öyle çok daraldım ki gidip camı açtım. Soğuğa rağmen pencerenin önünde durdum. "Ona ulaşmam lazım. Hem de bir an önce."

Arza yanıma gelip elini omzuma koydu. "Çözeceğiz hepsini. Kendini kötü hissetme. Her şey yoluna girecek," deyip şakağımı öptü.

Seher, "Akademiye dışarıdan ulaşmaya çalışan birileri var. Dijitalden bahsediyorum," dediğinde bakışlarımız ona döndü. "Benim alanım olmadığı için çok üstüne düşmemiştim. Ama gruplarda her gün o kişilere dair bilgiler veriliyor. Bunlardan biri Adnan Vardaroğlu'nun ekibinden olabilir. Onları mı araştırsam? Belki bir şey çıkar."

Bilmiş bir ifadeyle, "Çıksaydı, diğerleri bulamaz mıydı? Ondan bir sonuç alamazsın," dedi Tuna.

Onun bu tavrına ters bir üslupla, "Başka bir fikrin var mı? Boş boş durmaktan iyidir," dedi Seher.

Hepimiz pürdikkat ona bakıyorduk. Tuna ise gayet rahat bir ifadeyle masaya yaslanarak oturmaya devam ediyordu. "Şöyle yapabiliriz... Eğer kurul senden birini fişlemeni istiyorsa, onlara yem atabiliriz."

Arza direkt, "İyi fikir. Seni atalım," dedi.

Tuna dişlerini göstermeden sırıttı. "Sonra beni kesin kurtarırsınız, değil mi? İnanılmaz güven verdi. Neyse. Bence bu şekilde Barbar'ın gerçekten hangi tarafta olduğu, tepki süresinden anlaşılır."

"Olabilir ama çok riskli," dedim. Ve Arza'ya hitaben, "O dâhil kimsenin böyle bir şey yapmasına izin vermem," dedim. Gergin bir şekilde odanın içinde dolanmaya başladım. "Ne yapacağız gerçekten?"

Arza, "Adnan'a ulaşmamız için başka yollar düşünmeliyiz," dedi koyu gözlerini kısarak. "Sadece Adnan'ın ve ablanın bildiği bir yer var mı? İlk el ele tutuştukları yer, seni seviyorum dedikleri yer gibi. Onlar için özel bir yer varsa kesin oraya gidiyordur. Gitmese bile biz gittiğimizde haberi olur."

Bilmiyorum dercesine dudaklarımı büzdüm. Gerçekten bilmiyordum da. Ablam vefat etmeden önce İstanbul'a çok sık gelmezdim. İzmir'de doğup büyümüştüm. Ablam neler yaptıklarından bahsederdi bana ama konumları hiç hatırlamıyordum. Belki kendimi zorlarsam bulabilirdim.

Seher bilgisayarıyla ilgilenmeye başlamıştı. "Fikrim beğenilmedi ama ben buradan ilerlemeye çalışacağım. En kötü ihtimalle dijital bir sızıntı bırakırım ve olacakları takip ederim. Belki küçük bir balık yakalayabilirim."

Tuna doğruldu, ellerini birbirine çarptı. "O zaman toplantı burada bitiyor sanırım. Ben artık gideyim. Malum sizin konuşacaklarınız vardır," dedi Arza'yla aramdaki soğukluk olduğunu ima ederek.

Arza böyle bir şey olmadığını göstermek istercesine kolunu omzuma atıp eğildi ve yanağımdan öptü. "Lütfen siktir git," dedi gıcık bir şekilde.

Tuna aynı şekilde sırıtarak odayı terk ettiğinde Arza benden yavaşça uzaklaşıp ciddiyete büründü.

"Konuşmamız lazım," dedim.

Kafasını ağır ağır salladı. "Erken oldu," dedi iğneleyerek.

Seher'e veda edip odadan çıkarken onun bana üzülerek baktığını gördüm. Ne ara bu duruma gelmiştim? Sahiden iyilikten maraz doğuyor olabilirdi.

"Bana en başından anlatır mısın her şeyi?"

Gözlerimi devirmemek için zor durdum. "Kuruldan itibaren mi? İki defa anlattım ya."

Arza kafasını sağa sola salladı. "Hayır. O herif sana tam olarak ne dedi, nasıl baktı, amacını anladın mı, buralardan başla."

Beni kıskanması başta hoşuma gitmişti. Kısıtlamadığı, işime karışmadığı ve bana güvendiği sürece, bana olana sevgisi yüzünden bir köşede kendi kendini yiyebilirdi. Bunu sorun etmezdim.

Ama yaklaşık iki saattir aynı şeyleri konuşuyor olmaktan gına gelmişti. O köşeye gitmesi gerekiyordu artık.

Gülümsedim. Ya da bunu denemiş de olabilirdim. "Sevgilim, sen aptal bir adam değilsin. Defalarca anlatmama gerek var mı her şeyi?"

"Ben aptal değilim ama o, şerefsizin teki. Kaygılanmakta haklı değil miyim?" dedi kızar gibi.

Scanned with CamScanner

"Kaygılandığın konu ne?"

Ayağa kalktı birden. "Bunu gerçekten soruyor musun?" Onun odasındaydık. Mini buzdolabından soğuk su aldı. Hızlı hızlı, içi yanıyormuş gibi tek nefeste bitirdi. Islak dudaklarına bakıp dikkatimi dağıtmamalıydım. Şu an tartışma hâlindeydik. "Neye öfkelendiğimi anlamıyor musun?"

Hayır demeye çekindim. Öyle bir sormuştu ki sanki bunu anlamıyorsam *aptalımdır* der gibi olacaktım.

"Beni rahatsız etmesi yüzünden mi?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Elbette o da var. Ama tek sorun o değil." Yatağının üstüne oturdu. Ben karşısındaki sandalyede oturuyordum. Bacaklarımın arasından sandalyeye uzandı ve onunla beraber beni kendisine doğru çekti. "Sen bana bu adamın hırslarından, seninle olan savaşından bahsetmedin mi? Ben de sana âşık olduğu için böyle davrandığını söyledim. Değil mi?"

Onay beklediği için, "Evet?" dedim. Beni ciddi anlamda aptal sanıyor gibiydi.

"Aşk insana neler yaptırır, sen bunun farkında mısın? Sana âşık olması tabii ki bir problem. Benim sevdiğim kadına kimsenin his beslemesini istemem. Ama bunu değiştiremem de. Sana yaklaşmasına engel olurum, o kadar. Tabii yaklaşamaz, götü yemez, orası ayrı da," dedi emin bir şekilde. "Bu adam âşıkken ve senin hayatında kimse yokken bile sana açılamamış. Öz güvenliyim ayakları çekiyor ama belli ki pek çok kaygısı var. İçindeki hisleri atma yöntemi olarak seninle çatışmayı seçmiş. Bu şekilde seninle iletişim hâlinde kalabilmiş. Aptal, öz güvensiz piç."

Güler gibi oldum. "Onun için üzülmeli miyiz yani?"

"Ne üzülmesi? Ne bok yerse yesin," dedi ters ters. "Anlatmak istediğim şu: Şimdi senin yanında beni görünce çatışma hâli gitti, yerine kaybetme korkusu geldi. Kendiyle savaşıyor şimdi. Keşke açılsaydım, şansım olurdu, kabul ederdi diye deliriyor. Şu anki yapacağı şey bana cephe almak. Onun doğasında bu var. Kaostan, karmaşadan haz alıyor. Onun konfor alanı bu. Gözü bizim üzerimizde olduğu için olayları çözmesi kolaylaşmış olabilir. Ama onun her zaman kaosu kovalaması da bu işe çekilmesinde bir neden."

Bıkkın bir nefes verdim. Tuna'dan konuşmak istemiyordum artık. Yıllarca onun bana çektirdikleriyle uğramıştım. Gına gelmişti.

"Yani? Tamam, öz güvensiz ve aptal. Ee? Bunun bizimle ilgisi ne? Sana cephe almasından korkmadığına eminim," dediğimde güler gibi ses çıkardı.

"Onun alacağı cephede ben çoktan savaşı kazandım. Konu o değil," dedi egosunu gizlemeden. Bahsettiği cephe de bendim yahu. İnsan sevgilisinden savaş meydanı gibi de bahsetmezdi yani. "Biz bilmediğimiz bir şeyin içine atılacağız belli ki. Adnan işini çözersek nerede ve nasıl olacağımız meçhul. Sen bana danışmadan kendi kafana göre hareket etmişsin. Ama sence duygularını yönetemeyen, hep bir kaos arayan bu adamla böyle bir yola çıkılır mı? Üstelik sana baktığı için bile gözlerini oymak isteyen içimdeki yontulmamış adamı zor tutarken. Keşke fikrimi alsaydın."

"Onu ekibe dâhil etmeden önce sormam gerekirdi. Ama anlattım ya, mecbur kaldım. Çalışmaları da bize şimdiden yardımcı oldu. Problemli biri olsa da işimize yarayacağı konusunda senin de şüphen yok. Bu onun iyi bir muhbir olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

"Yararı kadar zararı da olacak."

Tatlı tatlı gülümsedim. "Beni kıskandığın için mi?"

"Evet. Seni ölesiye kıskandığım için," dediğinde güldüm. "Dakikalardır bunu duymak istiyorsun, değil mi? Kıskançlıktan geberdiğimi itiraf edeyim diye oturduğun yerde kıvranıp durdun."

"Hıhı."

Elini enseme koyup beni kendine çekti ve dudaklarımızı sertçe birleştirdi.

"Hayvan gibi kıskanıyorum," dedi *rahatladın mı* der gibi. "Seninle aynı ortamda nefes alması bile ona zarar vermem için bir sebep. Bana laf sokmaya çalışması, iğnelemesi falan gram umurumda değil. Sana değen gözlerini görmek dahi kanımın deli gibi akmasına sebep oluyor. Görevdir, amaçtır, intikamdır, hepsinin ağzına tüküreyim. Sonucu ne olursa olsun kanının yumruğuma bulaşmasını istiyorum." Omuz silkti. "Bu kadarım işte. İçimde bir dağ ayısı yattığını ben de bilmiyordum."

Scanned with CamScanner

Kahkaham odayı doldurdu. Boynuna sarılarak kucağında yerimi aldım. Sıcaklığına doğru sokuldum.

"Ama burada önemli olan benim gözümün senden başka birini görmemesi. Hem Tuna'ya âşık ol..."

Parmağını dudağıma koydu. "Şş... Onun adıyla beraber aşk kelimesini yan yana duymak istemiyorum. Ne demek istediğini biliyorum. Eğer bir şey olacak olsaydı ben yokken olurdu."

"Heh, aynen öyle." Boynuna ıslak öpücükler kondurdum. "Ben bir tek seni seviyorum. Özür dilerim. Sana söylemeden karar aldığım için. Bir dahakine dikkat ederim."

Hafifçe uzaklaşıp gözlerime baktı. "Başka âşığın varsa şimdi söyle."

Kıskanç Arza'ya bayılmıştım. Gözlerindeki karanlığı, kaslarının anında belirginleşmesini, gerilen bedenini sevmiştim.

Onu yatağa doğru ittim. "Var," dedim fısıldayarak. Doğrulmak istediğinde onu durdurdum. "Ve ben şimdi onu öpmek üzereyim."

Gerilen yüz ifadesi normale dönerken gözleri koyulaştı. Ama bu sefer kıskançlıktan değildi.

KENDİME YENİ BİR BEN LAZIM

"Seni sürekli başka biri yapmaya çalışan dünyada kendin olmak, en büyük başarıdır."
-Ralph Waldo Emerson

Kendime yeni bir ben lazım.

Toyken ne zaman bir görev gelse kendimi değiştirirdim. İki görev üst üste aynı role bürünmem gerekse, yarattığım karakterler aynı özelliklere sahip olsa bundan hoşlanmazdım. Kendime yeni bir hedef belirlerdim.

Önce kim olmak istediğime karar verirdim. Oluşturacağım karakteri bazen örnek aldığım bir kişinin davranışlarından oluştururdum. Onun günlük hayatta neler yaptığına, nasıl konuştuğuna bakardım. Uyumadan önce, uyandığımda, günün her anında o hâlimi ayrıntılı olarak hayal ederdim. Sanki o kişiymişim gibi kendimde küçük değişiklikler yapardım. Kâkül kestirmek gibi, kambur durmak ya da yüzüme ben yapmak gibi. Eski versiyonlarımı geride bırakır, tamamen yeni hâlim olmaya çalışırdım. Bugün doğmuş bir bebek gibi.

O zamanları özlüyordum aslında. Aynanın karşısında yaptığım provaları, gece aniden uyanıp üstümdekileri değiştirerek masanın farklı yerlerine oturup konuşmalar yapmayı. Heyecanla sokağa çıkıp sanki herkes beni izliyormuş gibi role girmeyi.

Hepsinin bitecek olması, hatta çoktan bitmiş olması ne acıydı.

Bu son görevim miydi?

Buna görev denemezdi aslında.

Kendime yeni bir ben bulacağım son oyunda akademinin bir işlevi yoktu. Arza ile rollerimizi kendimiz belirlemiştik. Bu oyun bizi Adnan Vardaroğlu'na götürecekti.

Aynadaki kadının gözlerine baktım. Onu özlemiştim. Mavi lensleri, kahverengi gözlerinin arkasına gizlenen heyecanı saklayamıyordu. Kafasına taktığı siyah, küt kesim, kalın kâküllü peruk, dudağındaki kırmızı ruj, koyu göz makyajıyla onu ben yaratmıştım. İsmi

Scanned with CamScanner

Alina'ydı. Rusya'dan buraya yıllar önce gelmişti. Türkçesi iyiydi ama hâlâ aksanı vardı. Üstüne tamamen oturan simsiyah bir tulum giymişti. Uludağ'ın hava koşullarına uygun olan yine siyah kar botları vardı. Baştan aşağı simsiyahtı. Siyah kalın çerçeveli gözlüğünü taktığında üstündeki tek renk dudaklarındaki alev kırmızısı oldu.

Nazik ama ne istediğini bilen biriydi Alina. Kimseye ikinci bir şans vermezdi. Çok eskilere dayanan bir serveti vardı. Ailesi Rusya'da hatırı sayılır bir yere sahipti.

Bugün burada olmak istediğinde kimse onun önüne geçememişti. Daha doğrusu cesaret edememişti.

Ona bakmaya doyamadığımı fark ettim. Bir yanım ondan hemen kurtulmak isterken diğer yanım onunla yaşamak, ona doymanın derdindeydi. Ruhum, oyun istiyordu.

Biraz sonra odamın kapısı açıldığında Arza'yla göz göze geldiğimde içimdeki heyecan büyüdü. Bakışları önce yüzümde sonra bedenimde oyalandı. Yeniden yüzüme baktığında gözlüğümü çıkardım. Ona kirpiklerimin altında bakıp göz kırptım.

Aksanlı bir şekilde, "Hoş geldin, yakışıklı. Sen istiyor duş? O zaman verecek birkaç yüz bin dolar," dediğimde usul usul bana doğru yaklaşıyordu.

Montunu çıkarıp yatağın üstüne attı. Avına yaklaşan avcı gibi bana doğru yürüyünce sanki ondan korkuyormuş gibi geri geri gittim. En sonunda sırtım duvara çarpınca durmak zorunda kaldım.

"Ben korkuyor sizden. Siz neden bana böyle bakıyor?"

Parmakları çeneme dokundu, yavaşça boynuma indi. "Bana Rus olacağını söylemiştin de böyle bir Rus olacağını söylememiştin," dedi boğuk bir sesle.

Alt dudağımı ısırdım. Gözleri oraya kaydı. "Etkilendin mi?"

"Hem de çok. Adnan bekleyebilir. Herkes bekleyebilir. Tüm dünya bekleyebilir. Biz seninle biraz dil pratiği yapalım. Benim Rusçam iyi değil. Bana yardım mı etsen?" Dudaklarıma doğru yaklaştı. "Ne demişler? Dil dile değerek öğrenilir."

"Hımm... Çok isterdim aslında. Ama rujum bulaştı mı çok zor çıkıyor." Kolunu kaldırıp saatine baktım. "Ve bizim üç dakika sonra aşağıda olmamız lazım," dedim *maalesef* der gibi.

Suratı anında asıldı. Belimden tutup beni kendine doğru çekince rahmum kalın olmasına rağmen sert göğsünü hissettim.

"Bu odaya geri döndüğümüzde üstündekini ben çıkartacağım. Anlaştık mı?" dedi gözlerime kenetlenerek. Kafamı uslu bir çocuk gibi salladım. "Lens çok yakışmış ama benim o kahveleri görmem gerek. Ve o rujun her yerime bulaşmasını istiyorum," diyerek boynumdan öpüp benden uzaklaştı.

Ruhum, en çok onu istiyordu.

Saatimi ve yüzüklerimi takarken ona yandan bir bakış attım. "Aşağı indiğimizde de bana böyle bakma. İnsanlar korumamla ilişkim olduğunu düşünecek."

Dudağının sağ tarafı yukarı doğru kalktı. "Kimse buna şaşırmaz. Kadın erkek fark etmez, insanlar genellikle yakın korumalarıyla birlikte oluyor. Sanırım çok fazla yan yana durunca istemsiz bir şekilde yakınlık oluşuyor. Yani alışılagelmiş bir durum bu."

"Bana böyle bakacaksın yani?"

"Bakmayacağım. Bunun zor olacağına eminim. Yine de ben profesyonelim," deyip ceketinin düğmelerini iliklediği. O da baştan aşağı siyah bir takım elbise giymişti. Kulağında kulaklığı, belinde silahıyla tam bir yakın korumaydı. "Hazır mısın?"

Küçük, siyah çantamı koluma taktım. "Hazırım. Başlayalım."

Kapıyı ikimiz için açmadan önce kulağına dokundu. "Seher. Başlıyoruz."

Otelin içi oldukça gösterişliydi. Uludağ'ın en lüks otellerinden biriydi burası. Gösterişinden ziyade önemli olan, konaklayacak insanların detaylıca araştırılmasıydı. Elini kolunu sallayan içeri giremiyordu. Rezervasyon yaptıran insanların ne iş yaptıklarından, sosyal medyayı nasıl kullandıklarına kadar bakılıyordu.

Çünkü pek tabii içerideki zengin ve izole yaşayan insanların sırf parası var diye saçma sapan kişilerle muhatap olmasını istemezdik. Onca parayı boşuna mı veriyorlardı? Çok ayıptı.

Biz buraya çok kolay girememiştik tabii. Seher'in iki gün boyunca kimliklerimiz için uğraşması gerekmişti. Rusya bağlantılı karakterlerimiz olduğu için bu ekstra zor olmuştu.

Asansörden çıktığımızda karşımızda otelin geniş lobisi belirdi. Burası çok kalabalık değildi. Konaklayan insanlardan çok çalışanlar vardı. Çünkü her an biri bir şey istediğinden ve bir kokteyl servisini bile iki kişi yapmak zorunda kaldığı için çalışanların sayısında epey artış oluyordu.

Arza sol tarafımda duruyor ve her an bir şey olacak da biri bana saldıracakmış gibi hazırda bekliyordu. Kimsenin saldıracağı yoktu. Düşmanım olmadığı gibi beni tanıyan insan sayısı da sıfırdı. Ama o bu roldeyken etrafı rahatlıkla izleyebiliyordu.

"Önce dışarı çıkıp oraya bakalım," dedi. Yanımızda kimse olmadığı için bunu Türkçe söylemişti. Yukarıda Rusçasının iyi olmadığını söylemişti ama bu tamamen yalandı. Birkaç defa prova yapmıştık ve bu konuda gayet başarılı olduğunu göstermişti. "Saat daha erken ama ne olur ne olmaz."

Hiçbir tepki vermedim. Bize doğru koşar adım gelen otel sorumlusuna gözlüğümün arkasından bakmakla yetindim.

"Merhaba, efendim," dedi adam. Rusça bilmediğinden İngilizce konuşuyordu. "Sizin istediğiniz gibi yerinizi ayarladık. Hemen mi geçmek istersiniz?"

"Söylediğim gibi köşedeki yer mi ayarlandı?" diyen Arza kaba ve Rus aksanı olan bir İngilizceyle konuşuyordu.

Adam hızlıca kafasını salladı. "Elbette. Buyurun, ben size eşlik edeyim," diyerek kolunu ileri doğru uzattı. Beraber yürümeye başladık. Arza, adamla arama girdiğinde adam yanlış bir şey yaptığını fark ederek özür diler gibi baktı. "Yemekten memnun kaldınız mı? Ekip arkadaşlarımız verdiğiniz tarife uyabilmişler miydi?"

Arza, "İyiydi," dedi kestirip atar gibi. Benim için kapıyı açtı. Dışarı bakıp sorun olmadığını görünce geçmemi bekledi. "Alina Hanım yukarıda manzarayı izlemek isteyecektir. Gerekli şeylerin hazır olmasını sağlayın."

"Tabii, efendim," dedi adam. Onda da kulaklık vardı. Türkçe konuşup hazırlıkların yapılmasını emretti.

Dışarısı buz gibiydi. Ellerim ve yüzüm üşüyordu. Kar az da olsa yağmaya devam ediyordu.

Otelin giriş kısmının sol tarafında büyük iglolar vardı. Hepsi şeffaftı ve içerisi görünüyordu. Tabii bunlar her yerde görebileceğiniz gibi değildi. İçleri çok büyüktü ve her biri farklı konseptlerde dizayn edilmişti. Büyük ve rahat koltuklar, küçük ama etkili bir şömine, bar köşesi, özel olarak yapıldığını bağıran bir masasıyla burası ülke şartlarındaki çoğu evden daha güzel ve konforluydu.

Yeni yıl teması her yere hâkimdi. Büyük ren geyikleri, kırmızı süslemeler, yılbaşı müzikleri, sıcak çikolatalar... Sanki Noel Baba'nın evinde gibiydik. Çalışanlar bile temaya uygun giyinmişlerdi.

Bizim seçtiğimiz iglo en köşede kalıyor ve gelen herkesi görme imkânı tanıyordu. Ama oteldekiler bunu seçme sebebimizin konsepti olduğunu düşünüyordu. Yani Rusya esintileri taşımasıydı.

Adam bizim geçmemiz için kapıyı açtı. "Buyurun lütfen." Ben içeri girip koltuğa oturdum. Telefonumla ilgilenmeye başladım. Adam, Arza'ya, "İçeriye ihtiyacınız olacağını düşündüğümüz her şeyi koyduk. Ama kapının önünde her zaman bir kişi sizin için bekleyecek. Bir şey olursa bana ulaşmak için içeride televizyonun yanındaki kırmızı butona basabilirsiniz," diye açıkladı.

Arza bıkkın bir şekilde nefes verdi, "Davay davay," dediğinde adam mahcup bir şekilde kapıyı kapatıp uzaklaştı.

Güler gibi olsam da belli etmedim. İçeriye göz gezdirdim. "Burada dinleme cihazı olmadığına emin misiniz?"

Arza yanı başıma geldi. Ellerini önünde birleştirdi. "Evet, sevgilim," dedi mimiksiz bir şekilde.

Saate baktığımda Adnan Vardaroğlu'nun gelmesini beklediğimiz vakte az kaldığını gördüm. Her an onu görme ihtimalimiz vardı.

Bu otel yıllar önce ablam ve onun gelmeyi hayal ettikleri oteldi. Bütçeleri buraya karşılamaya yetmiyordu. Bura için bir süre para biriktirdiklerini biliyordum. Fakat tek sorun para da değildi. İçeri girebilmek için yeterliliğin olmalıydı. Onların ise öyle bir yetkinliği yoktu. Ablam, Adnan abinin bir şekilde buraya girmeyi sağlayacağından bahsetmişti, hatırlıyordum. Bana burayı anlatışı, yeni yıla burada girmeyi hayal etmenin bile onu nasıl heyecanlandırdığı dün gibi aklımdaydı.

Bu onun hayaliydi.

Scanned with CamScanner

Adnan Vardaroğlu bugün, 31 Aralık gecesi buraya gelecekti. Bundan hiçbir şeyden olmadığım kadar emindim. Bu, ablamı yâd etmenin, başardıklarını ona söylemenin bir yoluydu.

Buna dair hiçbir kanıtım yoktu. Ne buraya geldiğine dair bir kanıt vardı ne de ondan bir emare. Fakat bunu biliyordum. Bugün onu burada göreceğimden kanımın son damlasına kadar güveniyordum.

Eğer gelmezse de bu bizim son şansımız ve bitişimiz olurdu.

Biraz sonra garson geldi ve bana sıcak şarapla çikolata servisi yaptı. İstediğim bir müziği açtı ve bizi yeniden yalnız bıraktı.

Ağzıma çikolata attım. Tadı gerçekten çok iyiydi.

"Sen de ister misin?" dedim Arza'ya.

"Saçmalama istersen."

"Böyle ayakta dikilmen hoşuma gitmiyor. Keşke başka bir rol seçseymişiz sana." Aklıma gelen fikirle hınzır gibi gülümsedim. "Kocam olabilirdin. Böylelikle ben de seni canımın istediği gibi öpebilirdim."

İfadesi değişmedi ama ben içten içe bu fikri sevip gülümsediğini hissettim.

"Beni öpmek istiyorsun yani?" dedi, dimdik karşısına bakarak. "Ben de isterdim. İşime gelirdi tabii. Önceliğimiz şu olayı çözmek olmasaydı."

"Maalesef," derken sesli bir nefes verdim. "Burada tatil yapabilsek ne güzel olurdu. Ablamın bu oteli neden bu kadar sevdiği çok belli. Üst segmentin de ötesinde bir yer burası." Koltuğun üstündeki ekoseli kırmızı battaniyeyi işaret ettim. "Şu battaniye bile bilmem kaç bin dolar, biliyor musun? Tabii herkes gelemez buraya. Öyle zengin olmalısın ki şu battaniyeyi ya da odadaki herhangi bir şeyi çalıp götürmeyi aklına getirmemelisin. Hayat standardın böyle olmalı yani." Ona yandan bir bakış attım. İş başındayken şarap içiyor olmanın etkisiyle keyfim yerindeydi. "Tabii sen alışkınsındır bu gösterişe. Ne de olsa zenginmişsin ya."

"Bu derecede bir zenginliğe sahip değiliz. Burada birkaç gün konaklayabilirdik ama bu bizim için ultra lüks bir harcama olurdu. Hem babamı almazlardı buraya. Öyle bir gücü yok onun."

"Tüh ya," dedim üzülür gibi. "Belli ki bir daha gelemeyeceğiz. O zaman ben buranın tadını çıkaramaya bakayım." Tulumumun fermuarını açtım. İçerisi oldukça sıcak olmuştu. "Şömineyi biraz kısar mısın? Bu tulum bana cehennemi yaşatmaya çalışıyor sanki, piştim."

Seri hareketlerle elektrikli şöminenin yanına gidip derecesini düşürdü. Ayağa kalkıp yanıma geleceği sırada gözleri bana değdi ve bir anlığına durdu.

"Önünün açıldığının farkında mısın?" dedi dehşet içindeymiş gibi.

"Evet, ben açtım."

Kaşları olabildiğince çatıldı. "İçinde sadece iç çamaşırın olduğunun farkında mısın?"

"Evet, ben giydim." O yeniden yanı başımdaki yerine geçerken ben kafamı geriye atıp ona gülümsedim. "Bilerek onu da siyah seçtim. Böyle tamamen uyumlu giyinmek hoşuma gidiyor."

"Lütfen önünü kapat. Bu şekilde oturman hoşuma gitmedi. Dışarısı insan kaynıyor," derken zorlukla konuşuyor gibiydi.

"Bunun ben de farkındayım. Ama çok sıcak oldu. İsilik mi olayım?" Dışarıdaki insanlara bakındım. "Hem farkındaysan kimsenin buraya bakmaya cesaret ettiği yok. Biraz önceki garson şarabımı doldururken resmen gözünü kapatacaktı. Varlığın onları tehdit ediyor, Talan. Bana bakmaya yürekleri yok."

Aldığı derin nefesle göğsünün şiştiğini gördüm. "Cesaret edememeleri, bakma ihtimalleri olmadığını göstermez. Burası bir plaj olsa sorun etmezdim. Ama karların altında oturuyoruz. Bu şekilde durman normal mi?"

"Aslına bakarsan bir Rus olarak soğuğa dayanıklı olmam gerekir. Baksalar bile bunu normal karşılarlar."

Boynunu kütlettiğinde ortaya çıkan damarlarından ne kadar gerildiğini anladım. Fakat dışarıya bunu yansıtmıyordu.

"İçerisi benim için de fazla sıcak. Ben de zorlanıyorum. Senin böyle durmanın da etkisi var tabii," dedi dişlerinin arasından. "Etrafa bakmam gerek. Her an tetikte beklerken senin böyle oturman dikkatimi dağıtıyor."

Kahkaha atmamak için kendimi kastım. "O zaman iyi ki plajda değilmişiz. Görev kesinlikle başarısızlıkla sonuçlanırdı."

Scanned with CamScanner

Boynundan çenesine doğru olan kızarıklığı yok etmek ister gibi kravatını çekiştirdi. "İyi ki." Bana bakmıyordu ama beni görüyordu. "Hâlâ aynı şekilde oturmaya devam ediyorsun. Görevi bırakıp sana mı odaklanayım?"

Tatlı olduğuna inandığım bir sesle, "Hıhı," dedim.

Güler gibi oldu. "Başımın belasısın."

"Ama ne de tatlıyım, değil mi?"

"Maalesef. Maalesef ki öylesin," dediğinde bu hâline dayanamadım ve fermuarı yukarı doğru çektim.

Bir gözüm hep dışarıdaydı. Televizyondan bir şeyler izleyip öylesine takılıyor gibi dursam da insanları izliyordum. Fakat bir değişiklik yoktu. Hep aynı insanlar ve aynı koşturmaca hâkimdi.

Bir an onlara özenirken buldum kendimi. Çocuklu aileler de vardı, sadece çift olarak gelenler de. Hepsinin ortak noktası neşe içinde olmalarıydı. Ne isterlerse gerçekleşmesi dakikalar sürmüyordu. Her şey ellerinin altında, onları bekliyordu. Çok rahat bir hayattı bu. İnsan böyle bir hayata kavuşunca bir derdi olmayacağını sanırdı.

Para her şeydi, değil mi? Elbette bu doğru değildi. Para her şey değildi ama çok şeydi. Zamanı geri alamaz, sevdiğine kavuşturamaz, sağlığını kazandıramaz, geçmişi değiştiremezdi.

Ama yeni bir sayfa açtırırdı para. Hastane hastane gezdirmez, doktorları ayağına getirirdi. Sevdiğine kavuşturmayı dener ama olmuyorsa başka yollarla mutlu ederdi. Geçmişi değiştiremese de onu çok kolay siler, hatalarını gizler, sana yeni bir hayat bahşederdi.

Onların huzurla yaşadığı dünyada, hiç bilmedikleri savaşlar veren bizler için çok şeydi para ve bazen her şeydi.

Zenginlere karşı bir nefretim yoktu. Öfkem düzeneydi, kapitalizmeydi, zalimliğeydi. Dünyanın bir ucunda çocuklar açlıktan ölüyorken büyük tabaklardaki küçücük yemeklere onların tüm ömürlerince göremeyeceği kadar çok servet dökülmesineydi. Adaletsizliğe, sömürgeciliğe, insanlığaydı nefretim.

Hayal bile edemeyeceğimiz hayatların içinde yaşayan birkaç insanın istediği gibi bir dünyada yaşıyorduk. Ekonomiye, eğitime, savaşa, hatta sağlığımıza bile yön veren kişilerin bize biçtiği hayatların içindeydik. Bazılarımız farkındaydı bunun. Bazılarımız ise hayatın içine

o kadar gömülmüştü ki ay sonundan başka düşündüğü bir şey yoktu. Karnını doyuramayan bir millet zihnini nasıl doldurabilirdi ki?

Onlara baktıkça öfkem içimde kaynıyordu. Tabii ki onların suçu yoktu bu düzende. Dünyanın böyle olmasını onlar seçmemişlerdi. Altın kaşıkla doğacak kadar şanslılar diye kötü insanlar değillerdi. Fakat yine de sempati de besleyemiyordum. Elinde imkânı olan herkesin bir şey yapması gerektiğini söyleyen bir ailede büyümüştüm. Bu uğurda canımı bile kaybetmiştim. Öfkem nasıl dinebilirdi ki?

Bazen küçük bir kasabaya yerleşmek ve tek derdimin benekli tavuğumun sabah yumurtlayıp yumurtlamadığı olmasını istiyordum. Bazen de son dakika haberlerinde yer almak ve dünyayı yerinden oynatan o kadın olarak kendimi dünyaya duyurmak.

Hayat beni sürekli başka biri olmak istemeye itiyordu. Belki de en büyük başarı kendim olmaktı.

Parmaklarımın arasındaki kadehi dudaklarıma götürdüm. Sıcak şarap boğazımdan akıp gitti. Aklım karmaşık olsa da gözüm dışarıdaydı. Adnan Vardaroğlu'nun geldiğinde dair bir hareketlilik yoktu.

Bir an, gelmeyeceğini düşündüm. Sonra bunu aklımdan hemen sildim. Neye inanırsam öyle olurdu. O buraya gelecek ve her şey yolunda gidecekti. Başka ihtimal yoktu.

Arza bir anda, "Nasıl yani?" dedi. Seher'le konuşuyor olmalıydı. "Emin misin böyle olduğuna? Başka bir şekilde... Anladım. Peki, tamam. Sorun yok."

Yerimde doğruldum. Kötü bir şey olduğuna dair bir hisse kapıldım. "Neler oluyor?"

"Kar yağışı yolu kapamış. Otele ulaşan yolların sabaha kadar açılmayacağını söylüyorlar. Eğer çoktan otele giriş yapmadıysa, ki yapsaydı Seher bilirdi, bugün gelemez."

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü sanki.

"Başka bir yolu vardır," dedim hemen. "O illaki bir yolunu bulur. Bugün gelecek. Buna eminim. Gelmek zorunda."

Kafasını sağa sola salladı. "Ne karadan ne de havadan ulaşabileceğini söylüyor Seher. Kara yolu zaten kapalı. Hava yoluyla gelmesi ise imkânsız. Hiçbir pilot göz göre göre ölüme uçmaz." Üzgün gözlerini

Scanned with CamScanner

benden gizlemeye çalıştı. "Başka bir yolunu buluruz. Daha vaktimiz var. Karalar bağlama hemen."

"İnanmıştım," diyebildim sadece.

İçerisi sıcak olmasına rağmen elim ayağım aniden buz kesti. Konu sadece ben olsam önemsemezdim bu kadar. Ama onların da hayatı, geleceği söz konusuydu. Küçük bir ihtimale tutunup bunca uğraşı, emeği, zamanı buna harcamamalıydım. Daha mantıklı bir plan yapabilirdik. En azından işi şansa bırakmazdık.

Bütün suç benimdi.

"Ben halledeceğim. Bugün buradayız mecburen. Bir gelişme olursa söylersin. Teşekkür ederim. Sana da mutlu yıllar. Azra'ya iletirim ben."

Boş gözlerle bakıyordum ona. "Buraya kadardı sanırım," dedim tüm çaresizliğimle.

Şimdi batıyordu oturduğum yumuşak koltuk. İçtiğim şarap midemi yakıyordu. Güzel değildi hiçbiri. Bir hayal bir anda kâbusa dönüşmüştü. Kar bile beyaz gelmiyordu. Yukarıdan kül yağıyordu sanki.

Arza, "Şş..." dedi, ona bakmamı ister gibi. "Dünyanın sonu mu? Kıyameti mi önleyecektik? Hâlâ sağlıklıyız, yan yanayız. Bir yolunu buluruz. Azra? Duyuyor musun beni?"

Dudaklarım zorlukla kımıldadı. "Özür dilerim."

"Dileme," dedi direkt. "Sen bize aklındakini anlattın. Biz de denenmeye değer olduğunu kabul edip hareket ettik. Senin tek başına verdiğin bir karar değildi bu. Hem başka bir planımız da yoktu." Elini omzuma koyup hafifçe sıktı. "Burada olmamızın bir sebebi vardır belki. Birkaç saat sonra yeni yıla gireceğiz. Beraber. İlk defa. Bunun tadını çıkaralım. Son günümüzmüş gibi yaşayalım bugünü. Lütfen kendine izin ver. Hayattan bir gün çal kendine. Yapamaz mısın bunu?"

Öyle istekle ve yalvarır gibi sormuştu ki onu reddedemedim. Kendim zaten üzgündüm onu da üzmek istemedim. En azından birimiz mutlu olabilirdi.

Gülümsedim, yalandan da olsa. "Olur. Bugün bizim günümüz olsun. Ve bugünü hiç unutmayalım."

Öyle güzel bir manzaraya bakıyordum ki anlatması güçtü.

Teleferikle yukarı doğru çıkıyorduk. İçerisi sıcak diyemezdim ama soğuk da değildi. Küçük ısıtıcı, yolculuğumuzun rahat geçmesi için yeterliydi.

Alabildiğine beyazdı her yer. Kar yağmaya devam ediyordu. Hava kararmak üzereydi. Gökyüzünün kızıllığıyla birleşen beyazlık büyüleyiciydi. Bir filmin içindeymişiz gibi hissettiriyordu. Sonunu bildiğimiz bir filmin.

Başımı Arza'nın omzuna yasladım. "Ablam bunu görmeyi hak ediyordu. Ne hayaller kurduğunu düşündükçe boğazıma bir şey saplanıyor sanki," derken yutkunmakta zorlandım. "Ve şimdi her şey bitti. Onun intikamını..."

"Hayır," diyerek sertçe sözümü kesti. "Yapma bunu artık. Ablan için ne kadar üzgün olduğumu biliyorsun. Keşke elimizden bir şey gelebilseydi. Ama dur artık, Azra. Ablanın bir tane hayatı vardı. Senin onlarcası mı var?"

"Ama..."

"Ama onun intikamını almak istiyorsun. Ben de istiyorum. Alacağız da. Bunu yaşadığın her saniyeyi kendine eziyet ederek yapmak zorunda değilsin. Zamanı geri alabilir misin? Yıllarca seni aradım ben. Keşke en başında kavuşabilseydik. İş işten geçti. Dünümüzü değil, yarınımızı değiştirebiliriz. Fakat bunu her saniye harap olarak yapmak mecburiyetinde değiliz. Sevdiğim kadını mutlu etmeme izin ver. Yıllar sonra başkası da onun için *hayatını yaşayabilirdi* demesin. Akademinin sana bunu yapmasına müsaade etme."

Karın kokusunu içime çektim. "Özür dilerim. Haklısın," deyip elini daha sıkı tuttum. Arza haklıydı. Ablam bir hayat yaşamıştı evet ama biz de bir kez yaşayacaktık. "Teleferikten inmek mi istersin yoksa tekrar dönüp aşağı mı inelim?"

"Sen ne istiyorsun? Yukarıda sıcak bir şeyler içip dönebiliriz de..." Es verdi. "Ya da aşağı kendimiz de inebiliriz."

Doğrulup ona gözlerimi iri iri açarak baktım. "Kayalım mı diyorsun?"

Scanned with CamScanner

"Tam üstüne bastın."

"Hava kararmak üzere ama. Geç kalmadık mı? Hem uzun zamandır hiç kaymadım ben. Tehlikeli olmaz mı? Bir de ekipmanımız yok."

Gülümseyerek yanağımdan makas aldı. "Geç kalmadık. Ben de epeydir kaymadım ama hatırlayacağımıza eminim. İkimiz yan yanayken bize bir şey olmaz. Aşağıya haber veririz. Her ihtimale karşı inip inmediğimizi kontrol ederler. Ve etrafına bir bak," diyerek elini kaldırdı. "Eminim beş dakika içinde bizim için bir şeyler ayarlar. Buraya bir servet ödedik."

"Baban sağ olsun," dedim keyiflenerek. Ellerimi birbirine çarptım. "O zaman kayıyoruz, değil mi?"

Ensemden yakalayıp beni kendine çekti ve alnıma sıcak bir öpücük kondurdu. "Bir adım arkanda olacağım."

Yukarının manzarası çok iyiydi. Bir daha buraya çıkamayacak olmak üzücüydü. Yeni yıl olması sebebiyle her şey iki katı bedelindeydi. O yüzden bir gece kalmakla yetinip geri dönecektik. Bir daha da burada konaklayabileceğimizi sanmıyordum. Fakat şimdi buna üzülemezdim. Kendimizi rüzgâra bırakmak daha cazip geliyordu.

Sonrası epey hızla gerçekleşti. Arza onlara kaymak istediğimizi söyleyince bize rotadan bahsedip gerekli ekipmanları on dakikada hazırladılar. Biraz sonra yokuşun başında ikimiz de kaymaya hazırdık.

Kaskımın siperliğini indirmeden hemen önce ona bakıp göz kırptım. Bu, cesaretten çok bir meydan okumaydı. Dudaklarımı kımıldatmadan, rüzgârın arasına saklanacak kadar kısık bir sesle Rusça fısıldadım: "İyi olan kazansın, yakışıklı."

Cevabı bana net bir cümle gibi ulaşmadı. Rüzgâr kelimeleri parçaladı, sesini uğultuya çevirdi. Yine de ne dediğini biliyordum: "Dikkat et! Ve yavaş ol!"

Uludağ'daydık. Aşağıya doğru uzanan pist, bembeyaz ve sabırsızdı. Ayaklarımda kayaklar, ellerimde batonlar vardı. Ekipmanım kusursuzdu ama içimdeki tereddüt hâlâ yerli yerindeydi. Her şey defalarca kontrol edilmişti. Bağlamalar, kask, gözlük... Yine de insan kendini böyle bir eğime bırakmadan önce, mantığıyla değil, içgüdüleriyle savaşıyordu.

Önce çok küçük bir kayma denemesi yaptım, neredeyse kendi bedenimin bile fark etmeyeceği kadar. Kayaklarımın altından gelen o ince, tanıdık hışırtıyı duydum. *Dururum* diye geçirdim içimden. Ama Uludağ durmayı pek sevmezdi. Eğim, sanki bir an bekleyip sonra söze karışmış gibi kontrolü benden aldı. Kayaklar kararını vermişti, ben sadece peşlerinden gitmeye başladım.

Ani hızlanmayla dengeyi bulmaya çalıştım. Batonları refleksle karın içine sapladım ama uçlar tutunmadı. Kar sertti, yüzey hızlıydı. Ayaklarım birbirinden uzaklaşıyor, dizlerim titriyordu. Kalbim, montumun fermuarına çarpacakmış gibi göğsümde çırpınıyordu.

Uludağ'ın keskin soğuğu, kaskın altından bile sızıp beni donduruken kar taneleri gözlüğüme yapışıyordu. Görüşüm daralıyor, dünya sadece beyaz ve gri tonlarına indirgeniyordu. Kontrolsüz hız, insanı hem küçültür hem de gerçekle yüzleştirirdi. Dağ sessizdi. Ürkütücü bir sükûneti vardı. Ama içimdeki panik, yankılanan bir çığlık gibiydi.

Tam o anda, arkamdan onun geldiğini duydum. Kayaklarının karı kesiş sesi farklıydı; daha kararlı, daha keskin. Benimle aynı hızda ama benden çok daha emin hareketlerle peşimden geliyordu. Garip bir şekilde, korku o an bedenimi yavaşça terk etti. Onun varlığı, görünmez bir emniyet ipi gibiydi. *Bir şey olursa beni yakalar*, düşüncesi, kaslarıma yayıldı.

Artık hareketlerim bilinçliydi. Sağdan sola kıvrılıyor, pistin ritmini okumaya başlıyordum. Rota belliydi. Gözlerimi biraz daha kıstım, rüzgârı vücudumda hissettim ve kendimi bıraktım. Bu hissi tanıyordum. Bunu defalarca yapmıştım. Düşmek artık bir tehdit değil, oyunun bir parçasıydı. Düşersem kalkardım, bundan korkmuyordum.

Üzerimde tarif etmesi zor bir hafiflik vardı. Batonları kara her saplayışımda, sanki geçmişte biriktirdiğim bütün ağırlıkları o beyazlığa bırakıyordum. Aşağı doğru hızla inerken, geride kalan korkularım beni daha dik, daha kararlı tutuyordu. Rüzgâr beni savurmuyordu; ben onu kucaklıyor, yönlendiriyordum.

Sona yaklaştığımızı hissettiğimde arkama bakma ihtiyacı duymadım. O her zaman oradaydı. Bunu bilmek yeterliydi. Biraz daha hızlandım. Bitişe geldiğimizde, ileride bekleyen görevlilerin üstünü kara

Scanned with CamScanner

boğacak şekilde sağa doğru sert bir dönüş yaptım ve kayakları kilitleyerek durdum.

Saniyeler geçmeden Arza sağımda belirdi. Nefes nefeseydik. İkimiz de aynı anda, sanki önceden anlaşmış gibi, batonlarımızı kara bıraktık. Kasklarımızı çıkardığımızda onlar da karı boyladı. Etrafımızdaki kalabalığı, soğuğu, bakışları umursamadan buz kesmiş dudaklarımızı birleştirdik.

Soğuk, yerini ateşe bıraktı. Bu kez dizlerimin titremesine sebep olan, yokuş ya da hız değildi; onun kendinden emin, arsız diliydi. Dağın ortasında, karın ve rüzgârın içinde, dünyaya meydan okur gibi gülümsedim.

"Nefes kesiciydin," dedi dudaklarıma doğru. Elleri yüzümü avuçlamıştı. İnsanların ne düşündüğü umurumuzda değildi ama yine de her ihtimale karşı Rusça konuşuyordu: "Bir an beni tedirgin ettin ama sonra... Seni izlerken bir an bitişe yuvarlanacağımı sandım. Ayaklarımı birbirine dolandırdın, benli."

Dudaklarımı yaladım. Ona benim bile içimi titreten bir bakış attım.

"Yaparım, bilirsin."

Beni mutlu görmekti onun mutluluğu. Ne zaman gülümsesem, farkında olmadan onun da dudakları kıvrılıyordu. Bunun adı aşktan başka bir şey olamazdı.

Ben ondan uzaklaşıp, bizi bekleyen çalışanlara doğru yürürken o arkamdan benim inanılmaz bir kadın olduğumdan bahsediyordu. Eh, az bile söylüyordu.

Bizimle ilgilenen adamın yanımıza doğru geldiğini gördüm. Yüzünde ilişkimizi yargılayan bir bakış yoktu. Ama ben beden dilinden bunu anlayabiliyordum. Şımarık, baba parası yiyen kız özel korumasıyla yatıyordu. Aman ne büyük olaydı.

"Merhaba," dedi kibar bir şekilde, İngilizce. "Akşam yemeğinizi hazırlamamızı ister misiniz? Yoksa biraz dinlenip gece yarısına doğru mu yemeğe geçmek istersiniz?"

Arza, "Şimdi odaya geçeceğiz. Yemeği iki saat sonraya ayarlayabilirsiniz," deyip bana bakış attı. "Vazgeçtim. Üç saate hazırlayın,"

dediğinde, kıkırdadım. Adam ise alenen kızarıp kafasını salladı ve koşar adım uzaklaştı.

Kahkaham bahçede yankılandı. Arza'yla el ele tutuşup içeri girerken ikimiz de gülüyorduk. Her şey harika gidiyordu. Ama sanki ensemde bir göz hissettim. Gülüşüm donakalırken hızla kafamı çevirdim ve etrafa bakındım. Büyük çeşmenin arkasına birinin gizlendiğini gördüğüme emindim. Kafamı uzatıp dikkatlice baktığımda kimseyi göremedim.

"Ne oldu?" diye sordu Arza. Baktığım yere gözlerini dikti. O da benim gibi kimseyi göremedi. "Bir şey mi gördün?"

Ensemi kaşıdım. "Biri var gibi geldi. Orada, çeşmenin arkasında. Ama sanırım... yanlış gördüm." Yeniden yürümeye başladık. "Yanlış hissetmiş olmalıyım. Neyse, boş verelim."

Üstelemedi. Beraber odaya çıkarken elimi sıkıca tutmakla yetindi. İçeri girdiğimizde ikimiz de üstümüzdekilerden kurtulmak istedik. Dışarısı çok soğuk olsa da içerisi yanıyordu. Üstümüzdekilerle otururşak fenalık geçirirdik.

Elim tulumun fermuarına giderken beni durdurdu. "Yapma, bekle. Ben çıkartacağım demiştim ya?" dedi hafif kızar gibi. Yanıma doğru yaklaştığı sırada adımları aniden durdu ve kaşları çatıldı. "Evet, duyuyorum da anlayamadım."

Sanki duyabilecek gibi kulağımı kulağına yasladım. "Ne diyor, ne diyor?" dedim.

Parmağını kaldırdı, *bir saniye* demek isteyerek. "Nasıl yapmış bunu? Amacı ne? Burada mı hâlâ? Onun ben..." diye kızgınlıkla söylenmeye başladı. "Hayır. Evet, biliyorum. Ne diyeyim şimdi, Seher? İnip yeni yılını mı kutlayayım? İstersen onu öperek gireyim yeni yıla?" Burun kemerini sıktı. "Tamam. Tamam. Tamam."

"Ne oluyor ya? Tuna mı gelmiş?" diye sorduğumda kafası bana doğru hızla döndü.

"Evet. Piç kurusu, bir şekilde içeri girmeyi başarmış," dediğinde gülmemek için zor durdum. Tuna'ya sinir olsam da bu yaptığı çok saçmaydı. Ve Arza sinirlenince çok tatlı görünüyordu. Ellerini beline koyup camın önüne yürüdü. "Aptal herif! Çeşmenin arkasındaki de kesin oydu. Bari geldin, gizlen! Beceriksiz piç!"

Scanned with CamScanner

"Aa, ayıp cidden," diyerek sitemine dâhil olmak istedim. Fakat başaramadım. Çünkü gülmemek için dudağımı dişliyordum.

"Komik mi buldun bunu? Hoşuna mı gitti?" Siniri bana yönleniyordu. "Bizi izlemeye gelmiş resmen. Bahanesi de bize güvenmediğidir kesin. Sokayım onun güvenine! Derdi sensin. İlla yakınında olacak! Hayır, hak da veriyorum. Ben de her an senin dibinde olmak istiyorum. Dokunamasam bile orada olduğunu bilmek istiyorum." Tek eli hâlâ belindeyken diğerini bana doğru uzattı. "Ama bende o piçte olmayan bir şey var. Sen benimsin. Onun o küçük aklına bunu zorla da olsa sokacağım. Dilediği kadar seni görmek, sana ulaşmak istesin. Ben varken olmaz. Ben yokken suyunu çıkarttığı yeter ona. Şimdi bitti. Şimdi ben varım."

Kafamı sakince aşağı yukarı salladım. "Öyle bir bakıyorsun ki bunu benim anlamam gerekiyor sanki..."

Parmağıyla beni işaret etmeye devam ettiği için böyle düşünmem çok normaldi.

"Hayır. Yani hem evet hem hayır," dedi kafası karışmış gibi. Oflayarak suratını sıvazladı. "Her şeyin içine etti. Ne güzel devam ediyorduk. Geldi ve..." Yeniden ofladı. "Bu herif senin kafanı karıştırmaz, değil mi?" dediğinde ona ağzım açık bakakaldım. "O anlamda demiyorum. Beni aldatmayacağını biliyorum. Zaten olsaydınız benden önce olurdunuz. Ama yine de her an böyle dibimizde olacak. Gözü hep sende olacak. Ben delireceğim. Şimdi aşağı inip onun o gevşek ağzını kana bulamak istiyorum. Nasıl duracağım? Ha, söyle bana. Nasıl mukayyet olacağım kendime? Bunun sonu yok. Şimdi tutabilsem kendimi, haftaya bunun sözünü veremem." Derin bir nefes aldı. Gözlerime çaresiz bir şekilde baktı. "Anlıyor musun beni?"

Gülümseyerek ona doğru yaklaştım. Elimi kalbinin üstüne koydum. "Ne dedin biraz önce?"

"Hangisi? O kadar şey dedim ki. Hangisini soruyorsun? O haysiyetsiz piçe söylediklerimden biri mi?"

"Hayır. Daha her şey yeni başlarken mahalleye gitmeden önce bir şey söylemiştin. Şimdi de aynısını söyledin."

"Sen benimsin?"

"Öyle. Ben seninim. Sen de benimsin, Talan. Bunu ne Tuna ne de başka biri değiştirebilir."

Biraz da olsa gülümseyebildi. "Ama..."

"Aması yok. Bu değişmez. Sadece onun etrafımızda olması canını sıkmaya devam eder. Benim de hoşuma gitmiyor." Gözlerimi kaçırır gibi yapıp dudağımı dişledim. "Tabii kıskanma hâlin çok tatlı. Ona bir şey diyemem. Yine de her dakika bu durumda olmanı istemem. Bana şunu yap dersen onu yapayım. Belli ki bu süreç uzun sürecek. Bu konuda bir şey yapmalıyız."

"Ona kibar davranma," dedi bunu beklermiş gibi. "Kaba ol demiyorum. Zaten böyle bir mizacın yok. Ama kibar da olma. Senin en ufak bir gülümsemeni bile farklı yorumlayabilir. Zıt gitmek için bile onunla konuşma. Bir şey söylenmesi gerekiyorsa ben söylerim. Sen olabildiğince az muhatap ol."

Kollarımı boynuna doladım. "Nasıl istersen, sevgilim. Söz veriyorum, seni rahatsız edecek bir şeyi bile isteye yapmam. İçin rahat etsin diye elimden geleni yapacağım."

Sonunda rahatlamış bir nefes verdi. "Şimdi gidip onun ağzını burnunu dağıtabilir miyim?"

Kısa bir kahkaha attıktan sonra dudaklarımı büzdüm. "Tabii, eğer istersen yap bunu. Ama kusura bakma, artık seni bekleyemem. Biraz daha beklersem sıcaktan bayılacağım. Artık bu fermuarın açılması gerekiyor..."

Sesimdeki imayı duyduğu anda gözlerindeki parıltıyı gördüm. Aşağı inmek tamamen aklından çıkmış olacak ki bacaklarımdan tutup beni kucağına aldı. Daha saniyeler geçmemişken tulumum çoktan yeri boylamıştı.

Yeni yıla hiç böyle girmemiştim.

Bir gün sonrası bizim için meçhulken ben sevdiğim adamın gözlerinin içine bakarak şarabımı yudumluyordum. İlk defa yılın bu gününde sevgilim vardı. İlk defa bu güne yalnız girmiyordum. Hem çok mutluydum hem de kafamın içinde ihtimaller dönüp duruyordu.

Scanned with CamScanner

"...sonra onun en sevmediğim ders olduğunu fark ettim. Allah aşkına, erkekler silah kullanmaktan hoşlanır diye kesin bir kanı nasıl olabilir? Bu hoşlanılacak bir şey mi? Bize zimmetli olan silahı bir kere bile yanımda taşımadım. Gerek olmadığı sürece taşımam da."

Huysuz bir şekilde baktım. "Artık gerek olabilir," dediğimde tek kaşını kaldırdı. Kötü konulardan bahsetmemeye söz vermiştik. "Bu konuşulmayacak şeyler arasında değil ki. İhtimalden bahsediyorum."

"Güzel olan ihtimallerden bahsetmeyi denesen?"

"Peki peki..."

Harika bir manzara, canlı müzik ve muazzam bir ambiyans eşliğinde yemeğimizi yiyorduk. İçerisi kalabalıktı. Çok fazla müşteri vardı. Buna rağmen, suyum bittiği anda yenisi doluyordu. Çalışanlar yılın son gününde böylesine çalışarak yüklü bir bahşişi kesinlikle hak ediyorlardı.

Başımızdaki bela hariç, canımı sıkan tek şey Türkçe konuşmamamızdı. Böyle bir deneyim yaşarken ona rahatça *sevgilim* diyebilmek isterdim.

Karidesli böreğimden bir parça kesip ağzıma attım. Kıymalı börekten bir farkı yok gibi gelebilirdi ama bu iyinin çok ötesinde bir börekti. Hayatımda yediğim tüm iyi yemeklerin birleşimi gibiydi sanki. Diğer her şey gibi.

"Sanırım benim en sevmediğim ders..." Bir an düşündüm. "Spesifik bir şey yoktu sanırım. Dönem dönem hepsinden nefret ettiğim olmuştu. Ama ben ders çalışmayı hep sevmiştim. Not tutmaya bayılırdım. Sınıfın not istenen kızı bendim."

"Aksini bir an bile düşünmedim. Eminim bu konuda epey cimrisindir de. Kesin bana notlarını vermezdin."

"Asla," dedim direkt. "Not tutmak benim için ders çalışmak gibi değildi. Kafa dağıtma yöntemimdi, zevk alıyordum bundan. Yine de hepsi çok kıymetliydi. Benden yalvar yakar not istediklerinde onları gönül rahatlığıyla reddediyordum. Bunu zevkle yapsam da ben çalışırken onlar film izliyor, dışarı çıkıyor, geziyorlardı. En azından bana da gelirken bir çikolata alabilirlerdi, değil mi? Ben onların uşağı değildim sonuçta. Kendim için tutuyordum o notları. Onlara dağıtmak için değil. Bir de sanki buna mecburmuşum gibi, zaten çoktan

tutmuşum da onlara versem ne kaybedecekmişim gibi davranmaları yok muydu? Ah, hepsiyle deli gibi kavga ederken nasıl zevk alıyordum, tahmin dahi edemezsin."

Gülmekle gülmemek arasında kaldı.

"İyi ki aynı dönemde değilmişiz. Benden nefret ederdin kesin."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Zavallı kızları cazibenle kandırıp notlarını alıyordun, değil mi?" Bunu reddetmedi. "Kesin seni bir kaşık suda boğardım. Erkekler ya, bu kadar aptal olmayın."

"Aptal demeyelim. Tembele yakın olmak diyelim."

Onu aşağılar gibi baktım. "Sözde üstün zekâlı olduğunuz için kabul edildiğiniz bir akademide öğrencisiniz. Zorla getirilmiş gibi dersleri savsaklamanız yok mu..."

Omuz silkti. "Belki de zorla getirilmişimdir."

Masaya doğru yaklaştım. "Gerçekten mi? Biri mi zorladı? Annen mi?"

"I-ıh, babam." O zamanları düşündü bir süre. "Buna mecbur olduğumu söylediği anı hiç unutmuyorum. Okula yeni başlamıştım. Evimize yakın bir okula gidiyordum. Tüm arkadaşlarımla aram iyiydi. Derslerimde başarılı olduğum için sınıf öğretmenimiz de benimle çok ilgilenirdi. Sultan hocayı hiç unutmam. Beni hep *akıllı oğlum* diye severdi. Sınıfımdan hiç ayrılmak istememiştim. Gitmek zorunda olduğumu bana anlatmak için ne dil dökmüştü."

Şaşkınlığımı gizlemedim. "Kendi isteğinle geldiğini sanmıştım. Sanırım herkesin öyle olduğunu düşünmüştüm. Ben akademiyi öyle çok seviyordum ki kimsenin aksini hissedeceğine ihtimal verememiş olmalıyım."

"Ben de seviyordum. Nasıl bir yerde olduğunu anlayınca yapabileceklerimi fark etmiş ve çok bağlanmıştım. Ama sıkı eğitimden hoşlanmıyordum. Her alanda mükemmel olmak benlik değildi. Yeteneğim olan yerlerde çalışmak istiyorum sadece."

"Keman çalmak gibi mi?"

"Keman çalmak, kürek çekmek, yemek yapmak. Diğer eğitimlere de katılmak istiyordum ama hepsinde başarılı olma fikri yoruyordu."

Şarabımdan bir yudum aldım. "Tabii baban zorluyordu seni."

Scanned with CamScanner

"Hem de nasıl. Kendisi gibi başarılı olmamı istiyordu. O elini nereye atsa orada başarı elde ediyor ya, benden de aynısını bekliyordu. Üzerimde ağır bir yük vardı. Ben de çabalamak yerine kaçmayı seçiyordum bu yüzden."

Küçük Arza'yı görebilmeyi ne çok istediğimi fark ettim. Ve onunla notlarımı paylaşabileceğimi. Hem de o daha istemeden.

Sınıfındaki kızları o kadar iyi anlıyordum ki.

"Bana keman çalar mısın?" dediğimde, etini keserken durdu ve bana baktı. "Alanına çok mu girmiş olurum? Belki kimseyle paylaşmıyorsundur."

"Kimseyle paylaşmayı sevmiyorum, o konuda haklısın. Ama sen *kimse* değilsin. Ve konu sen olunca alanım falan kalmıyor. İstediğin noktaya istediğin zaman girebilirsin. İzne ihtiyacın yok." Masanın üstündeki elime uzandı ve tutup öpücük kondurdu. "İlk müsait anda seve seve çalarım."

Neşeyle şakıdım. "Yaşasın! O zaman beraber kürek çekmeye de gideriz. Ben hiç deneyimlemedim ama hızlı öğrenirim."

O da gülümsedi. "Eminim birkaç derse benden daha iyi olursun." Bu sefer reddetmeyen ben oldum. Kendime bu kadar güvenmem onu daha çok gülümsetti. "Seninle dağları, okyanusları aşmak, yeni yerler keşfetmek, farklı tatlar tatmak istiyorum. Bir sürü ilkimiz olsun beraber. Her yere izimizi bırakalım. Dünyanın her yerinde öpeyim seni. Öyle çok anımız olsun ki ileride anlat anlat bitmesin."

"Kime? Kime anlatacağız ki?"

"Bilmem. Onu da zaman göstersin. İki kişi kalmak istemediğimiz zaman gelir elbet."

İleride evlenmek ve çocuk yapmak istediğini söylüyordu. Oysa ben öyle uzaktım ki bu konulara. Hatta bencildim de. Onun sevgisini kimseyle paylaşmak istemiyordum.

Öte yandan onunla evlenmek...

Azra Tamay Talan olmak...

Kalbim, bunu düşününce bile ne hissettiğini belli ediyordu. Diz çöktüğü anı hayal ediyordum. Beyaz gelinliğin içinde elimde bir buket çiçekle ona doğru yürüdüğümü hayal ediyordum. Bana bakışını,

evet deyişini, ayağına basışımı hayal ediyordum. Bunları yaşamak, ona sonsuza kadar evet demek bir hayaldi.

Ama o kadardı işte. Bizim hayatlarımızda buna yer yoktu.

İkimiz de düşüncelere dalıp sessizce yemeklerimizi yedik bir süre. Masadaki tek ses çatal kaşık ve arada gelip servis yapan garsonların sesiydi.

Kar şiddetli bir şekilde yağmaya devam ediyordu. Gece yarısına dakikalar kalmıştı. O gelmemişti. Bizi alaşağı etme ihtimali bir hayli yüksek olan fikrim suya düşmüştü.

Başaramamanın ağır yükünü yok saymaya çalışıyordum. Fakat zaman ilerledikçe yarın neler olacak acaba diye düşünmekten geri duramıyordum.

Anı yaşa, Azra. Bunu hak ettin, diyen iç sesimi dinlemeliydim. Bunu gerçekten hak etmiştim.

"Bir dakika kaldı," dedim Arza'ya. Gözleri beni buldu. "Bir dakika sonra beraber yeni yıla gireceğiz. Bu da demek oluyor ki tüm yılı beraber geçireceğiz."

"Daha iyisini hayal edemem. Seninle geçireceğim bir gün bile, geçmişte yaşadığım her şeye değer. Sen koca bir sene diyorsun."

Ayağa kalktı. Sandalyenin ayakları zeminde neredeyse duyulmayacak bir sesle sürtündü. Ardından yanıma geldi, parmakları tereddütsüzdü ama her zamanki gibi dikkatliydi. Elimden tuttu, sıcaklığı avucuma yayıldı ve beni de ayağa kaldırdı. O an kalabalığın uğultusu silinmişti sanki. Sadece onun nefesini, kalbimin göğsüme çarpan ritmini duyuyordum.

Geri sayım başlamıştı.

Gözlerinin içine baktım. O an, zamanın gerçekten durabileceğine inanmak istedim. İlişkimizin hiç bitmemesini, bu seneyi de kalan ömrümdeki her seneyi de onunla geçirmeyi diledim. İçimden geçen dilekler kelimelere sığmayacak kadar ağırdı, hepsi gözlerimde birikmişti.

"Altı, beş, dört..."

Kalabalığın sesi yükselirken onun yüzü bana biraz daha yaklaştı.

Scanned with CamScanner

"Seni çok seviyorum, Azra Tamay," dedi. Sesinde hiçbir tereddüt yoktu. Sanki bu cümleyi dünyanın son anında bile söyleyebilirdi.

"Üç, iki..."

"Seni çok seviyorum, Azra Talan."

"Bir. Mutlu yıllar!"

Yeni yılın ilk saniyelerinde dudaklarımız birbirine kapanmıştı. Zaman yeniden akmaya başladığında, havai fişekler gökyüzünü yırtarcasına patlıyor, konfetiler havada savruluyor, şampanyalar yerlere dökülüyor, çığlıklar ve kahkahalar buz gibi gecede yankılanıyordu.

Uludağ'ın en güzel otelinin restoranında, sevdiğim adamı öpüyordum. Bu andan daha iyisini hayal edemezdim. Rüyamda bile göremezdim böylesini.

Ondan ayrılmaya niyetim yoktu. Ayrılan dudaklarımızın arasındaki mesafeyi bile fazla buluyordum. Ama sonra... o sesi duyduk.

İkimiz de yavaşça birbirimizden uzaklaştık. Gürültünün arasından sıyrılan o derin, metalik ses... Kalbime bir ağırlık gibi çöktü. Sese doğru döndük.

Yoğun kar yağışı, sis ve sert rüzgâra rağmen büyük bir helikopter, otelin üstündeki piste inmeye çalışıyordu. Pervaneler karı ve sisi savuruyor, geceyi ikiye bölüyordu.

Gelmişti.

Buradaydı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. "Burada. Geldi. Burada," diye fısıldadım. Kelimeleri gerçekten sesli mi söyledim, yoksa sadece zihnimde mi yankılandılar, emin değildim.

Arza benden uzaklaşıp kulağına dokundu. Seher'e haber veriyordu. Yüzündeki ifade, benim içimdeki fırtınanın aynısıydı: şaşkınlık, heyecan ve bastırılmaya çalışılan bir korku.

Korkuluklara yaklaştım, hatta neredeyse üzerinden sarktım. Helikopteri daha net görebilmek için bedenimi öne verdim. Düşme tehlikesi umurumda değildi. O an düşmek, beklemekten daha korkutucu gelmiyordu.

Artık buradaydı. Ona ulaşmak için önce odasını bulmamız gerekiyordu. Bu işi Seher halledecekti. Sonrası bizdeydi. Ya da en azından öyle olduğuna inanmak istiyordum.

Helikopterin sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Hava o kadar kötüydü ki iniş yapabilmesi imkânsıza yakındı. Ama o, tüm risklere rağmen bugün buraya bir şekilde gelmişti. Ablama olan aşkını asla hafife almamam gerektiğini o an bir kez daha anlamamı sağlamıştı. Bu, sınır tanımayan bir bağlılıktı.

Tam o sırada biri arkamdan seslendi.

"Azra Hanım?"

İrkilerek durdum. Buradaki kimse gerçek adımı bilmiyordu. Herkes beni Alina olarak tanıyordu.

Yavaşça arkamı döndüm. Aşağı katta gördüğüm garsonlardan biri bana bakıyordu. Yüzü ifadesizdi, sanki birazdan vereceği şeyle ilgisi yokmuş gibi. Elini bana doğru uzattı.

"Bu size, efendim," dedi. Küçük bir zarfı elinden aldım. "Adnan Bey mutlu yıllar diliyor."

Adam arkasını dönüp uzaklaştı. Ben ise olduğum yerde birkaç saniye kaldım. Nefes almayı unutmuş gibiydim.

Elimde belki de ölüm ilanımızı, belki de kurtuluşumuzu tutuyordum.

Arza'nın dikkati tamamen bendeydi. Konuşmasını bitirip yanıma geldi. Gözleri sorularla doluydu ama tek bir kelime etmedi. Zarfı açmamı bekliyordu. O sessizlik, bağırışlardan daha ağırdı.

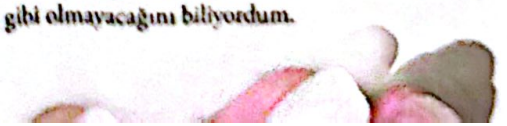
Küçük zarfı yavaşça açtım. Gözümün ilk takıldığı şey oydu.

Kırmızı ip...

Rengi, gecenin beyazlığına meydan okur gibiydi.

Zarftan ikiye katlanmış küçük bir kâğıt çıkardım. Parmaklarım titriyordu. Kâğıdı açtım ve hayatımızı geri dönülmez bir yola sokacak kelimelerle göz göze geldim.

Kâğıdı elimde sıktım. Yeni yılın ilk dakikalarında, hayatımızın artık eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Scanned with CamScanner

Zamanı geldi.

Senin ve ekibinin yeri hazır.

Aramıza katılmak için bu kırmızı ipi en yakınındaki ağaca bağlaman yeterli.

Onun hatırasını ne olursa olsun geride bırakmam.

Adnan abin

Bu kırmızı ip, artık sadece bir ip değildi. Bir davetti. Bir tehditti. Bir vedaydı.

Ve ben hangisi olduğunu öğrenmek için her şeyimle hazırdım.

Devam edecek...

R. İDELİ

1996 yılında Ankara'da doğdu. Gazi Üniversitesi Uluslararası Ticaret Bölümü'nden mezun oldu. Eşi ve köpeği Bihter'le birlikte yaşamaktadır.

Henüz bir kitabı çıkmadan önce kendini imza günlerinde hayal ederken, inandığı şeyleri kendisine çektiğini düşündüğü için, şimdilerde bir ödül töreninde sahneye çıkıp ödül aldığını hayal etmektedir.

Hayranı olduğu New York'a en yakın zamanda yeniden gitmek isteyen İdeli, gezip gördüğü yerlerden ilham almayı çok seviyor. Bu durum gezmeyi çok seven eşinin de işine yaramaktadır.

Sosyal medyanın gücüne inanan yazarımız, TikTok'taki yeni akımları kendi kitapları için denediği videolarda, imza günlerinde ve köpeği Bihter'i gezdirirken bir deniz kenarında rastlayabilirsiniz.

/ideliruklye

Scanned with CamScanner